

БІБЛІОТЕКА
ШЕВЧЕНКІВСЬКОГО
КОМІТЕТУ

ЄВГЕН
ГУЦАЛО

ПРОЛЕТІЛИ КОНІ

ЄВГЕН ГУЦАЛО

БІБЛІОТЕКА ШЕВЧЕНКІВСЬКОГО КОМІТЕТУ

ПРОЛЕТІЛИ КОНИ

*Видавництво
Гуманітарної
Літератури*

Chris Tysaco

ЄВГЕН ГУЦАЛО

БІБЛІОТЕКА ШЕВЧЕНКІВСЬКОГО КОМІТЕТУ

ПРОЛЕТІЛИ КОНІ

ОПОВІДАННЯ ТА ПОВІСТІ

ВСТУПНЕ СЛОВО

Лесі ВОРОНИНОЇ

КИЇВ
ВИДАВНИЦТВО ГУМАНІТАРНОЇ ЛІТЕРАТУРИ
2008

ББК 84.4УКР6
197

*Випущено на замовлення
Державного комітету телебачення
та радіомовлення України
за програмою «Українська книга»*

ВИДАВНИЧА РАДА
«Бібліотеки Шевченківського комітету»:

П. А. Загребельний (*голова Видавничої ради*), І. М. Дзюба,
Р. М. Лубківський (*голова Комітету з Національної
премії України ім. Тараса Шевченка*),
В. О. Базилевський (*заступник голови Видавничої ради*),
М. В. Матіос (*заступник голови Видавничої ради*),
Л. І. Андрієвський, С. А. Гальченко, Я. П. Гоян,
Ф. М. Гуменюк, В. Р. Коломієць, І. А. Мельник,
Д. В. Павличко, В. Є. Панченко, Є. Ф. Станкович,
Л. М. Талалай, В. Г. Шевченко

У збірнику повістей і оповідань
вміщені кращі твори письменника, за які він отримав
Національну премію України ім. Тараса Шевченка.
Це оповіді про життя дітей у роки Великої Вітчизняної війни,
про повсякденні справи повоєнних підлітків, про їхні мрії,
прагнення і сподівання

Вступне слово *Л. Ворониної*

ISBN 978-966-01-0320-7
ISBN 978-966-96500-9-2

© Видавництво гуманітарної
літератури, 2008

ВЕСЕЛКА У КОЖНІЙ КРАПЛИНІ РОСИ

«Сьогодні й не скажеш, коли я почав писати, — згадував Євген Гуцало про свої перші літературні спроби, — здається, я писав завжди». А далі письменник розповідав, як ще років у десять власноруч збив неоковирного дерев'яного стола, поставив його біля хати в кущах бузку і день у день писав за тим столом вірші й оповідання. Свої твори юний письменник відсилав до редакції дитячих газет та журналів, але звідусюди приходили відмови. Хіба міг тоді уявити хлопчик Женя з мальовничого подільського села, що згодом він стане одним з найталановитіших українських письменників ХХ століття, лауреатом Національної премії ім. Тараса Шевченка, автором більш як сорока прозових та поетичних книжок?

Народився Євген Пилипович Гуцало 14 січня 1937 року на Вінниччині у селі Старий Животів. Його батьки були вчителями, тож у домашній бібліотеці було чимало української й зарубіжної класики. Серед страшної післявоєнної сільської бідності книги стали для хлопця дивовижним містком, що переносив його в зовсім інший світ. Першою книгою, по якій він вчився читати, була бабина обтріпана Біблія без палітурки. І Женя читав, читав у перервах між хатньою роботою (а у селі, особливо повоєнному, тяжко працювали й дорослі, й малі), читав вночі, при світлі гасової лампи, читав на перервах у школі. Він вже не міг жити без книжок. Прочитав усе, що було в домашній бібліотеці, тоді «проковтнув» все, що було у сільській, потім їздив з Корделівки, де толі вчителювали його батьки, до райцентру Калинівка й привозив цілі стоси книжок звідти. Саме книжки виробили у майбутнього письменника смак до слова, розуміння справжньої літератури.

І все ж найбільшим учителем Євгена Гуцала було навколишнє життя і чудова подільська природа. Напевно, лише

людина з особливо загостреною увагою до всього, що відбувається навкруги, може побачити у звичайних речах красу й розповісти про неї іншим. Таким особливим даром володів Євген Гуцало. Саме з його дитячих спогадів прийшли згодом на сторінки книжок його маленькі герої, разом з якими ми переживаємо їхні радощі й печалі, мандруємо лісовими стежками й занурюємося у світ, де кожна пташка має свій власний неповторний голос, і в кожній краплині роси відбивається барвіста веселка.

Та це буде потім — і перші книжки, і любов мільйонів читачів, і визнання літературних критиків, і престижні літературні премії. А на початку п'ятдесятих років минулого століття сільському хлопцеві, котрий блискуче закінчив середню школу, найбільше у світі хотілося вступити до столичного університету. Тож Євген вирушає до Києва, маючи намір стати студентом Київського держуніверситету ім. Т. Шевченка. Тоді, у 1954 році, конкурс до цього найпрестижнішого в Україні навчального закладу був величезний — 15 осіб на місце! Окрім того, за тодішніми правилами, іспити треба було скласти практично з усіх основних дисциплін, що вивчалися у школі. З усіх предметів Женя отримав п'ятірки, а на останньому іспиті з географії його просто «завалили», поставили четвірку, що означало, що він не набрав потрібної кількості балів. Для вразливого хлопця це було страшним ударом, і навіть не через те, що він не став київським студентом і що мрії про навчання в університеті не здійснилися, найбільше його образила несправедливість, адже географію він знав чудово.

Уже через багато років стало відомо, що за таємним розпорядженням тодішньої комуністичної влади було заброньовано приймати до столичних вузів тих молодих людей, які під час війни залишалися на окупованій німцями території і батьки яких не евакуювалися. Звичайно, це розпорядження було абсурдним, адже ці «діти війни» зазнали страшних випробувань і пройшли крізь пекло окупаційного фашистського режиму. Та тодішня тоталітарна система діяла за своїми жорстокими законами, які мало чим відрізнялися від законів, за якими діяли фашисти. Повернувшись до села Євген якийсь час навіть не виходив на вулицю — не хотів відповідати на здивовані запитання друзів та знайомих, чому він, найкращий учень їхньої школи, зазнав невдачі.

Та майбутній письменник понад усе хотів здобути освіту, тож 1955 року він вступає на філологічний факультет Ніжинського педагогічного інституту ім. М. В. Гоголя, який успішно закінчує 1959 року. Наявно, особлива атмосфера, яка панувала у цьому навчальному закладі, що колись називався колегією Павла Галагана і в якій навчався геніальний письменник Микола Гоголь, впливала на молодого студента. Він починає відвідувати літературну студію, пише може ще недосконалі, але самобутні й щирі поезії, пробує свої сили у малій прозі.

«Я писав на лекціях, писав у кімнаті гуртожитку, писав у старому — ще князя Безбородька — саду, писав у міській бібліотеці, посилав написане у Київ, але звітки одержував одні й ті самі відповіді, негативні, стандартні», — з гіркотою зізнавався Євген Пилипович уже через багато років, під час вручення йому престижної літературної премії Фундації Антоновичів.

Після багатьох невдалих спроб опублікувати свої твори в українських часописах, наприкінці 50-х — на початку 60-х років минулого століття в українських газетах і журналах починають з'являтися перші оповідання й новели Євгена Гуцала, які одразу ж були помічені видатними українськими письменниками Миколою Бажаном, Максимом Рильським, Михайлом Стельмахом, Павлом Загребельним.

Саме тоді в українську літературу прийшли такі талановиті поети й прозаїки, як Ліна Костенко, Іван Драч, Микола Вінграновський, Григорій Тютюнник, Валерій Шевчук, Віктор Близнець, Володимир Дрозд, Роман Андрияшик та багато інших письменників з власним неповторним голосом і бажанням донести до читачів досі замовчувану правду. Євген Гуцало був одним із найяскравіших письменників-шістдесятників, коли почалася, так звана хрущовська «відлига», коли було засуджено культ особи страшиного тирана — Сталіна, коли повернулися з концтаборів несправедливо засуджені політв'язні, і, здавалося, що життя на одній шостій планеті, яка звалася Союзом Радянських Соціалістичних Республік, докорінно зміниться.

Отже, початок літературної кар'єри Євгена Гуцала, що припав на ранні 60-ті, на роки «відлиги», був надзвичайно успішний. Перша книжка «Люди серед людей» вийшла в світ 1962 року, коли йому було лише 25 років. Павло Загребельний, тодішній головний редактор «Літературної газети» (так

тоді називалася газета «Літературна Україна»), прочитавши кілька оповідань молодого письменника, одразу ж запросив його працювати в «Літературці» редактором. Тоді ж відбулася неймовірна поїздка до Франції у складі делегації молодих письменників з різних союзних республік. Та, головне, було відчуття неймовірної свободи — на решті можна було дихати на повні груди й не озиратися на літературних «держиморд» з їхніми приписами й заборонами.

Одна за одною виходять книжки новел та повістей, самі назви яких звучать, як виклик «виробничій» соціалістичній прозі: «Яблука з осіннього саду» (1964), «Скупана в любистку» (1965), «Олень Август» (1966), «Хустина шовку зеленого» (1966), «Запах кроту» (1969), «У лелечому селі» (1969)... Насправді, Є. Гуцала можна було б вважати одним з найуспішніших і найбільш реалізованих письменників-шістдесятників. Щороку в Україні виходили його книжки, переклади з'являлися не лише в Росії, а й у Болгарії, Німеччині, Польщі.

Та настають брежнєвські часи і починається новий наступ на творчу інтелігенцію: на довгі роки замовкає Ліна Костенко, не здатна йти на жодні компроміси з владою, закінчує життя самогубством Григорій Тютюнник, якого намагалися приборкати, нагородивши премією ім. Лесі Українки, Валерій Шевчук пише «в шухляду». Кожен з шістдесятників мав сам вирішити для себе найболючішу проблему: не йти на угоду з владою й перестати друкуватися, чи «перелицюватися», зрадити себе, писати під замовлення. Багато хто так і зробив, вірячи, що перебуде лихі часи, надягнувши на себе машикару. А ось потім, потім, коли зміняться обставини, коли його захищатимуть титули й нагороди, він напише свою «головну книгу». Але машикара намертво прилипає до обличчя й поступово деформує й нівечить його. Скільки таких обдарованих письменників, художників, музикантів так ніколи й не відмилися від отого власноруч накладеного на себе гриму! І напевно, то були справжні трагедії — коли людина сама вбивала власну душу.

Був ще й третій шлях, і Гуцало вибирає його. Він не йде на барикади, не стає дисидентом, як Василь Стус, Євген Сверстюк, Вячеслав Чорновіл чи Іван Світличний, які свідомо прирікали себе на арешти й табори. Він продовжує писати. Але тепер він пише реалістичну прозу — це повісті «Передчуття радості» (1971), «Весна високосного року» (1973), «Бережанські

портрети» (1975), «За обручем» (1976), «Зелене листячко з вирію» (1977), «З возню воскресли» (1978), «Що ми знаємо про любов» (1979), «Полювання з гончим псом» (1980), «Шкільний хліб» (1981), «Сільські вчителі» (1981).

І в цих повістях — правда про людей, що оточували його в дитинстві, що залишаються людьми навіть в найтяжчих життєвих обставинах. Він шукав і знаходив спосіб, як розповісти правду про те, як ми навчилися жити й виживати в умовах брехні, як деформували нашу свідомість. І можливо, тому з часом в його оповіданнях з'являються герої, котрих важко назвати ідеальними, і гумор його стає все дошкульнішим і гіркішим. І навіть любов, яка має нести очищення й просвітлення, часто обертається трагедією, а то й фарсом.

На початку 80-х, коли один за одним з'явилися три «химерні» романи: «Позичений чоловік» (1981), «Приватне життя феномена», «Парад планет» (1982), багато хто і з читачів, і з критиків був вражений. Адже досі Євген Гуцало був для всіх неперевершеним стилістом, тонким ліриком, поетом у прозі. А тут у романі-трилогії життя простого селянина Хоми Прищени постає у неймовірному, фантастичному, а то й гротескному світлі. Власне, це роман абсурду, де колгоспне життя з його «героїчними буднями» — боротьбою за надої й зібраний урожай — переплітається з містичними прозріннями головного героя, спілкуванням з позаземними цивілізаціями, провіщенням майбутнього: аж врешті простий радянський колгоспник Хома Прищениа приходить до осягнення усіх таємниць Всесвіту!

«Позичений чоловік» одразу ж став бестселером — цей роман був однією з найпомітніших подій літературного життя середини 80-х років минулого століття. До речі, саме за цю трилогію Євгенові Гуцалу було присуджено 1995 року премію Фондації Антоновичів.

Тоді ж, на початку 80-х, одна за одною виходять поетичні збірки Євгена Гуцала: «Письмо землі» (1981), «Час і простір» (1983), «Живемо на зорі» (1984). Остання книжка поезії — «Напередодні нинішнього дня» з'явилася 89-го. Але поезію він продовжував писати до останніх днів.

І до останніх днів він продовжував писати цикл гострих полемічних статей, присвячених українсько-російським стосункам. Спершу ці статті друкувалися в газеті «Літературна Україна», а влітку 95-го видавництво «Просвіта»

запропонувало Євгенові Пилиповичу видати їх у книжці під загальною назвою «Ментальність орди». Остання стаття з цього циклу так і залишилася незавершеною — письменник раптово помер 5 липня 1995 року.

Про свою роботу над цією книгою Євген Гуцало на тому ж врученні премії Антоновичів сказав: «Мабуть, я сам — такий як є, не міг би раніше написати «Ментальність орди»... Але ж гріх було не задуматися над співжиттям, з дозволу сказати, російського та українського народів на українській таки землі, гріх було не задуматися над російською ментальністю, яка не є такою сама в собі чи сама по собі, а яка силоміць заклала в свою дуже специфічну структуру нашу українську ментальність, нашу по-своєму дуже специфічну структуру української вдачі. Силою агресії, силою зброї, силою паталогічної брутальності і паталогічного розбою нам постійно нав'язувався культ російського народу, нам постійно нав'язували цивілізацію брехні, пияцтва, ненависті до праці, нав'язувалася цивілізація безгосподарності, хаосу, безперспективності, цивілізація мародерства. Зрештою, ота війна в Чечні, яку бачимо сьогодні. Така сама чеченська війна велася на Україні завжди». Публіцистика Євгена Гуцала і нині залишається актуальною. Так само не втратили актуальності й десятки його повістей, романів, оповідань і віршів.

Особливе місце у творчості Євгена Гуцала займають твори для дітей. Герої цих творів — не лише хлопчики і дівчатка, а й лелеки та жайворонки, зайці й білченята, золотоголові соняшники і блакитні дзвіночки. І мова творів письменника звучить, як музика, передає пахощі квітів і щебетання пташок.

«Звідки й коли приходить ця любов до рідної чорної землі? Соняшники — мов кулі жовтого вогню, той вогонь із пелюстками, він висить на стеблах над городиною, їхнім полум'ям просякнуто зараз повітря, настрій серпневого дня, вони повертають людські голови до себе й примушують думати про них. Соняшники горять на подвір'ях за огорожами, вони повиходили до самої дороги, тут ростуть на вільному місці, й, дивлячись на них, хочеш усміхнутись, ловиши себе на тому, що зласкавів і здобрів безпричинно. Соняшники піднялися над землею і своїм легким полум'ям наче тебе окрилюють, підносять. Ті любиш тут кожен соняшник, кожну їхню усмішку, тобі воно дороге, рідне, тобі воно наймиліше, — звідки й коли

*прийшла до тебе ця любов і залишилася у тобі великим вог-
неликим соняшником?»*

*Це уривок з однієї з невеличких настроєвих замальовок
Євгена Гуцала — і ми відчуваємо, що такою любов'ю до рід-
ної землі пронизаний кожен його твір. Адже для нього весь
навколишній світ — загадка, яку він не втомлювався роз-
гадувати все життя.*

*В оповіданнях та повістях, що увійшли до цієї книжки, є
веселі й сумні пригоди. Ось головний герой оповідання «Єгипет-
ський гусак» хлопчик Сяник вирішив покепкувати з молодень-
кої вчительки, яка нещодавно приїхала до їхнього села, і продав
їй під виглядом рідкісного «єгипетського гусака» звичайного...
журавля. Здавалося б, учителька мала покарати брехуна,
зганьбити його перед усім класом, та Ніна Семенівна розуміє,
що Сяник не звичайний шахрай, котрий хотів видурити у неї
кілька карбованців. Вона відчуває, що хлопець — фантазер, він
хоче прикрасити, розфарбувати буденне навколишнє життя
яскравими барвами. Врешті хлопцеві самому стає соромно і
за те, що підманув молоду вчительку, і за те, що упіймав без-
боронного птаха.*

*І коли пізно ввечері вони разом відпускають на волю
журавля і переконуються, що птах полетів до свого гнізда,
і Сяник, і Ніна Семенівна почуваються щасливими. Тепер
їх об'єднує спільна таємниця: і ці вологі сутінки на болоті,
і птах, що спершу не хотів злітати, і співчуття до змученого
журавля. І мабуть, на все життя запам'ятає непосидючий
хлопчик, як чужа у їхньому селі міська дівчина навчила його
співчувати слабшому — тому, хто від тебе залежить.*

*Кажуть, що світ без мрійників став би безбарвним і
нецікавим. Саме мрійники роблять найбільші наукові від-
криття, вирушають у навколосвітні мандрівки, складають
вірші, малюють картини, пишуть музику та знімають захо-
плюючі фільми. Уміти мріяти й фантазувати — це талант.
Про це йдеться в оповіданні «Олень Август». Повертаючись зі
школи, хлопчик Женя випадково бачить, як знімають сцену
з майбутнього фільму і знайомиться з режисером Альтовим.
Він вірить кожному слову дорослого й впевненого в собі чоло-
віка. Та виявляється, що режисер просто хоче похизуватися
перед незнайомим хлопчиком, і задля цього обманює його.
Вигадує історію про майбутній фільм, де Женя зіграє головну
роль, вигадує ім'я майбутнього героя фільму — Олень Август.*

І найприкріше, що коли хлопчик вже створює в своїй уяві чудовий світ, де живуть дикі олені, а мужні люди йдуть в експедицію крізь непролазну тайгу, Альтов просто проганяє Женю, викидає його, як набридлу іграшку.

Можливо, хлопчик вперше в житті стикається зі зрадою дорослої людини, та ще й людини, яка ще хвилину тому здавалася справжнім чарівником. Та все ж малий мрійник виявляється сильнішим за нездару-режисера. Адже у Жені є те, чого ніколи не здобуде Альтов, — це його світлі мрії: «Вже зовсім сутеніло, коли Женя йшов через парк. Тут пахло мохом, бруньками, сирим камінням. Він потратив у найглухіше місце — і зупинився. Серце неначе опустилося глибоко-глибоко, стало бентежно у грудях... Серед тихих кущів, між якими білили клаптики снігу, ворушилися гіллясті роги. Ні-ні, не тіні від віття стелилися внизу, бігли по стовбурах, то рухалися роги, то йшло назустріч багато мовчазних, весняних оленів...»

А малий мрійник Михалко з оповідання «До Танаськи по молоко» перетворює цілком буденну подію (мати послала хлопця по молоко на інший куток села до баби Танаськи) у захопливу пригоду, сповнену несподіванок, таємниць та зустрічей. Дорогою до баби Танаськи Михайлик помічає цибатого лелеку, що стоїть у гнізді. «Гей ти, бузько, про що думаєш?» — запитує хлопчик у птаха. — «Про жаб і про жабунів», — відказує лелека і тут-таки нагадує малому, що слід поспішати, бо мати гніватиметься, що син так довго не вертається додому. Читач чудово розуміє, що ця розмова з птахом існує лише в Михайликовій уяві і що хлопчик створює навколо себе свій власний фантастичний світ.

Одне з найтрагічніших оповідань «Лось» змушує юних читачів замислитися над жорстокістю й несправедливістю, з якою вони можуть зустрітися у житті. Письменник свідомо говорить з дітьми на такі непрості й «недитячі» теми, бо вважає, що слід навчитися боротися зі злом і підлістю, захищаючи тих, хто не може захистити себе сам.

«Коли пролунав постріл, то лось деякий час ще біг уперед, а потім спіткнувся, ніби натрапив на корч. Діти спочатку й уваги не звернули на постріл, але коли лось упав на сніг, вони зрозуміли, по кому то стріляли. Озиралися, намагаючись побачити мисливця, проте не запримітили і, набравши в груди гіркого повітря, чимдуху погнали туди, де лежав лось. Обидва думали, що не встигнуть вони добігти, як лось підведеться,

знову неспішно почвалає до лісу, що не було ніякого пострілу, — проте лось не вставав... Вони й не помітили, як підійшов до них рідний дядько Шпичак... Радість на його обличчі змагалася з настороженістю, і воно бралось то темними, то світлими спалахами».

Зрозумівши, що їхній рідний дядько щойно вбив безборонну тварину, яку вони врятували, витягнувши з крижаної річкової води, хлопці роблять свій перший дорослий вибір — вони не піддаються на вмовляння браконьєра і не прощають йому цього брутального злочину.

Та все ж дитинство — найщасливіша пора в житті людини. В цьому переконаний автор цієї книжки, в цьому він переконує й своїх читачів. Скільки дивовижних відкриттів чекає на героїв повісті «Саййора»! Це прониклива й щира розповідь про першу хлоп'ячу закоханість, про бажання поділитися з незнайомою дівчинкою з дивовижним ім'ям Саййора найбільшим секретом — познайомити її з кумедним лисенятком, яке крадькома приходять до річки й краде зловлену хлопчиком рибу. Взагалі-то, діти не говорять про свої почуття та й навряд чи здогадуються про те, що з ними відбувається. Але раптом світ для цих двох наївних і добрих дітей сповнюється нових барв і звуків, їхні душі відкриваються до краси й радості.

Сподіваймося, що чудова проза Євгена Гуцала не залишить байдужими сучасних українських хлопчиків і дівчаток, для яких життя та побут повоєнного села є чимось екзотичним і неймовірно далеким. Та й людські почуття не мають віку, а мова, якою написані твори одного з найталановитіших українських письменників другої половини ХХ століття Євгена Гуцала, буде зрозумілою доти, доки житимуть у цьому світі українці, які люблять і шанують рідну землю, рідне слово й рідний народ.

Леся ВОРОНИНА

ПРОЛЕТІЛИ КОНІ

Залишилась тільки одна справна молотарка, яку крутив локомотив. Локомотив перетягли з майже незруйнованого заводу, і тут, у полі, стоячи на маленьких колесах, що позагружали в землю, з продовгастим циліндричним тулубом, у якому гуло й гримкотіло його шалене серце, він був схожий на істоту з іншого світу. Яків Несторович, забуваючи іноді про те, що повинен подавати снопи, заслуховувався гулом локомотива й клекотом молотарки, — і їхнє густе торохкотіння здавалося йому таким зайвим, зовсім недоречним, що аж здригався. І людей, які метушилися біля зерна, біля соломи та снопів, він сприймав як механічно заведених бовванчиків, заведених чужою й ворожою силою, якій скорилися мимоволі, бо не могли не скоритися. Він сам собі здавався механічним бовванчиком, а той, справжній Яків Несторович, яким був іще зовсім недавно, десь щез, хоча й не так далеко, щоб не бачити придуркуватого локомотива, щоб не чути цього сліпого гамору, щоб не бачити стовковиська оцих бездумних ляльок, наділених людською подобою...

Яків Несторович, завернувши за ріг скирти, отетерів од несподіванки. Там, притулившись одне до одного, на розісланій соломі обнімалося двоє його недавніх учнів — Макар і Уляна: в нього був такий вираз на обличчі, немов, крім цієї скирти і його під скиртою, в світі нічого більше не існує, а в дівчини... не було ніякого виразу, а тільки лагідність, що світилася на злегка тремтячому рум'янці. Якова Несторовича здивувало те, що обнімаються недавні учні, яких він і досі не переставав вважати своїми учнями, й те, що вони просто обнімаються в такий час. З кожним днем тепер ставав усе роздратованішим, перетворився майже на психічно неврівноваженого, йому відбирала тямку найменша дрібниця. Тим більше оцей випадок. Учитель уже не міг піти — ноги втратили здатність рухатися, і тому стояв і дивився на них. Макару й Уляні також загадали вийти до молотарки, вони трохи покрутилися там — і ось куди заховались. Позаплющували очі, ніби не хочуть

бачити нічого навколо себе, вони відчувають одне одного, і відчуття дружнього тепла — досить для них. Скільки в цьому незахищеності, скільки трагізму! Людська істота така розкрилена — й така водночас обмежена!

Яків Несторович подався на своє місце. «На своє місце! На своє місце!» — повторював тихцем ці слова й сповнювався відрази до самого себе. Наказав собі працювати й ні про що не думати, ні на кого не звертати уваги. Бо, власне, тільки це від нього й вимагають. Від нього вимагають робити тільки певні рухи, в яких беруть участь м'язи рук, грудей, поперека.

Смеркало в природі, смеркало і в його душі. Вітерець, линучи з-за обрію, вогким живчиком лизав самісіньке його серце. Зоря зійшла вгорі — і її далеким світлом загорівся його погляд... Повертався Яків Несторович разом із усіма в село — так, неначе з вигнання, з неволі добивався не в рідну домівку, а в нове вигнання. То краще вже б, якби йшов він — і не дійшов, а залишився отак у вічній дорозі, з вітерцем біля самісінького серця та з зоряним світлом у погляді.

Через кілька днів його викликали в комендатуру. Дорідний, ставний німець підвівся назустріч, подав руку, люб'язно запропонував сісти. Комендатура містилася в конторі заводу, вікна з неї виходили в старий парк, — долинав воронячий грай, гортанний, немов з іншомовною вимовою. Яків Несторович сів у м'яке крісло й відразу впізнав його — в цьому кріслі часто випадало сидіти вдома у головного інженера, з яким товаришували і який чудом встиг евакуюватися зі своєю великою сім'єю. Вчитель пригадав його манеру сміятися — спочатку починають тремтіти груди, потім плечі, ще згодом щоки, а тоді вже долинає глибинне «ха-ха-ха», — й собі всміхнувся. Німець, помітивши той усміх, ще більшою увагою й завбачливістю освітив кругле й випукле, як автомобільна фара, обличчя й запитав, чи давно пан учитель (німець зазирнув у папірець на столі)... чи давно пан учитель Яків Несторович проживає в цьому селі. Говорив німець пристойною російською мовою, проте здавалося, що в роті тримає цукерку, яку не наважується проковтнути, — такі були круглі й холодні звуки.

— Давно, — відповів Яків Несторович, дивлячись німцеві в рот, наче сподівався побачити там оту цукерку.

— Отже, ви старий педагог, який знає багатьох людей не тільки в своєму селищі, а й у районі?

— Так.

— То чи не змогли б ви стати перекладачем у комендатурі?
І, помітивши, як напружено завмерли очі співбесідника, покvapливо додав:

— Звичайно, ми вам платитимем.

Яків Несторович відмовився, сказавши, що сім останніх років не практикував із німецької мови у місцевій школі, а тому розгубив і ті незначні знання, якими колись володів. Крім того, такий хворий — тут і серце болить, і печінка, що він один день на ногах, а три в ліжку, отже користі з нього не буде ніякої. Німець сказав, що почуття доброї волі здатні вилікувати всі хвороби, — проте не наполягав, а виразом обличчя, поведінкою підкреслював, що він гість, а господар тут — Яків Несторович, що він, німець, аж ніяк не припуститься насильства, бо єдине, чого цим доможеться, буде... лицемірство й страх. Він зареготав, і навіть тоді, коли реготав, старому вчителеві здавалося, що той тримає в роті цукерку, яка заважає й сміятися, бо надає сміхові завченості й холоду. В цю мить Яків Несторович пригадав знову головного інженера — як у нього починали здригатися груди, потім плечі — й почуття самотності, відірваності од усього світу опанувало його.

Жорсткуватий вітер осені щось шепнув у пожовтілій горішині. Вчитель спинився й прислухався до шепоту, неначе хотів зрозуміти... В парку нічого за останній місяць не змінилося — дерева стояли там, де й раніше, кущі також нікуди не повтікали, а дебелий кам'яний ведмедик, із рота якого в свята фонтаном вибігала вода, — тепер не діяв і, як завжди, задерши вгору передні лапи, щоб оббризкуватись, тепер схожий на обдуреного й ошуканого, бо жодна краплина не падала на нього. Вчитель обійшов навколо фонтана і, помітивши на піску яскраву, небачену обгортку з-під шоколаду, підняв, зіжмакав і з раптовою огидою кинув геть. Мимоволі озирнувся, чи ніхто не бачив, — і вже пізніше, коли вийшов за браму, біля якої стояв вартовий, йому стало соромно.

Назустріч по шосе простували його учні. «Мої колишні учні», — подумав Яків Несторович. Замість того, щоб тулитися на вузькому тротуарі попід заводським муром, вони загородили майже все шосе. Саме це й привернуло до них учителеву увагу. Впізнав Сашка Бандуристого, худенького, з миловидим обличчям хлопця, — в нього великі й червонуваті, як у ангорсько-

го кролика, очі, поряд з ним ішов його товариш Геня Бабанов, син підстаркуватого електромеханіка з радгоспу. Геня високий, плечистий, з якимось по-дівочому наївним зором, і Яків Несторович чомусь завжди дивувався, що він — хлопець; посередині простував Ілько Яловий, якого знали за гострий язик, за нічні, самотиною, походи по селищу з гітарою та за серенади, які створював сам, щоразу нові, — й ті нічні його пісні не присвячувалися нікому, а тільки, може, власній молодості та далекому невидимому небу; скраю йшли Макар із Уляною — вони й тут були разом, вони й у товаристві вмiли залишатись наодинці, вони й у гурті думали тільки про себе, віддаючись взаємному почуттю.

Учні — «мої колишні учні» — привіталися й хотіли вже обминути, коли Яків Несторович зупинився. Вони також зупинились.

— Ви... ви п'яні? — майже прошепотів чи то запитуючи, чи то звинувачуючи.

— Та ви що! — заперечив Ілько Яловий і підморгнув товаришам.

— П'яні? — наполягав Яків Несторович, вражений їхнім веселим настроєм.

— Ми тільки сиділи поруч із тими, хто пив, — знову за всіх відповів Яловий.

— Ви... — учитель захлинувся од гніву.

Тепер вони построгішали, виструнчилися й дивилися на нього серйозно, з пошаною, так, як він до того звик. В червоних очах Бандуристого промайнув спалах раптового смутку, Геня Бабанов несподівано знікновів, а з виразу обличчя Уляни й Макара стало видно, що вони на хвилю забули одне про одного, бо лагідний, майже солодкий відблиск на лицях не надавав їм більше схожості. Яків Несторович відчув загальну перемену в ставленні до себе — й трохи заспокоївся.

— Такий час вимагає гіднішої поведінки.

Ніхто з них не відповів, тому старий вчитель звернувся тепер до Макара й Уляни:

— А ви... Подивіться на себе.

Він не договорив. Уляніне лице спалахнуло соромом, зір зайнявся вологим блиском — ось-ось засяють сльози. Товариші також подивилися на дівчину — і Якову Несторовичу здалося, що всі зараз зневажають його за той її сором.

— А ви? — запитав Ілько Яловий.

Сапко Бандуристий благально зиркнув на нього, ніби прохав не говорити дилі. Ієня Бабанов завбачливо опустив голову. Тільки Макар дивився відверто настороженим, підозріливим поглядом — він платив за себе й за Улянин рум'янець, який все не прочахав, а тільки набирав нових відтінків.

— А ви? — вів своє Ілько.— Що робите ви?.. Нічого?

Яків Несторович кашлянув і знічено крутнув головою. Ілько тепер уже нічого не боявся.

— Адже ви навчали нас... — він окинув зором своїх друзів, — навчали бути людьми... Історію нам викладали, — вигукнув так, ніби звинувачував Якова Несторовича в тому, що той викладав історію. — А ви?.. — знову запитав він.

Тепер Якову Несторовичу хотілося вже не звинувачувати, а виправдовуватись. Але знав, що вони не приймуть виправдань, бо й тепер, виявляється, хотіли бачити в ньому вчителя. Це відкриття обрадувало пізніше, коли вони розійшлися, а зараз думав лише про те, що не має права нічого не сказати й просто піти.

— Історія не закінчилася на нашому останньому уроці...

Боявся, що Ілько або ж хто-небудь інший переб'є, — знову дорікатиме, — проте всі тепер дивилися на нього так, ніби стояли не посеред шосе, а сиділи в класі на уроці. Це надало Якову Несторовичу впевненості.

— Раніше ви вчилися жити, а тепер треба жити. Не відчаюйтесь, будьте у всьому такими, як були колись.

Ім таки стало ніяково, що вони напідпитку. Коли розійшлися, Яків Несторович зрадив, що учні — тепер не подумав про них, як про колишніх, — хотіли бачити в ньому вчителя.

Занедужав, і його доглядала сестра, з якою жив разом останні п'ятнадцять років, — відтоді, як померла їхня мати. Сестра доглядала квартиру, варила вранці каву, а на обід неодмінно якусь молочну страву, бо молоко він любив із дитинства, і з часом все більше пишався з того, що має хоча й маленьку, проте власну примху. Так звик до сестри, що й перестав помічати її, — і це, здається, цілком її задовольняло. Сестра належала до тих людей, які, старіючи, все більше й більше вбачають призначення свого життя в тому, щоб допомагати іншим. Так само могла б допомагати й чоловікові, якби була заміжня, зовсім не відчуваючи свого життя й не замислюючись над ним.

Тепер вона щодня, взявши мотузок або ряденце, йшла в яри чи в болотистий гайок збирати паливо — знаходила якийсь

хмиз, відламувала сухе гілляччя з дерев або ж руками пробувала викорчувати струхлявілий пеньок. Раніше в квартирі пахло сухим теплом вугілля, яке мовчки згорало в плиті, а тепер — навіть у кабінеті Якова Несторовича просотувався з кухні димок від сирих трісок, гіркуватий, що будив спомини про дитинство, а коли сестра відчиняла двері з кухні, долинало й туге тремтіння вогню. В себе він просив не палити — в холодному приміщенні краще думалося й чіткіше уявлялося минуле, до якого тепер наVERTався душею дедалі частіше, не бажаючи думати про все те, що відбувалося в селищі.

Одного разу сестра сказала, що поліцаї застрелили з карабіна корову в тітки Тосі. Слово «карабін» повторила двічі — мабуть, як почула цю новину, так передавала. Брат подивився непорозуміло, запитуючи мовчки, про яку тітку йдеться.

— Ми ж у неї молоко беремо.

Він почувався ніяково — забути тітку Тосю, стареньку підм'ятальницю в їхній школі!

— Навіщо застрелили?

Сестра стенула плечима:

— А так собі... — І перейшла на інше: — Цієї ночі знову хтось поклав динаміту в заводі, та знайшли, не вибухнуло. Кажуть люди, нібито це ті самі, що й перше.

— А тих зловили?

— Де там...

Йому довелося одвикати від молочних страв. Це обернулося на маленьку драму почуттів, у якій брали участь згвалтована звичка, вражене самолюбство і решта всіх його страждань, які прагнули виходу. Не міг без огиди дивитись на водянисті прозорі супи, в яких плавало пшоно чи ячмінна крупа, — і в такі хвилини переживав напади смакових спогадів, що впливали чомусь тільки з дитинства. Тепер думав про нього, як про найдорожчий скарб, яким не поскупувала доля. Під вікнами, які завішав шторами, гуркотіли військові машини, їхали на фронт і з фронту нові з'єднання, ревли танки, а він, як сомнамбула, никав по напівтемній кімнаті й пригадував зірваний десь на шостому чи на сьомому році життя лісовий дзвоник, між пелюсток якого бурчала волохата, вкрита жовтим пилком бджола. Той лісовий дзвоник невідчепно переслідував його, світився синім вогником перед зором Якова Несторовича, а в його опуклому, розгорнутому куполі гуло й гнівалося... Може, раз, а може, два виринув у пам'яті запобігливий німець

із комендатури — і зник, наче відчув, що вчителеві й згадувати про нього не хочеться.

З цього стану його пробудили учні. «Мої колишні учні», — знову сумно відзначив. Якось увечері завітали й Геня Бабанов, і Сашко Бандуристий, і Макар, і Яловий Лько. Ввічливо цікавилися його здоров'ям, підкреслено ввічливо сиділи на стільцях. Він майже не впізнавав їх — на обличчях уже не було надміру дитячої безпосередності, риси стали різкішими. Відчувалося, що знають те, чого не відатиме він, їхній старий вчитель, — і усвідомлення цього сповнювало Якова Несторовича безпорадністю. Кілька разів поривався запитати, чому ж не прийшла Уляна, позирав на Макара, ніби той повинен відгадати його німе запитання. Але вони не давали йому й слова докинути, розповідали про те, що сталося останнім часом у селищі, про листівки, знайдені в казино, на яке обернули колишній клуб, а також про невеселі новини з фронту. Сашко Бандуристий світив такими щирими, відданими очима, Лько був такий чемний, що вчитель почувався мало не сиротою, хоча сиротою він таки й був, і був давно, — відтоді, як померла мати. Коли вони раптово, гуртом перезирнувшись між собою і гуртом ізвівшись із стільців, пішли, тепла, майже родинна чулисть пройняла його. Шкодував, що так і не запитав про Уляну. І відчував, що сказали не все, — щось особливе приносили для нього, але так і забрали з собою.

Видався гарний день — він строго цвів під склепінням голу-бого неба. Під ногами шорстко й сухо, немов перетлілі мрії, шаруділо листя. Яків Несторович мало не здригнувся: прямо на нього дивились двоє різнокольорових, в іскристому сяйві, очей — дві краплини роси на павутинні між яблуневим гіллям. Щось примарно-ніжне ворухнулося в душі, немов то на нього подивилося дитинство... По жужелиці вузької, давно запущеної садової доріжки вийшов до школи — й завмер. Пусткою віяло від почорнілих, майже здичавілих, клумб, від широкого, по якому давно ходили, подвір'я. Школа насторожено приглядалася до всього чорними мертвими вікнами; шибки були цілі — і це вражало так само, наче були вибиті. Враз шкільні двері відчинились, на ганок вийшов низькорослий, у пілотці набакир, німець, глянув, примружившись, на небо, потім помітив оддалік пряму, худеньку постать учителя, помахав йому рукою, всміхнувся і зник знову за дверима. Якову Несторовичу поява й емоції німця видались такими несправжніми, що він потер

долонею очі, немов то примарилось. І вже йдучи поміж дерев та прислухаючись до якогось невідчепливого, майже дерев'яного шурхоту листя, гидливо скривився, — треба ж було йти до школи, щоб побачити, як виповзе за поріг усміхнена стонога.

За муром догоряли й досягали пахощі заводського парку. Ішов через їхній прохолодний смуток на урвище, внизу під яким лежав рівний обшир поля, покритого в цю пору сизим диханням стужавілої землі. Вже поминув картоплисько, одягнене в бурю сорочку бур'янів, із зеленими гудзичками недозрілого пасльону, й ноги ступили в тріскучий трав'яний чуб, заплутаний вітром і дощем. Хоча уява його спала, проте ось-ось, здається, здатна була намалювати той живий простір, що мав відкритися з невисокого, поораного мозоля землі. Уже підвів очі догори і довго летів поглядом до верхівки блакитної вази, аж небесне сяяння мало не заіскрилось відблиском по обличчю, та коли знову зір упав на землю, він зупинився. Не міг би сказати собі — зупинило передчуття чи те, що в найпершу мить побачив під терновими кущами, — а може, передчуття й ота найперша мить злилися докупи?..

Прямо перед ним лежали трупи. Яків Несторович бачив їх, уже міг би зупинитись, але ноги самі рухались, поки сказав їм — стійте. Ноги стали — й аж тоді зупинився він сам. Учитель довго, але з якоюсь засліпленою увагою приглядався до одного обличчя — під його блідою машкарою угадував чийсь дуже знайомі риси, які проступали через ту машкару, як каміння через річкову воду, і неспроможний був перевести погляд на обличчя поруч, бо боявся, що вгадає його відразу. Все-таки одважився перевести — й Сашко Бандуристий зиркнув на нього стьмянілими, але виразно червонуватими очима ангорського кролика, в яких навіть не загусло навіки здивування перед тим, що мало статися й що сталося. Той, кого не міг упізнати, був Генею Бабановим. Третій лежав ниць, але вчитель не сумнівався, що то Ілько Яловий. Обійшов навколо них, наче поблизу сподівався ще когось побачити. Проте ніхто більше не приєднався до цього товариства.

— Пролетіли коні... — прошепотів учитель фразу, читану колись давно й тепер виплилу з закутків свідомості, але ніяк не міг пригадати її кінця, де йшлося про пісню. — Коні пролетіли...

Чув од сестри, що німці зловили партизанів, які й тепер, при посиленій охороні, вмудрялися то там, то тут підривати завод, які недавно спалили склад із зерном. Забув, що вони зро-

били іще, але не сумнівався, що це були Сашко Бандуристий, Геня Бабанов, Ілько Яловий. Пустка вгорі, в небі, схожа на порожнечу в його душі — така ж тоскна й така ж чорна. Відчував, що не може звідси нікуди йти — немов пропав для нього весь світ і все у світі, а zostалися тільки оці три тіла в осінній траві, з якими він зв'язаний по-батьківському.

— Пролетіли коні, — знову прошепотів, а кінець фрази так і не знайшовся, хоча слабкеньким вогником тлів у пам'яті, обіцяючи ось-ось розгорітися.

Він ступив кілька кроків убік, за кущі, й зрозумів, кого не вистачало для повного смутку: Уляна й Макар лежали одне біля одного, трохи більші, ніж у житті, а й тут так само близькі, а можливо, ближчі. Яків Несторович опустився біля них додолу й заплющив очі. Коли отямився, навколо вже стояла ніч, а він бачив сам себе в класі — без стін, із зоряним небом замісто стелі. Перед ним сиділи його найкращі учні, крім яких у його житті нікого не було й нікого не залишилось, його учні, в яких бачив себе молодим і відважним, — та й казав:

— Пролетіли коні, а пісня наздоганяла їх один день, потім ніч, далі ще один день...

ДЯДЬКО ОЛЕКСА

— А чого ж ви в хаті сидите, — запитав дядько Олекса, — чого надвір не йдете, з чужими дітьми не граєтесь? Чи вам хата не надокучила ще, га?

Дарка завжди вискочить тоді, коли не треба й коли її не просять. Вже звичка така, за яку не раз перепадало й від хлопців, і від нього, Павла.

— Хіба не сидітимеш у хаті, — затріщала, мов горохом, — коли всі прозиваються!

Дядько Олекса, який так давно востаннє був у їхній хаті, вже трохи обзвичаївся й почувався певніше. Тільки все ще не скидав із себе ватянки та картуза. Ніби заскочив на хвилинку, зараз ось підведеться й піде, ніби зовсім не зібрався очікувати батька, поки той повернеться з управи.

— Невже прізвиська такі страшні? — поспитав дядько.

— А ви ж думали! — В Дарчиному голосі почувлися сльози. — Павла називають цуциком і мене... цуциком!

Брат, нарешті, не втримався:

— Може б, ти не лящала? — гостро.

— А що — неправда? Хіба тебе хлопці не набили тільки за те, що ти мимо них ішов? Хіба не казали, щоб на вулиці не появлявся, бо ще більше дадуть?

Павло в цю хвилию ненавидів свою меншу сестру. Ну, дразнять їх цуциками; ну, набили його, хоч і не було за що, він просто хотів погратись із ними, ну, нахвалялися, що коли зловлять, то знову не поздоровиться. Але навіщо про все це говорити дядькові Олексі? Адже рідному батькові про це не розповідали, а тут — дядькові! Ну й язиката Даринка! Ось нехай тільки дядько Олекса піде, Павло з нею потолкує, ще й як, ого!

— Минеться, — вдавано суворо сказав.

— Е-е, чи минеться, — мовила гірко сестра, вже не так сердито, як раніше, якимось безпорадно-розпачливим голосом. — Після того, як поліцаї спалили хату Тетерукам і батько там був, то й не дивляться на нас.

Це була чиста правда, й Павло не став заперечувати. Одвернувся до вікна, щоб не зустрічатися з дядьковими очима. А Даринка тим часом розповідала-розповідала, й сумно ставало, він зіцплював зуби, й хотілося, щоб невідома сила підняла й винесла з хати: щоб не чути цього, не відчувати вини.

— А коли забирали худобу, то мати казала батькові: не йди, прикинься, що захворів, а хіба послухав? Мати йому одне, а він сміється. Якби ж хоч сміявся, а то в баби Урсолки ні дітей, щоб нагодувати, ні хліба, нічого, тільки корова, яка її й тримає на світі. То наш батько сам ходив до Урсолки, вигнав корову з хліва, баба в ноги кинулась, а він її ногами бив...

Дарка заплакала. І лише згодом:

— Мати носила бабі Урсолці хліб і сало, щоб батько не знав, то баба Урсолка нічого не приймала. А хіба мати винувата в чомусь, га?

— Ну от, — тільки й мовив Павло. Стало шкода себе й Даринку, він обійняв її за плечі.

Дядько Олекса дивився на них важким, як камінь, глибоким зором.

— А де ж мати оце? — запитав.

— Вже другий день, як у тітки Груні на Заливанщині, — сказав Павло. — Чекаємо, що завтра повернеться.

— Угу,— сказав дядько Олекса. Похмуро сидів край столу, позираючи на дорогу, що вела від села до їхньої самотньої хати в полі.— І згодом:— Угу..

Дарка перестала схлипувати:

— Ми вже хотіли повтікати світ за очі, але Павло каже, що треба осінь і зиму якось перебути вдома, а навесні збиратися.

— Куди ви тікатимете?

— Хіба ми знаємо?.. Світ за очі.

— А чого це мати до Груні подалась? — поцікавився зненацька дядько.

— Щоб у селі не бути.

І тільки аж тепер, слухаючи сестрину мову, Павло відчув образу на матір. Покинула їх, подалась на Заливанщину, а вони тут, як сироти вдвох. Ще міцніше обійняв Дарку, тільки до неї одної зараз маючи в серці ніжність, більше ні до кого.

— Плакати не треба,— мовив дядько Олекса.— Плакати не треба, сльози не допоможуть. Давайте думати, що нам робити.

Підпер голову кулаком і задумався. Обличчя ще більше почорніло, вуста почорніли. Тільки в зиницях тремтіло поживій скалці — дивився на дорогу, очікуючи, коли ж по ній повертатиметься їхній батько. Діти, притулившись одне до одного, також думали, і їхні лица також були чорні від горя.

Надвечір'я пролляло на обрії осіннього золотавого меду — лежав сипкою брилою біля підніжжя фіалково-замисленої хмари. Багряна липа поблизу загати беззвучно розповідала про спокій і сонце. Над полем примарним диханням сочилось блакитне мєво..

— Добре,— сказав дядько Олекса, ворухнувшись за столом, як великий польовий птах.— А ви не хочете до мене в гості?

— Аж у Нападівку? — ожила Дарка.

— Еге.

— До Ганнусі?

— До Ганнусі. Вона вже виросла і хоче вас бачити. Вона часто згадує, як я катав вас усіх верхи на коні.

— Ми також згадуємо часто,— усміхнулася Дарка.— А що скаже батько? Може не відпустити нас.

— Я з батьком поговорю, і він згодиться. Скажу, що побудете в мене до зими, а потім повернетесь.

— Я не захочу повертатися,— сказала Дарка.

— Ну-ну, добре, готуйтеся,— мовив дядько.

Діти почали збиратись, а дядько Олекса все ще насторожено стежив за сугінковим полем. На обличчі мінялися настрої — воно бралось несподіваним рум'янцем, то блідло, то хмарилося розпачливо. Мабуть, у ньому боролись різні почуття, роїлись важкі думки, про які не смів і не мав права казати дітям.

Коли вийшли надвір, над обрієм золотавого меду побільшало, він погустішав, а по крайках був прозоро-рожевий. Сиве крилате небо велично летіло над вечірньою землею, а в тому місці, де сховалося сонце, гарячою кров'ю сходила, тремтіла й сяjala рана.

— Ви рушайте, — сказав дядько Олекса. — Йдіть навпрошки, через стернисько, аж до ліска, що ген темніє, і там почекаєте мене. А я ще пожду батька, поговорю з ним про все й дожену вас. Гаразд?

— Гаразд, — згодився Павло. — А може, пождемо разом із вами?

— Е-е, ні, — заперечила Дарка. — Ми підемо вперед, бо дядько Олекса швидко йтиме, а ми за ним не поспіватимемо й натомились. Ходімо, не стій.

— Йдіть, бігом, — захоочував дядько Олекса. — Ген біля села я вже бачу батька вашого. Йдіть, бо коли будете на обійсті, він може й не згодиться, а коли біля ліска — стане поступливий і не суперечитиме. Ну, гайда!

Діти взяли за руки й побігли. Вони усміхалися, що таким чином перехитрують свого батька, що неодмінно побувають в Нападівці у Ганнусі, яка знає багато всяких побрехеньок, легенд, навіть розповідей про відьом, не кажучи вже про пісні. Вони бігли й обоє думали про свою двоюрідну сестру, яку давно бачили і з якою хотіли знову зустрітись.

— А пам'ятаєш, — сказав Павло, — як ми в річці ловили раків...

— І один рак, — підхопила Дарка, яка також це пригадала, — вчепився Ганнусі за палець, а вона перелякалась.

Вже далеченько відійшли од хати. Лісок із присадкуватого обернувся на високий, погрізнів. Небо все ще летіло над землею, коли раптово пролунав постріл біля їхньої хати, і все зупинилось: небо вгорі, діти на стерниську. Нашорошили вуха, сподіваючись почути ще постріли, проте ніхто більше не вистрелив у мовчання осіннього вечора, поступово небо знову полетіло, а діти рушили.

Коли дядько Олекса підійшов до лісу, то вони звелися назустріч із куни хмизу, й Дарка запитала:

— Що сказав батько?

Олекса уникав дивитись на них—все нишпорив очима по землі. Й раз оглянувся назад, а потім — іще.

— Не сварив нас? — поцікавився Павло.

Дядько мовчав. Ще недавно запрошував їх у гості, був приятний, хоча й заклопотаний, а тепер ось і не гляне на них. Діти відчули цю незрозумілу відчуженість, і Дарка сказала:

— А може, ми повернемось?

Дядько ніби опам'ятався. Він силувано усміхнувся, силувано зиркнув на дітей і сказав:

— Вам буде добре в мене. За рідних дітей вас матиму.

Голос його тремтів.

Згодом ще, коли йшли через хащі, Павло запитав:

— А хто то стріляв?

— Хіба я знаю? — сказав дядько Олекса. — Хтось стріляв...

А сам був радий, що вже темно, що діти не бачать його обличчя. І міцно стискував у кишені важку зброю, ладен захищати оцих дітей від усіх ворогів на світі, ладен кожної миті накласти за них своїм життям.

З ГОРІХА ЗЕРНЯ

Іноді їхній старий садок нагадує Катрусі церкву. В садку теж панує урочиста, замислена тиша, яка мимоволі примушує прислухатись до того, що діється в твоїй душі. Тихої осінньої години, коли листя на деревах починає палахкотіти різнобарвним густим вогнем, є в садку і жовті спокійні фарби; і багряні, що пробуджують тривогу; і блакитні, які ніколи не засинають і не дають заснути твоїй душі. Кожне дерево має свій настрій. Груші — коричневі та мідяністі — наче аж байдужі до всього. Вишні схожі на молодих жінок, до котрих уперше навідався смуток, але вони веселі й не скоро іще відцураються радощів. Сливи трохи супляться, немов звідали в цьому житті більше, ніж усі інші дерева. А яблуні... А яблуні по-всякому: та журиться безтурботно, та немов тішиться, але й не забуває про скору зиму; а та стоїть гідно і поважно, ні з ким не перемовляється, ні про що, здається, й не думає.

А коли вітер... Коли голуба пуста простору дмухає й дмухає, тоді садок стає схожий на бурю живого вогню. Гілля розгойдується, жовте листя падає додолу, котиться по траві, на нього лапатим краплепадом сіється багряне, ось уже по траві котиться потік, він густішає од бронзового листя, од вишневого, все це перемішується, сухо шарудить, стикається в повітрі, крутиться... А тим часом вітер заходить з другого боку, і тепер вогонь у садку починає бурхати інакше, ніби став прозоріший, бо його більше живить листя з двох кленів, що повгрузали на межі, та ще з осокара, що притулився біля хати. Шастає по Катриних вустах ароматний подих, од холодку тверднуть щоки, вона примружується, наче аж зіщулюється, — і все не може вихопитися, вийти з цього шарварку, з цього вогню, з цього пекла, стоїть у ньому, наче в найріднішій стихії. То вона заворожує садок, а чи садок заворожив її? То вона так здивована, а чи садок сам себе дивує своїм різнобарвним виром, пишною колотнечею?

Мати стоїть поруч із Катрею. В чорному одязі вона видає трохи старшою, ніж є насправді. Очі примружила, і в вузьких щілинах зіниці поблискують палахкотючими вуглячками. Здається, вона також дивиться на садок. Але Катря знає, що мати дивиться на неї. Трохи бентежить і непокоїть її погляд, і тому вона одвертається: перед нею знову постає вітряний садок, постає листяний шарварок, кольорова буйнотеча, в ніздрі залинають аромати запахів — як по-земляному гірко запахло смородиною, мало сльоза не навернулася.

— Ну що ж, іди, — нарешті озивається мати.

Падають яблука. Гей одне обірвалося, вдарилося об гілку, підскочило, вже пірнуло в траву і там угамувалося. Друге летіло донизу рівно, майнуло червоним боком, спалахнуло між кущиками барвінку і поволі покотилося з горбка, наче хотіло докотитися до Катрі. Ген біліють, жовтіють, рум'яніють, повигинавши круглі спинки, немов поприпадали до землі, щоб послухати, як там вітер козакує вдалині, чи не чути якого потопту.

— Хай щастить тобі, — знову озивається мати і силкується зазирнути в Катрині очі, але дочка ніяк не відірветься од їхнього старого саду, наче когось хоче побачити там, наче свою долю вичікує з-поміж дерев.

Катря раптово повертається, її довгообразе обличчя, обведене рамою темної хустки, горить такою любов'ю до матері, що хоч бери та не пускай нікуди дочку. Катря цілує матір у

холодну شوку, на мить свій проникливий зір топить у матеріному погляді, — і вже пішла, віддаляється. Не озирнеться ні на сад, ні на матір.

Іван Петрович чекає біля своїх воріт. На голові — старенька шапка з заячого хутра, на ногах — ватяні валянки. Через плече велика полотняна торба, а в руці тримає дебелу палицю. З тією палицею він обходив уже півсвіту. На настороженому віспуватому обличчі можна прочитати увагу й очікування. Очі його заплющені — Іван Петрович мусить дивитися своїми вухами, шкірою обличчя, всім тілом. Він іще віддалік вгадує Катрину ходу, і поступово на його лиці наче розвидняється, губи ледь-ледь заворушилися, затремтіли, наче на них народжувалося слово.

Катря зупинилась біля сліпого. Іван Петрович якусь мить мовчав, немов сподівався, що дівчина обізветься до нього перша, його вид жив цим сподіванням, і в постаті воно вгадувалося...

— Я вже зладналась, — мовила Катря, скоряючись його очікуванню, відчуваючи, що мусить щось сказати.

На лиці його затремтів неймовірно широкий, але водночас якийсь невидючий усміх. Переклав палицю з однієї руки в другу, потім постукав нею об землю, наче впевнявся в її надійності, й мовив:

— Ходімо.

Потім розпростав плечі, високо — аж закинувши назад — підніс голову, і з тим самим широким і водночас невидючим усміхом на лиці рушив уперед. Катря пішла поруч, сподіваючись, що ось-ось Іван Петрович візьме її під руку. Проте він і не думав брати її під руку, ступав широко, але в тому, як переставляв ноги, вловлювалась обачність. Катря йшла трішки попереду, раз у раз позиркувала на свого попугника, на полотняну торбу, що висіла на плечах, була ладна допомогти кожної хвили.

— Тобі не соромно? — поспитав Іван Петрович.

— Чого б то?.. Ні.

Йї і справді не соромно, що стала за поводиря в сліпого. Тепер такий час. Тепер кожен живе так, як може. Один чоботи та черевики латає людям, другий калоші навчився клеїти та чуні майструвати з автомобільних камер, а третій запальнички вхитрився з патронів виготовляти, бо сірників легко не дістанеш. А скільки розвелось майстрів, що мило варять? От,

скажімо, найде яку здохлятину в байраці, то норовить людина не проскочити мимо якомога швидше, а коли споночіє — то додому перенесе й заходиться коло того миловаріння. Дьогтю тепер катма, то й мазь так само вхитряються до взуття виготовити, — добре, що хоч сажі вистачає. Ех, що тут казати! Вона, Катря, не так уже й погано влаштувалася. І дівчина нишком усміхнулася своїм думкам.

Костур у руці Івана Петровича постукує рівно, сухо. Тук-тук. І знову тук-тук. Із байдужістю торкається дороги, легко перелітає в повітрі. Тук. Старе грушеве дерево. Вичовгане, поблискує біля долоні, наче бронзове. Постесувані сучки світяться круглими сердечками. Колись цей костур був зелений, шуміло на ньому листя, а то й грушки родили. Тук. Звичайно, дички, куснеш — і зуби від оскоми крутить, бо Іван Петрович гарної груші на палицю не збавив би. Тук-тук.

Вже й у полі. Катря згадує свій садок. Оте тукання костура нагадує їй, як падають яблука. Одірвалося, короткий шурхіт, жовтий або рум'яний зблиск, підплигом-підскоком по траві — та й заснуло, припавши своїм холодним личком до землі. Цікаво, що яблуку ввижається? А мабуть, отакий самий садок, і такий самий вітер, і таке саме яблуко, яке тепер припало до землі. Тук-тук. Ще впало одне. Оце натрусить вітер, оце насиплеться до вечора, і вночі. Яблука такі милі, такі довірливі, є в них щось наївно-дитяче. Катря всміхається.

Іван Петрович відчуває поле своїм обличчям. Легке віяння то пестить його, то ластиться, то насакає розбишакувато. І він відчуває глибину вітру, глибину поля, таке бездонне безмежжя... Забуває, що завжди йде в темряві і йде в темряву. Він уже одвик від тих давніх відчуттів, коли кожної миті побоюєшся, що ось-ось вдаритися лобом об щось тверде чи наткнешся тілом на перешкоду, коли здається, що навколо безліч ворожих предметів, які самі йтимуть на тебе, якщо ти на них не натрапиш... Осіннє поле котиться на нього своїми запахами; гіркувато й запилено дихають придорожні полини; ось прилинув ізвіддалік конопляний дух, полоскотав ніздрі; а це — сіно, сухеньке сіно, з зів'ялим романцем, з деревієм та петровим батогом; струмочком процідилася лугова м'ята, розтеклася по душі. Любить запахи гречок. Любить слухати — як вона густо й біло пахне...

— Обережно, — долинає до його слуху Катрин голос. — Тут хтось перекопав стежку.

Він відчуває дотик дівочих пальців до свого ліктя. Весь напружується, підносить високо ноги й переходить по скопаному.

...слухати, як вона густо й біло пахне, як медово гуде бджолами, слухати, як без болю віддає їм свої солодощі, слухати, як вона там шелесне, там сплесне, ніби хоче зіп'ястися на свої пахучі крила й також полетіти разом із бджолами.

Раптом почув, що Катря знову всміхнулась. Лагідне, тихе, мовчазне, приязне оце дівча. Він відчував його поруч із собою так, як можна відчувати велетенську квітку дикого маку. Квітка просто цвіте, грає червоними пелюстками, ледь-ледь ворущаться її чорні бровенята. І, звичайно ж, мак уміє так само всміхатись, як Катря. В його цвіті є багато від чистоти й свіжості дівчинки... Дівчинка — мак... Мак — дівчинка... Пелюстка — усмішка... Усмішка — пелюстка... Червоні барви — то пісня польового дівчати, яке цвіте одне літо...

— Село, — сказала Катря.

В його неясні думання-відчуття вже залітали інші запахи. Вітер, обернувшись, доніс дух картопляних городів, соняшничиння, витьопаної дощами кукурудзи, сльозливе зітхання цибулі. Село поближчало — вже вгадується мох на стріхах; густі загати з очеретів та картоплиння; лозові та ліщинові тини, грабові ворини, соснові ворота. Ось уже й перше подвір'я — потекло й холодно вколело чорно-жовте цвітіння чорнобривців, приглушено-солодкава задуха кануперу. А з цього обійстя так і несе добрячим тютюном — мабуть, тут живе дрімучий дід, що мовчить та думає, мовчить та думає, а весь просочився махорковим димом.

— Поліцай іде, — каже Катря.

Послухати — тільки порошно шеберхає, тільки бур'яни лякливо пошумлюють. Стрельнули пронизливим цвірінчанням горобці. Й тут почув, як постукує його серце. Ні, то костур гупає по дорозі. Серце. Костур. І зненацька — човгання, ближче, ближче, трохи сповільнилось, наче аж стало завмирати... Щось насунулося, війнуло непевністю.

— Здоровенькі були! — сказав поліцай приязним, якимось наче аж жіночим голосом.

— Добрий день, — відповіла Катря.

— Прошаки? — майже співчутливо поспитав поліцай.

— Ага, — сказала Катря.

— Старцюєте, значить. А здалеку?

— З Нападівки.

— Ого, куди голод добрався! Це вже й до нас недалеко. А чого ж торба порожня? Не подають нічого?

— Ще не просили.

— То хоч у мене попросіть.

Прошаки мовчали.

— Попросіть, то, може, в кишені знайду яку крихту. Чи не хочете?

— Подайте, — пролунав Катрин голос.

— Бог подасть, — відповів поліцай та й зареготав. І пішов. Тільки прискорене, майже веселе човгання сповнило повітря, стало глухнути.

Отже, таки треба зайти в одну-дві хати. Подадуть — не подадуть, зате щось у торбі лежатиме для стороннього ока. Зайшли. Привітались. «Тут сироти живуть, — подумав Іван Петрович, відчувши вогку пустку. — А може, діти солдата, що воює на фронті або ж уже відвоювався». В таких хатах подають картоплю. І пригощають водою. Чує, як господиня лізе під піл, чує, як шурхотить у торбу картоплина. В хаті через кілька дворів — те саме. Зайшли до третіх — тут замкнено. Може, навіть побачили їх у вікно й поспішили зачинити. «Що ж, спасибі й за це, — думає Іван Петрович. — Спасибі й за таку увагу».

На цьому обійсті пахне паливом, нарізаним із кіз'яків, перемішаних із соломою. А тут — торфом дихає хлівець. Оця господиня запаслась на зиму хмизом, який назбирала в лісі, носила в'язками, ховаючись од наглядачів. Що ж, тут палитимуть соломою — перегнилою, перетлілою, а також листям, назгрібаним граблями та принесеним у ряднах із луку. Обійстя, з якого війнуло зів'ялим соком, не зовсім ще прив'ялою корою недавно спиляних берез та сосон, вони обминули. В цій хаті добре запаслися паливом, не те що в інших хатах, краще сюди не заходити.

Наближалися машини. Мотори гули надсадно — мабуть, долали гору. Іванові Петровичу здавалось, що то вже почало так тремтіти й густо його тіло. Катриного дихання не чув — тільки на лікті дотик пальців. Ось уже сморід спаленого бензину повбивав усі запахи. В нього од того гурчання мимоволі почали тремтіти губи, щоки. Ось і руки затремтіли...

В полі, нарешті, напився конюшинного, перепахлого землею вітерця. Але здавалось, що все ще гурчать машини. І кожна

машина їде на нього. Кожна машина норовить проїхати через нього, підім'яти і знищити. Він знову напружувався — як і там, у селі. Стомився, сів одпочити. Десь поблизу пискнула польова миша. Спочатку це трохи здивувало Івана Петровича. Знову почувся писк... Відчував заспокоєння. Писк польової норушки був такий, як і завжди, — наче нічого й не відбувалося на білому світі.

Наступного дня підходили до лісу.

— Вже близько, — сказала Катря.

Вона добре знала дорогу до лісу, бо добиралася сюди не вперше. Коли ж опинилися серед похмурого шурхоту, обоє відчули полегшення. Хоч ліс і не рідна господа, та все-таки тут надійніше. Спочатку йшли поміж старими дубами, й Іван Петрович прислухався до високого прохолодного гудіння їхніх верхівок. Осики шуміли завзятіше, але журливо. Ліс самому собі розповідав про осінь.

Вони йшли довго, й Іван Петрович почав турбуватись.

— Нікого не видно? — запитав.

— Нікого.

— А ми не збились?

— Ні.

— Умовлене місце поминули, — сказав Іван Петрович, — а ніхто не зустрічає.

Умовлене місце — де осиковий клин вривався поміж високе гудіння дубів — і справді зосталося позаду. Тепер вони йшли через горіхові зарості — Іван Петрович раз у раз відчував під ногами тверді кульки.

Він зупинився й почав прислухатись до тієї непевності, що зароджувалася в його істоті, та до лісу. Деревя шуміли похмуро й незатишно. Раптом йому вчувся отой гуркіт машин, що сунули через село, — кожна з них, здавалось, неодмінно наїде на нього. Розумів, що це лише причулось. І справді, то говорять ліс, вітер, листя... Але чому він не вловлює Катриної усмішки? Чому вона перестала усміхатись? Дівчина — мак, усмішка — пелюстка...

— Ви куди? — долинуло раптом до його слуху. І ще не почув цього чоловічого голосу, як уже знав, що поблизу хтось є третій, і той третій стежить за ними.

Іван Петрович поклав руку на Катрине плече, злегка натиснув, даючи знак, щоб вона мовчала. Дмухнув вітер — й обличчя Івана Петровича обліпило листям. На хвилю стало зовсім тихо, горіхові куці замовкли, і тоді почулося шарудіння чужих ніг.

Сліпий відчував, що зараз вивчають його обличчя. Вловлював, як чіпкий погляд бігає по його постаті, обмацує і вдивляється. Стояв рівно. Знав, що зараз його лице чисте й спокійне, як оця раптова тиша. Тепер його долоня довірливо й впевнено лежала на Катриному плечі.

— Хто ви такі? — знову запитав чоловік. Це був рівний, грудний, трохи аж наче простуджений голос, який мав належати дужій людині.

«Можливо, він не знає умовленого вітання», — подумав сліпий. Адже цілком імовірно, що першим зустрів їх саме той, хто не знав умовленого вітання.

— Ми прошаки, — обізвався.

— Куди йдете?

Іван Петрович знову натиснув долонею на Катрине плече: мовляв, говоритиму тільки я. Звичайно, грудний простуджений голос не знає пароля, але все може бути.

— Ми прошаки, — повторив пароль.

Мовчання. Ліс знову починає розгойдуватись, ніби колихає на гіллі невидючий страх.

— Що ж, проведу вас до партизанів, а там побачимо, — сказав простуджений голос.

Яка в цьому році осінь багата на горіхи! Стільки їх під ногами, що, здається, сковзатись почнеш. Хочеться нагнутись і шукати. В село він завжди приносив півторби горіхів. Треба буде назбирати — приходитимуть до нього діти, а він вгощатиме.

Катря тримає його за руку. Простуджений голос іде попереду. Іван Петрович впізнає знайому горбкувату стежку. Скоро треба переступати через вузлувате коріння сосни, що випхалось із землі. Так і є. А трохи далі отут він слухав цієї весни зозулю. Незабаром — землянки. Простуджений голос просто міг не знати пароля. Нова людина в загоні, звідки їй знати? А Катруся не всміхається. Вона віддана й хоробра, відважніша за будь-якого хлопчиська. До неї він звик, вона його зір, але чому така розгублена?

— Спускайтесь. Це командирська землянка, — обізвався простуджений голос.

Іван Петрович бував у цій землянці не раз. Проте зупинився і мовив:

— Ми прошаки. Нам треба добратись у Вовчок.

— Заходьте. Там з'ясуємо. Може, ви агенти, — сказав простуджений голос.

У землянці було кілька чоловік. Двоє сиділи за столом, третій на земляному тапчані. Іван Петрович відчув на собі їхні погляди. Мовчання. Раніше його тут зустрічали не так. Раніше зразу впізнавав рідні голоси і самого Кривобородова, й веселого Ваньки-шаньки, й брата свого Герасима. Він прислухався до тиші в землянці й не знімав руки з Катриного плеча.

— Шкода, що немає Кривобородова, — сказав раптом тоненький, поспішливий голосок.

— Побалакаємо без Кривобородова, — обізвався твердий і рішучий.

— Хто вас підіслав? — поспитав хитрий, вкрадливий голос.

— Хто ж їх міг підіслати? — втрутився простуджений голос, котрий супроводжував їх од горіхів. — Звичайно, німці. Признавайтесь, хто ви такі?

— Ми прошаки, — сказав Іван Петрович.

— А чому мовчить дівчисько?

— Ми прошаки, — повторила й Катря.

— Що ж ви хотіли напросити в лісі? — мовив вкрадливий голос. — І в кого? В дубів? Чи в пеньків?

— Ми йдемо у Вовчок, — сказав сліпий.

— А куди йде дівчисько? — насмішкувато поцікавився отой тоненький, поспішливий голосок.

— У Вовчок, — відповіла Катря.

— А партизанів не боїтесь? — запитав вкрадливий голос. — Вони можуть вас убити.

— Ми прошаки, — вперто повторював Іван Петрович.

Ті, що сиділи в землянці, звелись і вийшли надвір. Через деякий час вони повернулись. Мабуть, виходили на раду.

— Можете йти, — сказав тоненький поспішливий голосок. — Ми віримо, що ви чесні люди.

Запало мовчання. Знав, що вони зараз стежать за його обличчям. Що ж, вони нічого не прочитають на ньому. Він уміє читати й без очей, а вони й видющі нічого не побачать.

— У цьому лісі більш не появляйтеся, — сказав твердий і рішучий голос.

Коли одійшли від землянки, Іван Петрович сказав сухими губами:

— Катрю, не оглядайся...

Дерева шуміли густо й погрозово. Вітер вихоплювався з яру, кидав у їхні обличчя листям. Навіть якби хтось зараз ішов за ними, то не почув би. Вони прямували на Вовчок. Іван Петро-

вич вперто мовчав. Його лице стало непорушним, закам'яніло, а брови над переніссям зрослись... Мовчав...

Отже, вони захопили базу партизанського загону, Катря розповіла Івану Петровичу, що біля землянки Кривобородова і трохи далі на згірку zostалися сліди недавнього бою. Отже, партизанів вислідили і спробували розправитись з ними одним ударом. Мабуть, це їм не вдалось, і загін відступив, але де тепер його шукати? Іван Петрович та Катря допомагали тримати зв'язок між лісом та обласним підпіллям. Добре, що пощастило вирватись із пастки. Але ж і всі повинні знати, що на старій базі влаштовано засідку.

Перед Вовчком сіли відпочивати під кущем калини. Червоні ягоди присвічували дівчині, а для сліпого пахли солодкою гіркотою.

— Катрусю,— мовив Іван Петрович.— Скажи мені щиро: ти не злякалася?

— Спочатку злякалась, а потім ні.

— Так? А зараз не боїшся?

— Ні. Чого б я мала боятись?

— А якби нас захопили і почали катувати?

Вона нічого не відповіла. Іван Петрович розумів, що почав жорстоку розмову, що будь-яка Катрусина відповідь буде відповіддю дитини. Але не мав права не говорити про це.

— Бачиш, дочко, я твердо знаю, на що йду... Розумієш?.. А ти ще повинна вирости, щоб усвідомлювати вартість свого життя...

— Ви хочете мене прогнати? — здогадалась Катря.

— Я тебе не проганяю,— заперечив Іван Петрович,— але ти повинна зрозуміти...

— Я все розумію,— перебила дівчина.

— Катрусю, я тебе люблю... Я й сам раніше думав, що це простіше. Але це не просто. Коли ми стояли в землянці... Отам я все раптово зрозумів. Мені — байдуже. Я знаю, на що йду. Я — свідомо...

— Я вас не покину,— швиденько сказала Катря. — Адже ми з вами стільки вдвох ходили!.. Хіба я вас підвела?..

— Ти не підвела... Але там, у землянці... Я їх не бачив... І тебе також не бачив, твого обличчя... Це не для дітей.

— Не хочу... Не хочу...— шепотіла Катря.

— Так гарно кругом,— правив своєї Іван Петрович, незважаючи на її слова.— І раптом... Темрява!.. Ні, навіть не темрява.

Темрява — це життя. І раптом — нічого!.. — Він підвищив тон і, здається, теніс розмовляв сам із собою. — Ніхто не має права. Ніхто!.. Навіть в ім'я найкращого... Якби все найсвятіше можна б купити за одне тільки життя — я відмовився б. Я сказав би, ще треба зберегти це одне життя!.. Ти ще горіх — без зерня. Ще нема! З горіха ще має бути зерня... Хай буде!..

Катря почала схлипувати. Вона майже не розуміла, про що говорить Іван Петрович. Так само не могла втямити причини його гніву й невдоволення. В лісі поводитися так, як годиться, в землянці також не похопилася жодним зайвим словом. А хіба їй треба говорити про те, що все це — важко, що все це — небезпечно? Не треба говорити, вона й сама знає. Але страху в неї нема.

Такою вже вродилась. Тільки спочатку пойняв трохи ляк, а лотім...

— Далі я піду сам, — сказав Іван Петрович.

— Ви не потрапите, — схлипнула Катруся.

— Піду сам, — уперто повторив Іван Петрович. — Ходитиму день, тиждень, два тижні а таки розшукаю загін. І зроблю все, що треба... — Він, мабуть, розумів, що це не так легко, бо додав уже тихіше: — Люди допоможуть.

Катря благально торкнулася його руки. Але нічого не сказала. І раптом сліпий подумав, що вона ніколи його не покине. Що вона так і не зрозуміла всього, мовленого ним. Не відчував гніву, і ніхто ніколи не бачив його сердитим. Але зараз гнів видався йому найкращою зброєю. Схопився на ноги, затупав, закричав:

— Геть!.. Геть!.. Іди од мене, покинь мене! Чого прив'язалася? Йди до своєї матері! Я не хочу її сліз! Не сиди отут!.. Йди на Вовчок, а потім сама запитаєш дорогу! Ну!..

Знав, що жорстокий, знав, що несправедливий. Але зараз хотілось бути і жорстоким, і несправедливим. Хотів перемогти це дівча гнівом — бодай удаваним, приголомшити неприязню — бодай награною. Бо його вроджена лагідність тут не допоможе, навпаки — навіть нашкодить.

Катря встала. Злякано дивилась на спотворене обличчя сліпого. Таким його не бачила ще ніколи. Звикла бачити добрим, розсудливим і справедливим. Його гнів, причини якого не розуміла, обпik її болем. Перестала плакати, губи сіпались — і не могла мовити й слова. Раптом приклала руку до грудей, очі розшири-

лись, немов у виразі обличчя Івана Петровича побачила щось неймовірно жахливе. Повернулась і побігла від нього. Бігла, скривджена й ображена, бігла, приклавши руку до грудей.

Сліпий почув швидкий тупіт її ніг. Щось крикнув навздогін, але коли затихло, то йому зразу ж і стало соромно. Сів під кущем, потім схопився, повернувся туди, де мав бути Вовчок... Тихо. Вітер уже вгамувався, м'якими й теплими сплесками торкався до нього. Сподівався почути хоч плач, але чув тільки безмежну тишу, глибоку й німу.

Вже смеркало. Калина щось нашіптувала. Підніс руку, намацав кетяг і зірвав. Покуштував одну ягоду — була тверда й гірка. Подумав про те, що якби вони перемерзли на морозах, то стали б і м'якші, й солодші. Нараз почув гуркіт — знову сунули машини. Гарчання все наближалося, ставало сердитіше, лютішало. Вдарила хвиля пружного повітря, смороду, — й Іван Петрович мало не похитнувся. Наче кожна найжджала на нього, прокочувалась по грудях, по руках, по ногах. Раптом долинув чийсь крик, потім сміх, — і одпливло.

Спроквола рушив за тим даленіючим шумом. Костур постукував об дорогу так, неначе голуб тугувато клював зерно. В роті гірчило. Подумав, чи очистилось небо від хмар, чи зійшли зірки. Потім подумав про вічність. Існує вона сама по собі, чи лише в свідомості окремої людини. Темрява — теж вічна? А чому ж людське життя... Кетяг калини, який тримав у руці, несподівано випав, і сліпий нагнувся, провів долонею по землі. Раптом той кетяг видався таким дорогим, що все віддав би за нього. Намацавши, зрадів...

Земля пахла осінню і втомою. Сліпий вловлював, що вона вже починає куняти. Заслухався, щоб вловити її спокійне зітхання, як вона переводить подих перед сном... І почув далекий гусячий крик, що долетів з Вовчка. Стало затишніше на душі, бо в тому гусячому крику було щось рідне, щемливо дороге.

Так ішов довго, а села все не було й не було. Вже посутеніло, а костур, немов голуб, клював зерно на польовій дорозі. Врешті зупинився. Давно вже загусла ніч, і сліпий стояв на самісінькому її денці самотній і загублений. Зараз він був одинокий на весь величезний світ, і до нього не долинав ні гуркіт боїв, ні гарчання моторів... І глибокий шелест лісу також зостався десь далеко, наче й не було ніколи. Раптом він здався собі кволим і безпомічним, людиною, якій тільки й зосталося, що чекати

свого скону. Провів долонею по лицю, наче стирав досаду,— і раптом струснуло всього, обпекло болем, залляло гіркотою. Аж притупнув ногою, ніби хотів розтоптати свій настрій, оце пронизливе відчуття безсилля.

Тут, у цій темній пустці, був ще хтось... Спершу про це подумалось мимоволі, впевненості не було,— подумалось та й годі. Чи шелеснуло чимось, чи тупнуло, чи просто долинуло дихання. Сліпий швидко пішов уперед, наче хотів утекти, наче хотів позбутись дивного відчуття. Врешті зайшов у бур'яни, вони затріщали під ногами невдоволено, ніби аж сварились. Коли зупинився, то виразно почув за собою тріск.

— Хто тут? — крикнув у темряву Іван Петрович.

Йому відповіла тиша.

— Хто?.. Га?.. — прокричав сліпий, прислухаючись, як його голос зразу ж умирає в пустці.

Знову стрельнуло у вуха напружене мовчання.

— Обізвся!.. Хто тут?.. Обізвся!.. — тепер у голосі його бриніло благання й розпач.

Бур'яни зашелепали, зашуміли, ось уже ближче, ближче... Витягнув голову, потугішав, наче зараз його мала знітити й зім'яти несподіванка, щось жахне й потворне...

— Це я,— мовило поблизу Катрусиним голосом.

Мабуть, то причулось, і він довго не міг отямитись, тільки мовчав і прислухався.

— Це я...— повторила Катруся, зупиняючись поруч. Неквапно зникали недавні його страхи, тіло вивільнювалося од непевності, все знову ставало просте, зрозуміле, але він не знаходив у собі сили, щоб зрадіти.

— Ви заблудились,— провинно мовила Катруся,— то я й подалась за вами.

Тепер він знав, що дівчина так нікуди й не пішла, що вона весь час стежила за ним. І зараз подумав також про те, що на інше від неї й не сподівався. Ніжність ворухнулась у грудях — був безмежно радий, що не плаче.

— На Вовчок не сюди,— сказала Катруся,— до Вовчка треба звернути біля дерев'яної борони... Там дерев'яна борона лежить...

Вона взяла його за руку й повела через бур'яни. Іван Петрович не сказав ні слова. Тримав калиновий кетяг і мовчав. А Катруся, радіючи, що її не картають, геть зовсім повеселіла,

І чомусь згадувала свою матір, і садок, засипаний сухим листям, і вчувалось їй погупування яблук об землю.

Іван Петрович знову вловив, як дівчинка всміхнулась.

НІЧНИЙ ПІВЕНЬ

Осіній ліс був легкий і прозорий од жовтого листя, яке вже почало опадати, та від блілого проміння. Хлопці йшли навпрямці, обминаючи дороги, а тому іноді обом здавалося, що їх тільки двоє й залишилося в цьому осінньому жовтому світі, в якому жалібними голосами не так співають, як на щось скаржаться птахи, в якому червоним бодем набрякають ягоди калини в ярах. Але після того, як на галяві побачили дерево, повалене снарядом, до відчуття самотності примішалось відчуття тривоги, небезпеки, які чигали на них на кожному кроці, та чомусь відступали, віддалялися, тікали, уникаючи зустрічі. В стовбурі поламаного дерева помітили дупло, в якому колись гніздився дикий рій. Дупло обмацали — воно виявилось порожне. Після того вони йшли й мовчали, хоча кожен думав про одне й те саме — про те, що рій загинув, бо, мабуть, потрапив у самісіньку гущу бою, який тут точився вчора чи позавчора.

— А ти бачив, як танцюють бджоли? — запитав менший хлоп'як, котрий не вмів довго мовчати. Він раз у раз, коли бачив щось цікаве (чи то загублену флягу з погнутою шийкою, чи цілісіньку газету, згорнуту трубочкою, чи вистрілені патрони), запобігливо-дружньо позирив на старшого товариша, але той думав про щось своє і ніяк не відповідав на погляди.

— Як же вони танцюють? — нарешті обізвався старший, а обличчя залишилося спокійне, наче йому було зовсім до того байдужісінько.

— О-о, як! — зрадів худорлявий, з довгою шиєю, його супутник. — Ти ж бачив, скільки вуликів тримає дядько Сава?

— Ну, бачив...

— Він мене завжди медом пригощав... А садок у нього який?! А ятери?! А ти знаєш, яка у нього пастка на тхорів?!

— Та знаю, — перебив старший. — Розкажи, як бджоли танцюють, — попросив, хоча з інтонації голосу можна здогадатися, що він і сам бачив, як усе те відбувається, а просить лише так...

— О-о! — ще дужче зрадів малий напарник. — Коли бджола де-небудь візьме гарний взяток, то прилетить у вулик і неодмінно вкаже те місце іншим. Вона вичворяє всякі вихиляси на стільнику. А в тому напрямку, звідки поживу принесено, вона пробіжки робить. І чим далі од вулика взято поживу — тим довша пробіжка. Йй-богу, я сам бачив!.. Потанцює в одному місці, а потім у друге перейде, щоб більше бджіл її побачило. Отак вони всі й летять туди, пилок збирають.

Коли розповідав, то обличчя його пожвавішало, на ньому спалахнув рум'янець. Старший слухав уважно, але в тому, як стулив уста, відчувалася поблажливість досвідченішого.

— А я одного разу бачив, як бджолина сім'я прилетіла і напала на чужий вулик. То добре, що на сильних напала, біля льотка їх так зустріли, що ого!.. А якби слабкіші попалися?.. Дядько Сава розказував, що таке часто буває. Пограбують вулик, заберуть мед, — а господарі й вигибають.

— Так і вигибають!.. — заперечив старший, який, здавалося, уже цікавіше прислухався до розповіді.

— Авжеж! — аж найжачився малий попутник. — Якщо таке говориш, то ти, мабуть, ніколи не бачив, як виганяють трутнів.

— А як? — неохоче поспитав старший.

Отак розмовляючи, йшли поміж чагарями, обминали заболочені улоговини, на яких лепеха стояла з розкосиченими стеблами. Посеред лісу натрапили на незібраний, перетолочений клин жита, хотіли перейти взабрід, але потім обдумалися й піпли збоку. Коли ліктем або коліном торкалися до колосків, то додолу з сухим шурхотом щідилосся зерно. Обое з незрозумілим щемом прислухалися до того сумного зернопаду, а потім, опинившись у дубнячку, озирнулися на вигорілу, побляклу латку... Знову йшли мовчки, і низьке сонце, яке весь час лишалося за спинами, простеляло перед хлопцями суцільне темне полотно з тіней, і тільки вгорі, над верхівками, лялося повільне повітря й неквапно блідло небо. Тепер вони вже не згадували про повалене дерево з порожнім дуплом, не говорили про бджіл, — думали про те, що ось-ось смеркатиме, а вони все ще посеред незнайомого лісу, а треба ж думати про ночівлю, треба шукати якийсь захисток. Звичайно, можна б спуститися в яроч, розпалити вогнище та й пересидіти отак до ранку, але чи безпечно тепер розкладати вогнище?..

Зненацька старший хлоп'як зупинився, наче вражений тим, що несподівано побачив, далі затулив своєму товаришеві долонями очі й поспитав:

— Хочеш, щоб я чудо сотворив?

— Яке чудо? — запитав товариш, намагаючись вивернутись.

— Ну, щоб зараз перед нами явилася хата?

— На курячих ніжках? З бабою-ягою у вікні? — кепкував менший.

— Кажи, хочеш чи не хочеш? Бо можу передумати!

— Авжеж, хочу!

— Хато, явися, — мовив старший і відняв свої долоні.

Менший — назвімо його поки що Коником-стрибунцем, бо так його прозивали в селі, — здивовано лупав очима, нічого не бачив, уже на обличчі проступило розчарування, але варто йому було зиркнути далі, глибше між граби, як помітив хату. Присадкувата, з низькою стріхою, вона глухо темніла між вечірніми деревами. Це, звичайно, була лісникова хата, але Коник-стрибунець спочатку дивився на неї так, ніби вона й справді витворена чародійним умінням його товариша.

Обережно почали наблизатися. Спершу так і здавалось, що ось-ось із-за купи хмизу чи з-за повітки вискочить собака. Потім почало здаватись, що появиться сам лісник і, похмуро дивлячись, запитає, чого їм треба. Але не було ні собаки, ні лісника. Хлопці вже пролізли під воринням і ступили на обійстя. Тут трохи постояли. Оченята в Коника-стрибунця були схожі на два завмерлі мишачі хвостики, а старший дивився навсібіч прискіпливо й недовірливо. Потім підійшов до вікна й постукав у шибку — і зразу ж прилип до стіни, наче йому несподівано стало страшно. Проте боязкість минула, і він, притулившись лобом до скла та приклавши тинками долоні до очей, зазирнув усередину.

— Здається, нікого нема, — промовив до Коника-стрибунця.

Той підійшов до дверей і посмикав за клямку. Припав вухом до дощок і прислухався.

— Що ж робити? — поспитав у старшого. І додав непорозуміло: — Га, Іване?..

Але тому, що обоє були голодні, що вже посутеніло, то вони подумалися. Іван приставив до стіни драбину, по якій кури, мабуть, проникали у свій лаз, і, видершись на стріху, одірвав кілька

сніпків. Опинившись на горищі, навпомацки почав шукати спуску в сіни, а знайшовши, обережно по щаблях спустився в темне провалля. Коли одсунув засув і з'явився перед Коником-стрибунцем, то обличчя його деякий час ще зберігало напружений, насторожений вираз.

— Анастут ніхто не зловить? — поспитав Коник-стрибунець, боячись заходити всередину.

— Сніпки ми назад вшиємо, — сказав Іван.

У хаті тхнуло вогким, непровітрюваним приміщенням. Як неживі стояли під стінами лави, стіл, скриня з задертим віком. Коник-стрибунець зазирнув усередину — там лежав сувій полотна і пучок колосків. Затулка од печі валялась на долівці, а на припічку сірів вигорнутий попіл. З усього вгадувалося, що господар тут жив сам, без жінки, і що тікати звідси йому довелося негайно. Хлопці трохи постояли посеред хати, і тому, що на них давила низька стеля й густий смуток, то вони вийшли надвір і сіли на призьбі. Ліс підступав до них чорною, мовчазною навалою. Угорі вже зайнялася перша зірка, по-дитячому світло приглядаючись до землі. Раптом Коник-стрибунець нашорошив вуха.

— У повітці... — почав він і знову прислухався. — Здається, собака...

— Де там ті собаки, — буркнув Іван.

Але Коник-стрибунець так зрадів можливості саме тепер і саме тут зустрітися з собакою, що вже схопився на ноги й побіг до повітки. Одчинив двері й покликав його: «Ня! Ня! Ня!» — Й прислухався, але нічого у відповідь не почув. З обачністю озираючись на відчинені двері, він повернувся назад.

— Почулося, — мовив Іван.

Проте Коник-стрибунець не відповів, очікування не сходило з обличчя, і він усе не спускав погляду з повітки.

— Там хтось є, — прошепотів.

Іван, не кажучи й слова, подався до повітки. Вона до половини була закладена галуззям, до половини — сіном. Тхнуло сухою прілістю й було вже тут темно хоч в око стрель. Його відвага трохи підупала, але, почувши ззаду притаєне дихання товариша, запитав грубувато:

— Хто тут є, обізвіться?

Але ніхто не відповів, то він покликав:

— Ня! Ня!..

— В отому кутку... щось було,— прошепотів Коник-стрибунець.

Іван річуше поліз у куток, на який показував товариш. Йому здавалося, що під ногами ще ніколи отак різко та шумливо не шаруділо сіно, як оце зараз. І не встиг іще видряпатися нагору, як, похолонувши, зупинився і втупився перед собою. Холодок, дрижаки, слабість залляли його тіло — з темряви на Івана дивились людські очі. Вони наче аж світились, схожі на дві живі погрозливі цівки. І в ту ж мить він та Коник-стрибунець почули чоловічий голос:

— Хлопці?!

Іван уже намірився шугнути назад, але рідна мова його заспокоїла. Проте відповісти не зміг, хоча й силкувався,— щось лякливо-далеке перехопило горло.

— Хлопці?!— знову пролунав той самий голос, і зразу ж спалахнув ліхтарик, націлений уперед.

Іван побачив людину з забинтованою головою. Людина була в червоноармійській сорочці, без погонів. З очей стріляв хворобливо-сухий блиск, лице пашіло. Дві кострубачки брів — дві чорні гілочки, якісь притоптані, засмічені сіном, здивовано полетіли догори, і там, на зморшкуватому лобі, так і завмерли.

— Ви самі? — знову запитав червоноармієць. Світло ліхтарика на мить погасло, навколо Івана все почорніло, він лише почув, як переступив із ноги на ногу Коник-стрибунець. І раптом знову вдарив тугий пучок світла, знову з'явилися очі, з яких стріляв хворобливо-сухий блиск, і знову червоноармієць запитав:— Що ви тут робите?

— А ми йдемо,— відповів Іван і навіть зрадив, почувши свій голос.

Червоноармієць наче аж задумався, куди це вони можуть йти.

— Вас двоє? — поспитав.

— Ага, ми з Грицюньом,— відповів Іван вже трохи сміливіше, відповів так, ніби трапилася знайома людина, котра знає Грицюня.

— Німців поблизу нема?

— Ми йшли через ліс, то не бачили.

— Тут дорога близько...

— Ми обминали дорогу.

Червоноармієць спрямував світло ліхтарика трохи вбік і намагався подивитись за Іванову спину.

— Ану ти, Грицюньо, йди сюди!

Йому відповіло мовчання. Але згодом затріщало, зашеберхало сіно, і Коник-стрибунець почав видряпуватися вгору. Мабуть, у нього був такий здивований, такий безпорадний вигляд, що червоноармієць одразу ж усміхнувся, і гілочки брів у нього весело затремтіли, наче од вітру. Іван відчув себе певніше, а Грицюньо й не змигнув, дуже пильно дивився перед собою.

— Сідайте біля мене, хлопці,— сказав червоноармієць,— поговоримо.

Зразу ж погасив світло, і тепер вони опинилися в густій темряві. Обоє не ворухнулись. Грицюньо найшов Іванову руку і міцно вчепився за неї.

— Що ж ви тут робите? Куди йдете?

— А ми корів своїх хотіли знайти,— обізвався Іван.— Їх од німців гнали, але не встигли — за Радавкою всі гурти розбомбили.

— Знайшли корів?.. Своїх?..

— Де там...— зітхнув Іван.

— Мене поранило,— сказав червоноармієць.— Я вже тут другий день переховуюсь. Може б, і пішов куди-небудь, але ноги не несуть. Наші вже далеко?

— Мабуть, далеко.

— А їсти у вас нічого нема?

Коник-стрибунець витяг із-за пазухи скибку хліба. Коли в темряві його пальці торкнулися твердої й гарячої долоні, то відчув, що й сам згарячів, зайнявся до самісінької маківки.

— Спасибі,— мовив червоноармієць.— А як же це ви... вдвох? Матері вас послали, чи що?

— Ні, не матері,— сказав Іван.— Вони й не знають, де ми поділися... Самі.

— Ви одчайдушні такі?

— А що ми їстимемо, коли молока не буде? — повторив, з усього видно, чийсь слова Коник-стрибунець.

— Дядьку,— обізвався Іван,— там, у лісниковій хаті, повинна бути якась їжа, то ми пошукаємо.

— Пошукайте,— сказав червоноармієць. І голос у нього був зовсім кволий, наче він ледве переводив дух.

Хлопці мовчки позлазили вниз, мовчки вийшли надвір. У лісі не говорив жоден листочок, а лісникова хатина, здава-

лось, хотіла бути зовсім непомітною, присіла нижче до землі, злилася з темрявою. В осінньому повітрі відчувалась пронизлива сухість. Грицюньо почав тремтіти. Йому знову хотілося захопитись за Іванову руку, але стримувався... Довго нишпорили по всіх кутках — і на печі, і в ковбашці, й під тапчаном, і перевернули полотно в скрині, проте, крім сушених грушок та кількох цілушок, нічого не надібали. Коли вже виходили з хати, Іван почув якесь шеберхання на сідалі. Намацав драбину, ступив на щабель — і налапав півня. Півень злякано скрикнув, але Іван схопив його за дзьоб, потім за крила.

На цей раз червоноармієць уже не запалював ліхтарика. Їв сухі грушки, й було чути, як перетирає їх зубами.

— А ми півня маємо! — не втримався Грицюньо.

— Якого? — не зрозумів червоноармієць.

І тоді Іван, радий, поспішаючи, сказав:

— На сідалі спав. Мабуть, кури порозбігалися чи вибив хто, а він вберігся.

— Ти бач... — мовив червоноармієць.

Іван відняв кулак, щоб дати півневі передихнути. Півень крутнув головою, напружив шию — і в горлі в нього забулькало, заклекотіло, наче хотів закричати чи проспівати щось невдоволено-погрозливе. Іван знову схопив його за дзьоб і відчув, як червоноармієць обмацує півня. Ось його пальці ковзнули по шиї, затрималися на крилах...

— Геть зовсім здичавів, мабуть, — мовив Коник-стрибунець.

Спалахнув ліхтарик — і знову чітко, вималювалось: червоноармієць дивиться на півня, якого притискує до грудей Іван, а Коник-стрибунець, підібгавши ноги, майже весь потонув у сіні, й очі в нього нашорошено-допитливі, яку переполошеної пташки. І щойно погасло світло, як півень щосили рвонувся, вдарив дужими крильми Івана по обличчю — і вже лопотів унизу, на долівці. Іван шубовснув униз — півень перескочив через поріг. Потім він побіг до тину — так, наче засліплений або ж біг із зав'язаними очима. Коли Іван підійшов скрадливо до тину, півень скочив на вориняку, потім злетів угору — і розтанув між гіллям густого дерева, тільки вогке листя посипалося вниз, на хлоп'ячі плечі...

Червоноармієць казав Коникові-стрибунцеві:

— ...Стримували-стримували, а далі — сили вже нема. Вони на танкетках, на мотоциклах — так і пруть, а нас — кількоро...

Врозтіч кинулись... Коли мене поранило — і не вчув, а це зовсім ослабнув. Ногу відняло, пече, і голова паморочиться... Що, втік півень?

— Втік,— відповів Іван, вмоцнюючись на сіні так, щоб не вдаритись головою об лату чи крокву.

— Ну й молодець,— мовив червоноармієць, і хлопцям здалося, що в його голосі бринить чи то сміх, чи то радість.— Він — як солдат: бачить, що можна врятуватися, то й рятується.

Іван нічого не відповів: усе ще картав себе за те, що не зміг утримати. А Коник-стрибунець пошкодував чомусь, що в отому дуплі не виявилось ні бджіл, ні меду.

— А де ж ваше село? — поспитав червоноармієць. .

— Півдня пішки пройдемо — й село,— обізвався Іван.— Ми вас до себе заберемо. То нічого, що корови нема,— якось вигодуємо. А лікуватимуть наші баби, вони вміють.

— Мед їстимете,— сказав Коник-стрибунець.— У дядька Сави там така пасіка, ого!..

— Не дійду я, хлопці...

— А ми конячину візьмемо колгоспну,— бадьоро мовив Іван.— Тепер колгоспні коні порозбігалися, то вільно можна взяти.

— Я ще недавно... їздив верхи. Був у нашій частині буланій. Його навчали парадним кроком ходити, так, як солдати ходять, а він хвицався.

— Знаєте, скільки яблук у цьому році вродило? — знову Коник-стрибунець.— Стільки, що гілля вгинається, а нападає — землі не видно.

— Я, хлопці, люблю донешти... Є в вас такі?

— Авжеж,— радісно відповів Коник-стрибунець.— Де ж їх немає?!

— І то правда,— згодився червоноармієць. А потім замовк. І було чути, як зубами сухі груші перетирає. Чи, може, то він од болю... Обом хлопцям стало враз холодно й незатишно. Знову обізналося з темряви:— То ви спати йдіть у хату, а я вже тут лежатиму.

Іван повів Коника-стрибунця до того дерева, на яке злетів півень. Приглядалися, хотіли його побачити, але півень добре причаївся. Кинули кілька разів дрючком, але тільки холодне листя посипалося на їхні лиця, на руки. Дуже осудливо прислухався до того ліс, дуже гірко придивлялися до того зірки,— і вони зразу ж облишили марну справу.

Повкладалися на тапчани, вкрившись отим полотном, яке надибали в скрині. Хоча й наморилися за день, але сон у чужій хаті одцурався їх. І то одному, то другому здавалося, що хтось стогне у темряві, що хтось зубами скрегоче, ніби перетирає сушені грушки. Іван напружував слух — і розумів, що то вчувається, а Коник-стрибунець стискував кулаки, йому хотілося зразу ж бігти в повітку. Щоб якось підбадьорити себе, взялися розповідати один одному про те, що бачили вдень, а особливо про ті брудно-зелені військові грузовики, що сунули через поле; про скаліченого коня, який лежав біля лугової кринички й не міг дотягнутися до води, то вони напоїли його з картузів; про розпряжений віз без одного колеса, що причаївся між соняшниками, а на возі лежали мішки з борошном, що біліло з дірок, як сніг...

Морозно-рожеві озера світанку розіллялися над обрієм, коли вони вийшли надвір. Святково настроєні, урочисті дуби наблизились до самісінької лісної хатини. Розумно й по-жіночому весело мовчали дві берези віддалік, неквапно вийшовши з ялинника й зупинившись. А грудка золотисто-багряного вогню — їхній нічний півень — походжав подвір'ям. Гребінь у нього сяяв перестиглим воском калини, а підгорля просвічувалося од сонячного проміння. Півень позирнув молодцювато на дітей, що вийшли з хати, й настовбурчив хвіст. Іван, уздрівши його, зрадів, наче зустрівся з рідним. А Коник-стрибунець бокаса-бокаса, наче й не мав нічого на меті, почав підкрадатися до півня. На диво, той зовсім не боявся. Він стежив за Коником-стрибунцем спокійно, з відчуттям своєї гідності, а коли хлопець простягнув руку, то не кинувся тікати, а тільки здивовано напружився весь, і його іскриста червона борода обурено затремтіла. Коник-стрибунець притискував півня обома руками до грудей, наче зловив справжню жар-птицю, і його закандзюблений носик, здавалося, задерся ще вище.

— На груші ночував, — мовив Іван і подивився на чорно-золоту грушу, яка вночі обтрушувала на нього вогке листя.

— А він зовсім не дикий, — дуже голосно, надміру щасливо обізвався Грицюньо. — Пішов до рук!..

Півень позирав на них круглими очима й подеколи побликував то на хату, то на ліс, то на небо.

— Ходімо, покажемо його, — мовив Іван. Погладив півня по шії і відчув, як під долонею дрібно-дрібно затремтіло.

В повітці нахло холодком. Тільки ступили через поріг, як невелика сіра пташка з хуркотом вирвалася їм назустріч, а по тому в повітці запала глибока тиша. Мовчала долівка, не озивалися стіни, а сіно, здавалося, ще й не прокидалось.

— Дядьку! — весело закричав Коник-стрибунець. — А ми півня піймали!

І тому, що ніхто не відповів, Коник-стрибунець ще голосніше й ще веселіше гукнув:

— Чуєте чи не чуєте? Дядьку! Ми півня зловили!

Тим часом Іван поліз угору. Сіно під ним шеберхало так, ніби, нарешті, проснулася й заговорила вся повітка. Червоноармієць лежав горизнак. В одній руді тримав ліхтарик, а другу поклав на груди, наче прислухався до серця. Іван усміхнувся, думаючи, що червоноармієць спить, і легенько поторсав його за плече. В наступну мить голова в пілотці повернулася вбік, і хлопець побачив, як розплющується праве око. Розкривалося повільно, спершу показуючи мертвий сухий блиск зіниці, потім поступово появлялась глуха, кара невидючість усього ока. Іван заціпенів, щось у душі обірвалося, щось переповнило її сліпим гнітом, — і хлопець невідривно дивився в те холоднодопитливе око, не в силі змигнути, не в силі одвести погляд. Потім, не тямлячись, почав повільно спускатися вниз, а руки й ноги не слухались, а все тіло задерев'яніло, стало неслухняне та неповоротке, як язик у роті...

Вони йшли потолоченими житами. Колоски посхиляли свої голови до самісінької землі, й тільки деякі здіймалися догори на струнких, неполаманих стеблах. Обсипалось перестояне зерно. Однією рукою Коник-стрибунець притискував півня до грудей, а з долоні другої пробував його годувати. Півень клював налуцчене жито, але воно порско розліталось з-під його дзьоба. Коник-стрибунець весело сміявся. Од лісничової хати йшли мовчки, і лише коли видобулися з-поміж дерев у поле, Іван, нарешті, сказав, що на сіні уже нікого не було. Мабуть, червоноармієць уночі, коли вони спали, зібрався й пішов звідти. Кажучи це, Іван одвертався, був дуже похмурий, а губи в нього посіріли, наче попелом присипані. Коник-стрибунець, на противагу йому, не дуже переживав цю подію. Чомусь був певен, що хоч де б той червоноармієць блукав, але неодмінно прибіється до їхнього села. А там уже покуштує меду в дядька Сави, попробує їхніх яблук. Підлікується там; рани загоїти — це їхні баби вміють,—

хоча б ота шептуха, що над яром сидить, що всілякі трави збирає і влітку, і восени, сушить їх, змішує, настої всякі варить... Е-е, що там казати, з ними б не пропав, з ними б швидко оклигав.

— Авжеж,— згоджувався Іван і одвертався.

— А якби води отієї попив, що всі беруть із криниці в Коломійчуків?! — не вгавав Коник-стрибунець.

— Еге...

— Про оту грязь чув, що тітка Лебедиха до ніг собі прикладає, коли крутить?

— Чув...— одказував Іван та й одвертався. Щось заважало говорити й душило в грудях. Зараз, поруч із Грицюньом, він здавався собі дуже дорослим, майже старим, і йти було важко, наче на плечах ніс прожиті роки і їхні злигодні. Й чим далі вони йшли, тим більше йому хотілося вірити у свою брехню, вірити в те, що червоноармієць на сіні не виявилося, що той, відчувши полегшення, тайкома подався геть. З кожним кроком хотілось вірити в це так само чисто, як вірив Коник-стрибунець, хотілося дивитись навколо незатьмареними очима, хотілося приглядатись до кожного кущика так, ніби за ним сидить і очікує на них червоноармієць, котрий недавно розповідав про отого коня, якого вчили ходити по-парадному.

— І коріння татарського зілля помагає, і полин, і липовий цвіт,— провадив далі Коник-стрибунець.

Півень рішуче клював із його долоні, й Грицюньо стулив її вузьким ківшиком, щоб не виприскувало зерно.

ДО БАТЬКА

У печі горить огонь. У хаті темно, баба Вустя навіть каганця не засвітила, і відблиски полум'я тремтять на чорній долівці, на ослоні, на запнутих ряднами вікнах. Максим сидить на припечку, просовує в піч то ліву, то праву ногу, щоб нагріти. Коли припече, то хутенько витягує й береться розтирати підшви.

— Максиме-дитино, лізь на піч,— уже вкотре каже баба. В голосі її турбота, але щоб сердилась, то ні.

— А-а, тут тепліше,— каже Максим і починає цокотіти зубами, наче він і справді змерз.

Баба Вустя переставляє рогачем горщики в печі, там сичить, сотається пара. Баба щось бубонить, її лице здається золотим

од рівного, густого полум'я, в зіницях тремтить по віхтику іскор. А згодом:

— Максиме-дитино, лізь на піч! І скільки тобі казати...

— Е-е-с... — тільки й мимрить онук.

Усе в хаті мовчить: і старий стіл, застелений скатеркою, і відро з водою біля порога, і коцюба в кутку, і темні стіни з образами божими. Максим прислухається, чи не долетить який звук із надвору. Чи не долине голос? Нічого не чути. Наче вимерло все. Але ж не вимерло — мабуть, тільки причайлось. Бо й стіл причайвся, і відро з водою, і коцюба. Все на щось чекає. І він, Максим, теж чекає.

— Максиме-дитино... — знову починає баба.

Онук перебиває:

— Може, вам соломи внести? Бо всю спалили...

Вустя дивиться на нього закам'янілими очима. Дивиться на нього, а видно, що також прислухається до вулиці.

— Сидів би й не рипався вже...

Деякий час мовчать. Максим гріє ноги біля вогню, тре п'яти, коли вже добре припече. По хвилі ж:

— Таки й треба принести соломи.

І, не чекаючи бабиної згоди, скаче на долівку. Пірнає в нахололі валянки, накидає на плечі куфайчину, нишпорить на тапчані за шапкою, а сам скоса позирає на бабу.

— Ну, дивись мені, — каже вона. — Щоб одним духом...

А надворі — нічого не спить. Верби біля тину злегка погойдуються, на щось виглядають. Криниця чекає. Дорога біжить до когось попід хатами. І сніжок на городі рожевим відблиском мерехтить — од далекої заграви, наче усміхається із зловісною радістю. Ніде не світиться...

Двері до повітки відчинено. По хрупосткому сніжку гайнув через обійстя, вже в повітці, набрав повний оберемок соломи, житній дух уже забиває йому подих. Посеред обійстя знову зупинився. Небо над Кулішівкою багрянє, і начебто гул звідти докочується. Завмерло. Знову легенько так загуготіло, гнівливо затремтіло повітря.

Кинув солону біля припічка, внісши знадвору і дух передранкового морозцю. Баба запитливо глянула — мовляв, що там?

— А нічого не чути, — сказав Максим. — Тільки хмари над Кулішівкою скров'яніли, та гуде так, наче земля здригається.

Задивився в піч. І радів нишком, що баба не наказує роздягатись. Кипляче золото вогню приковувало зір, пробуджувало в душі тривогу.

— Це ж і води треба принести,— мовив.

Баба не обізвалась,— чи не дочула, чи знала, що не переспорить. Схопив відро з мотузком — і вже за порогом. Став. Як і перше, чекали верби коло тину, і рожевів сніжок на городі. Тільки село їхнє Квітки наче аж насупилось, людські голоси долинали від ставу. Це ж і батько туди подався, в кагати. А хіба він уміє стріляти? Ніколи б не подумав, що він уміє стріляти. (От дивно....

Мотузок шурхнув у криницю, плеснула вода. Витягнув поvine відро, поставив на цямрині. Порожньо було в грудях — немов побігав там вітерець, а потім зслизнув, пустку зоставивши. І гіркувато в горлі запекло, наче хто пальцями здушив.

Тільки вніс відро з водою в хату, як у селі гримнуло. Млосна хвиля пробігла по хаті, кліпнув вогонь у печі, а шибки тоненько чи то дзенькнули, чи то зітхнули. І чи то відро в Максимовій руці здригнулось, чи то вода сама сплеснула. Хутенько поставив відро на лаву й метнувся до порога.

— Максиме-дитино!..— скрикнула Вустя.

Проте не чув — був уже надворі. Горби над ставом тремтіли раптовими спалахами пострілів. Отже, почалось. Отже, сподівались не марно. Максим шаснув у повітку — тут, у кутку, глибоко зариті в соломі намацав дві гранати. Одну поклав у кишеню, другу — за пазуху. Важке, холодне залізо обпекло тіло. Визирнуv, чи не шукає його баба Вустя, й метнувся до воріт.

Хоча на душі було лячно, зате легко. Ніг не чув під собою — його несла сама земля. Уявляв собі зустріч із батьком: «Ти чого прийшов?» — запитає батько. «Хочу воювати», — скаже він, Максим. «Чим же ти будеш воювати? Адже в тебе ні рушниці, ні автомата», — дорікатиме батько. «А в мене дві гранати є», — відповідь Максим. «На кого ж ти бабу покинув?» — запитає батько. «А вона їсти всім варить», — скаже Максим. — Ви ж самі наказали варити, бо, мовляв, на війні — як на роботі, голодніють швидко». — «Ну й розумний ти в мене», — скаже батько. — Як старий. Ховайся швидше в кагат, бо коли німці відступають, то вони дуже люті». — «То й добре, що люті», — скаже він, Максим. — Коли люті, то їх легше бити». — «Ну й розумний ти в мене», — не втримається од усміху батько.

— Стій, хто йде!

Він аж злякався з несподіванки. А придивився — дядько Перепелиця стоїть біля погребка, бо в кого ж іще можуть бути такі колосисті, обвислі вуса, бо в кого ж іще може бути такий розплесканий ніс?

— Та це я, хіба не впізнаєте? — несподівано для самого себе жалібним голосом протяг Максим. — А ви що робите?

— У воєнне врем'я по вулиці ходити ніззя! — сказав дядько Перепелиця.

І зашкутильгав до Максима. Хлопець надумав тікати, та вже пізно: дядько міцно схопив за плече. І треба ж було з ним зустрітись! Такий лагідний, такий добрий дядько Перепелиця, а диви, як тримає!

— Та пустіть, я до батька, — став проситись.

— Ша! — сердито мовив Перепелиця. — У воєнне врем'я не можна нюні розпускати!

Гм, усе він знає: і по вулиці не можна в воєнне врем'я ходити, й нюні не можна розпускати. Наче він їх справді розпускає! Ото вже дядько! А прикидався завжди добрим та божим!

— Батько ж просив гранати йому принести! — ще пробував викрутитись.

— Стій! Які гранати? Ану давай сюди!

Оце ще й така халепа — гранат позбувся. Краще б уже мовчав, а там було б видно. Ну й дядько, ну й Перепелиця! І чого ото він лізе туди, куди не просять?

— Куди це ви пхаєте мене в погріб? Я в погріб не хочу! — мало не закричав Максим.

— А то тебе питають — хочеш ти чи не хочеш, — не дуже й сердито пробурчав дядько, відчиняючи ляду до погребка в своїх сінях. — Ану залазь і не воруйсь! А я піду до баби Вусті й перекажу, де ти ховаєшся.

О, бачили такого? Ще й до баби подасться, скаже їй. А хто його просить? Ніхто. Сидів би вже разом із усіма в цьому погребі й не рипався.

Максим оглядівся. На буряках та картоплі, присипаній соломою і застеленій так-сяк ряднами, сиділи всі Перепелиці. І весела пащекувата Дунька, яку завжди аж на другий куток села чути, і її похмура, непримітна сестра Степанія, од якої, розказують, чоловік аж на фронт забіг, така вже вредна вдалася. І маленьке Перепеленя біля джки з квашеними яблуками при-

мостилося — білолиций, з пампушкуватим личком Петрусь. Бач, як витріщився на Максима, дивується, що побачив тут у цю пору. І маленька Перепелівна — синьоока, шустра, як пташеня, Галя — теж дивиться здивовано. А ген і баби-сусідки в чорних хустках, позакутувані, позатушкувані, тільки гострі носи по-вистромляли.

— Здоров був, козаче,— зразу ж Дунька вчепилась до нього.— Чи не свататись?

Максим стояв посеред погребка і мовчав. На гладущику блимав каганець, нерівно освітлюючи насторожені обличчя.

— Ага, не свататись,— не вгавала Дунька.— В такий пізній час уже вертаєш од котроїсь.

— Причепилась...— буркнула Степанія.— Навіть дитини не пожаліє.

Максим бочком-бочком ступив уперед — та й притаковився біля Петруся, що мав два пшеничні колосочки замість брів. А Перепеленя сяйнуло на нього фіалковим зором синіх очей і поспитало тихенько:

— Що там нагорі?

Не відповів — усе ще був сердитий на старого Перепелицю, котрий забрав у нього гранати і запроторив у цю яму. Але, помітивши, що всі на нього дивляться, мовив спроквола:

— Небо над Кулішівкою горить, а біля ставу стріляють.

Впала тиша. Світло каганця здригнулось, і по лицах пробіг раптовий чорний вираз.

— Середнівку спалили позавчора,— сказала Степанія,— і Драбівку. Всі хати погоріли, й почорніли садки.

У картоплі весело пискнула миша, їй відповіла друга. Знову здригнулося світло каганця. Грудочка землі впала зі стелі в бочку з квашеними яблуками, якраз на кружок,— і розбилась. Хтось почав хреститись у кутку, і тінь од руки неповоротким круком заметалась по стінах, по згорблених постатях.

— Земля тремтить,— зовсім спокійно, без подиву сказала пашекувата Дунька.

А Максимові зовсім не страшно. І якби був не в погребі, а зверху, то ще вільніше почувався б. А чому б і ні? Бо німці таки відступають, а не наступають, бо німців таки женуть! І люди з усього села зібрались, щоб затримати їх, щоб у мішок зав'язати. Дуже просто навіть — мішок! А наші ж на п'яти наступають фрицам, дихати їм не дають!

Ляда вгорі відхилилась — і всі підвели очі. В отвір заглядав кривий Перепелиця, трусячи пухнастими вусами.

— Я надворі буду,— сказав.— Якщо хату підпалить, то зразу ж скажу, виведу всіх.

Та й зачинив ляду. Але ж, мабуть, десь уже горить, коли заговорив про це, бо чого б нагадувати? А чия ж то горить? Мабуть, на дальньому кутку села, від ставу... І всі відчули занепокоєння, і всі завмерли, прислухаючись, чи не затремтить земля, та позирали раз у раз на стелю.

— Корова мукає,— похмуро сказала Степанія.

Всі ще дужче нашорошили вуха. А Максим мимоволі всміхнувся і підморгнув синьоокій Галі. Вона вдала, що не помітила підморгування, але зір її поглибшав і почорнішав од здивування.

— Піду, їсти їй дам,— мовила Дунька і подерлась по драбині вгору. Простугоніли над головами її кроки — і вклякло все. Хоч би миша яка обізвалась, але також, видно, попричаювались, мовчать.

І тут довгастий язичок світла примеркнув, далі стрімко витягнувся вгору — і погас. Морок поглинув усе. Лише згодом зашаруділа картопля і почувся жалібний Галин голосок. Що Максимові залишалось робити? Добрався навпомацки до драбини, а тоді з щабля на щабель — вже в сінях, і вже надворі. Не видно ніде Перепелиці? Не видно, ну й добре. Шаснув по під загатою на причілок, постояв, прислухаючись, а тоді вже і роздивляться почав.

Освітлені хмари над Квітками брались малиново та багряно. Позагусали вони, закам'яніли низько, наче велетенське каміння. А ген ота, над полем, наче аж кров'ю сочиться, набрякли крайки і страшна така, що й очі одвести не в змозі. А біля неї зеленкувата, як би хто прив'ялою травою її притрусив. І гуркіт котиться двигтючий від Кулішівки, немов там залізними ціпами багатенно молотильників саму біду вимолочують. А біля їхнього ставу вже тихо. Знову причаїлися Квітки. В жодному вікні блимак не блимне, а так на душі, ніби зараз неминуче скоїться щось. І Максим знову відчув, як полегшало його тіло, як невагомими стали ноги, а в скронях тьохнула раз і другий швидка, гаряча кров.

Але з чим же йти до батька? Гранат немає, а не піде ж він із голими руками. Ну й Перепелиця! Позаганяв усю свою сім'ю

до погребів і його, Максима, теж надумав запроторити. Гм... Але з чим до батька йти? Може, просто дрючок виламати? Але засміють усі. Батько перший засміє, бо він такий, любить і з самого себе покепкувати, не тільки з когось... А, згадав! У бузині біля цвинтаря німецький кинджал лежить — ще зовсім новий, у піхвах, там його білобровий Петрусь заховав, що оце в ямі сидить.

Од цвинтаря — глиняниками, далі через верболози понад ставом, а потім уже і вгору поп'явся. До кагатів ще не добрався, а тут із засідки хтось:

— Ні з місця!

Еге ж, як суворо заговорив Гордійчук! Так, що й не впізнаєш, якщо не захочеш впізнати, еге ж, як сердито!

— Та це я, хіба не впізнаєш, Сашко?!

Сашко промовчав — мабуть, роздумував. А згодом:

— Чого тут ходиш?

— Та треба...

— Ану, марш додому! — знову сердито крикнув Гордійчук.

Максим спершу злякався; кинувся назад, але зразу отямився. Це ж можна обійти Гордійчука збоку, а він нехай собі сидить, задавака. Бач, і він командувати взявся, так, наче не вони позавчора удвох спускались на санчатах із горба, а потім на дерев'яних ковзанах із підбитими дротами по ставу гасали. Ну, добре, ми тобі все пригадаємо... «Ні з місця!.. Марш додому!..» І все таким голосом, наче маму рідну перелякати зібрався.

О, в якусь продовбину скочив по пояс. Це ж добре, що приморозило вночі, а якби така ожеледь, як звечора? Був би мокрісінський, а в валянках хлюпало б, що хоч бери роззувайся та виливай... Ген і кагати видно над шляхом. Але що він батькові скаже? Га?.. Мовляв, так і так, ось німецького кинджала знайшов, дуже гострий, то приніс, може, знадобиться. Були ще гранати дві, але хіба донесеш їх, коли отой Перепелиця зустрівся йому й відібрав?!

Вже близько, то треба навзгинці... Ні, навзгинці не можна, бо подумують, що чужий, і стріляти почнуть. Краще йти прямо. Можна б і пісню заспівати, щоб упізнали одразу, але хто ж на війні співає?

Вже й голоси чути, їй-богу! Здається, про нього балакають. І батьків голос чути — такий приглушений, рідний! Тату! — хочеться крикнути. Але не крикнув. Хотів побігти. Але не побіг, стримався. Ще подумують, що наступає!

— Максиме? — долинуло батькове здивоване й тривожне.— Ти?

— Я...— відповів невпевнено Максим, зупиняючись біля кагату і зазираючи вниз. Там сиділо кілька чоловік із їхнього села, а поміж ними батько.

— Сталося щось? — знову поспитав батько й простягнув до нього руки.

— Нічого,— відповів Максим, опинившись унизу.

— Що ж це ти приніс?

— А-а...— промимрив Максим і сховав кинджал за спину.

Батько забрав у нього кинджал і всміхнувся. Добре, що ніхто, крім Максима, не бачив того усміху, а то хоч крізь землю провалюйся!

— А чого ти прийшов? — допитувався батько.

— Ну...— не знаходив слів Максим.— Сказати, що баба їсти наварила.

Дядьки засміялись, а батько запитав:

— Що наварила?

— Картопля вже готова. І куліш скоро поспіє.

— Оце б зараз гарячого кулешу,— промовив хтось із темряви і зітхнув.

— Ви казали, що зголоднієте,— знайшовся Максим, зраділий і повеселений.— Ви казали, що на війні, як на роботі.

— Та воно робота і є,— знову зітхнув той самий чоловік у глибині кагату.— Оце трохи постріляли, а тепер сидимо й спочиваємо. Добре, що червоноармійці наспіли на поміч...

— Де вони? — вражено запитав Максим і підвівся. Але ні спереду, ні з боків нічого не побачив.

— Та вже є,— сказав той самий голос.— Уже не пустимо німця через село, хай начувається. Біля Кулішівки йому й капець буде... Оце б зараз теплої страви поїсти...

— Я принесу,— похопився Максим.— Сам побіжу.

— Е-е ні,— мовив батько.— Йдіть удвох із Сашком Гордійчуком... А я до ставу спущуся зустрічати вас... Іди...

Сашко, здавалося, нітрохи й не здивувався, знову побачивши перед собою Максима. Виліз із бурту, сказав:

— По куліш, то й по куліш... А я вже наші танки бачив. Спустились пагорбком, тримаючись за руки. Максим зовсім не думав про бабу Вустю та її куліш. У голові тільки й крутилось — як би це зайти до Перепелиці та забрати в нього гранати. Тепер му-

сив би віддати, бо Максим уже не якийсь потіпака, а до кулешу приставлений. А куліш треба охороняти!

Над Квітками, над Кулішівкою, над нічними полями дивовижним грозовим соняхом — похмурим і зловісним — розцвітало небо.

БЕЛЬ ПАРИЗЬЄН

— Рядовий Сергунько!

Рядовий Сергунько скочив із лави, де сидів за хвилину перед тим, і виструнчився, приклавши долоню до голомозої голови. Його безброве обличчя напружилось од сміху.

— Рядовий Сергунько! — наказав рядовий Скоробагатько.
— Принеси мені кухоль холодної води!

— Єсть принести кухоль холодної води! — гаркнув Сергунько, відірвав руку од голови, круто повернувся й мовив у куток: — Гвардії рядовий запасу Василь Плющ! Принести рядовому Скоробагатькові кухоль холодної води!

Василь Плющ — тонкий, як замашна хворостина, хлопець із хижувато загнутим носом на довгастому лиці — неохоче звівся зі свого місця, звідки стежив за бійцями, й ліниво кинув:

— О-о, знову показалися, знову жартують, розумнішого не придумують... Добре вже, принесу...

Сергунько чітким кроком підійшов до Скоробагатька й лягнув його по спині. Скоробагатько схопився на ноги, й вони почали борюкатись. Василь зневажливо скривився — він почував зверхність до цих недавно призваних до армії хлопців. Лінія фронту просунулась трохи вперед, настало коротеньке затишшя, і їхній полк залишили тут на кількаденний відпочинок. На кількаденний відпочинок, щоб потім знову вперед, у вир невідомого. В цій хаті стояли молоді солдати, вони ще й не були до пуття навчені, по-справжньому ковтнули пороху, може, раз чи двічі, тому-то й сміються.

Василь знову скривився од зневаги — вже на вулиці. Він пристав до солдатів кілька днів тому, а ще перед тим никав по сплюндрованих селах. Біля лінії фронту, де все міняється, де населені пункти переходять із рук у руки, серед біженців, серед солдатів, які поспішають в окопи або ж, відвоювавшись, одходять у тил, щоб підлікуватись, — у цьому шарварку Василь почувався, як риба у воді. Прохарчуватись було не так уже й

важко — ніський кухар майже ніколи не відмовить у ложці-другій гарячої страви, а переночувати можна чи на горищі покинутої хати, чи в хліві на соломі. А коли пощастить, то й до тепла пустять — під лавою примоститися або біля припечка. Добре, що вдалося замінити биті валянки на чоботи, бо тепер багню порозгрузало, хіба ж находиш у валянках? І він пригадав старезного діда з лісового хутірця, — той дід усе придивлявся до його взуття, обмацував зусібч, прицмокував язиком, а потім дістав із погребя поношені чоботята, які, мабуть, також у когось виміняв — за шматок сала, а найшвидше, що за півлітру. «Ходи здоровий», — сказав на прощання дід. Цікаво, чи не проміняв уже його валянки на щось інше, потрібніше в господарстві?

Василь витягнув відро води з криниці і, зливаючи просто з відра собі в жменю, почав обмивати бруд із чобіт. Зараз ранкове сонечко, то вони скоро висохнуть, а там помастить солідолом, бо можуть потріскатись без масті, потрухлявіти, а де ж іще собі дістане такі?

Почувши сміх, підвів голову. Так і є, знову ота Ніла регоче: стоїть за тином на своєму подвір'ї, щось каже у сніи — може, до своєї матері або до баби, й регоче. Василь забув про чоботи й задивився на Нілу. Ще вчора вона була в старій порваній фуфайці та в темній хустці, пов'язаній над самими бровами, в збитих черевиках із висолопленими язичками, — ну достоту дитина, яка передчасно постаріла. А сьогодні — в сіренькому піджачку, простоволоса, якась дуже легка й усміхнена. Литки туго обтягували панчохи — хоча й грубі, хоча й руді, та все таки не вчорашні полотняні штани, викрашені бузиною. Василь відчув, як щось давке ворухнулось у горлі й застрягло там. Спробував ковтнути, але підкотився новий клубок, і хлопець припав до відра, щоб запити водою.

В цей час, мабуть, Ніла його й помітила.

— Агей! — крикнула сипким голосом, який, здавалось, пахнув сонячним промінням. — Криниці не випий!

У першу хвилию Василь зрадів, що звернулась до нього, та, випроставшись і глянувши на дівчину, не знайшов, що відповісти. А вона, виявляється, не така вже мовчазна й похмура, як вчора.

— Ти чий такий довгий та худий? — запитала, кепкуючи. — В нашому селі такі не водяться!

— Твій!.. — буркнув хлопець тихенько.

Але вона таки почула.

— Ой лишенько, мій!.. А чого ти досі не признавався?

— Бо твого носа боявся!

Вона на мить задумалась — а який же це в неї ніс, щоб його справді боятись. Не такий уже й кепський, якщо не дуже лепський, і знову кинула:

— Як ітимеш із села, то хоч сліди в болоті залиш!..

Хотів розгніватись на неї — і відчував, що неспроможний. Хоча не було вже того клубка в горлі, а й відваги не добавилося, щоб відповісти щось гостре й хвацьке.

На порозі з'явився Сергунько. Він широко розпростав плечі, примружився на ясний день. Завваживши, що хлопець розмовляє з Нілою, гаркнув:

— Відставить теревені!

Дівчина за тином засміялася. Сергунько, все ще мружачись, підійшов до криниці, взяв у руки відро з водою, підняв і почав пити. Пив зі смаком, неквапливо, і Василь стежив, як у нього на шиї під шкірою ковзає туди-сюди великий хрящ.

— Подобається? — поставивши відро на цямрину, поспитав раптом у Василя й повів бровою на дівчину. Хлопець бачив, як лукаві й завжди майже ніжні Сергунькові очі наливаються холодом.

— А-а-а... — тільки й махнув рукою Василь і пішов геть од криниці. Сергунько постояв, дивлячись, як той іде, як розгойдується під час ходи гінке тіло, погляд його поступово теплів. І коли вже рушив до тину, за яким стояла дівчина, то очі стали геть зовсім добрі, лукаві іскорки так і прискали.

Село лежало в зеленому вибалку, а по горбах чорніли поля. Посеред осокорів ставок голубим оком приглядався до неба над собою. Верби куталися в гусячий пушок, густий дух ішов од розімлілої землі. Назустріч попадались тільки баби й тітки, й зрідка — діти, і всі приглядались до Василя так, наче хотіли впізнати в ньому когось свого. Він уже опинився на вигоні, біля подзьобаної кулями церкви. Двері були відчинені навстіж, і Василь зайшов усередину.

Під ногами зашелестіла перетовчена солома, в ніс ударив сморід кізків. «Німці тут коней тримали», — подумав Василь. Вгорі під дірявим склепінням, хуркали й цвірінчали горобці. Намальовані на стінах боги спокійно дивились на хлопця — так, наче дивились на нього з іншого світу. Божа мати тримала

на руках оголене немовля, яке, здавалось, зовсім не відчуває весняної прохолоди. Внизу видряпано цвяхом сороміцьке слово. Гидлива спазма перехопила Василів подих, знайшов під ногами цеглину, взявся гарячково затирати, лишаючи на стіні червоний слід.

Горобці залящали вгорі запопадливіше, ніби глузували. Хлопець схопив осколок каменя й кинув на них. Потім крикнув — і сам злякався свого крику, що так самотньо й розпачливо пролунав у цій високій пустці. На мить стало лячно — й він озирнувся по боках, чи ніхто за ним не стежить. Не стежив ніхто, окрім богів, які дивились широко розплющеними, але, здавалось, невидющими очима.

За олтарем, у купі соломи, сиділа курка. Спокійно стежила за людиною, і коли Василь простягнув до неї руку, схопилась і з розпущеними крильми побігла геть. Вже за дверима закудку-дакала. В гнізді лежало двоє яєчок. Вони були ще теплі. Хлопець випив їх зразу ж, ударивши об виступ стіни. Шкаралупу кинув під ноги, а потім подумав — присипав мервою. Божа мати з золотистим німбом навколо голови ніжно дивилась на своє немовля, а воно простягало до неї повні рученята. Петро з ключами від раю осудливо й строго дивився просто перед собою, і погляд його віщував покару. Знічений, наче вчинив якийсь злочин, Василь пішов через лунку порожню церкву, а боги все так само зневажливо не помічали його, немов думали про своє, немов хотіли сказати своїм виглядом, що їх не тривожать ні горобці, ні випадкові зайди, як і не змогла стривожити війна, коні, що стояли тут, гортанна мова чужинців.

Весняне сяйво вдарило Василеві в очі, і він, одійшовши трохи по моріжку, озирнувся і з якимось здивуванням глянув на церкву, наче сумнівався, що він там щойно був, що жоден із богів не вийшов за ним слідом, щоб кинути докірливе слово... Василь уже багато бачив спалених шкіл, сплюндрованих лікарень, зруйнованих церков, але ще ніколи так гостро не почувався чужим у великому світі.

II

На березі ставка сидів рудий: волосся на голові горіло негасним полум'ям, щоки в яскравих лишаях, а на руках не-наче лежав відблиск червоного вогню, так густо вони вкриті

і веснянками, і мохом рудого волосся. Здавалося, що хлопець прислухається до того, що відбувається в воді, так він сидів зосереджено й неפורушно.

— А-а, це ти... — неквапно промимрив, оглянувшись на шарудіння Василевих ніг.

Сьогодні на світанку вони вже бачились. Пекельник — так звали рудого — з півгодини простояв біля хати, в якій з учорашнього дня розташувались бійці разом із Василем Плющем, позираючи на них червонястими очима, які також здавались рудими, і нічого не кажучи. Чіпким поглядом вбирав кожен їхній рух — як ходять, як вмиваються, прислухався до розмови й до жартів. Але вдавав, що Василь, на якому не було військової форми і, зрозуміло, не могло бути ніякої зброї, його зовсім не цікавить. Потім Пекельник так само раптово зник, як і з'явився, а Ніла, що саме крутилась на подвір'ї, порадила постояльцям остерігатись цього відвідувача, бо він «на руку нечистий».

Василь мовчки сів поряд із рудим і також задивився на воду.

— Ти що — з ними? — по хвилі поспитав Пекельник.

— З ким? — не втямив Василь.

— З армією?..

— Та пристав, уже кілька днів із ними.

— А сам звідки?

— А-а-а... — промимрив Василь. І, помовчавши, зітхнув: — З-над Постолека я. Річка така є.

— Річка... — повторив Пекельник так, наче був невдоволений, що на світі є така річка. І зразу ж діловито запитав: — Із солдатами легше? — І, піймавши непорозумілий погляд, пояснив: — Ну, з харчами, з одягом, з житлом?.. Легше?.. Не виганяють?..

— Як тобі сказати...

— А мене приймуть? — перебив рудий. — Якби прийняли, я також пристав би. Треба що допомогти — поміг би. А якби воювати довелось — не злякався б. Стріляти вмію.

— Та я не воюю... Я так...

— Ти, бачу, дивак. На твоєму місці я вже й на форму постарався б... В галіфе ходив би... Неодмінно в галіфе... В тебе автомата немає?

Василь заперечливо похитав головою. Рудий поліз у кишеню й дістав гранату. Невелика, гранчаста, вона лежала на долоні грудкою ледачого заліза. Він підкинув її, зловив і знову заховав до кишені. Запитав ізненацька:

— Ти холодної води не боїшся?

Василь стенив плечима:

— А чого боятись?

— Зараз я кину в ставок гранату,— сказав Пекельник.— Спливе оглушена риба, ми її виловимо — і навтьоки. Тільки навтьоки зразу ж, щоб не попастись...

— А не дозволяють глушити?

Рудий не відповів. Не встиг іще Василь присісти, як він розмахнувся й кинув гранату. Вибухнуло поблизу берега, потім вода довго розходилась колами. На поверхню сплигло жабуриння і кілька окунців, зовсім дрібненьких. Здавалося, що після вибуху в повітрі утворилася німа пуста.

— Полізеш? — запитав рудий.

— Немає по що...

— Ну й я не полізу... Якби щось путне. А тепер тікаймо звідси, бо може хтось наскочити.

Вони хутко подались берегом. Гіркувато пахла молода зелень, і лози аж блищали. Ген там і там тітки копали городи. Рудий крикнув до одної, що, захлявши, відпочивала:

— Бог на поміч!

Тітка зміряла їх допитливим поглядом — чи не насміхаються, та все ж таки відповіла:

— Казали боги, щоб і ви допомогли!

— Ми допомогли б, але ж віддячити у вас немає чим!

Тепер вони йшли поміж садків, у яких чорніли кістяки спалених хат і високі закурені бовдури. Поблизу хат де-не-де видніли землянки, під яблунями стояли нашвидкуруч збиті з грубих дощок такі-сякі столи й ослони, закопані в землю.

— Це Соболівка, куток так зветься...— пояснив рудий.— Коли німці відступали, то гасом обливали з одного краю до другого й підпалювали... Щоб за димом наші не бачили, як вони відступають.

Яблуні примруженими бруньками дивились у сине небо, у простір.

— А чого це тебе Пекельником звать? — запитав Василь.

— Бо я нічого не боюсь,— буркнув рудий. А через хвилю показав рукою на великий садок, на спалену хату: — Ми тут живемо. Я сам викопав землянку, бо мати нездужає. Зайдемо?

Вземлянці темно — осколок скла, вмащений у стелю, майже не пропускав світла. В кутку стояло кілька порожніх діжок, на жердці, почепленій при самій долівці, висіло жужмом якесь

лахміття. Рудий покликав свою матір, що лежала на низькому тапчані, але вона не обізвалась.

— Хай спить,— мовив Пекельник.— Не будитимем... Ходімо.

Вийшли з темної землянки надвір — наче вдруге на світ народились. Рудий опустил погляд, ніби роздумував. Потім повів Василя до всохлої груші, розгорнув сніпки кукурудзиння — і вже тримав у кожній руці по гранаті.

— Бачиш? — запитав радісно.

Поклав гранати назад у схованку, обережно витягнув автомат.

— Бачиш? — знову запитав.

Засунув автомат — і дістав круглі диски до нього.

— Бачиш?.. Оце я все поназбирував, згодиться колись, не пропаде. А в одному місці тол у мене прихований, патронташі.

— Що ти робитимеш із цим добром?

— Ну, гранатами рибу глушитиму... А те — не пропаде.

Старанно заклав кукурудзинням схованку, потім притрусив торішнім побурілим листям. Його вогняне лице дихало хижою радістю.

— Там на горбах,— показав рукою на невидимі за гіллям саду поля,— в одному бліндажі кулемет присипано. Я його також перетягну додому, поки ніхто не рознюхав.

— А навіщо?

— Навіщо! Навіщо!.. — сердито перекривив рудий.— Колись пригодиться. Ген ті колеса я познімав із німецьких машин,— він кивнув на кілька коліс зі скатами, що лежали біля припіка на долівці колишньої хати.— І оту повозку я сам додому припер. Аж від млина котив. Коли захляну, то впруть ногами й стою на місці. Відпочину — і знову вперед.— Обвів хазяйським поглядом обійстя й мовив:— Це ж самому доведеться все відбудовувати, бо мати нездужає... Якби сила була, то дерева наносив би з бліндажів, але не подужаю. Ти не поміг би мені?

— Добре, поможу,— сказав Василь. Пекельник уже подобався йому — було в нього багато завзяття й рішучості.

Мабуть, звук бути самотійним, звук покладатися на свої руки та на свій розум, звук турбуватись про матір, якій, очевидно, несила турбуватись про свого сина.

— Мене в солдати зразу б узяли,— сказав рудий.— Я слухняний і кмітливий. Але ж господарство нема на кого кинути. Ех!.. Ти що — поїдеш із ними?

— Вже ж. Сім'ї в мене однаково нема, а з ними легше...

— Слухай,— загорівся раптом щасливою думкою Пекельників вид.— Зоставайся зі мною. Будеш мені за брата. Яюсь проживемо. На хату буде легше стягтись.

Василь спохмурнів, наче роздумував. Зрештою мовив:

— Та ні, подамся з солдатами.

— Ну, дивись,— погасли очі в рудого.— В землянці місця вистачить... Рибу глушили б разом! —додав раптом.— Зоставайся...

— Не могу,— твердо сказав Василь.— Вони мене прийняли до себе, а я... Хай уже буде, як є.

III

Солодка гіркота весняного сонця тремтіла на їхніх губах, позолочувала лиця; рідке медянисте поливо розливалось по городах, по шляхах, обновлювало бовдур у підтьоках, а стовбури вишень висвічували теплими бризками. Пекельник щось надумав, бо раптом рішуче гойднув головою, ковтнув слину і, підморгнувши Василеві, пішов у садок. Ходив од вишні до вишні, зривав глей на тріщинах, на обрізаних сучках і їв. Пережовував старанно, аж над силу — неначе тирсу або тріску, і його руді вогнисті очі, округлившись, мало на лоб не вилазили. Василь знайшов вишневий мозоль застиглого соку, драглистий, з іскринками, й поклав у рот.

— А ти знаєш,— обізвався Пекельник,— який буває пахучий чай, коли в окріп накласти вишневих гілок?

— Еге ж,— згодився Василь.— Я пив. Вишнями пахне.

— Трохи вишнями, а трохи неначе вишневим соком. Ти березового соку не хочеш? Отам,— кивнув на левади, де поміж вільхами білили берези,— у мене й дірочки прокручені є.

— Дерево вже розвивається, хіба зараз сік біжить?

— З беріз іще біжить. Трохи скрутиш клоччя, а він і капає в підставлену гільзу. Буває, за ніч гільза від снаряда повна-повнісінька. І сам нап'єшся, і матері принесеш. Тільки той сік порохом смердить, бо в снаряді ж збирається.

— Добре б у дерев'яний кухоль.

— Хе, то найліпше! Але де їх набрати? А в мене там майже під кожною березою раніше стояло.

— Я не люблю березового соку,— мовив Василь.— Од нього деревом неживим одгонить.

— Кому як, — згодився Пекельник. — Є такі, що сома не їдять. Кажуть, нібито він смердить. А мені хоч би що. Я все можу їсти, ніде не пропаду.

— Я молоденький горох люблю. Зернятка вилуцуєш із стручка, а вони самі лопаються в роті.

— Де ж тепер гороху взяти, — зітхнув рудий, немов товариш щойно попросив у нього саме молодого гороху. — А хочеш, — Пекельник перестав жувати вишневий клей, жваві очі засвітілись якимось бажанням, — я тебе зараз до вчителя поведу!

Саме зустрічі з учителем йому, Василеві, зараз і бракувало!

— Обійдусь, — мовив, одвертаючись.

— Та ні! — стояв на своєму Пекельник. — Ти такого ще не бачив. І не побачиш ніколи. Він дивак. Всі кажуть, що він не словна розуму.

— То навіщо ж він нам здався?

— Уже підтоптаний, вже порохно з нього силеться, — не звертав уваги на його запитання рудий. — Тільки те й робить, що троянди вирощує. До німців — троянди садив. Прийшли німці — а він своїх троянд не забув, нічого милішого для нього не було. І тепер також! Він на них розуму стерявся.

— Буває, — згодився Василь. — Я бачив одну тітку... Цієї ж зими таки. То вона тільки те й робила, що пісню співала... «Посіяла огірочки низько над водою»... В неї просять, щоб іншої заспівала, а вона тільки про огірочки.

— Ти бач! — засміявся Пекельник. — Буває ж таке.

Пекельник вів Василя через усю Соболівку, тільки не дорогою, а через садки, через повалені тини, через голі подвір'я — не кожне з них, замість хати, прикрасилось землянкою, не кожне з них ще мало живу стежку, яку не почали глушити бур'яни. Нарешті опинились у старому яблуневому саду — тут дерева простирали широке гілля низько, ніби хотіли прикрити землю од чогось лихого й недоброго. Майже кожна гілляка підперта кілком, стовбури обмащені вапном, пообкопувані. Пекельник стишив крок, вуха його ледь-ледь порожевіли, наче почав хвилюватись. Обернувся до Василя і, всміхнувшись, показав рукою на землянку, з якої сотався хирлявий димок. Майже все обійстя скопано, грядки підступали до землянки, кістляві куці троянд сіріли поміж грушами і займали чи не весь город. Вони ще тільки бучавіли весняним соком, ще тільки спалахували

зеленню дрібного пучкуватого листя і, здавалось, поміж ними незримо ходив непевний спокій, похилитувався хмілистий подих майбутнього цвітіння. Василь втягнув повітря — і стало йому свіжо й добре, наче причастився тими запахами, які тут розкошують щоліта.

— Зайдемо? — поспитав Пекельник. Уже не був такий насмішкуватий, вдатний на глузи, як іще недавно, а весь наче аж поменшав. Мабуть, уже побоювався зустрічі з учителем і шкодував, що підбив на це Василя. Вуха його все ще рожевіли, схожі на великі пелюстки.

— Мабуть, не варто, — охоче піддався його сумнівам Василь.

Але в цей час із землянки вийшов учитель. Невисокий на зріст, вузькоплечий, із білим сніжком на скронях. Був він у жовтій кожушанці, і на лівому боці грудей, там, де серце, вощеною дратвою пришито круглу, мабуть, недавню, латку. Вчитель нітрохи не здивувався, побачивши хлопців, але нічого не сказав, тільки дивився на них спокійно. Так, немов вони щойно оце обірвали розмову, зберуться з думками — та й продовжать. Пекельник озирнувся назад, ніби хотів уже чкурнути, та рішуче крутнув головою і сказав переривчастим голосом:

— До вас прийшли... Ну, подивитись... Ось він троянд ваших ніколи не бачив.

Учитель всміхнувся так, наче все знав про їхню затію, про те, що хотіли покепкувати з нього, але на Василя глянув з цікавістю.

— Он як, — сказав. Голос у нього тихий, ну достеменно як шепіт осіннього листя, що котиться по галяві. Та й додав: — Не цвіте нічого, що ж ви побачите?

— Та ми побачимо! Він побачить! — скоромовкою заторохтів Пекельник. Уже оговтався, почувався впевненіше.

Кістляві кущі здіймали догори гілля, ловили дощ легкого проміння. В гіллі, здавалось, було саме тільки очікування: гілля чекало, коли ж на нього поприлітають квітки. Немов квітки мали поприлітати так, як це можуть пташки. Вчитель дивився на свій розарій, і, здавалось, на обличчі відбилося те саме очікування.

— А ви вже підрізали пагіння? — поспитав Пекельник, і на його виду була справжня цікавість.

— Авжеж, — обізвався вчитель так, наче думав про щось своє.

— А коли зацвінуть, то також підрізатимете? Щоб наступного року гарно цвіли?— допитувався Пекельник. Мабуть, добре знав, коли і як вчитель підрізає троянди, але хотів своєю обізнаністю похвастатись перед Василем.

— Авжеж,— знову коротко відповів учитель.

— Гною тепер на вдобрювання, мабуть, не находите, то торфом посипаєте, чи не так?

— Так.

— Коли надумаете копати торф, мене покличте, я допоможу.

— Спасибі. Ти мені й так щороку допомагаєш.

— Поливати не збираєтеся? Суш стоїть, земля затверділа... Ми води наносили б, усі кущі полили б...

— Приходьте завтра. Сьогодні нездужається мені.

Безхмарними, прозорими очима глянув на Василя, наче хотів упізнати, хто ж це такий. Не впізнав — і по чолу пробігло здивування.

— Він зайшлий,— сказав Пекельник — Із солдатами прибився.— І перемінив тон, ніби продовжував розмову, яку вони вели з учителем недавно, але не закінчили: — То, мабуть, цієї осені школу відкривуть?

Учитель поклав руку на круглу латку, пришиту вощеною драпвою, немов хапався за серце. Тонесенькими струмочками від очей побігли зморшки.

— А ти ж переросток,— сказав учитель.

— Хіба не приймуть?— швидко запитав Пекельник і, здавалось, на його настороженому лиці побільшало вогняного ластовиння.— У старший клас хотілося б...

— На старші, либонь, учнів не назбирається.

Пекельник нічого не сказав. Під ноги втупився поглядом, а потім на вчителеву землянку зиркнув, на кущі троянд. Запитав:

— А вже дістали собі Бель Паризьєн?

Учитель раптом усміхнувся широко, майже по-дитячому. Це сталось так несподівано, що Пекельник трохи здивувався, але зразу ж усміхнувся й собі, а за ним і Василь мимоволі всміхнувся. Хоча ні Пекельник, ні Василь не знали, чого ж усміхнувся вчитель.

— Не дістав,— обізвався він.— От тільки звільнять те село, де живе моя сестра, то я поїду до неї і привезу.

— Ці троянди на сонці не бліднуть,— сказав Пекельник те, що знав із вчителевих вуст. Сказав так, немов сповіщав самому

собі або ж Василеві — не втямиш. І додав голосом-зітханням:— Пахнуть вони гарно. Квітки великі, схожі на чашки...

Вчитель знову всміхнувся. Пекельник обернувся до Василя і, показуючи рукою на непоказний кущ троянд, що ріс трохи окремо від гурту,— мабуть, напроти вікна згорілої хати, виголосив:

— Мадам Віктор Вердье!..

Пекельник був дуже серйозний у цю мить, і хоч Василеві кортіло приснути, він стримався.

— Мадам Віктор Вердье! — так само урочисто мовив Пекельник. На хвилю замовк, наче задумався над сказаним, а потім непорозуміло кинув: — І називається ж чудернацьки! Добре, хоч цвіте гарно. От якби ви мені дали один кущик! Посадив би, хай ріс...

— Добре, — мовив учитель, — дам. Тільки їх доглядати треба старанно, бо вони без цього рости не можуть.

Хлопці ще позиркали туди-сюди. Шкода, що нічого не цвіте, лише відновлюється. Василь уявив, як тут палахкотить різнобарвне полум'я квіток, як на пелюстках настоюється роса, як на свіжому листі тремтять дощові краплі, як тут пахне, як співають солов'ї, — і дихання йому перехопило, і радість важко здушила груди. Підійшов до того куща, на який показував Пекельник, називаючи його Мадам Віктор Вердье. Худесенькі гілочки обсмалені й обвуглені. Кущ постраждав тоді, коли горіла хата. Василь приглянувся до інших. Того не обминула біда, і того також. Вони вже, мабуть, ніколи не зацвітуть, але вчитель поки що не наважується їх викопати. Так звук до них, що не викидає, — невже сподівається, що вони ще цвістимуть?

Хлопці пішли з учительового обійстя, а він стояв біля землянки, поклавши долоню на круглу латку. Здається, Пекельник і забув про те, що хотів покепкувати з учителя, що хотів видати його за дивака. Мабуть, думав про те, що випросить собі один трояндовий кущ, а згодом — другий, та й поволеньки і в себе насадить, доглядатиме, і буде біля його хати, на яку колись спроможеться, не згірше, ніж в учителя.

IV

Сів на призьбі під хатою. Стовбури вишень яскріли свіжими зблисками, а на гілках рожевіли круглі бубляхи. З хати долинула музика — Сергунько грав на гармошці. З комина сотався вгору

хирлявий димок, мабуть, господиня готувала обід. Із хлівця долинало похропування коней. Василь думав про те, що добре б оце сісти на гнідого і проїхати по протряхлих полях, пролетіти через горби до лісу, проскакати поміж деревами. Колись любив їдити на конях, та й тепер іноді випадало. Але Скоробагатько не дозволить — скаже, що нехай коні спочивають, або ж нагадає, що в полях ще міні лежать, можна наскочити. Цей Скоробагатько сам був колись конюхом, то в нього не випросиш, він так за ними тремтить, ніби за своїми.

По межі йшла Ніла. Вона знову була в старій фуфайці та збитих черевиках. На плечі несла заступ. Куди б це вона? А-а, та це ж вона, мабуть, вирву засипатиме на городі. Треба б допомогти, бо вона ж іще зовсім дівчисько, зразу захекається. Василь звівся й пішов навпрошки за нею. Ніла взялась копати. Озираючись на Василя, ніби запитувала, чого це він прийшов. Її губи здригались так, наче ось-ось почне кепкувати з нього. Василь помічено набурмосився, але відступати вже було нікуди.

— А що це тут упало? — поспитав.

— Снаряд, — майже весело відповіла дівчина.

— А чий?

— Чий же іще? Їхній! Тільки мати вийшла надвір, щоб картоплиння на паливо внести, а тут і почало рватись. Два снаряди впали отам за городами, а третій долетів аж сюди. Мати з переляку впала — й ноги в неї віднялись. Я ледве втягла її під руки до хати.

Розповідала безжурно, наче якусь веселу історію. На її смаглому лиці проступив рум'янець, і Василь не міг одірвати погляду від його живих барв. Здавалось, тепло того рум'янцю він вловлює аж на своїх щоках.

— Давай поможу, — врешті осмілився сказати Василь.

Заступ вона віддала зразу ж і, ставши поруч, стежила, як хлопець засипає окоп. Від того було незручно, наче своїм поглядом вона зв'язала його руки, проте Василь боявся на неї глянути. Скоро-таки захекався, то Ніла майже силоміць видерла заступ.

— Давай, давай, — казала, зазираючи йому прямісінько в душу надміру сяйливими, наче аж розпашілими очима. — Зразу ж заморився. Може, ти скажеш своїм воякам, щоб допомогли? Вони такі, що можуть, кожен у тілі, не підірветься.

Василь слухняно подався до хати. Незабаром на город вийшли Сергунько й Скоробагатько. Окоренкуватий, корот-

корукий Сергунько, широко ступаючи міцними ногами, при-
ніс гармошку. Всівся на межі й, усміхаючись аж до вух, почав
награвати щось швидке й веселе. Скоробагатько, який і потай
і вголос пишався тим, що він роботящий, розсудливий і спра-
ведливий, що вміє до людини підійти і відійти, що з першого
погляду бачить, у чому твій справжній корінь, — цей Скороба-
гатько взяв у Ніли заступ і став засипати вирву. Почувши звук
гармошки, з деяких хат повиходили молодиці, поставали на
порогах і дивились. Прибігло кілька дітлахів.

Лукаві Сергунькові брови задерикувато здригались.

— Може б ти, Ніло, потанцювала, га? — поспитав. — А то
граю, а ніхто й не танцює.

— Це ж де — на городі? — обізвалась Ніла, яка, здається, була
не проти того, щоб пожартувати.

— Атож.

— З ким же мені танцювати? Ти на гармошці граєш, а він, —
кинула на Скоробагатька, — землю вергає.

— Та хоч і з нашим Василем.

— Боязкий він, — насмішкувато мовила Ніла, навіть не зирк-
нувши на хлопця.

— А ти обійми його, він і посміливішає.

Василь з острахом помітив, що Ніла таки послухала Сергунь-
кової поради. Поклала йому на плечі руки й спробувала крут-
нути навколо себе. Спершу оторопілий Василь і не ворухнувся,
але потім через силу переставив одну ногу, другу, — й помітив,
що село навколо нього здригнулося і попливло. Відчував на
своїх щоках Нілине дихання, але боявся глянути на неї, наче
над усе зараз мусив остерігатись насмішкуватих шпильочок у
її зіницях. Лунала музика, чорний город крутився навколо них,
раз у раз мелькав веселий Сергунько з гармошкою, зігнутий
Скоробагатько, котрий ні на що не звертав уваги. Врешті Ніла
відпустила Василя. Він відчував, що в нього закрутилась голова,
і переступав із ноги на ногу, наче боявся впасти.

Сергунько все ще розтягував голосну гармошку.

— Ех! — вигукнув. — Люблю шпаркі танці та джэнджурис-
тих дівчат!

— А вони тебе люблять? — поспитала Ніла.

— Про це я в них сам питаю, — сказав Сергунько, і його
кругле обличчя ще більше поширило від усмішки. — Пограю
отак на гармошці, а потім і питаю.

Скоробагатько вже засипав вирву. Витер спітніле чоло, вдоволено оглянувся навкруг, наче видивлявся для себе ще якоїсь роботи. Мабуть, зараз думав про те, що з насолодою скопав би весь оцей город, засадив би картоплею чи засіяв цибулею. Хто зна, про що він думав, тільки з обличчя не сходила болісно-щаслива гримаса та зморшка на лобі не розгладжувалась.

— Ану ти заграй нам,— сказав Сергунько, коли вони вже прийшли в садок, і передав гармошку Василеві.— А я потанцюю з Нілою.

Але вона відмовилась танцювати.

— Білий же день,— сказала,— люди зглядаються.

— Та нічого,— твердо сказав Сергунько, і весь зразу ж посерйознішав, став якийсь впертий, наче аж сердитий.

Гармошка хрипко зітхнула. Василеві не хотілося грати. Не хотілось, щоб Ніла танцювала з Сергуньком. Стало на хвилю тоскно й самотньо, наче його хтось щойно скривдив. Проте Сергунько вже взяв Нілу за руку й запитливо подивився на Василя. Гармошка знехотя, сумовито заговорила, в її грудях розпачливо захлюпало повітря. Проте пальці самі побігли по ладах жвавіше, заспішили, знищпорили по білих гудзиках,— і струнка мелодія народилась, проснувалась між набубнявленими яблунами. Ніла танцювала з Сергуньком, трохи одхилившись, дивилась угору, поверх його голови, а він незмигливо, наче аж збліднувши, дивився на її лице, на вуста, на шию, і весь він зараз здавався рішучим, запеклим... Скоробагатько присів на пеньок, втупив погляд у траву, і зрідка під шкірою в нього ходили жовна. Руки злегка тремтіли — чи від недавньої праці, чи то з іншої причини.

Раптом Ніла вирвалась од Сергунька, відскочила вбік і якусь мить дивилась на нього не те що сердито, а непорозуміло і вражено. Мабуть, хотіла щось сказати, але так і не обізвалась. Мабуть, хотіла побігти з саду, але повернулась і пішла до своєї хати повільно, наче аж ліниво.

— Та постій! — крикнув навздогін Сергунько. — Куди ти? Вона не обернулась.

— Скоробагатько ще хоче з тобою потанцювати! Вернись!

Але вона вже переступала поріг сіней. Скоробагатько вперто мовчав, ніби нічого й не сталось. Василь віддав гармошку Сергунькові.

— А ти чого посміхаєшся? — визвірився раптом той.

— Чого це б я так сікався, га? — з несподіваною в собі зверхністю мовив Василь. — Не можна вже й посміхнутись, га?

І одвернувся. Бо все-таки був радий, що Ніла не захотіла танцювати, що вирвалась і втекла.

Вони гуртом пішли з Нілиного саду, бо відчули, що він став для них чужий і непривітний.

V

В небі загуркотіли літаки. Вишина дихнула погрозливо, вниз посіявся тремтливий, невидимий страх, і хоча жодна хмарина не набігла на сонце, проте серцю і душі здалось, що навкруги потемніло, згущуються сугінки. Зжалобився усміх дня, зчорніла недавня прозорість повітря, лякливий дріж переповнив галуззя дерев, напружив, хоча й не хитнув. Літаки зникли, а по собі залишили подих смерті і пустки.

Василь побачив Нілу, яка, ставши на своєму подвір'ї, накрила руками голову, наче захищала її, і дослухалась до гуркоту, який уже зник за горбами, але, здавалось, не зник із її вух, не розтанув у повітрі, не звеселилась жалібна усмішка дня. Так дівчина стояла довго, і хлопець подумав, чи не закам'яніла вона. Підійшов ближче і покликав. Ніла не обізвалась. Дивилася вгору, а руки тримала на голові. Василь, сповнюючись гіркотою, ще трохи виждав і знову гукнув:

— Ніло!

Вона почула. Мала такий вираз обличчя, наче з неї щойно спала мана. Руки напівпустила, немов хотіла ось-ось затулитися знову. Василя вона не впізнавала якусь мить, а потім лице наче скресло від страху, порозумнішало.

— Га? Що таке? — поспитала наче аж чужим, не своїм голо-сом.

Василь не знайшов, що відповісти. Він, кліпаючи, дивився на Нілине обличчя, яке все жвавішало.

— Ти мене кликав?

Тепер уже голос у неї зовсім відтанув, був м'який, із солодким бринінням.

— То я так, — мовив Василь, все ще не знаючи, що відповісти.

Ніла хутко підійшла до тину, якусь мить вивчально дивилася на хлопця, наче хотіла запримітити щось особливе, чого раніше не застерігала. В борозенці над верхньою губою світлою яринкою посіявся пушок.

Щоки її наче аж побронзовіли — після вітрів чи морозів.

— Знаєш, — почала швидко, не відриваючи зору од Василевого обличчя, і вся була поривна, наче й неврівноважена, — я завжди боюсь, коли вони летять. Завжди здається, що коли бомба падатиме, то прямісінько в голову влучить. Або стрілятимуть і теж у мене... Мати свариться, щоб у хаті сиділа, а я не можу. В мене ноги самі зриваються й надвір несуть. От викопали ми були яму, ховались од усього. А тільки я почую, як загудуть літаки, то мене вже ніхто не може втримати. Хочу бачити, як воно падає. Тоді ніби не так страшно. А то сидиш у землі — й нічого не бачиш, не відаєш. Краще вже на голому місці стояти.

Ніла вмовкла, зиркнула вгору, наче хотіла почути гул далеких літаків. Хоча не почула, проте не заспокоїлась. Із її зіниць не пропадала сліпа глухота, вони були нерозсудливо багністі. Василь не знав, як її заспокоїти. Лише переминався з ноги на ногу. В ній уже не було того, що приваблювало його, і тепер він уже не побоювався дівчини. Тільки сковувала його ще незручність, наче довідався таке, що не треба або й не хотілося б знати. «Бель Паризьєн, — раптом виринули в свідомості незрозумілі слова, почуті сьогодні від Пекельника. І він ще раз повторив пошепки: — Бель Паризьєн».

— У мене пам'ять, — вела далі Ніла, — дуже кріпка. Я нічого не забуваю. Оце бачу тебе — і через п'ять років не забуду. Не забуду, як ти стоїш, що сказав, у що одягнутий. І так добре примаришся, що мені здасться, наче тебе знову бачу. І наче сама з тобою біля тину стала й розмовляю. Думаєш, забуду, як вирву закопували? Чи як оці літаки летіли? Ніколи в світі. Дивна пам'ять, еге ж?

— Це ж добре, — нарешті сказав Василь.

— Добре? — вона, здавалось, аж пополотніла від здивування.

— Ну, все знати, нічого не забувати...

— Ой! — вигукнула. — Краще б не знати і не пам'ятати! Бо оце вчора йшла з матір'ю по шляху. І раптом стала, і раптом вуха затулила, і вся перестрашена. Мати до мене, нічого втямити не може. Що зі мною, допитується. А я все отямитись не можу. А в моїх вухах все ще крик стоїть. Отой давній крик, коли тітка Несвітайлиха несла на руках убиту дитину. Десь воно гралось із дітлахами, а вони гвинтівку знайшли, бавились. Та й стрільнуло котресь... От ішла я по дорозі з матір'ю — й зненацька цей крик чую. Неначе справді хтось кричить, і не давно, а зараз. Ніби Несвітайлиха...

Очі її сповнилися жахом, наче те страшне голосіння чула й зараз, викликавши його сильною своєю пам'яттю.

І Василь, скорюваний її владою, також почав прислухатись, наче і він мав ось-ось почути голос чийогось болю, голос горя.

— А то,— розповідала Ніла далі,— буває, що бачу людину, якої давно нема. Бачу Туркеню, отак недавно бачила, вона ще перед війною переставилась. Наче йде вона з відрами до криниці, а побачила мене, то зупинилась, аби дорогу не перейти впорожні. І все... Отже знаю, що Туркеня давно померла, що це мені лише вмижається, а кортить заговорити, сказати їй добрий день... Звідки це в мене таке взялось? Мати каже, що це хвороба, що треба лікуватись. А як лікуватись? Хто знає, як од цього лікуватись.

— А то ще,— вела вона вже трохи лагідніше, не так розгублено,— я сама себе іноді бачу.

— Вві сні? — запитав Василь.

— Де там! — мовила дівчина, усміхнувшись.— Буває, щось роблю надворі, і раптом бачу — дитина чужа біля хати сидить, бавиться. Приглянусь — аж це я, тільки маленька... Навіть не глипне на мене, од своїх забавок не одривається...

Вона вже, здається, зовсім забула про літаки, стала майже такою ж усмішливою та веселою, як зранку. Слепа глухота із зору зникла, зіниці із багnistих обернулися на ясні й розумні. Знов уже подобалась Василеві, холодна крижинка ворухнулась у грудях і почала танути, поширюючи тепло, і від того у роті пересихало, а в скронях почала шумувати й погупувати кров.

— Мені позавчора,— сказав хлопець,— приснились олівці. Неначе я назбирав і червоних, і зелених, і жовтих, і голубих... В якомусь сіні лежали розсипані, я повні кишені понапихав і за пазуху. А потім прокинувся, до кишень — нема нічого, за пазуху — теж нічого.

Ніла якось так добре, приязно всміхнулась.

— Ну добре ж знаю,— розказував Василь,— що назбирав олівців, наче аж сліди од них на долонях, на пальцях зостались, а хотів подивитись — і нема. Так шкода стало! Я малювати люблю. Оцей садок намалювати можу — як живий буде.

На Нілиному обличчі поступово згасала жвавість, воно немов замерзало, тьмянішало, губи сіріли, знекровлювались,— ось вона глянула вгору, і Василь також глянув. Небо ще було бла-

китне, ще безтурботно-вродливе, та ось його спокій пронизав звук, який поступово густішав, ставав погрозливо-відворотним. Літаки наближалися, знову все почорніло навколо. «Бель Паризьєн, — прошепотів Василь незрозумілі слова, прошепотів назву троянди, яку він ніколи не бачив. — Бель Паризьєн». А Ніла накрила долонями голову і дивилась угору розпачливими, здичавілими очима. «Коли це все закінчиться, — думав хлопець. — Коли, ну коли ж...» Йому хотілося обійняти Нілу, захистити її, хотілося заспокоїти її. Але стояв непорушно, неспроможний одірвати погляд від її задертої голови, і ковтав щось сухе й давке... Коли з неї схлинуло заціпеніння, дівчина нетямковито глянула на Василя, наче дивувалась, як це він опинився біля неї, верхня її губа з борозенкою, засіяною пушком, сіпнулась... Ніла неквапно повернулась — і так само неквапно почала віддалятися од тину, аж поки зникла в сінях.

Василь, не зрушивши з місця, тут же опустився на пеньок. Мимоволі одкусив вишневу гілку, що колигнулась перед очима, і відчув у роті весняну гіркоту. Задивився в землю, по якій лазили мурахи, з якої пробивалися зелені пагінці трави, — і чим довше дивився, тим більшими здавались і мурахи, і пагінці, і грудочки землі. Мурахи стали страхітливими велетенськими істотами, травинки — дивовижними рослинами, а грудочки — непривітними горами. Проте набігла сльоза, потьмарила це видіння, а коли знову подивився, то знову все було таке, як завжди... Непомітно задрімав. І одразу ж приснилось весняне поле, забризкане квітом червоних маків, і засиніли волошки, і покотилася пшенична хвиля. В груди вдарив вільний, тугий вітер, — він скакав на коні, а поряд із ним скакала Ніла, обоє вони міцно трималися за гриви, обоє попригинались. Коні неслися легко, а тупоту копит не чутно, тому що вітер зразу ж односив його назад. Синіло в очах од волошок, горіло полум'ям од маків, жовтіло від пшениці, далина блакитніла ніжною парою, мевом, туманом, і здавалось, що вони завжди отак скакатимуть і нікуди не прилетять. Та раптом, глянувши на дівчину, Василь побачив, що вона віддаляється, бо її кінь несеться швидше. Почав бити босими п'ятами боки свого коня, почав просити, щоб скакав швидше, проте той не слухався, вони відставали, а дівчина вже далеко попереду, вона не озирнулась. Навіть крізь сон Василь відчув, як йому стало тоскно й сиротливо, і тоді набрав у груди повітря, напружився й крикнув: «Ніло!» Але

крикнув так тихо, що й сам не почув свого голосу. «Не треба боятись,— подумав,— адже це тільки сниться». Проте і вві сні не міг позбутись відчуття втрати...

VI

До Сергунька та Скоробагатька прийшов старший сержант, що був на постой через кілька дворів од них. Старший сержант був дебелий, говорив трохи в ніс, наче після нежитю. Вони за-тіяли чи то суперечку, чи то веселу розмову, і Василь, відчувши себе зайвим у їхньому товаристві, подався надвір, сподіваючись побачити Нілу... Щімка порожнеча заливала його груди, хотіло-ся справді-таки скочити на коня й погнати в світи, щоб тільки вітер свистів у вухах, щоб хурделилась на спині сорочка, щоб радість пурхала по вустах...

Він раптом пригадав свою матір. І те, як у них забирали корову. Прийшли сірого досвітку, коли зірки вже погасли, але каганці в хатах ще світили. Подалися зразу ж до хліва, і не встигли вони ще нічого з матір'ю втямити, як витягли на на-лигачі Конопельку. Звали її так, бо корова любила гасати по городах, а найдужче — по коноплях. Конопелька впиралась, крутила головою, мукала, наче скаржилась. Мати горлицею вилетіла надвір і впала перед коровою на коліна, розняла руки. Вона кричала, що, крім цієї корови, в них нічого ріднішого не зосталось. Конопелька хотіла втекти в хлів, але налигач мало не викорчував їй риг, корова спіткнулась перед матір'ю, так вони стояли деякий час одне перед одним на колінах, потім Конопелька звелась, обминула матір,— її тягли з двору. Мати знову заступила дорогу, у неї був не погляд, а бездонне горе, і тоді один із тих трьох, що тягли корову, задер чобіт і вдарив матір у живіт, а коли вона впала, то ще раз, у груди, і потім не-квапливо, діловито пішов із обійстя, наче нічого й не сталося. Василь прикладав сніг до материних скронь, зазиравав їй у вічі, просив обізватись, а потім, із жахом прислухаючись, як глухо шеберхають по землі материні ноги, потягнув її в хату, пробував покласти на тапчан, але не міг. Мати обважніла, обривала йому руки, проте він, ковтаючи кров із покусаних губів, таки висадив її і все молив, щоб розплющила очі, щоб обізвалась.

Із заціпеніння його вивів Сергуньків голос. Василь обер-нувся — і з виразу солдатого обличчя зрозумів, що той давно вже до нього щось говорить.

— Що таке? — розгублено й відчужено запитав Василь.

— Поїхали в ліс.

Сергунько сидів на повозці, запряженій гнідим та карим. Поруч із ним примостилась Ніла — притихла й задумлива. Коли Василь скочив на повозку, Ніла сказала:

— По дрова їдемо.

А Сергунько приязним тоном, наче запобігав у дівчини ласки, додав:

— Я Нілі кажу, поїдьмо в ліс по паливо. Мовляв, паливо вам потрібне, а в нас коні стоять, маємо на чому привезти. А Ніла побоюється, що наша господиня гніватиметься, бо не для неї привеземо. А ми й для господині привеземо, еге ж?..

— Інакше не можна,— мовила дівчина. Мовила так, наче шкодувала, що згодилась їхати.

— Палива в лісі багато,— говорив Сергунько, помахуючи батіжком.— Дерев побівечили доста, а ніхто ж їх не вивозив.

— Жінки на мотузках трохи носять, бо щось же треба в піч кинути,— докинула Ніла.

На Соболівці до них підсів Пекельник. Появився хтозназвідки і, побачивши на повозці знайомих, зразу ж вискочив до них. Вже їдучи, поспитав, куди путь тримають.

— Ну й добре,— мовив, довідавшись, що в ліс.

З фіалкової хмари став накрапати дощик, коли вже їхали через поля. Легкі й теплі краплини м'яко торкались лиць, осідали вологим блиском на руки. Одяг від них посвіжішав і похолоднішав. Гнідий та карий пішли трохи хутчіш, глухо б'ючи копитами по м'якій дорозі. Ніла зненацька усміхнулась — і одвернулася, щоб ніхто не помітив. Далина була легка, синювата, і веселий туманець завітав над горбами. Так вони і їхали — сяялись дощинки і падали густим потоком промені сонця. Вже в'їжджали в ліс, але так і не побачили в полях жодної конячини, запряженої в плуг.

«Орють біля залізниці»,— подумав Пекельник. І ще подумав про те, що отут, біля лісу, земля так і залишиться непіднятою, бо нема ні тягла, ні машин. Казали, начебто пришлють. Але так і не прислали...

Дерев стояли голі, ледь-ледь у зеленому пушку, а трава вже горіла свіжістю поміж кущами.

— Шкода, зозулі не чути,— мовив раптом Сергунько.

— Ще не прилетіла,— буркнув рудий.

— Це б вона мені полічила, скільки років житиму, — і повернувся до Ніли: — Еге ж?

— Еге ж, — відповіла вона лагідно, зовсім не відчужено, як ото ще недавно.

Спинились на узліссі. Берести сяяли дрібним листям, зморщеним і кволим. Ніла зразу ж почала збирати волохаті квіточки лісового сну. Сергунько й собі зігнувся і вирвав цвіту. Він якось добре й ласкаво дивився на дівчину, що аж Василя пройняв холодний дріж. Зараз хотілось, щоб у лісі нікого не було — крім нього й Ніли. І щоб через чорні поля, через струни дощу та сонця їхали вони лише вдвох. Од гіркого зітхання піднялись його груди й опали.

— Ген лежить чимала колода, — сказав Пекельник. — Давай принесемо... Я потім її скину біля своєї землянки, на хату згодиться.

Вони подалися вдвох до тієї колоди. Василь не втримався й озирнувся — Ніла й Сергунько все ще збирали лісовий сон. Обое позгинались над землею, їхні голови зовсім близько.

Знову піднялися й опали Василеві груди.

— Агей! — крикнув Пекельник. — Там не ходіть! Там бліндажі!..

Сергунько обернувся й заспокійливо помахав рукою. Мовляв, люди ми бували, лякани. Якщо біля бліндажів і збереглась яка хвороба, то хіба ж ми захочемо наскочити на неї?

— Хай ідуть, — сказав Василь. Хоч самому йому хотілось побігти до них, завернути, хотілося бути поруч із Нілою і щоб біля них не стояв одземкуватий Сергунько.

Вони з Пекельником почали котити оту колоду по траві, бо підняти не подужали. Роздушені зелені голочки запахли тривожно й збудливо. Все ще сяялись ясні, свіжі краплини, тремтіли на вітті кущів, збиралися на долоньках торішнього побурілого листя. Василь, віддихуючись, задер голову — і побачив над собою фіалкову синь, яка розхлюпалась озером, а через те озеро пливли пухкі, ліниві хмари. І раптом тишу і спокій фіалкового озера розколов вибух. Хлопці подивились один на одного, нічого не тямлячи, потім побачили коней, які з переляку подались назад, мало не наступаючи задніми ногами на колеса повозки.

Хоч Василь ще нічого й не тямив, але зразу випростався і побіг туди, де зникли Ніла з Сергуньком. Уже здогадувався, що могло статись, і сам боявся своєї здогадки. Ноги зразу ж

задерев'яніли, повітря стало глевке, важко було дихати, а в очах все потьмарилося. «Ні, ні, ні», — тільки й повторював пошепки, шастав поглядом поміж берестами — і весь час боявся натрапити на щось страшне й несподіване. Ще нічого не встиг побачити, але йому здавалося, що все ще можна повернути назад: і не їхати по дрова, і не бачити білого дощу над незораними полями, й не чути вибуху. Здавалося, що вибух приснився, примарився — зараз маячня зникне і...

Він раптово спинився, непорозуміло дивлячись перед собою. Відмовлявся будь-що розуміти, не міг повірити, не приймав... Непорушно завмер, навіть не відчуваючи, як холодне його тіло, як мертвою вагою наливаються обвислі руки. Раптом захотів затулити долонями обличчя — і неспроможний був підвести руки. В горлі застряв крик, не міг дихнути. Занудило, Василь ступив убік, упав на коліна — і його вирвало.

І більше нічого не пам'ятає. Не пам'ятає, як підбіг Пекельник, але не закричав, не впав на коліна, а зразу ж гайнув за повозкою. Не пам'ятає, як вони вдвох клали на повозку Нілу і Сергунька, і їхні важкі тіла обривали їм руки, наче назавжди хотіли зостатись на цій галяві, забризканій грудочками свіжої землі. Не пам'ятає, як їхали в село через поля, а дощик не вщухав, усе сіявся й сіявся ясно, усмішливо, коні тюпали неквапно, і здавалось, що кінця-краю не буде цій дорозі, що отак вічно їхатимуть: Ніла й Сергунько горизнак на соломі, вони з Пекельником у передку, а навколо чорнітимуть горби і сіятиме дощ...

VII

Не пригадує, що відбувалось потім... Ввечері зайшов у церкву. Крізь діряве склепіння зазирали далекі очі зірок. Ішов, дивлячись угору, — і світло одних зірок зникало, натомість появлялись інші, і вони також поглядали на нього з уважною таємничістю, поглядали розумно й холодно. В темряві не було видно жодного образу — й Василь підійшов до стіни, де перед тим запримітив матір божу з немовлям на руках. Вів долонею по шорсткій поверхні, втуплявся зором в її згаслу принішкність — і нічого не бачив. Повернув назад. Так, він поминув... Одяг богоматері вже не сяяв, руки її ледь окреслювались, а в руках не помічалось тієї ласки, що вдень. Вона була похмура й байдужа. Немовля здавалось німим і заснулим, вже не тягнулось до матері. Ніч покрала барви, а високі зірки не могли

присвітити так, щоб цілющою водою променів оживити цю недавню радість.

Мертва божа мати пригортала до себе мертве своє дитя. Поступово жах пройняв Василя, він набрякав важкою знемогою, відчував, як на вустах у нього тремтить жах, і не в змозі був одірвати погляд од цього згорілого вночі образу. Може, так простояв довго, а може, тільки незначну мить, але коли переборов заціплення і рушив до виходу, то шурхіт перегнилої соломи під ногами видався йому зловісним, у тих звуках також було щось мертве й несправжнє. Злякано оглянувся, наче сподівався побачити гнівні очі всіх святих, яких запримітив удень, але нічого, крім густо залитих темрявою стін, не побачив.

Живе й гнітюче мовчання церкви зосталось позаду. Василь перебіг подвір'я і, спустившись із горбка, не відчув себе ні легше, ні вільніше. Причаєне село до чогось дослухалось — чи до того, що відбувається в кожній хаті, чи до задуми весняного повітря. Василь деякий час стояв на шляху. Зараз, у цій тиші, почувався єдиною живою людиною на весь світ. Наче раптом, після того вибуху, нікого більше не зосталось, наче все обірвалось на найсолодшій ноті. Потім рушив — щоб геть із цієї чужої пустки, геть із цього ворожого мовчання. Коли поминув останній садок, то знову зупинився, наче щось не випускало його з села, наче втримувало. Ноги приростали до землі. Він зітхнув. Провів долонями по щоках і відчув, що вони мокрі. Проте це не здивувало, не вразило. Почав сходити на горбок. Вистояна земля дихала в обличчя розмілілою густою силою. Вибрався нагору й застеріг, що попереду посвітліло, миготливими відблесками мінився обрій. Хлопець задумався — що б то могло бути? А, та це ж лінія фронту, це стріляють гармати, вибухають снаряди... І він відчув себе так, наче знову повернувся в цей світ, у якому не міг бути самотнім, в якому був не один.

І пішов на той далекий кволий вогонь. Ішов довго, і поступово вогонь розширювався, яскравів, набирав червоного тону...

ДІТИ ВІЙНИ

Найбільше любить Ганя вечірні присмерки — сонце пішло спати за далекий ліс, залишивши на обрії тремтіння золотого усміху, в селі шибки вже не грають відблесками, залиті темною водою мовчання, а по вулицях чи то курява застигла, чи легкий

чуманець. Тоді їй хочеться бігати. Наче вселяється в неї якийсь чортеня — моторне, веселе, пустотливе — й чортеня веде її то на край городу межею, то поза городами несе так, що аж у голові макітриться, чи в поле вижене, а в полі сивий спокій лежить на бадиллі бур'янів. Дивиться на все те, потроху заспокоюється, ноги вже не тремтять од збудження, та раптом знов чортеня ворухнулось у ній, шкрябнуло гострим пазуриком у грудях — і вже Ганя знову біжить, коси розвіюються, руді й густі, а платтячко лопотить на ній, наче дощ періщить...

У сутінках діти збираються біля розбитої війною хати, яку ніхто й не полагодив, і тепер стоїть вона пустою, та й починають гратися. За листоношу виступає тітки Огірчихи синок, цибатий, миловидний хлопець, з якого всі кепкують, проте в глибині душі кожне любить. За листоношу він тому, що в Огірчука є польова сумка на ремінці, а в ту сумку може накласти скільки хоч і повідомлень усяких із фронту, і листів, і похоронних. Накульгуючи на ліву ногу так, як накульгує їхня сільська поштарка, зупиняється перед гуртом дітвори, що сидить хто на чому, і вдавано хрипкувато каже:

— Доброго здоров'я вам!

Йому невлад відповідають. Огірчук, подумавши, додає:

— Боже поможи вам!

— Поможи господи й вам, — тепер уже дружніше відповідають. Огірчук підходить до Гані, залазить худю рукою до сумки і порпається, наче й справді щось там важко знайти.

— Вам, тітко Олено, сьогодні нема нічого.

— Чого ж це нема? — материним голосом запитує Ганя. — І минулого разу не було, і цього.

— Пишуть, — статечно відказує Огірчук.

— Господи, — по-материному заломлює Ганя руки й закочує очі під лоба, — коли вже та війна скінчиться!

— Скінчиться, — зовсім як їхня сільська поштарка заспокоює Огірчук. — Уже де той німець.

— Ти ж, дивись, хоч завтра вісточку од чоловіка принеси.

— Принесу, — обіцяє Огірчук. — Хіба я ваші листи собі забираю?

Той, кому сьогодні принесено листа, радіє. Ось усілася на колоді Килинка Мохор, і хоч не вміє читати, проте читає для всіх уголос із забрудненого папірця, якого Огірчук підібрав десь у рову.

— Вірна моя жінко Секлето Іванівно, — співучим голоском читає Кишинка, і щоким в неї пашать, — а також дорогі мої діти Грицько, Микола й Килина! Кланяюсь вам низько й передаю низький фронтовий привіт! У перших рядках свого листа поспішаю сказати вам, що я живий і здоровий, чого і вам усім бажаю від усього серця.

Трохи осторонь від гурту сидить смаглява, чорноока дівчинка — вона схожа на перелякану пташку, що й хотіла б полетіти звідси, та не може, крила їй підтято. Звати цю дівчинку Харитею. Харитя щулилась, коли чує дитячий сміх, і раз у раз втуплює очі в землю, наче силкується щось побачити... Зрештою, підходить черга й до неї. Огірчук, накульгуючи, наближається до Хариті і так покашлює, ніби йому й справді лоскоче в горлі.

— Боже поможи! — вітається.

— Поможи господи й вам! — тихо відказує Харитя. І згодом: — А чи мені там нічого нема?

— Та... — мнеться Огірчук, який уже не вперше розіграє цю сцену.

— Ой лишенько! — скрикує мала Харитя, яка теж не вперше отак скрикує.

— Ось вам, тітко... — стиха проказує Огірчук і дістає з сумки заяложеного у мазут чи дьоготь папірця.

Це — похоронна. Й так, як узяла колись похоронну з поштаревих рук Харитина мати, так само бере зараз і дочка. Повільно, з округленими очима. І, навіть не розгорнувши, навіть не глянувши, починає плакати. А що сльози спершу не течуть, то вона лише тре кулаками очі, лише вдавано схлипує. Згодом — уже по-справжньому, бо все-таки шкода батька, який ніколи не повернеться...

Смеркло, діти розходяться. Ганя, Харитя й худий Огірчук живуть на одному кутку.

— Чуєш, — по дорозі додому звертається Харитя до Огірчука, — може б, ти мені вже не приносив похоронної, коли вдруге гратимемось?

— Та хіба я хочу? — спроквола відказує Огірчук. — Але ж воно так.

— Ти не принось, — каже Харитя, в якої вже сльози висохли і голос рішучий став.

— Я б і не приніс... — знову своє править Огірчук.

— Чому мені та й мені? Комусь іншому принеси!

— Кому ж? У них не повбивало, а твого батька вбило. Як же ми тоді гратись будемо?

— А ти принеси похоронну Гані, хай вона поплаче. Її батько г'єж на фронті.

— Але ж його не вбило...

— То, може, вб'є! — доказує Харитя.

— Ну, добре, — нехотя згоджується худий Огірчук.

Ганя спершу так собі слухає, наче то й не про неї. Раптом до неї доходить зміст сказаного — і вона починає кричати на Харитю:

— Дурна ти! Безсовісна! Хай мій батько живе! Не треба на нього похоронної! Ти хочеш, щоб його вбило? — Тепер уже починає плакати і страх як ненавидить Харитю, яку перед цим жаліла і якій співчувала.

— Ну, баби, — заспокоює худий Огірчук. — І чого ото ви зчепилися? Коли не хочете, більше й гратись у пошту не будемо, нічого вам не носитиму.

— Не йди біля моєї хати, — заступає Ганя дорогу Хариті. — Йди десь отам, городами, а біля моєї хати не йди!

— Та чи це твоя дорога?

— Біля моєї хати моя дорога — не ходи!

Що робити бідній Хариті? Хоч-не-хоч, а мусиш таки обминати Ганину хату, бо глянь на неї лишень, як розпасіювалася, зслені іскри з очей скачуть...

Мати вдома. Картоплю тре на тертушці, отже, картопляники гарячі на вечерю будуть!

— Де це ти ходиш? — сердиться. — Де тебе носить?

— А-а, засиділися, — бурмоче.

— Бач, вона засиділася! То ти, дівко, дівувати? То тобі, дівко, гулі на мислі?

Ганя не заперечує проти матеріної «дівки», бо звикла.

— Та ми в пошту грались...

— Побудь удома, а я побіжу олії позичу в когось, бо картоплі натерла, та на чому смажити? Доглядай малого, бо воно не краще за тебе, десь ускочить...

— Бурчите й бурчите, — проказує Ганя тихенько услід матері, коли та вже ступає за поріг.

У Гані є менший брат Сергій. Народився уже ген-ген після того, як батька забрали на фронт. Сергій удався крикливий і вередливий. Хоч і малий іще зовсім, проте все робить по-своєму, нікого не слухає.

— Ти що там товчешся під тапчаном? — запитує Ганя.

— Сиджу, — відказує не обертаючись, а сам якимись цяцьками грається.

— Так-таки й сидиш?

— Сиджу, — каже впертий Сергій.

— Ну й сиди, коли ти такий!

Тоді Сергій вилазить із-під тапчана й каже:

— Не хочу сидіти.

— То не сиди, — згоджується Ганя.

І Сергій, підозріливо глянувши на сестру, знову пірнає в схованку.

— Слухай, — звертається Ганя, — чого ти такий?

— Почалося, — бубонить Сергій. — Ти як мати стала...

— Ходи до мене, я тобі дірку залатаю на сорочці, а то світиш голим тілом.

— А, знаю я тебе, знову вколеш.

Мати приходиться не так і скоро.

— Оце, — починає розказувати дітям, — до кого не піду, то ні в кого допроситись не можу. Нема олії та й нема! А не одне пообіцяло на картопляники прийти... Ледве в тітки Мушихи дістала трохи, — й показує дітям маленьку пляшку, де на дні жовтіє пальців на три золотистої рідини.

У печі тріщить бур'ян — ще за дня ходила Ганя по ровах та поназбирувала. Пахне гірким димом і першими картопляниками. Мати накладає дітям із пательні в миску, вони хочуть їсти — хіба ж їстимеш коли гаряче, коли обпікає язик. Мати сердиться, що вони почекаати не можуть, поки вихолоне, але де ж тут чекати, коли картопляники такі смачні, що самі до рота просяться.

У сінях зашеберхало, далі щось за клямку взяло, ніяк не годне двері відчинити. Рипнуло — і вже на порозі стала тітка Мушиха, мружить на світло каганця та на полум'я в печі, і в самої обличчя полагіднішало від усмішки.

— Заходьте, — припрошує мати, — і не стійте, бо в ногах правди нема.

— Авжеж, нема, — згоджується Мушиха. Проте не сідає, а стоїть посеред хати і дивиться у вогонь. Уже згодом каже:

— А Танасюкова жінка вчора листа одержала від свого Танасюка, що лежить у госпіталі, що все добре, бо тільки одну руку відірвало.

— Він же кравець який! — налякано каже мати. — Як він шитиме тепер?

— Однією наловчиться. Добре, що одна зосталася. Та й додому тепер пришлють, бо з однією рукою багато не навоюєш. Це ж бо радість його жінці.

«Як подумати, то й справді наче радість, — сотається в материній голові, — бо спишуть його в чисту. Але як жити без руки?..»

— Ви знаєте, — далі провадить Мушиха, — тепер не тільки чоловіки інваліди приходять, а й жінки. Я недавно бачила якусь молодицю в районі, сама вона в солдатській гімнастерці, а замість руки правої висить порожній рукав.

— Хіба війна вибирає, — сумно проказує мати. — Вона ні старого не помилує, ні малого.

— А я до вас чого це прийшла, — вже якимось іншим, ласкавішим голосом починає Мушиха.

— Скажете, ми почуємо, — відповідає мати і кладе перед дітьми свіжі картопляники з пательні. Діти вже трохи під'їли, то чекають тепер, коли вистигнуть.

— А скажу, скажу, — згоджується Мушиха. І на Ганю кинула своїм великим карим оком. — Чи не погадала б мені ваша дівка, га?

— На картах? — мати їй.

— На картах.

— І ви їй вірите? — з серцем мати. — Десь навчилася, що я їй не скажу вам. Тулить до купи слова, аж смішно!

— Даремно ви так, — Мушиха своєї. — Бо вгадала ж вона Танасюцці, що її Танасюк додому вернеться. Хай і на мого Федора кине.

— Ти чуєш, Ганько? — звертається мати до Гані. Звертається чи то сердито, чи то лагідно — не втямкуєш.

— Де ж ті карти в мене, — відповідає Ганя. — Позичила баба Тетяна, казала, що завтра віддасть.

— Бач, як не повезло, — зітхає Мушиха. — А я ж так сподівалася. Ти як погадала Танасюцці — усю їй правду сказала, ось і лист прийшов, що руку відірвало.

Мати несподівано таки починає сердитись:

— Ти людям лихо не накликай! Розумна мені знайшлась. Угадуватимеш людям біду, то й сама від них біди начуєшся!

— І чого ви ото, — Мушиха до неї. — Хіба дитина зла комусь зичить? Все зло не від неї.

— Не показуй мені карти, бо горітимуть у печі. І де ти доп'яла їх? — ніяк не заспокоїться мати біля печі.

— Не ви їх діставали, не вам їх і палити!

Мати, либонь, не чує цього, а то вона б не змовчала. Не чує мати, бо в сінях знову зачовгало, хтось у темряві шукав клямку, долонею водив по дверях. Усі втупилися перед собою — хто ввійде?

Увійшов старий Швачко Денис. Мовчки голову схилив у поклони, мовчки до осла на посунув — і вже сидить, наче давно тут сів. І завжди цей Швачко так увійде непомітно, завжди непомітно примоститься та й дивиться по кутках, наче щось цікаве хоче видивитися.

Живе самотньо, отак і ходить по людях, а найчастіше навідується в цю хату, де двоє дітей та солдатка.

— Яка там погода надворі?—обізвалася мати. Обізвалася так, для годиться, аби не мовчати.

Швачко лише поглянув на неї ласкаво — й не відповів. Мати спитала, чи він картопляників не хоче, та Швачко позирнув уважно на дітей, як вони їдять, і заперечливо крутнув головою.

Мушиха сказала:

— У вашій хаті хоч і голо, та затишно, тому й кортить посидіти, тому і йдуть сюди всі.

— Сидіть собі, сидіть, чи я кого виганяю, — мати їй на те.

Згодом ще кількоро людей надійшло — ось і посиденьки. А на таких посиденьках про що розмова? Тепер одна скрізь точиться розмова — про лихо. Бо хоч і погнали німців, хоч і війні начебто скоро кінець, але ж не закінчилась! Ось і жди, чи не станеться чого із чоловіком твоїм, чи з братом, чи з сином...

Наговорились, помовчали, а потім ота Мушиха знов до Гані:

— Може, ти нам заспіваєш?

— Чи ви, тітко, самі співати не вмієте? — серйозно відповіла їй Ганя, що уважно слухала балачку. Вона завжди так — коли зберуться старші гуртом, сидить і прислухається, а й своє слово докине таке, наче вже стара.

— Чи в мене такий голос, як у тебе?

— Може, й кращий, ви лишень спробуйте.

Всі засміялися, аж каганець блимнув.

— Е-е, куди вже мені проти тебе. Замолоду, може, й співала. — Тут Ганя уважно подивилась на Мушиху — чи справді ця

зжовтіла, висмоктана лихоліттям жінка могла співати колись.— А ти ж пригадуєш, як для солдатів старалася, коли вони через наше село йшли?

— А-а, що згадали,— наче й невдоволено буркнула, а самій приємно. І, насупившись, додала:— Ну, добре вже...

Вийшла насеред хати — тоненька, руденька, очі швидкі й блискучі. Поглянула на матір, наче не впізнала її, бо вираз обличчя лишився серйозний. Голосок полявся зненацька — хоч і дзвінкий, але переривчастий, німічний.

Ой джигуне, джигуне,
який ти ледащо,
ведуть тебе до пана,
сам не знаєш за що...

Дехто з жінок усміхнувся, а Швачко підпер кулаком підборіддя, втупився в Ганю, наче й не чув ніколи нічого кращого. Дивний цей Швачко, тільки те й робить, що мовчить. І чого ходить до них? Мати вже кілька разів не пускала його через поріг, а однаково навідується, наче й не сталося нічого...

Тоді будеш знати,
як будуть карати,
і на руки, і на ноги
диби надівати.
Ой на ноги диби,
на руки дибятя.
Оце ж тобі, джигуне,
молоді дівчата.

Мати теж усміхнулась. Лише Сергійко та Швачко серйозні. Сергійко дивився на старшу сестричку не те що зачаровано, а якомось вражено — він, либонь, нічого не міг утямити.

Ой на ноги диби,
на руки дибиці.
Оце ж тобі, джигуне,
гарні молодиці!

Ганя вже не співала, а майже викрикувала. Здається, теж нічого не розуміла в цій пісні, проте мала такий вигляд, наче дуже сердита на безпутного джигуна за дівчат і молодиць.

— І в кого ти навчилася? — запитала Мушиха, коли Ганя доспівала.

Втрутилася мати:

— Навчилася, чого б доброго! А хіба на картах гадати хтось учив? Я вчила? Побачила раз — і перейняла. Вона лише зиркне скоса — й запам'ятає.

— Ніхто не вчив, — сказала Ганя. — Воно само...

— А як її батько? — знову мати. — Він же ото на балалайці бренькав і бренькав, — та й показала на балалайку, що біля мисника на кілочку висіла, замотана в пілочку. — Хіба вчився коли? Десь почує мотив, один лише раз почує, а потім сидить і награє вдома.

— Вроджене, — мовила Мушиха.

Замовкли, наче роздумували про тих, кого зараз немає з ними. Та й невідомо, чи будуть коли.

Згодом стали просити в Гані, щоб іще заспівала.

— Якої ж вам? — запитала, ніби знала тих пісень безліч.

— Яку знаєш...

Примружила очі, чи то пригадувала, чи збиралася на силі. І знов її голосок полявся, немов народжувався не в маленьких грудях цього дівчатка, а десь осібно:

Ой не світи, місяченьку,
не світи нікому,
тільки світи миленькому,
як іде додому...

Ще трохи погомонівши, посидільники розходяться. Останнім поріг переступає Швачко. Іще б трохи посидів, та якось і незручно, коли всі прощаються. Переступивши поріг, таки зупиняється, наче не може втрапити через сіни. Зрештою, вертається до хати і, непевно всміхаючись, озивається:

— Оце мені сон приснився...

— Який іще сон? — сердито перебиває мати. — Йдіть уже, бо он дітей треба класти спати.

Швачко ніби й не чує. Провадить далі:

— Сон приснився... Що лежу я на печі, а в вікно пташка залетіла й вилетіти назад не може... То, може б, Ганя відгадала мені, що до чого.

Мати пирхає і вже мовчить. Ганя й каже:

— Ну, гість якийсь прибіється до вас, бо пташка — то душа людська.

— Начебто й не ходять до мене гості.

— З далекої дороги.

Швачко щось розмірковує. З язика його, здається, просять ще якийсь запитання. Не хоче чоловік виходити з теплої хати, щось тягне й тягне сюди... Проте нічого більше не каже, бо господиня таки гнівається... Чути, як під вікнами шарудять його кроки, як щось бубонить до себе.

— Ти, дівко, довго ще приманюватимеш сюди людей? — обізвалась мати. — Довго забиватимеш їм баки?

— Чи я кличу? Самі йдуть.

— І де ти брехати навчилась?

— А я не брешу, я правду кажу.

— Чого ж ви картопляників не поїли? — вже добрішим голосом мати.

— Все нам і нам віддаєте, від свого рота одриваєте...

— Ну, годі повчати, я тут старша, а не ти... Накинь якусь лахманину та віднеси картопляники своїй Хариті, хай покуштує...

— Я... — почала була Ганя.

— Що — боїшся? Язиком плескати не страшно, а тут боїшся посеред ночі на вулицю вийти?

Хотіла сказати, що посварилася з Харитею, що не пускала її сьогодні мимо своєї хати. Але мати й так сердита, то навіщо більше гнівити. Та й, коли подумати, бідолашна-таки Харитя. Сиротою зосталась, а їй ото, граючись, діти весь час про це нагадують. Треба Огірчука відучити од гри та й інших, а то знайшли забавку.

Поклала картопляники в миску — і з хати. А надворі студено, зоряно, вітерець гоструватий дме з причілка. Повільно пройти до Харитиної хати (недалечко ж тут) чи пробігти? Але коли це вона, Ганя, повільно ходила? Не може повільно ходити, коли таке відчуття, наче весь світ хоче їй кинутися назустріч, кинутись прожогом, щасливо, захоплено!

ОЗБРОЄНІ ДІТИ

З усіх усюд, де тільки за цілий день випадало бувати хлопцеві його віку, Блажчук неодмінно щось притягував додому. Коли ввечері повертався від череди з поля, ніс у кишені якщо не патрони, то бодай вистріляні гільзи. Ось ви пройдете через соняшниковий клин, який уже розцвів тисячами золоторотих

усмішок, винесете звідти хіба що дух мишійки, а Блажчук знайде якусь воєнну цяцьку. Хтось інший промине сільське кладовище, сумно споглянувши сірі камінні надгробки, а Блажчук і тут, поміж могил, спроможеться на знахідку, і буде ця знахідка не зірваною суницею чи черешнею, а знову ж таки гільзою, капсулем, затвором від гвинтівки.

Наче все те грізне причандалля саме лягало під ноги, щоб підібрав.

Матері було з ним мороки. Спочатку знаходила тол, динаміт, порох, ракетні патрони скрізь, куди тільки простягала руку. Чи біля печі, коли діставала паливо, чи на миснику поміж посуду, чи десь у баняку, в горщику. Сварячись, злостячись, мати брала те лихе добро, нанесене в хату, й викидала в бур'яни або ж заривала в землю, щоб уже ніхто не міг знайти. Але, диво дивне, тих цяцьок не меншало, вони плавом пливли в їхню хату не тільки з села, а й з околиць, із полів, бо синові скрізь випадало бити ноги.

Потім, утямивши, мабуть, що в хаті ховати не варто, бо мати однаково познаходить і повикидає, Юрко додумався ховати під стріхою, або ж запахав на горищі під сніпки. Так само захованку правили йому погрібник і хлів.

Мати стяглась на кабанчика, щоб згодом завелось своє сало. Біля кабанчика ходили обоє, пораючи, годуючи. І як же одного разу перелякалась мати, коли, чистячи гній від поросяти, знайшла в гною німецьку гранату! Не так, либонь, за своє життя злякалась чи синове, як за кабанчика, на якого стільки стралилась, так раділа, доглядаючи!

— Вкоротиш собі віку, лобуряко! — біла в сінях так, що долоня пашіла. Хай би собі, а то ж і кабанчикові, сохрани господь!

Била б, здається, іще дужче, якби довідалась якимось духом, що син не тільки ховав оту хоробу по всіх усядах, а й ходив зі зброєю.

Як пастух збирається до череди? Нарихтує в торбу цілушку чи добрячу скибку хліба, покладе цибулину, дрібок солі в ганчірочці, пелюстинку старого сала виканючить у матері, пляшку молока націдить із глечика.

А Блажчук, збираючись до череди, бере тільки порожню торбу. І коли мати не дивиться, покрадьки дістає ребристу гранату зі стріхи, миттю ховає в торбу на самісіньке дно, ще й

жмуток трави покладе, обтушкує гранату. Так і нестиме за село, а вже десь у полі покладе за пазуху.

Своєї корови чи телиці нема, то він доглядає людський товар.

Біля колгоспної комори вже пасеться по ранковій росі кілька корівчин. Жінки поспинялись під полущеною стіною на сонечку, переступають босими ногами, щоб стати на сухіше й тепліше. Сонце зводиться над селом червонолице, чисте, й воно чомусь уявляється Блажчукові каскою червоного солдата. Блажчук несе в руді довгого гарапника, і той гарапник ніколи не мовчить. Зараз виляскує по мокрій траві так лунко, наче гримить рушничний постріл.

Вогка, набубнявіла сириця під замашним ударом кришить будяки, лободу, шпориш перерізає, мов блискавка. Й під тим гарапниковим ударом-пострілом діамантові роси розбиваються на міради найдрібніших спалахів, срібло краплин розпадається на порошок, й так само ранкова тиша ламається на друзки, мов од вибуху.

Далеко чути, що йде чередник.

Жінки біля комори, почувши його постріли, займають корівчин на вигоні, попасом женуть назустріч.

— Драстуйте, дівчата! — здоровкається Блажчук із жінками.

Блажчук жене сухорєбру худібчину, а жінки якийсь час дивляться, як віддаляється чередник, схожий у пілотці і в галіфе на молоденького солдатика. Ото якби рушницю в руки замість гарапника!

Поки вибереться за село, ще хтось випустить до череди телицю, хтось корівчину. А також встромлять до торби печену картоплю, варене яйце, шматок підпалка. Й добре, коли підпалок теплий — Блажчук ламає по крихті, їсть, і, дивись, на околиці вже й утерєбив усього. А то й злупив яечко варене.

Отже, ситий, а ситому завжди веселіше, ніж голодному. Та й замашна німецька граната в торбі, з гранатою й зовсім надійно.

Коли, трапляється, не прихопить із собою ніякої зброї, тоді пасе худобу ближче до села, на торфовиську чи за вільшиною. А сьогодні, звісно, пожене до лісу, куди пригонять пасти своїх корів пастухи з Радавки, сусіднього села.

Поле від лісу давно не оралось, поросло падалицею жита й пшениці, де-не-де сміються розквітлі соняшники, порозростались кущі вівса. Можна надибати стручки молоденького

гороху, щоб підкріпитись, коли спорожніє в торбі. Ген стримить крило збитого німецького літака, на крилі статечно стоїть чорна ворона. Цвітуть ріпак, суріпка, конюшина, ось гніздечко братиків. І жайворонки... Жайворонків стільки, що повітря видається лунким од їхнього співу, як невгамовний дзвін. Як дзвін, у якому на тисячу ладів озиваються тисячі калаталець, маленьких билець, срібних язичків!

Юрко зі своєю худобою не перший на пасовиську, тут уже є кількоро пастухів із їхнього ж таки села. Назбирають сухого бадилля та кізяків і, добувши вогонь з допомогою кресала, кременя та трута, розкладають багаття. Бліді пасма полум'я видаються невидимими серед сонячного дня, вогонь зовсім не страшний — він такий ласкавий, приручений! Хлопці жбурляють у багаття патрони і, кинувшись урозтіч та попадавши в траву, слухають, як патрони рвуться від жару, шматуючи на клапті біде тіло вогню; як у боки розлітаються попіл, вугляки, надсмалене бадилля.

Одна-друга корова задере морду, послухає — й пасеться далі. І жайворонки не стомлюються гриміти над полем.

Повикидали у вогонь усі патрони, спалили тол, спалили червоний, рудий та чорний порошок, схожий на довгі локшини, — й тут хтось кричить:

— Лис!

Де лис, де? Зриваються на рівні, очі їхні горять квітками будяків, уже ген-ген, у білому морі ромашок, побачили вогнистого лиса, що неквапливо плив собі по яскравому шумовинню, — і вже наче вітром підхопило їхню зграйку. Гайнули до лиса, наче той тільки й чекав, щоб його зловлено в якихось десятеро жадібних рук! Уже пірнув у бур'яни, а вони ще бігли галасвіта, як раптом, задихані, розчервонілі, поспинялись.

Поспинялись, бо під горбочком, біля самого лісу, пасли худобу радавські пастухи. Вони, мабуть, помітили появу черепашинецьких, із якими завжди билися з незрозумілої причини, і їх, здається, нині менше, бо посхоплювались і, не займаючи своєї худоби, побігли до лісу. Заохочені, підбадьорені тією втечею, черепашинецькі кинулися слідом, вигукуючи якісь дикі бойові кличі, проскочили біля чужого вогнища, де в поспіху несподіваного відступу zostавлено торбинки з обідом та з підвечірком, і вже їхні войовничі постаті сягнули узлісся, зникли між деревами.

Блажчук біг разом із усіма, кричав щось погрозливе, та неподалік чужого багаття раптом спинився. За шипшиновим кущем, навіщось затуливши вуха пальцями, сиділа дівчина-чередниця у великій—мабуть, із матеріної голови — хустині й дивилась із-за розквітлої шипшини дикими очима, схожими чистою рожевою ясою на шипшинові пелюстки.

— Тікай! — не своїм голосом закричав Блажчук.

Той крик каменем упав на гострі плечі в чоловічому піджаці, й плечі здригнулись. Юрко шарпнув дівчину за лікоть — і тоді вона розняла руки, якими щось пригортала до грудей, і з-під поли піджака випала сорока.

Поява сороки була така несподівана, що Блажчук забув тусати й шарпати дівчину. Сорока не злякалась, не зірвалась, не полетіла, безпорадно завмерши біля зазелених дівочих колін. Хлопець поспішливо лапнув сороку долонею, щоб не втекла, проте, здається, птаха й не збиралася тікати.

— Та вона зв'язана! — здогадався, відчувши під пальцями вузли мотузочків, якими сплутано сорочі лапи та крила. Й умить розсердився: — Нащо зловили? Нащо знущаєтесь?

Дівчина, сидячи навпочіпки, сяjala шипшиновими пелюстками очей.

— Це хлопці, а не я, — майже прошепотіла вона.

— Радавські всі однакові, — буркнув Блажчук, намагаючись розплутати міцні гудзи. І запитав: — Ти хто?

— Я — Варка.

— Варка? Хіба ти стара, що звешся Варкою?

— Ва-а-арка-а... — з відчуттям непевної провини мовила дівчина.

Зрештою Юрко розплутав вузли, з досадою відкинув мотузок і відпустив сороку:

— Ну, лети!

Сорока сиділа під кущиком пирію і не рухалась, наче їй підтято крила.

— Отак і пропаде! — дорікнув Блажчук.

— Полетить! — відказала дівчина. — Трохи оклигає після шут — і полетить.

Узяла сороку до рук, притулила до грудей, далі до обличчя, поворушила їй одне крило, друге. Підкинула догори — й сорока, припадаючи до землі, важко полетіла до лісу, скоро й зникла в гущавині.

І наче за її сигналом із лісу вискочила зграйка черепашинецьких чередників, а невдовзі слідом за ними появились радавські. Тепер уже радавські щось кричали войовниче, розмахуючи дрючками, бо сила була на їхньому боці, й вона, ця сила, легким чвалом посувалась на гнідому коні, мала чоловічі вуса, сорочка розхристалась на грудях, волоття кукурудзяного чуба розвівалось од вітру.

— Я вам покажу битись! — кричав гнівний голос. — Я вас навчу миритись.

— Тікай! — шепнула дівчина. — Це наш, дядько Данило.

Не чуючи під собою ніг, Блажчук разом із своїми чередниками біг через бур'яни, через будяки, й кожної миті здавалось, що ось-ось над вухом захропе гнідий кінь, ось-ось почується виляск батога, який опереже плечі, спину, обпече болям.

І вже коли схопив свою торбу, і вже коли ген скільки відбіг од своєї череди, згадав за гранату. Згадав за гранату — і став мов укопаний. Повернулась відвага, чекав на радавських нападників. Ось нехай тільки покажуться, ось нехай тільки підійдуть! Пальці тримали нагріту від сонця, ребристу грудку гранати, якою він захищатиметься, і Юркові хотілося сміятись від радості... Шкода, що радавські zostались біля своєї худоби, шкода, що й дядько Данило лишився в їхньому гурті, а то б начувались!..

Увечері череда вертає з поля в село.

Блажчук заходить по черзі вечеряти до тих, кому пасе корову чи телицю. Позавчора вечеряв у тітки Василихи гарячим кулешем, додому ж приніс від неї молока в глечики; вчора вечеряв у тітки Марійки — варениками з картоплею пригощала, додому теж вділила вареників у риночці й шкварочок кинула, то мати після ланки смакувала й нахвалитись не могла.

Сьогодні жене телицю прямо на обійстя до Одарки Кужільної. Хазайновито відчиняє ворота, заводить телицю в хлів, прив'язує до жолоба, а тоді вже простує до хати і, рипнувши дверима, зупиняється в порозі.

В хаті півсутінок, тхне глиняною долівкою, недавно змашеною свіженькими кінськими кізяками. Самої Одарки нема, ще не вернулася з ланки, з буряків, а є стара Одарчина мати, сидить на покуті, блимає порохнявими світлячками очей.

— Телицю пригнав, — похмуро каже Блажчук.

Баба чує чи не чує, тільки ж не озивається.

Оглухла чи заснула? Бовдур бовдуром, хоч би блимнула, а то й не скліпне.

— Напаслись добре, ситі, от і самому кортить щось покласти на зуб.

— Га?—озивається баба.— Сиджу, мов камінь, Одарки з поля нема, я тієї телиці й не здужаю попорати, в печі не палено, що ж тобі дати, дитино...

Баба бідкається, тепер тільки сама себе здатна переслухати. То Блажчук перебиває:

— Сало старе в коморі є, внесіть, я цибулі нарву на грядці.

За якийсь час кусає сало до хліба, на повний рот запихається цибулею й незле думає про бабу: «Стара вже, мов пень, як сяде — то й сидить, як забалакає — не спиниш, як заплаче — в три ручаї».

— А чий ти будеш? — питає, коли, повечерявши, чередник іде до порога.— Мотрин?

«От чудна! Таж минулого разу вже казав, що Танасьчин!» І каже:

— Гордіїв!

— І Гордій не вернувся, царство йому небесне,— шамкотить старенька.— І наш Оникій не прийшов, і ніхто на нашому кутку не вернувся.

Й стара поіменно перелічує всіх тих на їхньому кутку, хто не вернувся з фронту. Чередник уже за порогом, уже за ворітьми, а вона чи похмурим стінам, чи глухим одвіркам, чи важкому сволюку на стелі розказує, зітхає, жалісливо крутить головою...

Вже наступного ранку, йдучи до череди, Блажчук бере з собою не гранату, а німецький пістолет, де в барабані лежать патрони, мов жолуді. И ховає не до торби, а кладе за пазуху, з холоднуватим острахом відчуваючи біля живота тверду вагу. Знає, що зі зброєю треба ховатись, бо може відібрати чи здоровий парубок, чи голова сільради, або з учителів хтось. Але не дуже й побоюється: відберуть — то відберуть, кара не страшна, а зброї в нього вистачить, скрізь наховано.

Наховано стільки, що хоч завтра пішов би в партизани, якби війна не відкотилась так далеко!

Лунко стріляючи сирицевим гарапником, іде до вигону, й від тих ляскучих ударів никне стята кропива, в'яне зрубана щирія, на мерехтливе порошно розпадається густа роса. Звуки линуць, мов постріли, й далеко чути, що йде чередник.

Жінки, що пригнали свій товар до колгоспної комори, займають черідку, женуть назустріч чередникові, й кожна тицяє до його порожньої торби чи свіженьких дерунів, чи остюкувату пампушку, чи буряка печеного, а та пляшку молока тицьнула. Поки вибереться з худобою за околицю — торба надме боки, приємно обтяжує плече.

Пасучи череду під лісом, хлопці затівають балачку про те, хто й до кого пристав у прийми. Говорять і про їхню сільську лавочницю, себто продавщицю з лавки, Мотрю Відірвикожу-ха, до якої вже кількоро приставало в прийми. Пристануть, але не тримаються чомусь. Хто саме? Ну, кривенький дядько із сусіднього села, потім подейкували, що в нього своїх трое дітей, а він додумався ходити по чужих селах та приставати в прийми — сьогодні до одної, завтра вже до другої. Минулої зими підночовував у Мотрі вчитель фізкультури, та чи сільрада, чи районний інспектор силоміць вернули його до своєї ж таки жінки.

Блажчук вказав на одного з чередників, що сидів у їхньому гурті:

— Мати говорила, що й Васько набивався в прийми до Мотрі. Мовляв, як вона в лавці робить, то за нею не пропадеш — і крам водиться, і галоші, і цвяхи...

Васько собою непоказний, не вдався ні ростом, ні силою. Не так ходив, як перекочувався на вигнутих, мов обіддя, ногах. Куштратий, синьоокий, з тонкими губами-пиріїнками, був схожий на дитину, що передчасно постаріла.

— Чи я набивався? — заперечив Васько. — Вона сама сказала...

— Сама? — здивувались чередники. — Розкажи!

Васько, ні разу не всміхнувшись похмурим лицем, розказував:

— Пригнав телицю з поля, Мотря кличе вечеряти. І воду сама зливала, як я руки мив, і чистого рушника дала зі скрині. Бачу, плаття на ній трофейне, німецьке, і великі ковтки у вухах, вона ті ковтки виміняла на ярмарку за курячі яйця. І ще намисто почепила на шию. Ну, думаю, когось чекає в гості. Сів за стіл, а на столі варена картопля парує, куряча смаження пахне, і пляшка горілки стоїть. Мотря отак біля мене сідає на ослоні, наливає горілки в дві чарки — собі й мені. Спершу сама випила, а я вже за нею перехилив...

— Ну, ну! — підохочують нетерплячі чередники.

— Ще випив і захмелів, сиджу і їм гарячу смаженю з картоплею. А потім хочу звестися з-за столу, а ноги віднялись, мов дерев'яні. В голові шумить, а через той шум чую, що Мотря каже лишатись у неї на ніч, бо, мовляв, ще звалюся десь у рів. І ліжко постелила, й подушки дві поклала.

— Ну, ну...

— Заснув — і незчувся. Вночі прокидаюся, лап рукою, лап — хтось лежить біля мене, дихає, я й злякався, бо ніяк згадати не годе, куди втрапив. Перегода розвиднілось, що в Мотрі вечеряв, що спати вклала у своїй хаті, що оце сама лежить зі мною.

— А далі що?

— Знайшов свої штани й сорочку — і гайда з хати.

— Отак приставав у прийми? — не вірять.

— Хіба я приставав? Споїла, а потім спати вклала! Через тиждень знову телицю пригнав їй додому, то Мотря навіть на подвір'я не пустила.

— Знову тобі закортіло курячої смажені! — реготали чередники.

Десь уже в сизе надвечір'я чи чемериці об'їлась, чи сказалася ряба корівчина, надумала перти від череди в поля. Блажчук кинувся слідом завертати, а ряба як затялась — тікати, і край.

— Застрелю! — кричав оскаженілий пастух, згадавши про пістолет, захований за пазуху. Дістав зброю і біг за коровою, наче в атаку. — Стій, гаде фашистський, бо розстріляю! Стій, поліцейська морда!

Ряба «поліцейська морда» заспокоїлась тільки на радавському полі, неподалік від чужої худоби. Скубла пашу, й здухи її ходили ходором.

Під хвилию зеленого жита сиділа Варка, полуднаючи. Зодягнута в той самий чоловічий піджак, що і вчора, й так само закутана материнською хусткою. Побачивши зброю в хлоп'ячих руках, завмерла від цікавого остраху.

— Справжній? — спитала Варка. — Стріляє?

— Німецький, — не без гордості відказав Блажчук, ховаючи зброю за пазуху.

— Знайшов?

— Маю повний арсенал, — загадково мовив.

— І не боїшся носити?

— А чого боятись? Я вмію стріляти.

Погомоніли про випадки, до яких спричинилася зброя. Недавно радавські хлопці подались до кар'єру, де був склад усяких набоїв, грались там із міною чи з бомбою,— порвало трьох, а четвертого осліпило на двоє очей. А хіба в Заливанщині колгоспний віл не підірвався в борозні, коли орав у плузі? Або ось їхня черепашинецька молодиця пішла в глиняники брати глину, копала заступом і, видно, щось викопала, бо гуркнуло, присипало молодицю глиною, поки прибігли, поки відкопали — вже не дихала.

— А я знаю, де в лісі гніздо отієї сороки,— мовила Варка.

І, лишивши худобу, подались у ліс поглянути на гніздо.

— Хочеш вистрелити з пістолета? — запитав Блажчук на лісовій галяві, де в траві червоніли достиглі суніці. Дістав зброю із-за пазухи і, примруживши око, прицілився в стовбур кремезного дуба. Дівчина, чекаючи пострілу, насторожилась, проте хлопець опустив руку зі зброєю.

— А нащо стріляти? — спитала вона.

— Щоб ніхто не нападав. Щоб захищатись.

Варка взяла пістолет, потримала на долоні й віддала назад.

— Не хочеш? — не повірив Юрко.— Ось так!

Хлопець опустився на коліно, прицілився в дуба й вигукнув:

— По німецьких загарбниках — вогонь!

Гримнув постріл. Блажчук стрімголов ринувся в кущі, наче прагнув наздогнати напасника-втікача, й закричав:

— Не втечеш!

Й знову пролунав звук пострілу.

Коли за якусь хвилику Блажчук повернувся на галяву, його обличчя світилось щастям.

— Хочеш спробувати? — знову запитав, простягаючи зброю. І показав пальцем перед собою:— Ген стоїть Гітлер, убий його!

В надвечірньому лісі співали пташки, стелились тіні від стовбурів дерев. Дівчина засміялась і, вдаючи, що повірила почутому, обачно взяла зброю.

— Отам Гітлер, за бузиною?

— Еге, за кущем бузини, ховається в кропиві. Стрільай, щоб не втік. Ось так цілься, ось так натискай... Тільки хутчій, щоб не втік!

Барка заплющицалась, натисла гачок — і, коли в руці гримнуло, сахнулась поstattтю назад.

— Ура! — закричав Блажчук, кидаючись до куща бузини. — Вбила, вбила!

В нападі дикої радості обоє тупцялись по високій траві, голочили кропиву, наче й справді товклись ногами на трупі ненависного ворога.

— Отак здихай, навіть заривати в землю не будемо!

— Хай тебе черви сточать, хай ти зогниєш без сліду!

Вірячи, що розправилися з ворогом, вони трохи заспокоїлись і лише тоді згадали за сорочаче гніздо, яке хотіли подивитись.

— Хай уже завтра! — схаменулась дівчина. — Смеркає, пора гнати худобу в село.

Зблякла сонячна повінь затопила ліс, що дихав вечірньою прохолодою, й через хвили цієї повені чередники заквапились до худоби...

Коли вночі Юрко переступив хатній поріг, то мати на нього чекала лиха, наче грозова хмара. Вироблена в ланці, тінню човніла на лежанці й жебоніла тихим голосом польової бадиліни, якою колише вітер:

— І де ти взявся на мою голову такий душоуб? І справді заповзявся мене разом із собою звести зі світу? Пішла я до гнізда курячого, дай, думаю, заберу яйця, бо кілька день не навідувалась, а зозуляста ж добре несеться, чубарочка теж сокоче з ранку до вечора. Беру яйце, аж чую, щось там у гнізді, під соломою, лежить. Мацаю — дві гранати підмощено, хай тобі трясця.

Блажчук мовчки роздягається й мимо матері проворно дереться на піч.

— Хіба в Заливанщині не було, що жінка випалила в лежанці не соломою чи картоплинням, а якимись патронами? Хтось заховав у купу палива чи, може, навмисне в лежанку наклав, ось вона й розвела вогонь, готувала їсти. Діти її в городі порались, копали чи садили, тут у хаті й почало стріляти і рватись, діти бігом до хати, вскакують, бачать: лежить їхня мати в крові на долівці, а лежанку геть поруйнувало. Отак зготувала їсти...

Мати квилить, бідкається, зігхає. Блажчук, винуватий, лежить мовчки, міркує щось і геть перегода озивається:

— Мамо, то, може, мені в прийми пристати?

Не озивається мати. Почула чи не почула?

— До кого ж ти мітиш у прийми?— невдовзі долинає з лежанки.

— Чи я знаю?

— А не знаєш, то чого кажеш?

— Говорять, начебто Мотря Відірвикожуха приймає до себе.

— Як приймає?

— Ну, сьогодні одного, а завтра другого.

— То ти теж такий, щоб пристати на один день? — сердиться мати.— Замолодий ти для Мотрі, а Мотря застара для тебе.

— Потім можна б молодшу нагледіти,— розсудливо міркує син. І додає згодом:— А на осінь пішов би в колгосп до биків чи до коней.

— До школи б тобі, далі вчитись треба...

— Та вже хай моя школа біля землі буде.

— Таке говориш... Якби вернувся батько й почув — ременя не пошкодував би.

Але батько не вернувся з фронту й не почує, десь і ремінь його солдатський зотліває без діла в братській могилі...

Ранок, мати збирається в ланку на буряки, закутується білою хустиною по самісінькі очі барвінкові, щоб сонце не насмажило голову.

— Дивися ж,— наказує,— не тягни додому ніякого залізччя.— І, подобрішавши поглядом, сміється:— Бач, у прийми надумався до Мотрі Відірвикожуха!

— А що?— поважно мовить син.— Менше клопоту вам було б... Ще ви, мамо, не старі, знайшли б якогось дядька, щоб помагав... Знайдете, як я відділюсь.

— Чи мені дядьки чужі потрібні?

— Діло хазяйське,— розсудливо міркує син.

Крадькома від матері сховавши за пазуху німецький пістолет, Блажчук іде на вигін до худоби. Лунко гримить гарапник, розсікаючи кропиву, блекоту, щиріцу, збиваючи з листя краплисті вихори свіжої роси. Гарапник попереджає про наближення пастуха, й жінки біля комори вже починають назустріч йому займати череду. До порожньої торби тицяють хто що — і пиріжок, і цілушку хліба, й варене яйце. А тітка Македониха, стрівши біля свого обійстя, простягає згорток:

— Штани візьми... Лишилися з мого Кирила. Вже не вернеться, то, хлопче, доношуй за нього, бо саме рам'я на тобі... Либонь, доводиться багато побігати за рябою?.. Сказена..

— А не великі?— щасливий, бере штани.— Здається, великі.

— Хіба не виростеш? Рости й носи на здоров'я, бо нема тобі в чому й парубкувати. В таких штанях хоч ниньки гайда в приймаки.

Дивина, й тітка Македониха теж говорить за прийми!

Жене худобу в поле, а весь час думає про ті штани, більш ні про що! В полі пірнає в будяки і, зігнувшись, стягує з себе старі, подерті, натомість зодягає подаровані штани — й тоне, бо сягають мало не до вух. Підкочує холоші, підперізується паском і, сховавши стару вдягачку до торби, вибігає на плях.

До самого пасовиська хлопці тільки й балакають про ту несподівану обнову.

Ген і ліс темніє, ген і крило збитого німецького літака стримить. Сьогодні хлопцям теж кортить розкласти вогнище, бо дехто прихопив із собою патронів та капсулів, то чом не постріляти. Худоба розбродиться пасовиськом, і в цей час рябу, видно, кусає якийсь гедзь, бо трубою задерла хвоста, бо круті роги наставила проти польового вітерцю — і вже, дивись, потюпачила до лісу, вже погримкотіла ратицями.

Блажчук, полишивши чередників, погнався слідом. Та й чом би не погнатись, коли за норовливу рябу свою подарувала тітка Македониха штани вбитого на фронті чоловіка.

Ряба, як і вчора, добігши до радавської худоби, нагнула морду й стала скубти траву.

— Ох ти ж, фашистська окупантка!— вилаявся Юрко.— Ану гайда назад!

Радавські пастухи, помітивши чужого, позводились назустріч. Хтось узяв батога, хтось підняв дрючка з землі. Були похмурі й недобрі. Тоді Блажчук зупинився й сягнув рукою за пазуху. Радавські застерегли той рух і позастигали в очікувальних позах.

Блажчук і далі погрозливо тримав руку за пазухою, ладний у будь-яку хвилину вихопити пістолет. Розхристаний, у широчезних штанах, з рішучим виразом на смаглому, татаркуватому обличчі, він пробуджував страх. Якби злякався, якби кинувся навтікача — отоді б радавські відчули свою силу, свою зверхність.

А так погрозливо стояли — черідка радавських проти одного черепашинецького.

Й тут на узліссі показався гнідий кінь, верхи на коні їхала Варка. Враз ударила босими ногами гнідого коня в боки, ще віддалік закричала:

— Не треба! Не треба!

Мабуть, вона теж побачила, що Блажчук засунув руку за пазуху, і зрозуміла, що означає той рух. Дівчина злякалась так, наче на пасовиську вже когось убито, наче вона спізнилась відвести марно пролляту кров.

Сьогодні була без материнської хустки, і світлі її коси скидались на шовковисту, добре витіпану на терниці конопляну пачіску.

— Не бийтеся! — закричала, зупиняючи коня.

— Ніхто не б'ється, — мовив заспокоєний Блажчук, повільно виймаючи руку з-за пазухи.

Радавські, помітивши, що рука порожня, нехотя повсідались долу, поглипуючи спідлоба.

— Дай проїхатись верхи! — мовив Блажчук, кладучи долоню на кінську шию.

— Сідай, — згодилась Варка й посунулась по спині вперед.

За якусь мить хлопець уже сидів у неї за плечима. Кінь переступив із ноги на ногу, й Блажчук лівою рукою обхопив дівчину у стані. Радавські чередники як зачаровані дивились на них.

— Не зваліться в гречку! — крикнув один із них.

Радавські чередники зареготали, проте Блажчук не почув їхнього сміху, бо кінь перейшов на рись, і вони вже скакали до лісу. Варчине ясне волосся світилось, мерехтіло, лоскотало то ніс, то щоку, то чоло, й хлопець мимоволі раз у раз відводив голову.

— В тебе є батько? — у біле, наче капустяний листочок, вухо запитав Блажчук.

— Нема! — гукнула дівчина в ліс, що вже обступав їх обіруч.

— А де?

— Не вернувся з фронту! Мати є, Дуся...

— А приймака тримаєте?

— Нащо той приймак здався, — відказала дівчина. Й запитала: — Ти хотів стріляти?

— В кого?

— У наших, у радавських.

— Хай би тільки спробували зачепити!

— Тепер вони мені за тебе й ногою не дадуть ступити! Сміятимуться... Вони ж не знають, що ти міг постріляти їх!

— Скажи, що нехай тільки зачеплять!

Кінь моторно ступав поміж дубами, тут ще стриміли з землі кілки, жердини, до яких прив'язано колючий дріт. Блажчук усміхнувся, згадавши вчорашню з матір'ю розмову про те, що приставатиме в прийми до Мотрі Відірвикожуха. Нічна балачка видалась така несправжня! Попереду, низько над кущами, пролетіла сорока і, всівшись на осіці, застрекотала застережливо.

— Мабуть, твоя сорока! — озвалась Варка.

— Ага, впізнала нас обох. Де ж її гніздо? Кажуть, сороки можуть украсти в людей монети, годинники, дзеркальця й сховати в своїх гніздах. Вони люблять, коли блищать.

— Хочеш перевірити її гніздо? Чи нема там золота?

— Золота, може, й не наносила, зате на цьому руйновиську якусь цяцьку знайшла.

— Давай звернемо зі стежки, поїдемо навпрошки.

Гнідий кінь ступав поміж дубів, і хлопець із дівчиною раз у раз нахилили голови та відводили руками гілля. На землі валялися дріт, усіяке залізаччя, патрони, проте їм було нітрохи не страшно, бо сиділи верхи на коні. Тут, де ще недавно німці боронилися в своїх укріпленнях, так більше й не ступала людська нога.

Знову озвалася сорока — вона, видно, супроводжувала вершників у їхньому поході через ліс до свого гнізда.

— Хоче обманути нас, одвести вбік, — мовила Варка, — та не вдасться.

Під розложистим гіллям береста кінь спинився, прядучи вухами й роздутими ніздрями принюхуючись до якихось запахів, що, мабуть, линули з кущів горішини.

— Та не бійся! — в один голос мовили Блажчук і Варка й водночас ударили босими п'ятами в кінські боки.

— Славно як у лісі, — тихо сказала дівчина. — Це б черешень нарвати.

— Славно, — згодився хлопець — Чуєш, як співає горлиця?

— Ні, одуд!

— І зовсім не одуд, не тямиш ти в пташиному співі.

— Прийдемо завтра сюди з хлопцями — от назбираємо зброї!

— Хіба зброєю будеш ситий?

Кінь обминув горішину, сорока застрекотала поряд, барвиста бабка — зовсім близько, можна б і рукою дістати! — сіла

на мережане листя папороті, й Блажчук, обома руками втримуючи Варку, задивився на мерехтливу бабку, на той кольоровий вогник, що грав на зеленому тлі. Бабка тріпотіла крильцятами, наче намагалась роздмухати своє барвисте сяйво, ось-ось, здається, вона вже мала зірватись, щоб летіти геть... як раптом клапоть лісової землі під ногами коня з оглушливим вибухом рвонувся вгору й по боках, розпадаючись груддям і посіченими стеблами рослин, і вже кінь у якомусь неправдоподібному твердому падінні тонує у вирві того вибуху, а разом із конем тонули й вони з Варкою, й хлопець у підсвідомому розпачливому бажанні намагався вхопитись чи за повітря, що несподівано стало тугим, чи вберегти дівчину від несподіванки, яку в ту коротку мить він не міг ні осмислити, ні осягнути, й останнім його відчуттям було відчуття свіжого духу лісової землі, такої пахкої й такої жорсткої...

Барвисту бабку вибуховою хвилею відкинуло на гілля горіщини, бабка прилипла до листя, далі тріпнула крильцятами — й вільно полетіла. Її кольорове летіння струмувало в ласкавому лісовому повітрі, що пахло гаром, ось бабка припала до жовтого сердечка білопелюсткової ромашки, потім від ромашки те барвисте пурхання пострумувало, як видима мелодія, до стебла синіх дзвоників, і від повіву її напівпрозорих крильцят дзвоники, мабуть, видзвонювали, тільки ж хіба розчуєш їхній дзвін у такій тиші, — у такій тиші, що раптом запанувала на весь світ...

ПО МЕРЗЛУ КАЛИНУ

Як у дитинстві ходили по мерзлу калину?

Ще вчора пробирає землю добрий морозець — і тужавіє чорний город, мокрі стежки тужавіють, і починає тонко висвистувати суха кукурудзина край межі. А вночі здається, що й зорі в глибокому небі потужавіли від молодого, шпаркого холоду — проміння їхнє, чи то зеленкувате, чи то голубувате, понастовбурчувалось, мов костриця.

А ранок — сивенький. Ніжним волокнистим інеєм обібралась кожна грудочка, кожна травинка. І гілля в саду вже не чорніє, як чорніло цілісіньку осінь, а, побілівши від інею, полегшало, повільнішало, і сад уже творить простору картину,

де багато повітря, де ясно й затишно. Отак стоїш на хатньому порозі, дивишся перед собою — й очам не віриш, що земля так може відмінитись... Небо теж наче вкрите голубуватим інеєм, і пахощами його свіжими пронизано все довкола.

Відчуваєш, як в обличчя тобі дихає зима. Іній—то лише її перший вісник, перший посланець, якого ти бачиш, самої зими ще нема... Нема, тільки вловлюєш, як вона морозно дихає в обличчя, і кров твоя швидше пульсує по жилах, так швидко, наче сама радість заструмувала, задзвеніла.

А потім уже йдете по калину. Йдете саме тоді, коли небо на сході набрякло рожевим сянням, а потім із того сяння поволеньки народжується, неквапно з'являється сонце. Воно викочується великим, неймовірно великим колесом! Потім, пізніше, коли дитинство промайне, обернувшись на спомини, вам здаватиметься, що більше ніколи не доводилось бачити такого великого сонця, як тоді, коли йшли по мерзлу калину. Як тоді, коли воно, багряне, чисто вмите, випливало над селом із-за дерев, забарвлюючи в рожеві тони далекі згірки, городи, хати,— і все довкола починало всміхатись великою рожевою усмішкою, спершу несміливою, кволою, а дедалі — яскравішою, бадьорішою!

І чим вище зводиться сонце, тим воно меншає. От коли лежало над самісіньким обрієм, над стріхами хат, над деревами, було таке близьке, що, либонь, добігти можна до нього, а тепер, спливши догори, не тільки поменшало, а й віддалилось, і вже не яскріло багряним соком, а прибігло.

Посеред села — річка, береги якої густо поросли очеретом. Луги стеляться широкі, по лугах де-не-де стоять стійки сіна. Луги великі, по них, крім річки, світяться більші й менші озера, навколо яких ростуть верби та берези. А саме село розляглося на узвишсях, довкола річки, озер та лугів. Навесні тут розливається вода, зеленіють, розвиваючись, дерева, прилітає птаство, зацвітають квіти в лугах, зацвітають садки,— немає, либонь, благословеннішого краю. В річці та в озерах повно риби, в'юнів, раків; не тільки за сільською околицею, а й у самому селі можна побачити диких качок; дикі гуси пролітають над селом, прямуючи до лісу, що ховається за найближчими горбами. Заповідний куточок, та й годі!

Калина росте і в лугах, багато її тут, але зривають її ще восени, коли достигне, носять додому не тільки в кошиках, а й у

мішках. Носять старі баби,носять діти — лежать тоді ягоди залицями червоної крові в сінях та повітках, висять, позв'язувані пучками, на жердках. Зелене листячко в'яне, всихає, а ягоди починають горіти ще яскравіше, ще густіше, наче кров калини достигає, набираючи буйної, палкої снаги... І всі потроху ласують калиною — хто кетяг візьме, хто ягідку смикне. Ласують, маючи потім у роті гіркуватий смак, гострий та збудливий... А жінки, ідучи на базар до міста, разом із яблуками, цибулею, сиром та іншим товаром беруть із собою калину, теж торгують нею, бо хто ж у місті відмовиться придбати калину, коли скоро он і зима нагряне!

Та не всю калину й з'їдають одразу, не всю й продають, бо зима з її холодом та простудами ще попереду. Бережуть калину протягом довгих студених місяців, і надійно та щасливо світять її ягоди в коморі, коли зайдеш туди з морозу, з холоду. Наче зорять калинові кришталіки прямісінько в твою душу, зігриваючи її радісним світлом! Висять кетяги на жердині, беруть таємницю своєї сили, цілющості, таємницю здоров'я, яке вони здатні повернути людині, і хіба ж можна не сповнитись побожного ставлення до їхніх сузір'їв?..

Та нині, цієї пізньої пори, в лугах усю калину вже зірвано — стоять голі кущі, з яких навіть листя пооблігало. Може, якусь ягоду й не добачило восени людське око, та її давно вже склювали пташки. І не віриться, коли йдете через луки, що начебто недавно на калиновому гіллі полум'янів жар ягід, що вони вабили до себе червоною вродою... Гілля, голе-голісіньке, сивіє від ранкового інею, як і верболози, як і вільхи. Ні горобець не сяде, ні синичка — нема ласощів...

А що то сіреньке поскакало від копички сіна? Поскакало так, наче гуцає знизу догори відстовбурченим гузенцем, поскакало, задерши довгі вуха, наче знагла вистріливши ними?

Заець! Видно, забіг до села вночі, й досі ніхто не наполохав, хоч уже й ранок. Та й хто налякає сірого, коли по лугах мало ходять? От він і почувается серед сільських верболозів, наче у вільному полі. Біжите за ним, кричите, і спершу заець тікає до стіни очеретів, а далі звертає убік, зникаючи поміж кущами. Наче й не було заблуди. А ви ще якийсь час стоїте на місці, жваво обговорюючи подію і маєте таке відчуття, наче щойно могли наздогнати сірого, наче він мало з ваших рук не вирвався.

А навіщо бігли? Навіщо хотіли зловити? Хто відає!

Ось уже й за село дістались — і обернулись. Лежить воно перед вами розлоге, тягнеться догори гінким гіллям осокорів, тополь. Подекуди світяться білиною стовбурів берези, а молоденькі то й довсім юно сяють. Сонце вже звелось над селом, далеким вітрилом попливло по холодному блакитному морю небес. І в промінні сонця іній на городах, на хатах та деревах здається казковим, усеньке село — помолоділе та звеселіле від того інею.

Йдете далі, і свіжо віє вам в обличчя польовий вітрець, якого не відчували в селі. А тут він, на роздоллі, вигулюється, тут володарює один-однісінький на все безмежне поле озимини, що відкривається до самого обрію. І тепер ви в полі не самі, а з вітерцем, який не стомлюється дмухати вам ув очі, вибиваючи несподівану гарячу сльозу...

Проте до калинових заростей, до мерзлої калини ви ще не дійшли.

Озимина, побілівши від інею, стелеться вдалину не по звичайному полю, а по Кістяному. І перше ніж дійти до калини, ви маєте здолати Кістяне поле. І поки здолаєте, на гадку вам спаде багато розповідей, почутих од своїх дідів та бабів, од батьків та матерів про Кістяне поле. Почутих довгого зимового вечора, коли хурделиця порохить у вікна, або ж лагідного літнього надвечір'я, коли ріжок молодого місяця висить над столітньою грушею. Спливе в пам'яті багато розповідей про те, що на цьому полі споконвіку плуги виорюють кістки. Виорювали колись, виорюють і тепер. Звідси й назва — Кістяне.

А отам — і ви не відриваєте пильних поглядів од горбочка на протилежному березі річечки,— а отам, де чорніє пеньок, із-під землі б'є джерело. Про це джерело знають по всіх довколишніх селах і навіть далі. Бо б'є з джерела вода не проста, як по інших криницях, а цілюща, життєдайна.

І дивно вам, дітям, дивитись на протилежний берег річечки, де є джерело, з котрого б'є чиста, прохолодна вода. З того джерела влітку випадало не раз і напитись, тамуючи спрагу. Ви пили, свято вірячи в те, що причащаєтеся з джерела, з якого б'є цілющий трунок. Пили, відчуваючи, як нездоланна сила впливається у ваші груди, відчуваючи, що й самі сповнюєтесь віри у своє безсмертя. Добре вам було і водночас страшнувати, до холодку за коміром страшнувати, що прилучаєтеся до чогось незбагненно вічного, до таємничого, що можна осягнути лише серцем, більше нічим...

А зараз, мандруючи по мерзлу калину, ви йдете через Кістяне поле, позираєте на протилежний берег річечки, де має пульсувати справжнє джерело. І вам здається, що й ті легенди, які доводилось часто чути про джерело, теж ідуть разом із вами, й ви посуваєтесь у їхньому оточенні. І чудно відчувати, що цілюще джерело, що Кістяне поле існують не тільки в розповідях старих людей, а є насправді, і ось ви все це бачите, ступаєте ногами по казковій землі.

Чудно, та й годі, і чомусь не віриться. Чомусь не віриться, хоч... хоч страшенно кортить вірити, що саме так було, що нічого не вигадано!

За Кістяним полем — долина, по якій широко розливається річечка, перетворюючись на болото. Воно ген-ген тягнеться, скільки сягає око, позаростало вільхами, верболозами, очеретами. Навесні та влітку тут таке драговиння, що діти не осмілюються й ногою ступити. Хіба що хто з дядьків пройде тільки йому знаними місцями, щоб половити в заростях карасів, яких тут сила-силенна. Худоба й та відчуває гиблу драговину, не забродить сюди, але зрідка трапляється, що дурне теля таки забіжить. Коли чередники вчасно схаменуться, то, бува, порякують, але не одного засмоктало баговиння.

Саме сюди й простуєте по мерзлу калину, якої, звичайно, тут цієї пори має бути повнісінько. Бо восени до неї по драговині не доступишся, до неї тільки й можна дійти тоді, коли земля затужавіє від морозу, коли ноги не провалюватимуться в болоті.

Тихо у вільсі, тільки іноді зшелесне самотній листочок на гілці. Довгі коси сухої трави де стримлять, а де позвисали на купинах. Тут, серед кущів та дерев, начебто ще зберігся запах осені — скупий, студений. Сорока раптом заскрекотала над вашими головами й низько пролетіла десь до річки. Хоч і боязко йти, проте ніхто не зізнається в страхах, у всіх зосереджені погляди. Бо ще трохи пройти по купинах, які здригаються під ногами, і маєте дістатись до калини... Льодок потріскує, видзвонює, ламаючись, висока трава шарудить, сорока знову заскрекотала десь, а калини все не видно, хоч і мала б з'явитись.

І коли нарешті перед очима виростає два кущі з червоними кетягами, ви спершу не вірите. Не вірите, що калина ця існувала насправді, а не тільки у ваших вигадках, і що ви до неї добились. Недоступна, видавалася вам у чомусь схожою на Кістяне поле і на цілюще джерело, котрі дійшли до вас із легенд.

А коли засвітилась червоними ягодами наяву, то пробудила спалах радості. Бо як приходили у ваше життя з легенд Кістяне поле й цілюще джерело, так само й оця калина з'явилась перед ваші очі — немов із якоїсь немислимо чарівної вигадки, і ви були здивованими свідками, як вигадка перетворювалась на блискучі, яскраві сузір'я ягід, що полум'яніли на вкритому інеєм гіллі, ви були свідками цього перетворення і, здавалось, наче самі заходите у світ легенди, вигадки, самі прилучаєтесь до незбагненності таємниці.

Спершу ви, мов горобці, обліпили тих двоє деревцят, які першими стрілись на вашому шляху, і почали обривати кетяги. Їли ягоди, а вони, промерзлі, танули в роті, остуджуючи язик і ясна. Раді, що нарешті допались, ви спершу об'їдали ягоди просто з кетягів, кривавий сік скоро починав текти по ваших підборіддях, скапував на одяг, а ви рукавом витирались — і не переставали їсти. Бо так було смачно! Бо стільки ж було мрій про цю мерзлу калину, так спрагла за нею ваша уява!

Не обірвавши кетягів на цих деревцятах, ви пішли далі — й опинилися в калиновому полоні, так густо стояв тут куц біля куца, так рясно гілля обнизалось червоними зорями. Ті зорі наче були виткані на гіллі чи вишиті, чи вигаптувані — такі вони яскраві і так заворожували душі. І ви, опинившись на цьому калиновому роздоллі, й далі їли, та тільки скоро відчули, що язики ваші дубіють від холодних ягід, що їхня гіркота аж наче перехоплює подих. І тоді ви вже клали ягоди до рота спроквола, обережно язиком видушували з них сік, смакували гіркуватою студеністю неквапно і відчували, як терпкість калинових ягід переливається у ваші жили, як калиновий сік тече по жилах, змішавшись із гарячою кров'ю.

Славно було вам на калиновому роздоллі, як і горобцям, як синицям, котрі весело щебетали зусебіч, ніби теж належали до вашого товариства, ніби теж раділи разом із вами. Сонце світило з прибляклого, наче вкритого дрібнесеньким інеєм, неба; висока неходжена трава, що сягала за коліна, пахла осінню; і коли долинав подмух вітру, то здавалось, наче дихають вам в обличчя далекі сніги, які невдовзі встелять землю, мовби то сама зима дихає...

Рвали калину... щоб назавжди зберегти спомини, як простягали до неї руки, як вона горіла на гіллі, як ваші губи торкались її червоної вроди, як терпкий морозець ягід солодким бодем

обпікав язик. Рвали, й то для вас тоді були не просто ягоди, а наче пісня про ягоди, то для вас була радість, що дозріла під сонцем у кетягах, що перейняла його сонячну снагу.

Вже наїлись, уже й з собою набрали, а все не хотілось іти з цього заповідного куточка, який містився на краю Кістяного поля, там, де річка розливалась по долині, творячи баговиння, болото, непрохідні зарості. Було шкода розлучатися з калиновим гаєм, до якого нема доступу майже цілий рік, бо вода не підпускає. І ви надивлялись на гай, наче хотіли взяти його собі в душу, щоб отак барвисто горів у вашому естві усеньку холодну зиму.

Нарешті можна рушати, а ви не йдете. Бо як покинути червоний калиновий спів, як покинути переблиск сонячного проміння в ягодах? Затіваєте якусь гру, а сузір'я кетягів освітлює кожен ваш рух, слово, усмішку...

А потім, уже серед Кістяного поля, озветься щемом у серці спомин про калиновий гай, і вам здаватиметься, що насправді повертаєтесь не з підмерзлих боліт, а наче з самої легенди, де цієї пізньої пори нарвали солодкої калини й тепер несете додому, як найбільшу коштовність.

Кістяне поле стелеться навсібіч скатертиною ніжної озимини, ген уже видно село, і вершечки тополь схожі на списи, наставлені проти майбутніх снігів.

І знову поглядаєте на протилежний берег річечки, де чорніє пеньок, а біля нього має бути джерело з цілющою водою. І наче відчуваєте на своїх губах її крижаний доторк, од якого раптовий струм пронизує все тіло.

Повертаєтесь до села, а у ваших руках — кетяги калини. Світять вони вам посеред білого дня і в полі Кістяному, й на сільській околиці, не пригасають і тоді, коли ваш гурт розпадається, бо починаєте розходитись по хатах. Кожне з вас несе додому світло мерзлої калини, кожне раде живому мерехтливому вогню, який дозрів у ягодах...

І ось уже настала зима — мете білим снігом од обрію до обрію, все потонуло в снігу, і навіть кущі та дерева так повпугувалися пухнастим снігом, наче позодягали кожухи. Одні пташки повіддігали в теплі краї, інші поховались од морозу; пустельно в саду, на городі, пустельно в безмежному полі. Тільки снігові вихори походжають, заточуючись туди-сюди, тільки хурделиці насуваються темною ордою.

А ви не забуваєте за калину, принесену з гаю через Кістяне поле. І коли заглянете в комірчину, де висять кетяги, то в сутінках сніжного дня побачите: припорошені пилом, горять вогники червоних ягід! Скупе зимове світло відбивається од них, під тоненькою шкіркою рубіном сяє сік. Зірвете одну ягоду, другу, покуштуєте — і терпко, і гірко, і солодко! І так смачно, як, здається, ніколи не бувало...

І чи йшли б кудись, чи сиділи б у школі на уроках, а весь час упам'ятку ота калина і весь час світить у ваші думки і мрії червоним полум'ям.

І не гасне калинове полум'я, і зогріває вас, і так добре почувіється в його лагідному, червоному теплі!

«У СИНЬОМУ НЕБІ Я ВИСЮ ЛІС»

Спершу пригадую хлопчика з того далекого літа. Можливо, в нього були крила, які він завжди ховав під сорочкою, а то під курткою чи піджаком. Крила мали рости саме там, де на спині сходились до купи гострі лопатки. Літав на тих крилах низько над землею, поміж розквітлих будяків на пасовиську, поміж копиць свіжого сіна в лугах. Поряд із ним або над ним кружляли птахи, подивовані здатністю маленької дитини літати.

А відтак літав на крилах шпаркий погляд його зелених, мов горохові стручки, очей. Літав шовковистий чубчик, схожий на волоття кукурудзяного качана. Літали щоки — дві великі целостки польового маку, літали брови — дві стрімкі стрілочки.

А що хлопчик ніколи не мовчав, то разом із ним літали слова про те, що довкола бачив, бо він любив усе називати. Називав зірку — і вже летіла зірка, називав яблуню в червоних яблуках і вже вирушала в політ яблуня.

А сам хлопчик звався Миколкою. Миколкою Кострубою. Кожне в селі здебільшого так і казало: «О, полетів малий Коструба на крилах».

Отже, спершу пригадую хлопчика з того далекого літа, а вже потім його собаку.

Бо, звісно, Коструба мав собаку.

Цей собака вдався рудої масті — такими рудими бувають во-сени гарбузи на городах. І навіть по рудих його боках темніли

розмиті смужки, які ото оперізують опасисті гарбузи, щоб вони, мабуть, не розпались від своєї достиглості й сили-силенної зернят, схованих у їхніх могутніх грудях.

Лапи собака мав білі, наче надів білі вовняні панчохи, щоб не мерзнути взимку. Але чомусь не скидав ті вовняні панчохи і влітку, так і гасав. Чи боявся, що вкрадуть, коли зніме, чи, може, не парились йому лапи і в жнив'яну спеку.

На лобі хтось приліпив йому білу латку, то, звісно, собака з тією міткою й не розлучався.

А такої розумної морди не мав, певне, жоден собака. Я, потай від хлопчика, думав, що це хитре створіння має очі життєлюбного мудреця. Отого мудреця, який спромігся на мудрість не на схилі віку, а замолоду, коли можна вдовольнити всяке своє розумне бажання.

Собаку звали Боніфацієм, і, мабуть, це було єдино справедливе ім'я для цього чотириноного життєлюбця з очима юного філософа.

І коли хлопчик змахував невидимими крильми, зриваючись у політ, то разом із ним у цьому польоті завжди перебував Боніфацій. Пес Боніфацій летів слідом чи попереду по стежці між соняшників, майорів рудою мастю через садок чи город, палав летючим огнем через полини, по чебрецях. Він натхненно летів разом із тими словами, які в польоті зривалися з уст хлопчика, і серед тих живих див, які таїлись у могутніх словах: серед хрещатого барвінку, що сяяв неправдоподібно синіми вічками, серед криниць, що таїли цілющу воду, а також, звісно, серед стрічних людей, яких називав хлопчик, і серед коней, корів, телят, машин, мотоциклів!..

Хто відає, може, хитрий Боніфацій з очима життєлюбного мудреця більше втішався в тих польотах над землею, ніж хлопчик?

У всякому разі, мені подеколи здавалось, що саме так.

— Боніфацій! — чувся задихано щасливий поклик біля річки.

— Боніфацій! — лунало серед моря конюшини, над розквітлими хвилями якої білою квіткою цвіла голова хлопчика і язиком метушливого вогню показувалася стрибуча спина рудої масті.

І чомусь завжди мені чулось те, чого, можливо, не чув хлопчик. Мені чулось: «Я тут, Кострубо!»

А може, йому теж чулось, тому він так часто кликав свого вірного Боніфація?

Одного разу хлопчик запитав у мене:

— А може так статись, що одного разу всі люди перестануть розмовляти своїми людськими голосами?

— Як же вони тоді спілкуватимуться? — здивувався я.

— Дуже просто. Хай переймуть голоси пташок.

— Нічого не второпаю...

— Знаєте, що тоді б сталось? Одні розмовляли б між собою, як горобці, другі, як ворони, треті б, як сороки.

— Як би тоді розмовляв ти?

— Як щиглик!

— А твоя мама?

— Як ластівка!

— А батько?

— Як голуб!

— А, скажімо, я?

— Як лелека!.. Всі люди навчилися б говорити по-пташиному, тоді б тільки й чувся на всій землі пташиний спів, було б так цікаво!

— Але ж стривай, Миколко, поміркуй над таким. Щиглики розуміють щигликів, ластівки ластівок, голуби голубів, а лелеки лелек. І вже твоя мама-ластівка не зрозуміла б тебе, щиглику, а ти, щиглику, не зрозумів би свого батька-голуба. І така сім'я розпалася б.

— Чому?

— Бо ластівка полетіла б до ластівок, голуб подався б до голубиної зграї, а щиглик водився б із такими, як сам, щигликами.

— А ви полетіли б до лелек?

— Авжеж, до лелек.

— А потім у вирій?

— Восени полетів би у вирій.

Подумалось, що, звичайно, в цій метаморфозі багато привабливого — зняти з шиї хомут набридлого побуту, звичних занять і майнути спільно з безтурботними птахами в екзотичні краї, звідати химерні почуття, набратись феєричних вражень... Але не я сам подався б у вирій, подалися б і всі інші люди, то що тоді сталося б із нашою рідною землею?

Хлопчик побіг, слідом за ним чкурнув пес Боніфацій, а через якийсь час вони обоє повернулись, тільки вже попереду біг

Боніфаций, а слідом за ним Миколка Коструба. В обох палахкотили очі, тільки в хлопчика палахкотили зеленими гороховими стручками, омитими літньою грозою, а в розумного пса вони сяяли, як душі веселих грішників.

— Я не подамся до щигликів, а мама не полетить до ластівок, і батька нашого не заманять голуби! — ще здалеку закричав Миколка Коструба.

— Правду кажеш?

— Правду! Бо ми навчилися б перекладати мову на мову! Мову щиглика на мову ластівки й голуба. А мову ластівки й голуба на мову щиглика!

Того літа пощастило мені довідатись те, чого раніше й підозрювати не міг. Наприклад, я взяв від Миколки Коструби, що не тільки, мабуть, люди ходять у гості одне до одного, а й дерева до дерев. Так, скажімо, верба в лузі, певне, ходить у гості до калини, й то святковими вечорами, гомонять тихенько. І квітки вчащають у гості до квіток — настурція до калачика, красоля до повитиці, матіола до березки, бо їм, напевне, теж кортить побути разом.

Може, комусь іншому я й не повірив би, але як я міг не повірити Миколці Кострубі, в якого за незмінного свідка завжди виступав пес Боніфаций!

Я також довідався, що зозулині черевички не відцвітають так, як усі інші квіти. Просто настає пора, коли кожна зозуля взуває той цвіт на свої лапи й так літає в незвичайному взутті.

Авжеж, інші квіти відцвітають і в'януть, а зозулині черевички завжди собі літають разом із зозулями по гаях та левадах.

Це від нього, від Миколки Коструби, я довідався про таємницю заячого холодку. Мовляв, ця тендітна рослина виростає там, де в полі за грудкою землі переночує заєць. Але хіба наперед угадаєш, де куцохвостому заманеться переночувати? Ото вже по зелених, полохливих кущиках пізніше бачиш, де він снів свої короткі, сторожкі сні.

Може, вам кортіло б проникнути в таємницю волового ока? Чи збагнути загадку, яку криє в собі ведмеже вушко? Кінський щавель? Куряча сліпота? Суццю істину міг повідати тільки Миколка Коструба.

Іноді він всідався під стовбуром верби, а поряд всідався пес Боніфаций. Мені здавалось, що обоє зосереджено стежать, як я ловлю рибу в річці. Здавалось, що обоє бачать кризь товщу води,

як риба плаває між куширу, як завмирає біля стебел очерету, як обачно обминає наживку на гачку.

Вони сиділи й мовчали, непорушні. Зрештою, я запитував:

— Миколко, де це ти зараз?

Він здригався, прокидаючись, і так само поряд здригався, прокидаючись, пес Боніфацій.

— Оце ми з Боніфацієм були в Києві, — казав хлопчик.

І мені, здивованому, здавалось, що в його замислених очах справді можна в цю хвилину помітити непевні відображення стародавнього міста над Дніпром — з золотими банями Лаври та Софії, подзьобаною кулями стіною «Арсеналу», річковим свіжим вітерцем над «Ленінською кузнею», ошатними станціями метрополітену.

Здавалось, можна побачити обриси міста, в якому насправді Миколці бувати не доводилося, та ось зараз силою уяви явленого отут, на цих луках, під спопелілим від спеки подільським небом.

Як багато, як цікаво Миколка Коструба зумів помандрувати в своєму юному віці!

Ото, скажимо, прийшли ви до лісу, рвете черешні чи суницці, довкола палахкотять сині дзвоники, туркочуть горлиці, а Миколка начебто з вами — й водночас десь далеко-далеко. Де саме? Не бачить лісу, не рве черешень чи суниць. А що ж бачить замість дерев, які голоси замість пташиного співу чують його вуха? І так не хочеться необережним словом порушувати те зачарування.

Зрештою, наче прокинувся, знов опинився на лісовій галяві.

— Миколко, ти де був?

— Десь в Африці, а де — й не скажу.

— Обійшлося без пригод чи з пригодами?

— Хіба трапляється без пригод? Боніфацій весь час виручав. Авжеж, виручав вірний пес Боніфацій, бо хіба ж могло обійтись без нього чи тут, в лісі, чи в золотоголовому Києві, чи в джунглях Африки...

Та якось він пропав. Пропав лише на один день, проте за цей день де тільки вибігав хлопчик, шукаючи. Вірніше, не вибігав, а вилітав, озиваючись тужливо кличним голосом, яким ото озивається чайка перед бурею. Кликав на околиці, в лугах біля річки, по чагарниках, по байраках, по глиняни-

ках, — і нізвідки не чулось у відповідь заливчастого гавкання пса Боніфація.

За цей день хлопчик згас очима, обличчям, прив'яв рухами, згорбився гінкою поstattю, як ото згасає, в'яне і горбиться самотня в степу житня стеблина, котру опалив подих смертовбивчої спеки.

Та вже ввечері пес Боніфацій прибився додому зі своїх невідомих блукань, і хлопчик знову ожив. Обое літали по селу, й кожній стрічній людині Миколка радісно казав, що Боніфацій знайшовся, ось він, поряд, бо хіба може зрадити вірний друг!

Того літа між нами відбулась розмова, що згадується й понині. Ми йшли через поле, довкола стежки слалась розквітла конюшина. Синів ліс праворуч, а попереду на горбах розляглося село в садках. По блакиті небес пливли й пливли білі хмарки, й Миколка, задираючи голову, стежив за їхньою плавною. Пес Боніфацій то попереду біг, то ззаду, а то спинявся й задирав морду з очима життєлюбного філософа, наче теж стежив за польотом хмар.

— Де краще — на небі чи на землі? — мовив хлопчик.

— Згадай, — усміхнувся я, — ти колись запитав у мене: «Що сильніше — дерево чи літак?»

— Бо й справді, що сильніше? — не втямив моєї іронії хлопчик, який, здається, і понині не дошукався відповіді.

— У всього своя сила. І своя краса.

— Колись, — сказав Миколка Коструба, — люди додумуються до того, що селитимуться й на хмарах. А в синіх небесах посадять ліс, посіють пшеницю, розведуть квіти...

Можливо, в ту хвилю він уже бачив те, про що говорив. На отій частій хмарині бачив веселе село, на отій більшій, що сє золотавим боком, бачив містечко, а поміж ними — березовий гай, у якому співають солов'ї чи в свої лункі дудки виграють іволги!

Можливо, бачив таку картину, а можливо, й іншу цей мій малолітній товариш, якому так баглося з'ясувати: що ж усе-таки сильніше — дерево чи літак?

Який у синьому небі хотів би посіяти ліс — із калини та дуба, з беріз та ялин, а в тому лісі поселити птахів.

Якому хотілося, щоб квітка ходила в гості до квітки, щоб люди розмовляли не людською мовою, а голосами голубів, журавлів, ластівок, і так, як птахи, восени відлітали до вирію, в теплі краї.

Який, не полишаючи чорноземне подільське село, міг собі поміж його зеленочубих верб вибудувати золотоголовий Київ та й так сидіти поряд із вами: він у Києві, а ви під вербою на березі...

Того літа пес Боніфацій пропав удруге.

Знову хлопчик бігав по селу, розшукуючи, і, здається, ладен запитувати про пса не тільки в людей, а й у дерев, вулиць, колодязів, кущів. Ладен запитувати в собак, що сиділи на ланцюгах, у коней та гусей, що паслись у лузі. І знову голос його звучав кигиканням чайної тривоги, кличучи, благаючи.

Довколишній світ, начебто зостаючись тим самим світом, що й досі, вже був іншим світом: це був світ без Боніфація.

І хлопчик не міг змиритися з цим ні сьогодні, ні завтра.

Мабуть, відчував, що я не хочу поділитися з ним якоюсь дуже важливою таємницею, бо, скільки літав по селу в пошуках пса Боніфація, скільки розпитував у людей, птахів та дерев, неодмінно звертав до мене.

Й наступного дня я затіяв таку розмову:

— Ти ж знаєш, Миколко, що квіти ходять у гості до квіток.

— Знаю, — сумно сказав хлопчик.

— І що люди колись навчаться говорити так, як, наприклад, ластівки чи лелеки.

— Авжеж, — згодився.

— Й відлітатимуть до вирію.

— А потім повертатимуться додому, — нагадав хлопчик.

— Колись житимуть на хмарах, а в синьому небі садитимуть калину, вербу, тополю, дуб, сіятимуть жито й пшеницю. Ти посадиш ліс, там співатимуть пташки.

— Посаджу ліс, — не став заперечувати він.

— А де зараз може бути твій пес Боніфацій? Можливо, йому закортіло побігти в Індію й погратися з бенгальським тигром.

— Він пограється і прибіжить назад?

— Пограється і прибіжить... А може, йому заманулось гайнути в Африку й побавитися з левами та носорогами?

— І знову прибіжить назад? — запитав.

— Звичайно, прибіжить... Згадай, адже коли ти бував у Києві, то повертався назад.

— Але в Києві ми бували разом із Боніфацієм! — вигукнув хлопчик. — А він забув узяти мене з собою.

— Він повернеться й наступного разу візьме. Ти чекай.

— Я чекатиму.

Після нашої розмови Миколка Коструба ожив і знову став схожий сам на себе. Крила, які завжди ховав під сорочкою, носили його по селу, і в своєму польоті, звісно, хлопчик хотів якоїсь радісної миті стрітися з Боніфацієм, який ось уже скоро повинен повернутись із далеких мандрів...

І тепер, коли вже минуло стільки часу, я пишаюсь із тодішньої нашої розмови. Не з того, що підтримав Миколчину віру в гостювання квіток, перельоти людей до вирію та з вирію. А пишаюся зі свідомого свого обману. Адже я бачив, як пес Боніфацій востаннє у своєму житті перебігав дорогу, як на нього наїхав вантажний автомобіль. І не хтось, а я таки сам викопав яму в придорожній бузині й засипав його там.

Але чи міг я про цей випадок розказати хлопчикові, який літав?

Я не бачив Миколку Кострубу з того далекого пам'ятного літа, часто згадую наші розмови й подеколи з таким радісним очікуванням зводжу очі догори, наче навіч сподіваюсь нарешті угледіти в синьому небі посіяний і доглянутий його руками ліс — березовий та дубовий, калиновий та в'язовий, зі співом солов'їв та зозуль...

ТАКЕ СТРАШНЕ, ТАКЕ СОЛОДКЕ ЖИТТЯ

Холода в цьому році припізнилися, але як тільки непривітно потемніло небо, але як тільки одяг на деревах із безтурботно-жовтуватого став обертатись на безпорадно-шерехкий, але як тільки вода в озерцях стала братися полохкими олов'яними брижами, — усе навколо запахло близькою зимою, усе раптово спохмурніло. Поле, зігхаючи вранці сивими кучматими туманами, думало, що пора готуватись до перших морозів, що хліба давно вже скошено та обмолочено, бо пташки, які цілу весну не давали йому заснути ні вдень ні вночі, виспівуючи сонячних пісень, уже давно полетіли в інші краї.

І яруги думали про це саме, бо ягоди ожини по їхніх схилах уже відійшли, бо й калина, яка ще не так давно сяяла зорями, вже стояла без червоного світла ягід, а по жолобах яруг шугав такий густий, такий розбійницький вітер, що від нього

хотілося мимоволі накритися високими заметами снігу. Луги, оголені й порожні, сумували за високою молодою травою, за худобою, що паслася на тій траві, за дитячими голосами; кущі черемхи над річечкою, тонкою, мов веретено, шкодували, що народилися й зросли без крил, а то й вони, подібно до всіх тих пташок, які тільки сідали на їхнє гілля, могли б зірватися й полетіти у теплий край, маючи в повітрі розпластаним корінням та настовбурченим віттям, бачачи під собою переліски, балки, села...

І сірий заєць також почав думати про зиму. І не тому, що, може, не любив ні весни, ні літа, ні осені. Зовсім ні. Сірий заєць любив весну за те, що з настанням теплих днів для нього рідною хатою ставав увесь білий світ: було де заховатись, було що поїсти, і страх за своє життя хоча й не зникав, а проте слабкішав, і навіть лисиці, постійні його вороги, та шуліки, що недремно ширяли в безмежному небі, здавалися не такими небезпечними. І влітку добре, бо лисиці знаходили для себе пташині гнізда, завжди були ситі, і хоч не дозволяли йому, сірому зайцеві, задрімати, а проте від них можна легко втекти. І восени вільне та щасливе життя тривало, на колгоспних полях багато солодкої моркви, а на поливних городах — крутобокої хрумкої капусти, хоча саме в цю пору в його кров закрадалася тривога, бо заєць вловлював, що почалося велике переселення на південь, до моря та до сонця, вловлював, як нічне і денне повітря шелестить од перелітних зграй.

Отже, заєць любив і весну, і літо, й осінь, але з подихом холодів треба вже думати про зиму. Його вгодоване тіло почало вкриватися пухнастою шерстю, сіра випадала, а натомість сходилa світла. І тоді, коли сіра ще не вилиняла, а біла не наросла, заєць мав смішний, жалюгідний вигляд. Тепер його міг побачити будь-який ворог, а тому доводилося майже весь час відлежуватися на одному місці, сховавшись між груддям у полі або за бур'янами у виярку. Доводилося постійно нашорошувати вуха, постійно тримати напруженими лапи, — його навіть лякав гортанний крик ворони, що самотиною пролітала у знавісніло-ворожому небі, і він схоплювався, очманіло біг уперед, аж поки заспокоювався в новій схованці. В цю пору заєць починав заздрити навіть мишам: наносили зерна в нори, поховалися під землею і сидять. Заздрив також ховрахам, хазяйновитим і мудрим, яким не треба ні від кого тікати й ховатися. Навіть

мурахам, котрі попримощувалися під корою, позабивалися в шпарки, і тим заздрив.

У цю пору любив навідуватись у найближче село — тут спокійніше й безпечніше. Притаковлювався на якій-небудь грядці і так дрімав до ранку. Собак не боявся — коли вони помітять зайця, то починають валувати, пускаються навздогінці і так женуться, що нічого й не помічають перед собою: варто скочити десь убік і притаїтися за хлівцем, а твій переслідувач Рябко чи переслідувач Сірко ще довго мчатиме й дзвінко заливатиметься, аж поки зупиниться, здивований, та почне з веселою непорозумілістю крутити хвостом. Не боявся заець і дітей — вони пробіжать трохи, але зразу ж стануть, розмахують руками, кричать «гуттю-га, гуттю-га», як на вовка, і думають, очевидно, про те, що добре б йому насипати на хвіст солі, тоді б він попався їм, авжеж!

Випав перший сніжок, і серед білих полів сірий заець, який ще не встиг полиняти, був схожий на клубок брудного ганчір'я, на безпорадний клубок, який усього на світі боїться. Але поступово усе дужче білів і білів, пухнастішав, наче аж гладшав; здавалося, що добродушніше, заспокоюється, що до нього повертається якщо не врівноваженість (бо яка в зайця може бути врівноваженість?), то хоча б видимість спокою і впевненості. Він, як і раніше, як і завжди, спав із нашорошеними вухами та з розплющеними очима, але вже перестав заздрити і мишам, і мурахам, і ховрахам, бо до нього поверталось почуття заячої гідності.

Сірий заець, полинявши і вкрившись свіжою шерстю, котра його гріла й допомагала бути непомітним, — знову став подобатися. Подобатися, звичайно, так, як властиво дубові подобатися собі, а березі — собі, шуліці — собі, а зайцеві — собі... Але тут знову потепліло, сніг розтанув під диханням ласкавого вітру, сонце в глибокі затінки пригорщами сипнуло променів, потекли струмки, заблищало, завирувало, бо кілька днів видалось по-весняному щирих.

Сірий заець, вражений цією непослідовністю в природі, цими примхами молодой зими, забився під загублений у полі пшеничний сніпок, переляканими очима лупав навсібіч, він уже почав думати, що зима так ніколи й не настане. Хотілося залізти в землю, і він... знову почав заздрити ховрахам. Скоро насунули хмари, все насупилося, почалася сльота; то капало чи

збиралося капати, поля стали безрадісні; рілля осклизла, стежки заболотились, у лісі стояло мокре чамріння, нудний капіж, пережухла трава почала загнитися, дерево тхнуло важким густим духом; все живе шукало захисту — й не знаходило, все живе також почало тхнути важким духом, немов загнивалося. Але все живе було спокійне, в той час як зайцеві навіть у таку негоду не випадало забувати про свою шкіру, а це робило його життя ще безпросвітнішим.

Посухішало й похолоднішало, але в повітрі не перелітало жодної сніжинки. Побілілий заєць серед чорних полів не знаходив собі місця, тому тримався здебільшого рудих лугів, по кущовинню. Одного разу мало не наскочив на лисицю — вона йшла попереду неквапно, принохувалась і крутила гострим писком то туди то сюди, ніби вже ласувала чимось смачним. Заєць дременув убік, лисиця почула — і почалися гони. Вона неслася за ним серед вільшини швидкою, нечутною тінню, вона стелилась над землею, її очі полум'яніли двома кривавими, націленими іскрами. Але тому що могутній страх гніздився в кожній клітинці вухатого, тому що той страх підстьобував його, гнав, легким боєм розривав груди, лапи, тому що повітря солодко й страшно свистіло в його вухах, немов поклик волі й життя, то заєць мчав сильно й рівно. Плигав через кущі, раптом робив величезний стрибок убік, шастав поміж гілля так хутко, що воно навіть не могло зворухнутися, — і таки втік.

Вже давно відчув, що втік, вже давно міг би зупинитись і перепочити, але тому, що замість страху в його істоті була радість, то він мчав і мчав, котився натхненно — і йому назустріч натхненно котився весь світ: чорні горби, чорний ліс на обрії, димок у глиняниках під селом... Закляк на мить — і знову полетів, у інший бік; знову заляк, нашорошився — і знову кинув уперед своє бурхливе, тривожне тіло.

По тому уже сподівався на нову зустріч із лисицею, бо знав, що вона, опинившись у цих краях, полюватиме його, не забуде. Якби ж випав сніг, то можна б сховатися, а то світла шерсть всюди зраджувала, і заєць боявся ходити навіть уночі, бо здавалося, що він у темряві світиться. Тому непорушно пролежував ціліснічкі ночі. Але і вдень було не легше. Вдень, безумовно, було видно його світлу шубку на всі боки. І заєць засумував. Хоч бери та йди до річки топиться, щоб обірвати всі ці страждання. Бо несправедлива доля до звірів. Чому, скажімо, одного

наділяє і силою, і відвагою, і теплим лігвом, і лапу таку смачну підсовує, що цілісіньку зиму можна смоктати — й не одірвешся, така солодка. А другому дарує вічний страх, вічне побоювання, коли і харчу треба постійно шукати, бо він до тебе сам не прибіжить, коли так оберігаєш своє життя, так піклуєшся про нього, що воно вже й немилим для тебе стає. Засумував заєць, запечалився...

Проте лисиця йому не дала ні сумувати, ні журитися. Коли заєць скрадливо, присідаючи майже за кожним штурпачком, перебігав по конюшиниську, вона, притаковившись у виярку, стежила за ним. І тільки капловухий добрався до лозових кущів над болотом, тільки взявся обгризати кору, як вона вискочила з засідки й щодуху полетіла вперед. Вона летіла клубком рудого полум'я, стелилася над самісінькими бур'янами, які, здавалося, ось-ось почнуть палахкотіти.

Заєць помітив її з запізненням, але не настільки, щоб не зробити стрибок убік, стрибок величезної сили, який вирвав його тіло з самісіньких зубів лисиці. Вона спочатку аж оторопіла, і того оторопіння було досить, щоб заєць опинився на безпечній відстані. Біг прудко, його задні ноги з такою швидкістю переганяли передні, що навіть перекинувся раз чи двічі; але зразу ж схоплювався, почорнілий од мокрої землі, і ще запекліше чухрав уперед. Спочатку лисиця продовжувала переслідування, в ній усе дужче пробуджувався хижак, в ній кипіла невтолима хіть перемоги в цих одвічних змаганнях гнаного й переслідувача, але вона була хитра лисиця, знала, що заєць їй трапився бувалий і дужий, знала, що повинна вдатися до хитрощів, бо інакше нічого не вдієш. А заєць тим часом уже сховався за горбами, але не припиняв бігу, заплутував свої сліди, і, заплутуючи сліди, петляючи між поодиноким бадиллям соняшників, між кагатами картоплі, — знову відчував у собі радість од того, що біг і втік, радість життя, гостру насолоду од відчуття землі під ногами і од того, що туге повітря аж захльостує в ніс. Власне життя вже не видавалося йому таким непотрібним та обтяжливим, ця втеча пробудила в зайця його відвагу, його гідність, і тепер думав, що якби навіть за ним гнався весь світ з усіма страхіттями, — і то не наздогнали б, і то зумів би втекти, тобто перемогти, бо інші перемоги йому не судились.

Нарешті таки випав сніг. Почався він удень, і заєць уважно стежив, як безперервно, з лагідною впертістю летять і летять

білі мухи, як опускаються на його шерсть, на бурячище, подзьобане ямками, на борозни поблизу, як поступово далина затягується світлим більмом, як земля оновлюється й по-святковому легшає, як поступово зникає відчуття відстані. Його вуха тремтіли, гострі вуса так збудливо стовбурчилися, наче відчував небезпеку. Але то він так утішався. Уночі сніг не переставав, і заєць, радий що тепер його не так-то легко й помітити, погасав трохи по полю, а потім гайнув у село.

Там нечутно шаснув поміж верболозами, заскочив на колгоспний, город, де гризнув ще не змерзлих качанів капусти, потім опинився в старому садку. В садку поживився вишневою корою, потім у сусідньому дворі поласував корою яблуневих саджанців, ще трохи погасав туди-сюди, ніби хотів упевнитися в своїй повній волі та безкарності, і вже перед світом подався в поля. Біг неквапно, ситий, вдоволений, що добре підхарчувався, що падає сніг, який засипає його сліди, що не так уже й кепсько живеться на світі, коли маєш розумну голову на в'язах та силу в ногах. Заєць навіть пробував щось наспівувати, але синиці, які зналися на його піснях, ще спали, а тому так ніхто й не довідався, про що ж він тоді мугикав. Можливо, про те, що він хоробрий та веселий? Або про те, що не боїться ні лисиці, ні вовка, якби навіть вони зібралися тічками? Або про те, що... Але не вгадуватимемо, тим більше, що сам заєць ніколи не підтвердить наших здогадів.

А проте, хоч би як щасливо жилося нашому зайцеві, доля готувала для нього ще одну зустріч із лисицею. Дедалі з холодами та морозами лисиця все дужче відчувала голод, а тому частіше згадувала того прудкого зайця, який так легко тікав із-під її носа. Він навіть уже снівся їй по ночах, і вона вві сні ласо облизувалася. За цей час лисиці трапилось кілька дрібних зайчат, цю дрібноту з'їла зі смаком, але чекала, коли ж, нарешті, зловить отого зухвальця. О-о, вже не відпустить його так спокійно, переслідуватиме хитро і вперто, вона з ним поквітається за нахабство й зухвалість.

І вони знову зустрілися. Лисиця одразу впізнала знайомого вуханя, а він — свою стару знайому. Вони бігли через засніжене поле, по замерзлому насту, який гостро блищав під сонячним промінням. Наст раз у раз провалювався під важчою лисицею, а заєць гнав уперед рівно й сильно. А проте, коли пробував робити раптові стрибки, то сніг западався й під ним.

Крім того, заець останнім часом мало їв, бо все позавіювало, бо після ожеледі на деревах понамерзало на палець льоду, а тому підупав трохи на силі. Лисиця, зрозумівши, що заець уже далеко не той, який був, набралася впевненості, піддала ходи, і тепер вони бігли на одній відстані, яка не збільшувалась і не зменшувалась. Вони скотилися в яр, а коли вихопилися на гребінь і ще трохи пробігли, то несподівано обоє притишили біг, несподівано забули одне про одного: так, ніби заець і не думав тікати, так, ніби лисиця й не хотіла наздоганяти. Їхню увагу прикувало кільце людей, у якому вони опинились. Кільце людей насувалося на них. У цьому кільці металося ще два зацьковані зайці.

Мисливці, що йшли забродом, усе більше й більше звужували кільце. Тому що їхня увага була прикута до тих двох зайців, яких вигнали з чагарників, то спочатку ніхто й не помітив ні переслідувачки, ні переслідуваного. А коли помітили — то не повірили очам. Ще зранку їх, двадцять восьмеро, виїхали з міста на електричці, ще зранку їх, двадцять восьмеро, безрезультатно блукали по яругах та полях, сподіваючись бодай на яку-небудь здобич, їм весь час не щастило, бо, крім ворон, нічого не траплялось. Не траплялось до останнього часу, аж поки вони вигнали з виярка двох зайців, яких тепер оточували з упертою настороженістю, які все безнадійніше й безнадійніше кружляли в смертельному кільці. Але в ту мить, коли увага мисливців розпорошилася, бо вони помітили лисицю, яка наздоганяла зайця, їхнє кільце розладналося, мисливці, нерівно прискоривши крок, посунули вперед, два зайці якось зразу і майже непомітно дременули до яру, що їх навіть не помітили, а тому пропустили без пострілів.

Тепер у кільці опинилися втікач і переслідувач. Опинитись у кільці для них було такою несподіванкою, що спочатку нічого й не втямили, а коли втямили, то пустилися бігати один за одним, все більше й більше звужуючи кола, все ближче й ближче відчували подих небезпеки. Раптом мисливці майже кинулися вперед, ніби боялися випустити здобич, залящали безладні постріли. Лисиця впала одразу ж, навіть не ворухнувшись. Заець ще осатаніло пробіг півкола, і коли стрибав, то під влучним пострілом його тіло в повітрі зненацька здригнулося, втративши швидкість, і впало на сніг. Коли до нього підбігли, то навколо голови його яскраво червоніла крихка квіточка крові.

Пора вже вертатись додому, і мисливці, забравши лисицю та зайця, з гамором подалися до дороги. Вони сперечалися про те, хто ж влучив у лисицю, а хто — в зайця, і тому, що дійти спільної згоди не могли, то галасували й сперечались дужче й дужче. Одні казали, що лисицю вбив цибатий кондуктор трамвая з безпорадно обвислими вусами, другі — що в неї влучив учитель англійської мови — невеличкий, опасистий чоловік, про якого знали тільки те, що його покинула жінка, а треті, четверті й п'яті доказували, що лисицю підбили саме вони. Про те, хто влучив у зайця, не сперечалися: якось усім було шкода сірого вуханя, шкода й того, що тікав од лисиці, а нарвався на їхні постріли, що він, здригнувшись у повітрі, так жалібно — зовсім по-дитячому — чи то закричав, чи то заголосив.

Вони вже ступили на дорогу, як чоловік, котрий ніс у руках зайця, зненацька зупинився наче вкопаний: довговухий, звинувшись, вирвався, впав на дорогу, зразу ж схопився на ноги, і не встиг іще ніхто отямитися, як він уже курів через поле, закинувши ноги на плечі. Мчав хвацько, наче нічого з ним не сталось. Мисливці сторопіли, хтось підніс рушницю, щоб вистрелити, але хіба влучиш — марна справа! Щось закричали йому навздогінці, загаласували, хтось засміявся, — і раптом усі почали реготати. Всім стало добре й затишно на душі, зникла ота недавня провинність.

— Гуттю-тю! — летіло навздогін.

— Тримай його! Тримай!!

— Солі на хвіст! Солі!!

— Тікай, та не попадайся!

Бадьорі, щасливі голоси закипали в повітрі, іскрилися сміхом, дзвеніли так високо, сяйливо, і морозець рипів, і дихалося легко, — і всім кортіло розповідати один одному про те, як вирвався заєць, як біг, а найдужче тому, з чийх рук він вихопився. Бач, який мудрий, бач, який хитрий, такого легко не вб'єш, такий кого хочеш обдурить, не тільки лисицю, а й їх, мисливців. І вони по-справжньому були раді, що заєць таки зумів вирватися на волю, що він іще хтозна-скільки бігатиме в цих полях, де кожен горбик йому рідний, що він довго втішатиметься одчайдушним бігом по білих просторах, що він іще довго любитиме таке страшне — і водночас таке солодке — життя...

ЄГИПЕТСЬКИЙ ГУСАК

Директор одвернувся до вікна, і Сяник дивився йому в спину. Подеколи Сяник опускав голову і втуплювався в підлогу. Коли зі щілини вилізла руда мураха й хутенько побігла до порога, Сяник нахилився й почав заганяти її назад у щілину. Мураха кидалася то в один бік, то в другий, і зрештою Сяник мусив просто запхати її, коли така вперта. Випростався — директор дивився на нього вражено. Сяник винувато переступив із ноги на ногу, одна брова підскочила вгору, друга опустилася вниз...

— Ти що робив? — майже лагідно запитав директор.

— Коли? — хлопець дивився трохи спідлоба.

— Щойно!

— А що я робив? Нічого не робив! — ображено загук Сяник. — У вас тут мурахи лазять, то я по щілинах заганяв.

Директор хотів мовити щось, уже й рота розтулив, та лише скривився. Лише скривився — і знову обернувся до вікна. «То й добре, — майнуло в Сяниковій голові, і він узявся нишпорити очима по підлозі. — Цікаво, як вони сюди пролазять? І, либонь, не мало їх, бо ген іще одна побігла, якраз біля директорової ноги. Що, тихесенько підступити й спробувати загнати назад?..»

У цей час Ігор Володимирович знову повернувся до Сяника.

— То розкажи, що ти там накоїв?

— Коли? — за звичкою глипнув спідлоба.

— Коли ж? Учора, здається.

— А ви про що?

— Про гусака, як його...

— Єгипетського? — підказав Сяник. І очі його посвітлішали, вже приготувався всміхнутись, але обличчя в Ігоря Володимировича зосталося кам'яне, і хлопець заморозив свої вуста.

— Як усе було? — запитав директор, хоч уже не від одної людини в селі чув про цей випадок. — Ти журавля продавав?

— Журавля... — похнюпився Сяник, який дуже вміло навчився хнюпитись, коли це потрібно.

— А назвав єгипетським гусаком?

— Угу, — винувато буркнув Сяник.

— Ти що, по базарах тиняєшся? Живеш із вторговоної копійки?

— Ні... Мене батько й мати годують,— відповів Сяник, знаючи, що в такому разі слід відповісти.

— Як же ти посмів обманути Ніну Семенівну? І тобі повірили?

Сяник схожий став на пругкий клубок збуджених нервів.

— Ніхто не вірив! — майже зашебетав.— Хто не запитає, всі сміються. Бо, мовляв, який це єгипетський гусак! А Ніна Семенівна й не розглядала, зразу купила.

Директор одвернувся до вікна — стримати свавільну усмішку, що могла звести нанівець усю цю виховну сцену. І, дивлячись у вікно, взявся вчитувати:

— Раденький, що дурненький? Таж Ніна Семенівна тільки тиждень у нашому селі. Вона з міста сама, ще нічого не знає... Хоч упізнала на базарі, що ти її учень?

— Ні...

— А що, купила журавля...

— Купила журавля,— дуже безпосередньо, в тон директорові, підхопив Сяник,— і подалася додому. Баба Тетяна, в якої вона куток знімає, сказала, що то ніякий не єгипетський гусак. Якби не баба, Ніна Семенівна й не здогадалася б!..

— Ось що, Сянику,— розважливо мовив директор.— Хлопець ти з фантазією, але погано, коли вона стає в тебе брехнею. Не вчись нікого обдурювати, бо в житті таких не люблять. Поверни Ніні Семенівні гроші... А тебе покараємо. Діти всі на екскурсію підуть на склозавод, а ти зостанешся вдома.

«Подумаеш! Мій тато на склозаводі працює, то я там уже двічі був! Не візьмуть — і не треба».

За дверима кабінету чекали на Сяника товариші.

— Ну?— нетерпляче запитав Барабаш, котрий завжди радів із будь-якої Сяникової біди чи невдачі.— Зі школи виганяють?

— І не думають! Гроші сказали повернути, на екскурсію не візьмуть! Жити можна! — весело відповів.

Барабаш начебто аж засмутився, що Сяникові все так легко зійшло з рук. Повні губи його ще більше надулися, а нижня зовсім одвисла — ось-ось одвалиться.

— Якби це зі мною,— сказав із чутною в голосі образою,— то, мабуть, вигнали б.

— І варто! — весело сказав Сяник.— Бо ти кабан, а кабанам місце не в школі, а на колгоспному свинарнику.

Барабаш такий, що зразу поліз битись. Але Сяник не став із ним зчіплюватися — шаснув поміж дітьми.

Чомусь усі вважають його за брехуна. Варто йому пожартувати, ніхто не сміється, лише глузливо кривляться: о, знову, мовляв, бреше, бо язик без кісток. Іноді навіть і правду скаже, проте не поспішають вірити. Чи в нього вигляд такий, чи в очах іскрини такі, як ото в справжніх брехунів бувають?

Про все це думає Сяник, сидячи за партою. Думає без гіркоти, думає якось весело, безтурботно. Після дзвінка заходить до класу Ніна Семенівна — саме її урок. Вона повільно простує до столу, повільно кладе на стіл журнал, повільно дивиться на учнів, очікуючи, коли западе мертва тиша, а потім вітається і каже їм сидати.

Ніна Семенівна з вигляду аж надто спокійна. Здається, нехай зараз із ясного неба загуркоче грім, вчителька не здивується, не схопиться з місця, а пережде його і, наче нічого не трапилось, проводитиме урок. Сяник завжди уважно слухає її розповідь, але в Ніни Семенівни такий нудний голос, що згодом Сяника починає хилити на сон, і він мусить щипати себе за руку, щоб не закуняти.

Сидить Сяник, слухає урок, а що нову тему знає, бо наперед прочитав у книжці, то стає дедалі нудніше й нудніше, і він надумується розважитися. Раптом одсовується із свого місця на самісінький край парти, ніби його хтось щипнув, і, дивлячись туди, де має сидіти Мишко Лелюх, який сьогодні не прийшов до школи, каже голосно:

— А Лелюх чіпляється!

На нього звертають увагу. Ніна Семенівна теж подивилася, але нічого не сказала.

— Єгипетський гусак! — шепнув хтось іззаду, і по класу шелеснув смішок.

Ніна Семенівна злегка почервоніла, та не обірвала своєї розповіді, — трималась так, наче нічого не сталося.

— О, Лелюх знову б'ється! — скрикнув Сяник і підскочив, немов ударили в спину.

В класі засміялися голосніше; Ніна Семенівна вдала, що нічого не помітила. Зрештою, коли Сяник утретє повторив свій жарт, вчителька сказала:

— Лелюх, устань!

Клас брався за животи. Ніна Семенівна ще нічого не второпала, а тому, влучивши мить, знову мовила сердито:

— Лелюх, я кому кажу? Негайно встань!

Вона підійшла до Сяникової парті і спочатку подивилася на двох учнів, що сиділи спереду, а потім на тих, що позаду. Вчителька не знала, котрий із них може бути Лелюхом, бо тільки тиждень працювала в цій школі, встигла запам'ятати небагатьох.

— Ти?!— вказала пальцем на одного з учнів. Той підвівся, ображено відповів:

— Я не Лелюх, я — Козир.

— Ти?!— тицьнула пальцем на сусіда.

— Я — Марчук... А Мишка сьогодні в школі нема.

— Якого Мишка?— не втямила вчителька.

— Та Лелюха, кого ж ще... Він сьогодні з батьком поїхав у район, бо черевики порвав, то треба купити.

Ніна Семенівна звернула, нарешті, свій погляд на Сяника. Дивилась не те що докірливо чи осудливо, а просто ображено. Таки не витримав того погляду й опустив очі. Вчителька міцно стиснула губи і, наче нічого не трапилося, твердо пішла до свого столу... Перевела подих і взялась далі пояснювати урок.

Коли продзеленчав дзвоник, сказала Сяникові:

— Ти знаєш, де я живу?

— Ні,— лукаво глянув Сяник.

— У баби Тетяни! — відповіло хором півкласу.

— Зайди сьогодні до мене,— сказала вчителька і подалася геть.

До Сяника підійшов губатий Барабаш:

— А що, продав єгипетського гусака?

— Бігли води по заводях, а байраки по собаках,— сказав Сяник, зі зловтіхою приглядаючись, як у Барабаша тетеріє обличчя.— Дрюком-боком-каменюком дурня били — уму вчили, умивали його шилом, натирали його милом. Зрозумів? — І вигадував далі:— Камінь грає, дім співає, сонце їсть із хлібом сало, а щоб тебе, Барабаше, надуло і розірвало!

— Ану ще! — стали під'юджувати однокласники, які знали за Сяником цю охоту до вигадок, несподіваних і доладних.

— Барабаш — як патронташ, замість льолі — ноги голі, замість рук двоє гадюк, сам здоровий, наче бочка, в голові вмостилась квочка, квочка скаче й кудкудаче: Барабаш — гарбуз ледачий! Барабаше, Барабаше, не клади у вуха каші, кашу треба їсти оком, воду треба пити боком, носом слід усе кусати, а ногами слід жувати, животом уміє ходити, а плечима вмій робити.

Барабаш синів од злості й тупо дивився на Сяника.

— Ох і мудро ж як! — бубонів.

— Ану ще! — підохочували товариші.

— Ходять свині в небі синім, а на хмарі два дядьки грають у... у... у якісь дудки. Раптом вибігла лисиця, на лисиці тій криниця, а в криниці тій орли молоко собі пили. Молоко пили із ложки, і мені дісталось трошки...

— Е-е, вже не так, як перше, — стали огуджувати його вміння. — От про Барабаша ти склав добре: носом слід усе кусати, а ногами слід жувати!

Барабаш не осмілювався зачепити язикатого Сяника, все ще бубонів:

— Ох і мудро ж як!..

— Ану про Ніну Семенівну склади, — попросили однокласники.

Сяник удавано закотив очі під лоба, начебто це для нього й хтозна як трудно, а потім затарабанив:

— Був єгипетський гусак, в гусака отого — грак, грак стріляв собі з гармати, а гусак умів гарчати. Грак на домрі славно грав, а гусак той танцював, грак до школи не ходив, бо учитись не любив. А гусак любив учитись, бо хотів розумно жити, дзьобом він умів писати, а ногами вмів читати!

— Хіба ж це про Ніну Семенівну? — пробурчав Барабаш, коли в Сяника забракло духу для дальших вигадок.

— Чого б то я про неї складав? — засміявся Сяник. — Це я знову про тебе. Дзьобом ти умів писати, а ногами вмів читати!

— Веселий ти дуже, — кривився Барабаш. — Дивись, якби не перепало за всі твої штучки.

— Перепало попаді маленьке перепаденятко, — проторохтів Сяник.

— Що? — вибалушив очі Барабаш.

— Перепаденятко переполовинило перепічку, перескочило перелаз і перекотилось перекотиполем перед передніми пенсіонерами.

І як тільки в Сяника вистачає снаги, щоб усе це одним духом випалити! Однокласники дружно зареготали, а Барабаш спохмурнів геть безнадійно.

А після уроків поверталися додому разом. Кругленький Барабаш не йшов, а колобком котився, сопучи та раз у раз зітхаючи. Сяник, звівши голову на груди, всміхався собі, ніби щось гарне спадало на гадку, а потім запитав:

— Сказати, про що ти думаєш?

— Про що?— аж зупинився Барабаш.

— Їсти хочеш! І ні про що не думаєш.

— Точно! — здивувався Барабаш.— Зголоднів я в школі.

Сяник зовсім тихо, без слів, узявся музикати якусь пісеньку. Помутикає та й перестане. І так кілька разів. Як раптом Барабаш заспівав півголосом:

Коло річки, коло броду
там дівчина брала воду...

Сяник зареготав:

— Це я тобі підказав цю пісню!

— Як підказав? Я сам... Ти ж не співав, а так лише.

— Я не співав, а лише думав цими словами, а тобі й переда-лося все, зрозумів?

— Ти ж не співав! — дивувався впертий Барабаш.

— Е-е, не тямиш ти! А зі мною вже не раз так — у думках наспівую якусь пісню, а раптом її вже хтось біля мене співає, уголос.

— Брешеш,— буркнув Барабаш.

— А навіщо мені брехати?—заперечив Сяник.— Мені від того не легше. Я й думки отак угадую.

Набурмосений Барабаш підозріливо глянув на Сяника — чого, мовляв, іще чекати від тебе?

І звернув у бічний завулок, щоб навпростець дістатися до-дому.

— А ти злякався,— услід йому глузував Сяник,— аби я твоїх думок не прочитав! Я й не читатиму, бо їх у тебе нема. Тільки про їжу, більш ні про що!

Барабаш увібрав голову в плечі й навіть не озирнувся.

Увечері Сяник зайшов до свого найкращого друга. Мишко Лелюх уже знав про те, що Ніна Семенівна запросила Сяника до себе додому.

— Йти чи не йти?— вагався засмучений Сяник, хоча і взнаки старався не давати, що переживає.

Мовчазний Лелюх поволеньки знизав одним плечем, далі так само поволеньки знизав другим.

— І йти неохота, й не йти...

У Лелюха подобрішали очі й сповнилися співчуттям. Великі-великі очі в Лелюха, світлі-світлі, а дивляться так друж-ньо, що аж на душі розвидняється.

— І хто мене підбив усе те видумати?—по-справжньому каюся Сяник, картаючи себе за ту витівку.— Здається, ніхто не підбивав, нічого...

Лелюх непорозуміло розвів руками. Наче хотів тим рухом сказати, що за Сяником раніше такого не водилося, то не інакше, як лихий попутов.

— Піду! — підбадьорений тим рухом, вирішив Сяник. — Хіба ж я боюся, чи що...

Тетянина хата біля колгоспної комори. Хата як хата, не нова й не дуже стара, стіни її стоять, нікуди не розбігаються, проте Сяник, боячись заходити навіть на подвір'я, почав бурчати:

— О, хіба це хата? Інвалід першої категорії — без рук, без ніг і без голови. Хіба то димар? Через нього, либонь, дощ у горщики капає, коли баба варить їсти. А ворота, ворота... Ще й зачинено на прогонич, ніби не сьогодні, то завтра хтось має красти бабу разом із хатою!

Хоч би й скільки никав доокіл, хоч би скільки бурчав, мусиш іти. Ледве відчиняв хвіртку, ледве ноги волік через двір. Добре, що хоч посутеніло, що обличчя не видно. А то пашисть якоїсь хороби, й чого б то...

— Добрий вечір!

Баба Тетяна картоплю чистила на ослоні. Підсліпувато дивилася на Сяника і ніяк, либонь, не могла впізнати. Встала й ступила йому назустріч.

— А-а,— прожебоніла медянистим голоском.— Це Терешкове, причинне. Ще одного журавля приніс? Чого прийшов, безсовісний?

— Які ж ви,— спробував дорікнути Сяник.— Не до вас прийшов. Ніна Семенівна веліла.

А вона дивилася на нього з-за столу. Поруч лежала купа учнівських зошитів, книжок. Саме писала додому листа, і саме про цей випадок із єгипетським гусаком. Крадькома зиркнула на розгорнутий аркуш паперу, на останнє речення: «А зараз я сиджу в півосвітленій бабиній хаті й думаю, чи прийде до мене оцей маленький стратег великої сільської комерції...» Прочитала й усміхнулася: і тому, що написала, й тому, що оцей хлопчина — лукавий, хитрий, невірноважений, але з гострим природним розумом — таки не побоявся і прийшов.

Хлопчина пильно дивився на неї, а вона на нього. Мовчання затягувалось, і Ніна Семенівна відчула, що червоніє. «Ще

чого!»— подумки дорікнула собі, а вголос мовила перше, що спало на язик:

— Ти молока хочеш?

— О, молоком його напоїти треба,— солодко проказала баба Тетяна.— Може, ще грушечок принести? Та це ж Терешкове, це ж причинне!.. Воно ж вам на голову сяде, ще й ногами поганятиме!

— І чого ви,— з дипломатичною лагідністю сказав їй Сяник.

— Ну, гаразд,— мовила Ніна Семенівна.— Ходімо надвір, там поговоримо.

Сяник трохи почекав її за порогом, бо вчителька ще в комору чогось поткнулась. А коли вийшла — обома руками міцно тримала журавля, якого Сяник учора їй продав. Ото як Сяник позв'язував мотузками крила та ноги, то й досі ніхто не розплутав. Журавель низько пригнув голову і тихий був, тихий, зовсім не такий, як тоді, коли попався в Сяникові руки.

— Де ти його зловив?— запитала вчителька.

— А на болоті,— відказав Сяник.— Там їх завжди товчється повно.

— Я й справді повірила, що це єгипетський гусак,— несподівано засміялася Ніна Семенівна.— Звідки мені було знати!.. Більше вже ніхто не підведе.

— Звісно, не підведе,— знічено відповів Сяник, не знаючи, що саме слід відповідати їй чого це вчителька веде його до болота. Ішов і побоювався йти — Тепер ви вже знатимете,— бубонів.— Із мене всі сміялися, а ви купили...

Дивувало, чому це Ніна Семенівна не сердиться на нього. Чи приховує гнів? Е, таки не приховує, він би зразу відчув.

— Я,— з якимось щасливим піднесенням говорила вчителька,— ніколи не забуду цю okazію.

«О, не забуде,— гірко й винувато думав Сяник.— Це ж вона мені не забуде, віддячить».

Вийшли до болота, за темними очеретами приглушено шамотіло щось, попискувало, булькало. Низько над головами пролетіла чорна нічна птаха, і вчителька здригнулась. Якийсь час прислухалася до шумливих крил, що швидко лопотіли в темряві, а потім поклала журавля на траву й нахилилась над ним.

— Ох і позв'язував же ти його,— казала уривчастим голосом.— Це ж, мабуть, і крила в нього поприставали до тулуба, і ноги затертіли.

— Та ні, чого там... Ось дайте я, — і Сяник зубами взявся розплутувати вузли. Попорпавшись трохи, мовив зраділо: — От і все, тепер вільний. — Він уже здогадався, що вчителька хоче випустити журавля, і почувався так, наче щойно простили якусь велику провину. — Вставай, чого сидиш?!

Проте журавель і не думав зводитися. Сидів на траві сірим горбиком, тільки дзьоба витягнув.

— Чи не покалічився? — забідкалась вчителька. — Це ж і не полетить тепер.

— Полетить! — упевнено проказав Сяник. — Він же не міг розучитись. Ану вставай, чого сидиш!

І замахнувся ногою. Журавель не зрушив із місця, навіть головою не крутнув. Тоді Сяник підхопив його на руки й кинув угору. Журавель не злетів; опустившись на землю, став на ноги й навіть ступив вперед.

— Ось так! — підохотливо закричав Сяник, відчуваючи все більший і більший наплив збудження. І проторохтів журавлеві оте, видумане сьогодні в класі: — Був єгипетський гусак, в гусака отого — грак, грак стріляв собі з гармати, а гусак умів гарчати!

Журавель здивовано повів головою на Сяника і ворухнув одним крилом. Хлопець замахав руками, ногами затупотів, ніби хотів перелякати птаха. Журавель подріботів од Сяника, а хлопець кинувся навздогін, кричав:

— Дзьобом він умів писати, а ногами вмів читати!..

— Та не жени його! — сказала вчителька. — Ну куди ж йому посеред ночі летіти?

Сяник слухняно зупинився й невдовзі повернувся до Ніни Семенівни. Подалік темнів журавель, ледь-ледь видний. Він, певне, ішов до очеретів, бо лиш маячів... Раптом звідти почулося приглушене шелепання, наче хтось біг по мокрій траві, далі важко, з присвистом, залопотіли крила, й густі їхні помахали стали віддалятися.

— Полетів! — засміявся Сяник. — А ви не вірили!

— Чого ж, я також вірила, — відповіла вчителька, маючи на гадці своє.

Вони постояли, прислухаючись, чи ще не почують свого журавля, а потім подалися додому, і Сяник дорогою взявся розказувати, як йому попався до рук отой журавель.

СЛІПІЙ СЕНЬ

В Орчика нема багато друзів, у нього є лише один друг — сліпий Сень. Та й хіба можна мати багато друзів? Скажімо, вісім чи десять? Одному розповіси свою таємницю, потім другому, третьому... Аж поки всі довідаються! І таємниця тоді ніяка вже не таємниця, а ти ніякий не друг своїм друзям, а плетун, базіка.

А сліпий Сень — це друг! Слухає завжди пильно, а по обличчю світло стримуваної усмішки мигає. Обличчя в Сеня біле, беззахисне, а коли йде вулицею, то на обличчі такий вираз, ніби наражається тим обличчям на все. І тримається так, наче ось-ось об саме повітря вдариться, і руки — ніби на землі розпластається, то заздалегідь приготувався.

Ще колись, малим, Сень трохи бачив, а потім зовсім осліп. Іноді розпитує в Орчика:

— Ну, який же я, розкажи!

— Рудий, — береться розказувати Орчик. — У селі рудих немає, тільки ти один. Губи повні — як вишні, щоки — як пампушки, а вуха здорові, як у кажана... Ну, такий, як усі.

Сеня оте найбільше тішить — такий, як усі.

Коли батько привів на подвір'я щеня, Сень поволеньки обмацав його — і пальцями запам'ятав, який у них цуцик. Коли корова отелилася, Сень і теля обмацав, щоб знати його. У Сеня така вже звичка — неодмінно все обмацувати. Чи то буханець хліба, чи то книжку. Буває, не тільки обмацає, а й до щоки притулить. Так він із квітками знайомиться і весною, і літом. Уже, здається, добре знає кожну квітку, а натрапить на свіжу — і знову-таки до лица прикладає.

Сень не любить сидіти вдома. По селу сам ходить, навіть людей упізнає. Кілька разів брав його батько і в поїздку з собою — якось одвозили буряки на залізницю, а то в сусіднє село до млина їздили. Залізницю Сень запам'ятав по тому, як паровоз свистить, як вагони стугонять, а млин — по гуркоту жорен.

Не кожне з дітей, навіть у селі, знає, що то за пташки й літають довкола них. А Сень іде вулицею, прислухається й каже:

— О, сиворакша співає!

— Де вона, де? — допитуються в нього й озираються по боках.

— Он там! — каже Сень і показує на дерево, звідки лине спів.

Дивляться — й справді сидить там птаха, щечече. Тільки хто ж знає, що то сиворакша? Один лише Сень, бо колись йому батько розказав про ті пташині голоси, от і запам'ятав. А інші діти лише горобців і ворон знають. Та ще соловейка — і то лише тоді, коли співає, а коли мовчки сидить на гілці, ніхто й не признає в ньому солов'я.

— Он коноплянка обзивається,— каже Сень.

— Удада чуєте? — питає.

— Сова пролетіла,— уважно прислухається Сень.

— Либонь, ласка в картоплі пробігла,— знову насторожується.

— О-о, кріт землю рие,— зводить брови Сень.

І справді — коноплянка обзивається, на яку чомусь, окрім Сеня, ніхто не звернув уваги; удод важко ухнув раз і вдруге, ніби налякати хоче когось; сова прошелепала в повітрі, вийнувши навколо себе ляком; ласка в городі тінню ковзнула; глянули на грядку, а там земля горбиться, той горбочок витягується-витягується, бо його кріт розмотує.

Отакий Сень!

Орчик до нього заходить часто. І варто лише поріг переступити, як Сень зразу ж кричить назустріч:

— Орчик навідався, здрастуй!

— І як ти вгадуєш? — завжди дивується Орчик.

— Дивак ти! — сміється Сень.— Вгадую, бо ти трохи клишоногий, ходиш примітно.

— Який же я клишоногий? — наче аж сердиться Орчик.

— Не віриш? А чи я брешу тобі коли? — регоче Сень.— Хіба я збрехав, що це ти прийшов?

— Добре,— заспокоюється Орчик.— Ходімо до річки...

Вони часто ходять удвох — у поле, до лісу, по сільській околиці. Іноді Орчик водить свого товариша в кіно, Сень слухає уважно, не передихне. І до школи його пускають часом, на уроки. В класі Сень теж сидить так, наче й немає тут. Учителі навіть за приклад ставлять, кажуть, що був би з нього найзразковіший учень.

І ось вони йдуть до річки. Є в Сеня грушева палиця, якою обмацує дорогу. Коли попід тином іде, то по тину постукує, коли між деревцями — кожен стовбурець палицею намацує. А зараз, ідучи поруч із Орчиком, злегка по бур'янах коsturом проводить, щоб у рів не впасти.

Розказує Орчикові по дорозі:

— Оце ми біля Гарбузової хати йдемо...

— Ніби я не знаю! — знизує плечима Орчик

— З Гарбузової хати, — незворушно провадить Сень, — завжди кислим сиром тягне. Вони свіже молоко не п'ють, а сир віддушують, щоб на базар занести.

А трохи далі:

— О, це ж Кононець на велосипеді їде... Чуєш, як у нього ланцюжок деренчить, а в каретці порипує так, ніби посвистує. — І кричить назустріч велосипедистові: — Здоров, Кононець! Куди ти рипиш?

Губатий Кононець, їхній сільський листоноша, відказує:

— Риплю на пошту, а потім рипітиму з пошти.

— Мені пишуть?

— Пишуть, тільки листи забувають відправляти.

— Ну ти нагадуй!

Далі йдуть. Сень знову за своє:

— А тут Германець живе, бо гуси загелгали, закричали так, наче ми не люди, а вовки... Тут школа... Зайдемо? Уроки вже скінчились, та нічого.

У школі Сенева лице застигає, насторожується. Насторожуються губи, ніби ось-ось мають щось покуштувати, або ж покуштували, а тепер іще втішаються вдоволенням. Сень випинає груди вперед, ступає повільніше й зовсім невпевнено. Зрештою, зупиняється під стіною в коридорі й прислухається. Ніде ні шереху, ні звуку.

— Ходімо у твій клас, — каже Сень.

У класі сідає за парту і, поклавши перед собою руки, підводить голову рівно й високо. Про що думає? Орчикові починає здаватися, що товариш вловлює те, що тільки йому одному й властиво вловлювати, а тому раптово проймається особливо дружнім і добрим почуттям. Хочеться підійти й погладити йому руку, проте Орчик стримується чогось.

— А що таке географія? — озивається Сень. — Ви її тут вивчаєте?

— Тут... Я вже тобі розповідав.

— Це все про чужі країни? І про чужих людей?.. Про тварин, птахів? А як же це так — люди і птахи разом?

— Люди, птахи, копалини, промисловість...

— І як це все можна змішати до купи? Як на мене, то я окремо вивчав би всіх чужих людей, окремо — птахів усяких, як вони

співають, окремо — ліси.. А скажи, по інших країнах такі самі лелеки, як у нас?

— Мабуть, такі, тільки звуться по-іншому .

— Як це по-іншому, коли лелека і є лелека?

— Ну, по-їхньому.

— А зозулі в них є? Що роки лічать? «Зозуле, зозуле, скільки мені жити?» А вона: «Ку-ку! Ку-ку!»

— Мабуть, нема,— зітхає Орчик— Де їм таких зозуль мати, як у нас. Одного разу прилетіла на нашу леваду вранці, аж до полудня кукала. Це ж стільки років обіцяла!

— Зате в нас носорогів нема,— каже Сень.

— А навіщо нам носороги?—дивується Орчик. — Що б ми з ними робили? Ще чого!..

— А хай! — безпечно править своєї Сень.— Вони б нам нічого не робили, і ми їм нічого.

— Гм...— дивується Орчик.— Ну, ходімо вже.

Йдуть до річки. Орчик вибирає, де мілкіше, і вони купаються. Сень забродить у воду поволеньки, боячись підняти високо ноги, а руки тримає так, наче ось-ось упаде. Орчик біжить хутко, підстрибує, навколо нього летять бризки — йому ця річка не страшна, перепливав од берега до берега не раз, хоч і широка. Пірнає, пливе наввимашки, знову пірнає, розплющуючи під водою очі й намагаючись побачити бодай одну рибу. Проте не бачить нічого, а тільки підсліпувате каламутне течиво, в якому блідо розсіяно сонячне світло. Далі набирає в себе повітря, лягає на спину — так пливе на хвилях; і коли вуха занурюються, то в них народжується дратівливий біль од гуркоту далекого моторного човна.

Потім повертається до Сеня. Той лежить на піску й дивиться в небо. Орчик підсідає до нього і, сміючись, береться щось розповідати, проте Сень не озивається. Орчик і собі лягає горілиць — перед ним одкривається чиста блакить, і така вона легка й бездонна, що, здається, в душі твоєї ось-ось виростуть крила, й вона птахою полине у височінь. Сяє небо, велике й дивне, і таке воно усміхнене, ніби теж здатне радіти, як і людина, ніби й воно може бути щасливим.

Раптом Орчика пронизує проста й страшна у своїй простоті думка, що Сень нічого цього не бачить. Отак лежить горілиць, а в очах пуста, морок.

— Про що думаєш? — не витримує мовчання й нахиляється над Сенем, а в того обличчя — біле й незворушне, ніби поле, на яке не впала жодна зернина.

Сень мовчить, лише повіки ледь-ледь здригаються.

— Ну, що? — наполягає Орчик.

Хоч би всміхнувся Сень, ні. Наче ніхто до нього не звертається. Чи не чує? І Орчика охоплює відчай. Він бере Сеня за плечі і, дивлячись пильно в його якесь неживе обличчя, кричить:

— Обізвися! Чого мовчиш? Сеню! Що з тобою?— Й справді здається, що з Сенем зараз відбувається щось дуже важливе, щось страшне, і він має пробудити його, вирятувати.— Обізвися, чуєш!

Зненацька Сень підхоплюється, боре Орчика і, лежачи на його грудях, сміється голосно й переможно. В нього такий щасливий та безтурботний вигляд, радість така бурхлива й невимовно щира, що Орчик несподівано ображається. Ображається неспогадано для самого себе і, чуючи, як у голосі бринять сльози, береться випрочуватись:

— Пусти, Сеню, пусти! Не в'язни, пусти...

А Сень — у захопленні від отих недавніх Орчикових переживань, од тієї гіркоти й болю, з якими звертався до нього товариш,— не може вгамуватися, не відпускає Орчика.

— Ну, пусти,— зовсім жалібним голосом просить Орчик, який почувується обманутим у чомусь доброму й гарному.— Пустити...

Сльози самі котяться з його очей. Хоче стримати їх, а вони біжать і біжать. Сень, почувши схлипування, завмирає на мить, обличчя міниться, на ньому застигає розгубленість, майже страх. Нічого не в змозі второпати, одпускає Орчика і, сидячи біля нього, лише подеколи руки зводить, ніби тим рухом намагається заспокоїти товариша.

Орчикові соромно за свої сльози й водночас добре, що вони течуть, полегшуючи душу. Силкується не схлипувати, і сльози течуть беззвучно й солоно...

Потім деякий час вони мовчать, наче щойно трапилося в їхньому житті щось велике й значне. Обое дивляться в небо. Орчик відчуває, як висихають його сльози.

Згодом жваво перемовляються:

— Чого ти плакав? — питає Сень.

— А ти чого мовчав? — допитується Орчик.

- А я лежав, та й усе. Полежати хотів.
— Я — теж... Захотів — і заплакав.
— Дивний ти, — всміхається Сень. — Не міг нічого розумнішого придумати?
— Та хіба з тобою придумаєш?

Повертаючись додому, надібують на хлопців, що виливають із нірки ховраха. Бігають до річки по воду, носять її в бляшанках — і поволеньки, щоб не розхлюпати, цідять у круглу дірку. А нора, либонь, глибоченька, вода пропадає в ній, наче й не лили. Орчик і собі з бляшанкою біжить по воду, а Сень, примостившись біля нори, уважно прислухається...

Ховрашок вискакує несподівано — голова мокра, весь блискучий, вуса обвисли, налякані очі гостро сяють — і щодуху тікає. Хлопці схоплюються, біжать за ним. І Сень також норочить бігти в лементі, в тому галасі, наче й справді бачить щось. Раптом ховрашок повертає назад, котиться, котиться, шнурочком сотається — і вже ось-ось пірне назад у свою нірку.

— Сеню, тримай його, тримай! — кричать Сеневі, що найближче до нори.

Сень розгублено зупиняється — не знає, куди бігти, як і що тримати. Раптово нахиляється до землі, мацає по ній руками, на обличчі — розгубленість і відчай. Певне, здалось йому, що натрапив, бо кинувся грудьми на діл, ніби хотів усім тілом притиснути ховраха до землі, та той уже втік у нірку.

Хлопці сміялися:

- Ох і Сень! Як він на камінець навалився!
— Що, Сеню, зловив ховраха?
— А ми ж сподівалися на тебе...

Сень на ті глузи не зважав. Почувався бадьорим і збуджено розказував:

— Так і знав, що од мене втече. Поміж пальцями шурхнув, хвостом по долоні тернув.

Залишили з Орчиком той гурт — нехай і далі виливають, коли так хочеться, а їм ховрахи ні до чого. Сень розказував:

— Були ми з батьком у лісі. Лисицю бачили, вона у вузьку печерку заскочила. Ми біля печерки півдня просиділи, а вона й не виглянула. Батько хотів її встрілити, а потім каже, що хто ж перехитрує, коли вона лисиця і є, — то ми й подалися додому.

Орчик оглянувся назад — над річкою та над лугом встала висока веселка. Наче й не після дощу, наче й не перед дощем,

и вона звелася круто, один край умочивши в лісові озера, а другим упершись ген-ген за сільською околицею. І скільки ж під тією веселкою вмістилося світу, скільки блакитного та зеленого, опроміненого сонцем! Зупинився Орчик, задивившись на веселку, і думки в голові його заройлись, що добре б пройти під веселкою, наче крізь ворота золоті.

— Орчику! — покликав Сень. — Де ти?

— Я ось! — відповів Орчик, не в змозі зрушити з місця.

— А що ти робиш там?

— Стою! — відповів Орчик і вже хотів про веселку сказати, та стримався. Стримався, прикусивши язик, бо однаково Сень не побачить її. Як не міг побачити й ховраха, якого силкувався зловити.

І раптом зблідла для нього веселка, наче не сяjala барвистими ворітьми в світ.

— Орчику! — покликав Сень. — А йди!

— Йду! — відповів Орчик і неквапно рушив до товариша.

Поверталися в село; сліпий Сень розказував про всяку всячину, а Орчик не міг уже ні похвавішати, ні повеселішати. Ніби завинив у чомусь перед товаришем, і тепер ця провина тисне на серце, на груди, і настрій від того гнітючий, тоскний.

Провів Сеня додому, а сам по селу взявся блукати. І, на диво, думав уже інакше про свій недавній вчинок. Даремно змовчав про веселку, гадаючи, що завдасть Сеневи прикроців. Слід було б сказати товаришеві — не побачив би, зате почув би про неї, а якби почув, то мабуть, і йому добре стало б.

І, потинявшись іще трохи по селу, хутко подався до Сеня.

НА ДНІПРІ

Сизою млою була повита ріка. Мла густішала на обрії, де зводилося сонце, даруючи воді, землі та небу спокійний, золотавий усміх. Чайки літали вгорі над човном, стояли на піщаній косі, сиділи на голубій поверхні Дніпра. И кигикали, особливо ж ті, що ширяли в повітрі. В їхніх хрипкуватих голосах чувся відголосок древньої тривоги, що наче був луною цього вересневого ранку, високих правобережних круч, рожевих від сонячного проміння, та неоглядної течії ріки, що з правіку по нинішній день бігла, котилась, нуртувала, соталась... Мовби

то й не стародавня ріка несла свої могутні води, а плинув час, плинув незворотним потоком, плинув поміж непорушних берегів, під розверстим безмежжям небес, поміж подій історії та людських доль...

Коли човен пропливав мимо чайок, які сиділи на воді, табунець, не зриваючись на крила, повертав точені голівки на точених шийках, і випуклі оченята видавались порским живим сріблом, яке ось від необережного чайного руху випаде з очного обідка й покотиться краплиною по лискучій шиї, безслідно розчиниться у воді.

— Чайки вміють ловити рибу? — запитав Ілько.

Він сидів на носі човна, що при плаванні задирався догори, й стара шерстяна шапочка з китицею наповзала на самісінькі брови. Зодягнений у куфайку, в кирзових чобітках, скидався на гномика, що передчасно постарів, пізнаючи складнощі й протиріччя життя, і батько не зміг стриматись від усмішки.

— Уміють, — відказав. — Дивись уважно — й сам побачиш, як вони стрімголов кидаються до води, а потім у дзьобах тримають здобич.

Зовсім низько пролетів табунець диких качок. Їхні прудкі тіла наче вгвинчувались, всвердлювались у туге повітря, зоставляючи при тому похалпивий посвист.

Ілько стежив за польотом качок, аж поки розтанули в млистій далечині.

В очеретах гримнув постріл, за ним — другий розлігся.

— Тату, стріляють, — сказав Ілько, вглядаючись у річковий простір.

— Сьогодні початок мисливського сезону на пернату дичину.

— А чом ти не купиш собі рушницю?

— Навіщо?

— Ходив би на полювання.

— Знаєш, синку, чомусь ніколи не хотілось мати рушницю.

— А стріляти вмієш?

— Умію, в армії навчився.

Знову, полохаючи тишу, пролунали постріли. Ілько мерзлякувато зіщулився, й пухнасті вії раз і вдруге здригнулись, як здригаються на вітрі тичинки в розтуленій маковій пелюстці.

Віддалеки, залишаючи на поверхні річки довгі водяні вуса, линує моторний човен. Мотор, мабуть, стояв на човні дуже

сильний, бо ніс задерся високо вгору. На носі, рудою мордою вперед, сидів великий собака.

— Шкода, що ми не взяли з собою Білочку,— з жалем сказав Ілько про їхнього домашнього пса.

— Клопоту не обібралися б,— заперечив батько.— Дворняга — це тобі не мисливський собака.

Тепер їхній дерев'яний човен плив по дзеркальній заводі, ще ледь парувала туманом. Невдовзі пристали до зеленого острова, який білів пласким піщаним берегом. Батько скочив у воду, витягнув човен на суше, якраз до вербового стовбура, прибитого сюди хвилию.

— Ось тут і кинемо якір,— сказав.— Кращого місця годі й шукати.

Ілько, сівши на стовбурі, стежив, як батько дістає з човна спінінги, вудочки, підсаку, саджалку, бляшанку з наживкою та торбину з приманкою, що гостро запахла підсмаженою соняшниковою макухою. Батько заходився розплутувати й готувати рибальські снасті і за якийсь час закинув вудочку, а там, нажививши черв'яків на гачки, взявся до спінінгів. Спінінги були з маленькими дзвіночками, які мелодійно щебетали, поки були в батькових руках, а потім повтихали, і язички-бильця сторожко вмовкли.

— Тату, а навіщо дзвіночки? — спитав Ілько.— Ти цими дзвіночками скликаєш рибу?

— Та ні, — всміхнувся батько.— Риба сама дає знати, коли попадеться на гачок.

— Вона дзвонить у дзвоник?

— Ага, дзвонить у дзвоник.

— Щоб ти почув?

— Ага, щоб почув.

— І витягнув рибу з води?

— Ага, й витягнув рибу з води.— Усмішка знову майнула на батькових устах.— Тепер така риба розумна пішла, що калатає в дзвоники, як попадеться, кличе рибалку, щоб не проспав.

Ілько задумався, приглядаючись до спінінгів, на яких поблискували жовті дзвоники. Прозорокрила бабка примости-лась на верхку спінінга, біля самого дзвоника, тріпотіла, здригалась, і ледь погойдувався язичок-бильце, але беззвучно.

— А риба вмє говорити? По-своєму?

— Мабуть, уміє. По-своєму...

— І шука розмовляє зі шукою, а линок із линком?

— Ага, як ми оце з тобою.

— От би навчитись розуміти їхню мову!

— А чого ж, може, колись і навчишся, якщо дуже хотітимеш...

Роззуйся та роздягнись, бо важко в чоботях і куфайці. Назбирай палива, юшку варитимем.

Ілько послухався батькової поради, і вже скоро ступав босими ногами по вогкому піску. В густих верболозах збирав паліччя, як раптом почув тоненьке щебетання дзвоника. Прожогом кинувся до берега — батько, напружившись, змотував жилку, й за якийсь час на траві бився, спалахуючи сріблом, великий лящ.

— Він подзвонив! — сміявся Ілько. — Подзвонив!

— Ага, подзвонив, — радів і батько, — й каже: тягни мене, чоловіче добрий, швидше... Ану давай покладемо нашого ляща в саджалку.

З корми човна опустили саджалку зі зловленим лящем у воду, й Ілько знову подався у верболози збирати паливо. У верболозах пахло сухим жабуринням та прив'ялими водоростями, поблискувало перламутром безліч потовчених черепашок. Барвіста птаха з гострим чубчиком на голові пролетіла зовсім низько над Ільком, скрикнула, й той чубчик гойднувся вогнистим віхтиком.

— Тату... — озвався Ілько, вийшовши з верболозів і кинувши паливо на купу.

Батько порався з вудкою, з якої тільки що зняв колючого, як тертку, йоржа.

— Тату... — Ілько спинився за спиною в батька, що стояв на колінах.

— Та кажи, слухаю.

— Де все це взялось...

Батько, закинувши вудку в воду, обернувся до сина, сподіваючись побачити якусь знахідку в дитячих руках. Проте руки були порожні.

— Що саме?

— Все, — й Ілько повів головою, показуючи на довколишній світ. — Усе... Й Дніпро, й риба у воді, качки, чайки, дерева, куці, трава... Ну, все!.. І коні, й худоба, й квіти...

— Споконвіку є... І Дніпро, і кручі...

— А де взялось? Народилось?

— Народилось.

— Коли?

— Так споконвіку, — не знаходив кращої відповіді.

Лько знову подався по паливо, а батько, здивований його запитаннями, поглянув довкола так, наче вперше бачив і такий вересневий день, і повиту сизою млою ріку, й коричнево-рудий ліс на далекому гористому березі. Звідки гострокрила чайка в застиглому повітрі, крик її різкий, розпачливий? Звідки жовта квіточка, що росте біля вербового стовбура, приглядаючись широко розплющеним вічком до всього сущого? Звідки безмежний річковий простір, що манить, кличе, вабить удалечінь, наче там, за обрієм, є якась інша річка, інший острівець, інші береги?

Віддалеки вдарили рушничні постріли, й зразу ж показався Лько з верболозів.

— Риба не дзвонить? А мені почулось, наче дзвонить...

Потім вони розклали вогнище, готували юшку. Юшка вдалась на славу — навариста, духмяна, з перцем та лавровим листям. Обідали на розстеленому брезенті, позираючи на ріку, по якій то пролітала швидкісна ракета, то моторний човен, а то повільно сунула велетенська баржа, вщерть навантажена крутобокими херсонськими кавунами. Тепер, ополудні, мла погустішала, і в її вогкій зелені сховалося сонце, і коли озивався мимойдучий пароплав, то гудок його видавався басистішим і стурбованішим.

— Про що ти думаєш? — запитав батько в принишколого Лька.

Хлопець закліпав повіками, наче заскочений на чомусь гарячому.

— Зізнаєшся чи не хочеш?

— Тату, — благально мовив Лько, — ти не сміятимешся?

— Ні, — пообіцяв.

— Мені здається, наче я завжди був, розумієш?

— Розумію, — дивився серйозно й ледь супився.

— І здається, що я не помру ніколи, розумієш?

— Розумію, — мовив батько, вмить відчувши холодок непевної тривоги в грудях. Звідки в сина ці думки? Й чи давно? А може, народились уперше саме сьогодні, саме тут, на Дніпрі, на пустельному острівці, до якого лише зрідка пристають човни рибалок? — У твоєму віці ще рано думати про смерть.

Беззахисна довірливість світилася в Льковому погляді, й батько зараз чомусь остерігався пильно вглядатись у синові

очі, наче в їхній синяві побоювався прочитати щось несподіване — й небажане.

Далі полуднали в мовчанні. Дрібна хвиля вже вигойдувалась на річці, мла погустішала, перетворившись на туман, вологи побільшало. Зникли білі піщані коси та береги в киреї коричневорудого лісу, видимий світ звузився і поменшав, і тепер у цьому видимому світі, здається, зоставались тільки вони вдвох.

По обіді озвався дзвоник — батько вхопився за спінінг, став змотувати жилку.

— О, щойно зійшло з гачка, — мовив досадливо. — Таки величеньке, хвостом блиснуло... Мабуть, треба збиратись і плисти додому, бо негодою пахне... А жаль, такий досвіток видався славний, могли б рибалити до смерку, а ввечері вогнище розпалили б і заночували в наметі, правда, Ільку?

— Правда, — згодився син. — Так, як минулої суботи?

— Ага, як минулої суботи, — згодився батько. — Пам'ятаєш, якого ти в'язя вранці підсік на вудочку?

— Пам'ятаю... Ти зловив, а я лишень до берега підвів, до підсаки.

— До берега підвести, Ільку, теж треба вміти.

Пригасле багаття залили водою, зібрались, і скоро вже їхній дерев'яний човен погойдувався на воді. Низькобортний, старий, легенький, човен погойдувався, мов осінній вербовий листок. Батько завів мотор, який спершу кашляв, чхав, пирхав, а потім застукотів рівно й зосереджено. Острівець зостався ззаду, вже й зник у млистому тумані, й тепер човен посувався по рукаву, що з обох берегів означався чубатими кущами шелюгів. Горбата верба росла не рівно, а криво, наче намагаючись одірватись від землі, наче рвучись у водну просторінь, і гілля її похиленої верхівки мало не торкалось поверхні.

— Давай, Ільку, пристанемо до цієї верби. А-а, ти стомився, задрімав? Таки на негоду клюєш носом. То залазь у спальний мішечок, і від дощук сховаєшся, й подрімаєш у теплі, бо нам іще далеченько до села.

Прив'язавши човен до вербового стовбура, допоміг Ількові залізити в спальний мішок, застебнув замок, зав'язав поворозки біля шиї.

— Вмощуйся на кормі, покуняй, а я покидаю спінінг біля цієї верби, може, щось і попадеться. — Міцно розставивши ноги, височів на носі човна й, розмахнувшись, кинув спінінг. Змотуючи

жилку, гомонів: — Рибальське щастя, сину, однакове не буває. Сьогодні з уловом, а завтра з порожніми руками, трапляється по-всякому, отже, треба звикати. Краще звикнути змалку, бо потім трудніше. — Стьобав спінінгом воду, скручував жилку, знімав із блешні кушир та коріння, знову стьобав стемнілу поверхню рукава. — Ми з тобою не вперше отак на річці, вмієш і вогонь розкласти, і рибу зловити, і юшку зготувати. А вміння завжди згодиться, за спиною носити не треба, правда, Ілька?

Не почувши відповіді, батько обернувся. Заплющившись, син спав, і на його спокійному, незахмареному обличчі застиг вираз уваги, наче прислухався і вві сні.

— Спить, — усміхнувся батько. — Що ж, риба не ловиться...

Він змотав спінінг і, якийсь час стоячи навколішки на дні човна, дивився, як синові губи ледь-ледь здригаються, наче хочуть мовити слово. Слово було тихеньке, мов політ перлистої краплинки дощу, — ні почути, ні вгадати. «Треба плисти до села, бо рознегодиться, — й понамокаємо до рубчика». Так подумавши, обережно став заводити мотор. Мотор не заводився, наче йому заціпило. Добре, що в човні завжди є весло, але ж веслом гребтись і гребтись!

Усі спроби завести мотор були марні, й довелося братися за весло.

— Добре, хоч Ілька поспить, — уголос мовив. — Що ж, у рукаві вода майже стоїть, зате коли виберемось у русло — там уже за течією...

Накрапав дощ. Дрібненький, мов макове насіння, сівся на човен, на річку, і в його сивій маковій пелені тонує сніг. Кущі шелюги росли у воді, й тепер човен плив через їхню зелену отару. Чим далі пробирався до головного русла, тим лункіше чулось ревіння моторних човнів: очевидно, рибалки, які сподівалися на Дніпрі провести суботу й неділю з ночівлею, у передчутті непогоди квапились до міста.

За шелюговими кущами позводились гінкі стебла очерету, деякі з них розступались, деякі пропадали під днищем човна, щоб потім за кормою випростатись невшкодженими й струнками, як перше.

У сивому мороці дня раз і вдруге пролунали рушничні постріли, й вереснева моква проковтнула ті звуки.

— Ого, пальба яка, — без осуду, але й без захоплення уголос озвався батько. Наче й не собі казав, а синові, що спав у нього за спиною на кормі. — Стріляють...

Очерет розступився — човен ось-ось мав вихопитись у молочний морок туманного капежу, що спадав на хвилі, які тут повищали й пошвидшали. І раптом із цієї мокви, з моторного невсипного гомону, що стояв на ріці, зовсім близько вродився потужний рев, і не встиг батько оговтатись і втямити, що ж відбувається, як той рев ударив у самісінькі вуха, вутлий дерев'яний човен затріщав, здригнувся, зачерпнувши води, загойдався хисткою шкаралупою, — і, зоставляючи пінний біло-зелений бурун, металевий катер, який ударив їх, швидко віддалявся, й над його брезентовим покриттям аж пухирилось, аж мерехтіло збите дрібнесеньке водне порохно.

Однією рукою хапаючись за борт, а другою тримаючи весло, що тільки якимось чудом не вилетіло в річку, він щось кричав услід катеру, а той усе віддалявся й віддалявся, покритий хмарою водяного пилу, ось-ось уже мав зникнути в дощовому мороці, й так-таки ніхто не виглянув із-під брезентового накриття, щоб, може, хоч зацікавитись причиною зіткнення, щоб, може, допомогти потерпілому.

І вже за якусь одну-другу мить, глянувши на корму, не міг зрозуміти: а де ж подівся спальний мішок із сонним Ільком?

Той мент, коли прикипів зором до спустілої корми, був зовсім короткий, і він навіть не встиг відразу злякатись чи якоюсь всеоб'ємною думкою-спалахом обмислити, що ж могло статись. Човен зачерпнув води, що плюскалась на дні, й у воді плюскалися зів'яла трава, спалені сірники, луска, а корма здавалась неправдоподібно пустельною, мовби випалена смертельним напалмом.

А вже наступної миті заглядів: спальний мішок пливе по воді, гойдається, й хоч би крик звідти долинув Ільків, хоч би голос його почувся!

Лихоманково гріб, а весло розтиналило воду, наче повітря, й човен, здається, стояв на місці, й спальний мішок міг ось-ось потонути. І вже гребучи, відчував, що нарешті страх, який барився десь, опосідає тіло важкою вагою, страх дедалі дужче пронизує кожен рух, липкий страх пригнічує мозок...

Обличчя в Ілька було непорушне, й, коли різко шарпнув до себе спальний мішок, коли розпачливо обмацував у човні, термосив, будив, не вірячи, що вдасться розтермосити чи збудити, — страх у цей час був сильніший за нього, за світ.

В Ілька невдоволено сіпнулись губи, на щоках наче промайнула хмаринка, — і вже скліпнув повіками, і вже подивився перед собою неправдоподібно ясно.

— Ільку... — прошепотів батько.

Руки міцно тримали спальний мішок, відчуваючи м'яке й живе синове тіло, і, гаряче дихаючи, він повторив:

— Ільку...

— Де ми? — запитав Ілько, марно намагаючись підвестись. А що батько мовчав, чудно дивлячись несправжніми, спопелілими очима, спитав знову: — На Дніпрі?

— На Дніпрі, — чужим голосом проказав батько.

— Я спав?

— Ти спав...

— Ми вже пливемо додому?

— Додому...

— А мотор чому не гуде?

— Зіпсувався, я гребу веслом... Ти полеж, поки пристанемо до берега, добре?

— Добре... А чому спальний мішок мокрий?

— Що ж ти хотів, дощ іде...

Сіялись макові краплини, лілово-зелена запона стояла над рікою, і з того живого мороку долинав гуркіт моторних човнів. Батько обертався на гуркіт, мовби на пожежу, і в кожному його русі прозирали і страхи, і ляк, і зацькованість. Грїб веслом, наче хотів хугчій вибратись не так із водного безмежжя, як із цієї безпросвітної непевності, що здавалась йому за невсипну погрозу. А човен, як навмисне, ледь посувався, наче його тримала загускла смола, і в мороці ще не проглядав берег, щоб можна зітхнути полегшено, відійти зболеною душею.

Дошова мла завібрувала густим, потужним двигінням, у якому потонули всі звуки, навіть краплини тепер сіялись тихо, без шемрання, й скоро прямо перед їхнім човном окреслились контури великого теплохода, що з невідвортною силою долав річковий простір. Теплохід як появився несподівано, так і зник, лише чулося двигіння його машин, та й воно віддалялося, згасло, й тоді ожили інші звуки, й так само зашемерали, зажебоніли дощові краплинки.

— Тату, — озвався Ілько, — а ти плавав на теплоході?

— Плавав...

— Цікаво?

— Цікаво...

— А мене візьмеш із собою коли-небудь?

— Візьму...

— Будемо плисти день, а потім ніч... Теплохід і вночі пливе, так? І не збивається з курсу?

— Не збивається, бо на фарватері стоять бакени, вказують дорогу і вночі.

— А потім на теплоході запливемо в море, так? Можна?

— Можна і в море.

— Тату, я ще ніколи не був у морі. Пообіцяй, що візьмеш.

— Обіцяю.

— Може, ще цього року. Або наступного....

— Цього року або наступного. Попливемо, Ілька... Скрізь побуваємо. А коли виростеш, тоді вже сам об'їдиш цілий світ.

— Я писатиму тобі, добре? З усіх міст писатиму, з усіх портів. Знатимеш, де я і що зі мною.— І, пильніше приглянувшись до батькового обличчя, поспитав вражено: — Тату, ти плачеш? Тату, чого ти плачеш?

— Це дощ,— сказав батько, витираючи долонею обличчя.

— Ні, ти плачеш.— У Ільковому голосі забриніли сльози.— Не плач...

— Це дощ.

Страх дужчав і дужчав... Тоді, коли, розгублений, побачив нарешті на воді спальний мішок із сином, коли гріб до нього, то не встиг і злякатись по-справжньому. А зараз страхом сковувався кожен нерв, страхом були пронизані рухи, страх звучав у голосі.

— Тату, я й справді писатиму, повір,— переконував Ілько.— Тільки не плач...

— Вірю, вірю...

— З усіх портів, із кожного міста.

— Я ждатиму.

В сивій дощовій млі, в молочному тумані вже сіріли горби берегових круч.

ЛОСЬ

Він прокинувся й нащулив вуха: у вогкому струмені вітру долинав сухий, різкуватий звук. Звук летів знизу, від річки. Лось звівся, тепер його постать чітко вималювалася в удосвітніх сутінках. Це був великий звір з широкими грудьми, які легко

здималися од дихання. Його роги нагадували осінній низькорослий кущ, із якого обнесло листя.

Лось знав, що то тріщить стара гілляка на дубі, всохла, кощава; їй давно вже б треба впасти, а вона не падала, з дивною впертістю тримаючись за стовбур. Він те знав, однак це не заспокоювало, і тривога в крові, спершу слабка і майже невловна, дедалі густішала, й від того шкура на грудях здригнулася раз, а потім іще. Струміль вітру доносив запах річкової криги, в ньому жив дух примерзлого болота, долинали шарудіння прив'ялих стеблинок, які пускалися вскач по впалому листю, але над усім цим линуло знеможене, схоже на зітхання порипування гілляки.

Лось був старий самець, уже звик до заповідника, в який потрапив із тайги, звик до людей і до того, що його підготовують. Але те недуже тріщання пробудило в ньому неясний страх, який нагадав про життя в тайзі, про небезпеки, які там на нього чигали, і лось зрушив із лежбища, а потім і побіг. Чим далі біг, тим більшим сповнювався страхом, і хоча нічого вже не чув, крім приглушеного поцокування своїх ратиць об землю, ще довго не зупинявся. Куші й дерева струшували на нього синюватий іній, ніздрі випускали в повітря дві тонкі стьожки пари. Лось поминув ялиник, потім байрак, і коли опинився серед примарно-млявого світла, яке випромінювали стовбури беріз, то зупинився і, задерши голову, намагався вловити той шум, який гаснув за ним. Вгамувавшись, лизнув язиком припорошену снігом землю, а потім неквапно попрямував до галяви, на якій любив найчастіше бувати.

Поляна ця, подзьобана струхлявілими пеньками, викружилася край осичняка, трохи на згірку. Ранняї весни вона перша вбиралася квітами, і хутко тут виганялась така висока трава, що в ній, прилігши, лось міг сховатися до половини. Тепер поляна пустельна, як і все навколо; лось застиг нерухомо, втупившись круглими очима в стіну лісу попереду себе, — якраз туди, звідки завжди сходить сонце. Помалу лось заспокоювався. Так стояв, а навкруги, розвидняючись, світліло, виразніше малювались осики, повітря між ними глибшало й прозорішало, і тиша з настороженої й сліпої ставала спокійна й осмислена, в ній уже не чулось того страху, що донедавна. Лось сподівався побачити схід сонця, і коли під його променями забронзовіли верхівки, коли віття скупалося в його усміхові, то лось наче аж полегшав,

ще більше пострункішав, і в очах появилася золотавий сплеск, який надав їм виразу одвічного розуміння життя природи і її таємниць. Ще трохи постоявши, побачив біло-рожевий диск, який спливав на пустелі зимового чистого неба,— і гойднув розлогими рогами,— так, наче вітав його.

Проте, коли йшов до річки, раптом знову вчулося жалібне поскрипування гілляки, і лось, який уже встиг забути про нього, знову захвилювався, знову насторожився, а в ногах прокинулося бажання бігти й тікати. Але переборов себе і донизу спускався повільно, хіба що частіше й сторожкіше озирався довкола. Вітер, як і перше, дув із залужжя, він був просякнутий холодом та запахом сіна, що в стіжках стояло на правому березі. Стежечка ледь протоптана — по ній почали ходити не так давно,— і лось принюхувався, чи не пройшов по ній вовк, або лис, або людина. Але помітив тільки вчорашні сліди ворони та ще осторонь — ямки од заячих ніг. Спустився на берег. На тому боці, ген під обрієм, примостилося село, а над ним посотались угору сірими верболозами дими з коминів. На далекий горб пнуться санки однокінь, ось вихопились на маківку — та й спливли по той бік...

Коли лось ступив на лід, то під ним приглушено торохнуло, а далі, коли йшов до ополонки, щоб напиться води, тільки сполохано поохкувало. Краї ополонки розсипчасто іскрились, а вода, затягнута тремткими скалками льоду, була схожа на застигле блакитне шумовиння. Вгадувалась причаена глибина річки, її течія, що не вгамовується й під кригою. Лось опустил голову, принюхуючись до ополонки, далі, з витягнутою шиєю, ступив ще трохи, ось-ось маючи торкнутися губами до осклілого блакитного шумовиння, ніздрі затремтіли в передчутті холодної води,— і цієї миті річка під ним затріщала. Він усіма чотирма ногами спробував одштовхнутись, але ратиці були вже у воді, і лось вжахано відчув, що дедалі глибше занурюється в льодяну кашу. Не раз конвульсивно здригнувся тілом, вкладаючи всю силу і весь відчай у той рух, але провалився ще глибше, і тепер крижані уламки билися об його спину. На мить принишк, готуючись до нового ривка, і коли передні ноги злетіли на кригу, то здавалося, він уже вискочить і врятується, але крига знову тріснула під вагою великого тіла, і лось ще раз опинився по шию у воді. Ревнув, кличучи на допомогу, і його очі все густіше набрякали кров'янистим смутком, аж горіли

червоним розпачем. Ще раз спробував вирватись, але вдалося однією ногою, — друга вдарилась об лід і стала майже неслухняна. Вода в ополонці закров'янилась, і червоне зразу ж стікало за течією, зникаючи під кригою.

Лось відчував, що так йому не вирватись. Схоже відчуття уже приходило до нього — саме тоді, коли восени, в чорному бору, що стогнав од вітру, його почала переслідувати вовча зграя. Вовки ось-ось мали вчепитися за нього, він уловлював подих смерті і втікав тільки тому, що не міг зупинитись. Тоді його врятували мисливці, вони якраз наїхали з міста і, нічого не вполювавши, сіли вечеряти. Почули погоню, посхоплювались і, пропустивши мимо себе загнаного лося, зняли безладну стрілянину по вовчій зграї... Річкова течія була на вид не така страшна, як вовки, мчала не так швидко, не обпалювала його своїм смертельним диханням, але течія була така ж сама неблаганна, і чим більшу розбивав ополонку, тим швидше вона могла затягти під лід. Лось, розуміючи це, намагався поводитись обачно, але нога боліла, тіло слабло, і сили поступово покидали його. Збирався до свого вирішального кидка, і коли знову не пощастило, то лось на хвилю заспокоївся, бо знав, що це не остання його спроба, що пробуватиме безперервно, доти, поки дихатиме.

Два хлопчачки вийшли з лісу на берег і зупинились. Приїхали по хмиз, і їхня смирна конячина залишилась на узліссі, а вони вирішили подивитись на річку, чи тріщить на ній лід, чи скоро рушить. Обидва плечисті, обидва з широкими, лагідними лицями, і схожі один на одного так, як маленький гриб-підберезник схожий на свого більшого сусіда. Вони охопили зором ріку, і їхні лиця ще більше пом'якшали од навколишнього простору, од тієї втікаючої даліни, яка сягала аж за потойбережні горби. Не зразу й зауважили ополонку, бо була майже непомітна, якби лось знову не спробував вискочити на лід.

— Собака купається, — сказав менший брат.

Старший, мабуть, і не глянув би в той бік. Але зразу ж подумав: який це собака міг залізти в ополонку, щоб купатись?

— Де?.. А-а... — Пильно примружився, і його зіркі очі помітили гіллясті роги. — То лось...

Ще не встигли й здогадатися, що там могло трапитись, а тому деякий час стояли на місці і обмірковували, як лось міг потрапити в воду. Та коли він заборсався, а потім надовго при-

тих, підберезники втямили, що з ним сталося. Старший майнув до саней по сокиру, а молодший повільно пішов уперед, боячись сам підійти до лося перше, ніж наспіє брат.

Лось уже зовсім знесилився і байдуже спостерігав, як наближаються діти. Усе нижче осідав у воду, і роги похилитувались над крижаним місивом, як незвичайний куцик. Під тим кущиком червоний розпач трохи вгомонився, але був тепер такий безмежний, що очі для нього були замалі, і той розпач струменів із них увсібіч. Спершу діти не знали, як до лося підступити, щоб і самим не провалитись. Але старший брат був розсудливий та відважний, і сокира в його руках не закуняла. Узявся рубати лід, прокладаючи хід до берега, а молодший тупцяв біля нього і, не знаючи, чим допомогти, тільки зітхав та нетерпляче бив себе долонями по стегнах та по боках. Лось не боявся людей. Він стежив за їхньою роботою, і по його тілу подеколи пробігали дрижаки, ніби йому було дуже морозко або ж знову хотів спробувати вискочити, але сили покинули його. Мабуть, спочатку нічого не розумів у тій роботі, та коли канал ще більше наблизився до берега, його очі засвітилися тямюю, і тепер поводився смирно, вже не кидався, а тільки чекав.

Заскучавши сама, з лісу вийшла їхня гніда конячина, тягнути сани, й поволеньки потюпала до річки. Вона зупинилася віддалік і, помахуючи хвостом, спостерігала. Потім ще пройшла трохи вперед. Менший підберезник помахав кулаком і крикнув:

— Ти теж хочеш провалитись?!

Обидва брати й не думали про те, що весняна крига — зрадлива, не зважить і на те, що вони рятівники.

Старший ще рубав, коли лось відчув під собою мілке і, вперто гойднувши головою, вискочив передніми ногами на лід, а потім уже й задніми. Аж захитався і, розкарячившись, ось-ось, здавалось, впаде. Обидва підберезники дивилися на нього з недовірою — ого, який великий, і тепер, коли він виліз, жодному з них не вірилося, що такий міг втопитись. Вони безпорадно усміхалися, їм хотілося підійти до нього ближче, але діти не наважувались.

Лось обтрушував з себе воду й скалки льоду. Зітхнув на повні груди, пирхнув — та й подивився на дітей. Його очі все ще були червоні од недавнього розпачу. А потім лось пішов. Карякувато ставлячи ноги, ніби все ще побоюючись льоду,

накульгуючи, вийшов на берег, ще раз озирнувся на річку, захоплюючи своїм зором і залужжя в срібlistому серпанку, й дітей, які все ще зачаровано дивилися на нього, не вірячи, що допомогли врятуватися цьому великому звірові, й легенько почвалав до лісу. Гніда конячина з непорозумінням дивилася йому вслід і стригла вухами.

Коли пролунав постріл, то лось деякий час ще біг уперед, а потім спіткнувся, ніби натрапив на корч. Діти спочатку й уваги не звернули на постріл, але коли лось упав на сніг, вони зрозуміли, по кому то стріляли. Озиралися, намагаючись побачити мисливця, проте не запримітили і, набравши в груди гіркого повітря, чимдужу погнали туди, де лежав лось. Обидва думали, що не встигнуть вони добігти, як лось підведеться, знову неспішно почвалає до лісу, що не було ніякого пострілу, — проте лось не вставав.

Лежав на боці, відкинувши ноги, і тепер здавався ще більший. Просто не вірилося, що такого звіра можна звалити пострілом, як перед цим не вірилося, що може потонути. На шкірі ще блищала річкова вода, до шерсті попримішав сніг, а здуховина, не розгарячила од бігу, провалилась і навіть не парувала. Голова лежала так, наче він прислухається до землі, чи далеко ще весна, чи скоро прийде, а роги росли при самім снігу, ніби чудернацький кущик.

Вони й не помітили, як підійшов до них рідний дядько Шпичак. Кругленький, як підпалок, з підпалкуватим, добре випеченим обличчям, в розтоптаних, з довгими халявами, чоботях, в яких тонував мало не по пояс, дядько зупинився поряд із дітьми. Мабуть, також був здивований, що оцей могутній звір лежить на землі. Дядько тримав у руці рушницю, але з таким виглядом, ніби збирався від когось захищатись. На губах у нього запеклась біла смага, — мабуть, од якогось раптового, скороминущого переживання.

— Га? — обізвався дядько. — Ну як?..

Радість на його обличчі змагалася з настороженістю, і воно бралося то темними, то світлими спалахами.

Діти нічого не сказали — вони ніяк не могли відірвати очей од лося, який ні разу й не поворухнувся, хоча вони й чекали на це.

— У-ух, — видихнув Шпичак, обійшов навколо вбитого звіра й носаконком ткнув між роги.

Але діти все ще не вірили, що лось мертвий, а тому уважно приглядалися, щоб не прогавити тієї миті, коли ворухнеться, щоб звестись на ноги.

— Це з заповідника,— нарешті обізвався молодший підберезник.

— Заповідник далеко звідси,— відповів дядько.— Сюди з заповідника лосі не бігають.

— Це з заповідника,— знову повторив менший.

Дядько почав гніватись:

— А вам яке діло?

— Ми його з води вирятували,— сказав старший брат і не-нависним поглядом уп'явся в підпалкувате обличчя.

— О-о, він однаково був би втопився!.. І вже втопився був, так? Скажете, що втопився, а пощастило витягти неживого.

— Ми його врятували,— знову повторив старший брат, і лице почорніло так, наче з нього ось-ось мала бризнути кров.

— Ану замовчіть мені,— ще дужче розгнівався дядько,— бо дістанеться вам од мене й од батька вашого! Будете розумні, то матимете й собі м'яса, не скривджу.

Менший підберезник одвернувся, приховуючи сльози. Старший брат узяв його за руку й, не кажучи більше ні слова, повів до саней.

— І роги вам віддам,— крикнув услід дядько.

Вони й не обернулися, тільки наддали ходи.

— Роги віддам! — ще гукнув дядько.

Коли брати вдарили по гнідїй своїй конячині, то дядька наче щось тіпнуло. Спочатку повільно ступив один крок, другий,— а потім і побіг навздогінці.

— Роги віддам! — кричав, захлинаючись, ніби вони не чули.

Шпичак давно вистежував того лося,— він помітив його одночасно з дітьми і, присівши у виямку, тільки посміювався, коли взялися визволяти його з ополонки. Не вірив, що то їм вдасться, він думав, що лось таки знесилиться і його раніше чи пізніше зтягне під лід. Але лось виявився дужий і життєлюбний, а діти— вперті й невідступні... Тепер треба думати про те, щоб якось його заховати, замівши сліди, бо діти таки подалися в заповідник, щоб заявити охороні,— в цьому не сумнівався. Але куди ти його подінеш? Не зтягнеш назад до річки й не втопиш

знову в ополонці — далеко, не зрушиш. Але якби міг затягти й угопити — ні хвили не вагався б. Тепер дивився на звіра й хотів вірити, що лось оживе. Так, як ще недавно дітям, йому дуже кортіло, щоб лось підвів голову, звівся на стрункі міцні ноги і неквапно побіг до лісу, як іще недавно біг, поки дорогу йому перетнула куля.

Проте лось і не ворухнувся. Припав до землі, всім великим тілом прислухаючись, чи далеко ще весна, а роги стриміли над снігом диким розложистим кущиком, який також, мабуть, чекав на весну, щоб зазеленіти, хоча це йому вже не судилося ні тепер, ні в майбутньому.

Налетів вітерець, запоорошив білим пилом, гойднув сухим бадиллям, але роги й не сколихнулися.

ПІДОПРИГОРА

Танас Підопригора, присівши за вербовим пеньком, підглядає за сірою чаплею, що завмерла на мілководді. Пеньок стримить на самісінькому березі, й Підопригору вже, либонь, з півгодини не полишає надія, що чапля наблизиться, і тоді він, нарешті, зможе добре роздивитись її.

У чаплі чорні смуги обіч голови, і її смішний, страпатий чуб на потилиці теж чорний, наче виваляний у свіжому болоті. Довга чаплина шия біліє, чистісінька, бо, мабуть, старанно вимита. Чапля мовби вгрузла, піддерши одну ногу, й так чудно бачити її на тоненькій другій, од якої падає на воду хистка тінь.

Мабуть, чекає на дрібну рибу. Але ж могла б і не чекати, хай би наблизилась до берега — тут ого скільки жаб! Хай би ловила жаб, а Підопригора вже зумів би роздивитись чаплю, особливо її віддуге воло, схоже на велику торбу.

Торба ота найдужче й цікавить Танаса Підопригору. Хлопці кажуть, ніби чапля назбирує в неї стільки риби й жаб, що дорослий чоловік ледве й підняв би її з тією здобиччю. Та й хіба не збиратиме, коли сама любить поїсти, і пташенята-чапленята теж просять.

Завмерла на одній нозі — й не зворухнеться! Може, не бачить риби у воді? То хай би вийшла на суше, ось побіля пенька скільки всякої комашви снує-вовтузиться. А ген і поле неподалік, упіймала б ховраха чи мишу.

Не чує чапля мовчазних благань Танаса Підопригори, не здатна втямити, як ото йому зблизька кортить побачити її торбу. Танас обачно зводиться і, ховаючись поза лепехою, починає наближатись до загадкової птахи, що вже не перший день во-рушкає його уяву. Чапля спершу не помічає Підопригору, далі опускає підігнуту ногу у воду, проворно ступила раз, удруте — й крила її так важко черкнули повітря, аж зітхання розляглося.

Тоді Танас Підопригора випростався на повний зріст і закричав услід чаплі:

— Тікай, тікай зі своєю торбою, бо всю рибу відніму!

Чапля, мабуть, розчула погрозу, бо, низько летячи, за стіною очеретів зникла. Там у неї гніздо. Підопригора вистежив, знає. І жаль стає, що наполохав сіру чаплю. Чи так йому вже потрібна торба ота? Чи наловлена риба?

Луки зеленіють, цвітуть, міняться сивастими полисками в сонячному промінні. Підопригора, вийшовши на берег, одразу забуває про чаплю й дивиться на луки так, наче очі йому щойно розвиднилися на цю красу. В груди б'є дух різнотрав'я, теплі пахощі квітів хмелять, дурманять; гострокрилі ластівки туди-сюди носять свій перлистий щebet, сіючи щедро й безтурботно на став, на луки, на Підопригору; а в небесах порозцвітало бузькового вогню більше, ніж Танасові доводилось бачити на землі за всеньке своє життя.

За вербовим пеньком бере мішок перкалевий, у якому вже є трохи назбираного цвіту лікарських рослин, і йде, дивлячись під ноги. Ось тимofіївка лучна, ось лисохвіст, ген мітлиця собача, стебла грястиці, — читає Підопригора розгорнуту книгу рідних луків, і кожна рослина озивається до нього своїм голо-сом. Ось болітце трапилось, а в ньому ген скільки сосонки, і жовтець росте, і листя плавуна видніє, і жабурника. Колись у цьому болітці такий славний чорногуз трапився Підопригорі, що він, у траві сховавшись, мало не півдня за красивою птицею стежив, поки чорногуз усіх жаб тут виловив. Тоді виловив, а за-раз повнісінько знову розвелоя, ген як скачуть...

Проскурняк тут густо порозростався, ще не цвіте. Восени Танас прийде сюди неодмінно, накопає багато коріння про-скурняка. Щоб землю обмити з нього, то й далеко ходити не доведеться — вода поряд. Ген білокопитника куці, вже поод-цвітали десь на початку весни. Можна б нарізати листя, якраз пора, воно ще не покрилось буро-іржавими плямами, та Пі-

допригорі нині не до білокопитника, як і не до дяглиці, що ген видніє біля вільхових заростей.

За вільховими заростями починається балка з пласкими схилами, по яких ростуть молоді дубочки, берізки, берести. Зійшовши вгору, Танас спиняється та й, обернувшись назад, розглядає широкі луки, дзеркальні заводи ставу, що розіллявся поміж рогози та очерету, й почувається так легко, що візьми розкриль руки — й полетиш!

Як тут, у балці, буйним килимом виткалась мати-мачуха! Старі травники в їхньому селі називають ці квіточки ще біл-пухом, або ранником. Підопригора, ставши на коліна, починає зривати молоденьке листячко, покрите знизу дрібненьким білим волоссячком, і складає до окремої торбини. Гудуть над ним джмелі, в траві снує море комахви, ген ховрашок майнув по схилу і, ставши на задні лапки, пискнув, хутенько шаснув у пірку. Підопригора помічає все те краєм ока, а слухняні пальці не стомлюються рвати листя біл-пуху, торба наповнюється, в неї гладшають боки, невдовзі й зовсім круглими стали.

Підопригора схилом балки йде ближче до гайка — й перед ним уже розіллялись квітучі озерця приворотня. Танас дістає із перкалевого мішечка ще одну порожню торбину й заходжується зривати руками жовті тугенькі квіти. Скоро вже весь пахне приворотнем, духом його просякнутий—і долоні, й рукави сорочки, й груди. Міцний запах пижмовий стоїть у ніздрях, у горлі, що в пору й задихнутись.

Е-е, тут, у балці під гайком, воля, вітерець, простір, а от на горищі в Підопригори, де сушаться трави, листя, цвіт, стебла, коріння, стоїть таке дурманне тлумовисько запахів, що голова йде обертом. Кожна лага, кожна лата, кожна щілина ще з минулого року просякли їхнім духом, а вже цьогорічний взяток який у Підопригори великий! Там і пижмо сушиться, назбиране в полі; і барвінок синенький, нарваний за городом, висить у мішечку; і зозулин цвіт є — позавчора ходив у старий вільшаник, то приніс; багато баранчиків, уже висушених, теж є на горищі — весною в лісі назбирав. Є інші трави, інший цвіт, і всі вони так тонко пахнуть, що в негоду, коли надвір не поткнеш носа, Підопригора залазить на горище, і йому здається, наче опинився на безмежних луках за селом чи в лісі весняному.

Скільки вже здав лікарських рослин до районної аптеки, а ще більше здасть, бо літо стоїть у розповні, бо поле, річка та гай

кличуть Підопригору до себе, щедро віддаючи свої скарби. Ще трохи йому постаратись — і здасть стільки, що якраз вистачить для перемоги в районному змаганні, де приз — поїздка в табір до Чорного моря.

Танас іще ніколи не був далі сусіднього села Човновиці (там вони з батьком минулої осені купували діжку під квашені яблука), і весь світ йому поки що увижається чи то великим лугом, що починається в них на околиці, чи то безкраїм полем, що прилягає до того лугу.

Так попасом наблизився до замшілого валуна, довкола якого поросло терном, і тут із-під каменя, пискнувши тривожно, вилетів боривітер. Сів на терновій гілці і — рудявий згори, буровохристий знизу, сіроголовий — стежив за Підопригорою. Мабуть, тут у боривітрів гніздечко сховано, тому-то й непокоїться, попереджає своє сімейство. Авжеж, сімейство, бо вже пора пташенятам вилупитися з ячок. Ще малі, не обійдуться без допомоги старших, літати не вміють.

Гаразд, міркує Підопригора, обмину камінь, хоч, може, тут і найбільше росте приворотня. І тільки Танас позадкував, як боривітер зірвався з тернини, пролетів над самою головою, щось прощобетавши вдячне. Мабуть, подався за якоюсь ящіркою неповороткою або за комахами та ще й спасибі каже Підопригорі, що розбудив та нагадав.

О, чорнокорінь синьо зацвів, квітки в завійках густих, на стеблі одне та друге волотисте суцвіття. З кореня можна б добути червону фарбу, та зараз Підопригорі не до чорнокореня, його в районній аптеці не приймають. Якби там усе брали, то давно вже переносив би їм весь луг і поле, та не беруть усе, а тільки на вибір.

Сонце покотилося з полудня, можна б зі своїм багатством і додому йти, але Підопригорі так добре тут, що ноги не хочуть нести. Поклав побіля себе торбинки з цвітом та листям, сидить і слухає, як пташки виспівують, принохується, як різнотрав'я пахне, дивиться, як усіякі кузочки біля ніг заклопотано вовтузяться.

Нікогісінько й нічогісінько в білому світі не боїться Підопригора — з жуками та мурахами він у дружбі, птахів не кривдить і їхніх гнізд не руйнує, на зайців пасток не ставить. Знає, як порозумітись із жалкою кропивою, вміє підглянути, як мале зозулення викидає з гнізда яйця пташки, що його висиділа;

прохарчується в лісі влітку і восени, та й у лузі не пропаде з голоду — квасцю нарве, дику моркву знайде.

Весь білий світ Підопригорі за вірного товариша, бо й сам Танас йому за друга.

Узявши, нарешті, свої скарби, поволеньки рушає Підопригора додому. Гайок не хоче відпускати, манить затишком, і балка хоче втримати приворотнем, біл-пухом, чемерицею та ще всякою всячиною, однак пора Танасові, пора, вже ген-ген із полудня.

В березі стоїть човен, а в човні сидить дядько Овдій, їхній сусіда через вулицю. Сидить у човні й ладнає снасті, видно, на рибу збирається. Дядько підводить чорне своє, наче вугіллям намальоване, обличчя і пильно дивиться на Підопригору, що з торбинками наближається по берегу. Під тим чіпким поглядом Танасові ноги, які йшли собі, йшли, зненацька зупиняються, мовби вгрузають у теплий пісок.

— О, ти ніде не пропав,— здивовано озивається дядько Овдій. Наче сподівався, що таки пропав, а тепер навіть розчарований.— Там батьки за тобою побиваються.

— Ось я,— каже Танас хрипко, бо раптом пересохло в горлі.

Дядько Овдій такий умілець, що, здається, зловить рибу й там, де перестала водитися з позаминулого року. І в ятір йому стільки йде карасів та пліток, линів та коропів, скільки іншому рибалці, може, за цілісіньке літо не зловити.

Дядько вже давно обіцяв Підопригорі покатати на човні аж там, де килимом по воді виткалось латаття біле, де неподалік зорять у небеса розплющеними очима глечики жовті. Може, тому ноги і вгрузли в пісок, що Танасові згадалась дядькова обіцянка?

— Сідай, провезу,— нарешті, зладнавши снасті, сказав Овдій.

Зрадлий Підопригора кинувся до човна, та дядько спинив його владним помахом руки:

— Оте зілля не бери з собою, тільки заважатиме, а тут і так нема де повернутися. Залиш у березі, ніхто не зачепить.

Підопригора слухняно сховав своє багатство у верболозах, а сам скрадливо ступив у човен.

— От і гаразд,— обізвався дядько, коли вже пливли по блакитному плесу, де ще зовсім недавно стояла сумна чапля на одній нозі.— Ніхто не зачепить, будь певен. То ще багато маєш назбирати, щоб послали до Чорного моря?

— Багато,— відказав Підопригора.— За літо встигну. Ні в кого нема стільки квітанцій, як у мене.

— Квітанції, кажеш? — примружився дядько.— А чи від квітанцій є якийсь толк? Ото, бачу, вдався ти в своїх батька-матір, їм би теж зілля збирати в лузі разом із тобою.

— А я від них і навчився,— мовив Підопригора, нітрохи не гніваючись на дядька, який чи буркотів завжди, чи шпетив когось, чи безпричинно гнівався — таку вже вдачу мав.

Посеред ставу човен од дядькового необережного руху гойднувся різко, й Підопригора злякано схопився руками за дошку-поперечку, на якій сидів.

— А ти, знахаріку, хоч плавати вмієш? — поспитав дядько і, прочитавши в очах Підопригори, що не вміє, крутнув кучматою головою:— Йй до плавання не судний, бач! Усе з квіточками та пташками бавишся? А хочеш, я тебе вмить навчу цпавати?

— Вмить? — не повірив Підопригора.— Отак відразу й попливу?

— А попливеш! — пообіцяв дядько Овдій і зайшовся дрібненьким сміхом.— Ось це створіння бачиш? — І, загальмувавши веслом, спинив човен біля великої трипелюсткової квітки, що росла з-поміж шпичакуватих стебел, покритих живими зазубнями.— Правда, красива з хороби?

— Красива,— згодився Підопригора, розглядаючи білу квітку, що свіжо поблискувала. Поряд із нею бубляшок молоденький ось-ось мав розпукнутись, уже одна пелюстка навіть напіврозплющилась.

— Водяний різак,— сказав дядько і, підваживши той шпичастий куцт веслом, обережно взяв рукою слизькі стебла, розглядавав зацікавлено.— Красивий, авжеж, а й він живу кров любить.

Примружившись, поглянув на Підопригору, що оторопів од почутих слів, і поманив Танаса ближче до себе.

Коли той нахилився, показав пальцем на листя: бачиш?

Різак як різак, подумалось Підопригорі, який раніше й не приглядався до цієї рослини.

— Е-е, та що ти знаєш,— буркнув дядько Овдій і сколупнув нігтем невеличкий пухирчик, що сріблясто здимався на листку.— А тепер подивись...

Там, де щойно був пухирчик, непорушно застигла якась водяна кузочка.

— Ось так, — зловтішно мовив дядько. — Красивий різак, нічого не скажеш. І зацвів славно, що залюбується отакий, як ти, Танасе. А він, оцей різак, гадаєш, росте з води, тягне соки з мулу? Де там! Він, Танасе, їсть отаких комашок, з них і живе!

Голос бринів так, наче дядько радів із хитрого та хижого різака, з його спритності. Підпригора вірив і не вірив, та, либонь, дядько не брехав, бо, сколупнувши другий пухирчик на листі, Танас побачив іще одну комаху, теж неживу. З раптовим страхом, із наглою відразою опустив гостробокий куц на воду — й поки віддалялись, не спускав погляду, наче хижий різак міг слідом за човном кинутись.

Пливли попід стіною очерету, посеред якого чулось булькання якесь, шелепання, шурхотіння, писк скрадливий. Розітнувши повітря, над самісінькими головами пронісся табунець чирків-свистунків, і Підпригора метким оком устиг запримити зелений та каштановий кольори на головах, білі зісподу їхні стрімкі тіла, бурі кільцюваті смужки на шії.

— Шкода, нема дробовика, — мовив дядько Овдій, коротко зиркнувши вслід табунцю.

— Стріляти в качок не пора, — нагадав Підпригора. — Чирки ще на гніздах сидять.

— А хай сидять, чи я не даю? Ось тут вони й кубляться, можеш поглянути, коли охота.

Ніс човна проткнув очерет, і з купини, порослої лепехою, сосонкою та жовтцем, дядько Овдій повільним рухом дістав яечко, що видавалось несправжнім у його грубій пригорщі.

— Чирки відклали... Ще тепле, видно, качка недавно злетіла з гнізда. Якби раніше, то можна б випити, а так у ньому вже каченятко бовтається живе.

І коли поклав яйце назад, і коли вже впливли з очерету, то Підпригора почувався так, мовби завинив перед тією дикою качечкою, яку зігнали з гнізда і яка десь зараз побивається в тузі. І вже не хотілось плисти з дядьком Овдієм ген до потойбережної заводі, де так рясно порозцвітало жовтих глечиків та білих лілей.

— То коли ж ти весь приворотень визбираєш? — по мовчанню обізався дядько. — Поїдеш до Чорного моря чи, може, хтось випередив тебе, га? — І, не чекаючи відповіді, розсипав дрібушки глухуватого сміху. — Ой, Танасе! Не рік і не два до-

ведеться никати по ярах та балках, щоб усе зілля позбирати, щоб дали тобі вдосталь квитанцій.

— А чого там, назбираю,— мовив Підопригора, чудуючись із дядькової недовіри.

— Ти б у мене повчився рибу ловити. За тиждень і грошей вторгував би на пугівку. Хочеш?

Підопригора ніяково всміхнувся і не відповів. До риби не мастак, та й хіба в районній аптеці приймають лінів чи щук? Там приймають ромашку, полин, деревій, конвалії. І коли Підопригора з батьком приїжджає здавати цвіт, листя чи корінці, то Танасові весь час кажуть, що він — попереду всіх, що й переможцем скоро стане, коли постаріється.

Дядько Овдій запливає в рогіз і, роздягнувшись, ставить ятір. Довго бабляється, а коли залазить у човен, то — зі злиплим смолистим волоссям на голові, обібравшись у ряску та кушир — схожий на мокрочубого сома. Підопригора не втримується і пирскає зо сміху. Дядько вибалушується на Танаса:

— Чи ти не реготайликів об'ївся? Ось стривай лишень, я тебе зараз навчу плавати.

Великий, грізний, він ступив уперед, і не встиг Підопригора отямитись, як корчуваті дядькові руки вхопили його й пожбурили у став. Тепла вода зімкнулась над Танасом, і, тонути, він гріб руками й ногами, щоб виборсатись на поверхню. Розплющеними від жаху очима бачив зеленкувато-збобтане світло, розсіяне у воді, і, одчайдушно рвонувшись усім тілом, випірнув. Яскраве сонце вдарило прямісінько в душу. Танас намагався вхопитись руками за саме повітря, що випорскувало, не давалось, він зіпав, бо серце розривалось у грудях і не було чим дихати. І тоді на коротку мить побачив дядька Овдія. Дядько стояв у човні спиною до сонця, а тому весь видавався чорним.

Підопригора знову пішов під воду, що потягла на дно, але тепер Танас уже вірив, що зможе виборсатись, а тому гріб руками й ногами так, наче опинився не у воді, а в полум'ї пекельному...

Вдруге випірнувши, Підопригора відчув, що таки пливе в напрямку до човна, що ось-ось дотягнеться рукою. Зробивши останнє зусилля, сягнув лівою рукою корми, та пальці, шкрябнувши по просмоленій дошці, спорснули, і Танас знову пішов би на дно, якби не права рука, яка таки зуміла вчепитись.

Дядько Овдій і не ворухнувся, щоб допомогти. Уже не всміхаючись, стежив, як Підопригора тремткими руками держитися за човен, як йому сіпаються губи, як на очах тремтять сльози. Зрештою, оговтавшись, Танас підтягнувся вгору і знесилоно завалився в човен — теплий, пропахлий нагрітою смолою та рибою.

— Ну от, — сказав дядько Овдій. — А ти боявся. Думаєш, мене батько як учив плавати? Ото жбурнув у воду, коли я не сподівався. І вплив сам, а після того вже не боявся води. А для порядку він ще раз кинув мене у воду ген отам, за осокою тією...

Дядько рукою показав, де в давнину його вчили плавати. Проте Підопригора й не поглянув у той бік, не спускаючи з Овдія перестрашених очей. І коли дядько зробив рух, наче намірявся знову схопити й кинути у став, Танас сахнувся, виставив перед собою гострі лікті й закричав пронизливим голосом:

— Не хочу! Не хочу плавати!

Луна ляснула над ставом предовгим батогом, і в очереті завовтузилося, залопотіло крильми птаство.

— Тю, навіжений! — вражено проказав дядько Овдій. — Та я ж для твого добра!

— Не хочу!

Танасові з горла виривався свистячий звук, наче там сичала молоденька гадючка. Ладен був кусатись, дряпатись, одбиватись ногами — хай тільки дядько Овдій спробує підступитись!

— Раз так, — гайда на берег! — сердито сказав дядько, беручи в руки весло.

Проте Підопригора не повірив — усе здавалося, що дядько хитрує, що знову обманом ухопить залізними пальцями й пожбурить. Поки човен пробирався через рогіз, щоб пристати до берега, він чатував кожен дядьків рух. І коли опинились на мілкому, Танас прожогом вистрибнув із човна, підстрибом дременував по воді, мовби за ним гнались.

— Тю, оглашений! — торопів дядько, спідлоба дивлячись, як Танас вискочив на берег, як, спотикаючись, біжить. — Отакому дасть жаба цицьки, безпремінно дасть.

Спинився Підопригора аж біля того болітця, порослого плавуном та жабурником, де колись мало не півдня просидів, стежачи за чорногузом. Оглянувся — не видно ні човна, ні дядька Овдія. Протяжно схлипнувши, набрав у груди повітря і голосно, як тільки міг, закричав у далеч лугів і ставу, у сонячний простір перед собою:

— Різак ви, дядьку Овдій! Чуєте? Різак ви, дядьку Овдій! Різак! Різак! Різак!..

Страшне це слово лунало, здається, на весь білий світ, а Підпригора відчував гостру втіху: нехай усі довідаються правду про дядька Овдія, хай остерігаються, оминають його.

І хоч у душі й далі тремтів пронизливий острах, та поступово настрої врівноважувався, і знову день поставав перед ним у всій видимій красі, поставав лагідний, добрий. Вже знову став помічати, які трави й квіти ростуть довкола. А ондечки не ота сама чапля стоїть на одній нозі, й воло її одвисло химерною торбою?

Підпригорі знову закортіло вистежувати сіру чаплю, бо цікаво, як вона вхитряється ловити рибу й ховати в торбину. Проте чапля, як на гріх, завмерла непорушно. Мабуть, сита, мабуть, наклювалася дрібноти тоді, коли Підпригора блукав у балці побіля гайка.

Танас бере у верболозах свої мішечки з назбираним цвітом і, несучи на плечах усі ті пахоші, весь дурман паморочливий, поволеньки йде через луг. А луг стеле під ноги м'який килим, гаптований буйноквіттям, і кожна пелюстка усміхається своєю усмішкою, наче говорить Підпригорі щось найпотаємніше. І хлопець розуміє їхню мову, вона западає Танасові в свідомість і бринить там чистою струною.

За лугом, на горбкуватій толоці, розлилося море деревію. Кошки з дрібненьким цвітом виткали живі полотна, понад якими гудуть бджоли, джмелі, дзижчать комахи, літають метелики, ластівки веретенисто довгасті, — і Підпригора, дедалі дужче поймаючись добрим настроєм, простує через оті полотна з деревію, наче під ноги йому вистелені не тільки на нинішній день, а й на завтрашній, і позавтрашній, на сьогорічне літечко дзвінке, на всеньке життя.

ВУЙКО І ДІВЧИНКА

Шум ріки долинав із ущелини.

Гори розбігалися на всі боки, як овеча отара. За ближчою горою, залитою зеленим сянням трави, ще вище здіймалась чорна й крута, затемнена лісом, а за нею — третя синіла неясно й ховалася в хмарах. Величні й непорушні, вони були схожі на

застиглі хвилі кам'яного моря, яке в сиву давнину котилось весело і вперто, але раптом зупинилось, перелякавшись своєї сили або ж зачудувавшись простором, який відкривався перед ним і який не в змозі подолати жодне море на світі. Ріка була схожа на бурхливу, бунтівничу душу гір. Ріка котилася й котилася, її невгамовна погоня заворожувала не тільки прибережне каміння, не тільки прибережні смереки, а й далекі вершини, яким також інколи починало здаватись, що вони покотились разом із рікою, що вони також стали учасниками великої вічної погоні.

Зрідка вуйко прислухався до того шуму. Густий, наче шепіт і шурхіт гнаного вітром зів'ялого листя, той гомін води і зітхання битого хвилями каміння насторожували його, робили неспокійним, примушували тікати в глибокі звори. Але й там, у вогких та затінених ущелинах, бурий вуйко не знаходив заспокоєння: несподівано жилка прозорого потічка своїм холоднуватим співом, своїм блакитно-срібним блиском нагадувала про шум бурхливої ріки отам, унизу, і ведмідь роздратовано починав бурчати. Од його бурчання здригалися короткі шпильочки трави, листя на вільсі спалахувало то темними, то сивими боками, — і тільки мурахи не звертали уваги на ті погрози. І коли вуйко засинав, навіть уві сні його переслідував шум ріки, навіть уві сні чув, як похмуро і вперто гомонить душа гір, як наполегливо й трудно триває вічна погоня. Вуйко прокидався — і шум ріки пропадав, тільки модрини з суворою гордовитістю перешіптувались, наче переповідали одна одній про таємниці туманів, наче розповідали про вершини щось таке, чого й самі вершини про себе не знали. Принюхуючись до вітру та до запахів землі, вуйко крутив головою, потім знову вкладався на влежане місце і добре бачив, як чорно біжать у небо стовбури, як цвіте і блищить велика зірка, як обережно й чутливо застиг у проваллі холод. І він засинав — так, як може заснути модрина, стежка або повітря: все відчуваючи, все вловлюючи, кожної миті готовий до оборони або до втечі.

...Сорока як затялася стрекотати. Варто вуйкові хоч трохи поворухнутись, як вона, спурхнувши з гілляки, перелетіла на кущ, ближче до нього, і сипонула таким торохкотінням, що бурий прожогом схопився й кинувся до неї. Сорока злинула вгору і тепер зайшлася знущальним стрекотом, вуйко аж головою закрутив. Коли птаха всілася на смереку, то бурий, довго не роздумуючи, сперся лапами на стовбур і взявся його

розхитувати. Та де там і думати, щоб струсити сороку. А вона так насміхалась, що все навколишнє птаство уже чуло; її глузи, здається, долинали до самісінької ріки. Вуйко потрюхикав геть. Сорока зірвалась й пустилась навздогінці за ним. Можливо, це тривало б ще довго, але вуйкові пощастило пірнути поміж навалених буреломом сосни, далі в низький підлісок, — і сорока відстала, хоч довго ще не могла заспокоїтись, кричала на всі гори гнівно й хвальковито.

Нарешті вуйко дістався в дикий малинник і взявся ласувати ягодами. Було тут задушливо; млосний, солодкуватий дух стояв між кущами, — такий смачний і дурманний, що, здавалось, можна насититися самим тільки духом. Вуйко зривав малину й зажмурювався од задоволення. Це була дика місцина, куди не заходили ні люди, ні звірі. Вперше сюди вуйко потрапив кілька років тому з матір'ю-ведмедицею. Коли був недосвідчений і нерозумний. Йому так сподобались ягоди, що кликав іти матір у малинник навіть восени, — й здавалося, що ягоди не відходять, що вони такі ж вічні, як і гори. Одного разу ведмедиця подалася до ріки і більше не повернулася. Саме відтоді й закралась у вуйкову душу неприязнь до ріки, і не так до ріки, як до людей, які живуть по її берегах, як до людських жител. Ходив на розшуки старої ведмедиці аж у села, і зустрічі з людьми налякали його, вселили страх. Зумів вижити, бо у всьому дотримувався того, чого вчила стара ведмедиця й що підказувало йому нутро звіра. Мати навчила його уникати людських осель — і він уникав їх, ніколи не проявляв зайвої войовничості, коли зустрічався з собаками, не забігав на пастівники, обминав полонини, зиму перележував у старому берлозі, в якому під свист хурделиці та під морозне поскрипування смерек снилися добрі сни. І щороку приходив у цей малинник, де міг зустрітись тільки з пташками, які прилітали сюди також поласувати ягодами, та з бджолами і джмелями, котрі його хоч і жалили, та не завжди і не так уже й боляче. Всю малину з'їдав вуйко майже сам, і пізніше, коли наставали холодні дні, коли сльотило, він навідувався сюди, сподіваючись, що в природі сталося чудо, що ягоди не відійшли. Проте чуда не було, ягоди не поверталися, і ображений вуйко починав ревти, скаржачись на долю, і в далеких та близьких ущелинах йому відповідала луна.

Бурого розморило від ласощів і густого сонця, очі мружились, і він, сопучи, подався до струмка. Пройшов по тонкій,

горбкуватій хребтині, що з'єднувала два узвишся, а потім, скачучи з каменя на камінь, почав спускатися вниз. Уже проминув урвисько, коли зненацька його увагу прикували незвичайні звуки, що долинули звідти. Вуйко зупинився, задер голову, приплюсуючись, і тепер очі були не такі м'які та розніжені, вони зблищали сухо й рішуче. Бурий до всього цікавий, а надто до того, що йому вдивовижу. А тому ступив до урвиська і, витягнувши шию, подивився вниз. Те, що побачив, так здивувало, що од несподіванки подався назад, ніби хотів утекти або приготувався захищатись, але цікавість перемогла, і вуйко знову зазирнув униз, сподіваючись, що мана розсіється...

Неподалік, на кам'яній приступці, сиділа дівчинка, затулившись долонями обличчя. Не могла чути, як мимо важко проходив вуйко, бо плакала. Саме її схлипування й привернуло його увагу. Можливо, вуйко, надивившись на дівчинку, що потрапила в біду, пішов би собі далі, але дівчинка підсвідомо відчула чужу присутність і одняла від обличчя долоні. Безпорадно озирнувшись і в наступну мить, помітивши над собою вуйкову голову, звелася на ноги й злякано втупилась у його очі. Так вони й дивилися одне на одного, і тому що були здивовані, то не могли дійти тям. Бурого заспокоїло те, що дівчинка застигла непорушно, вона не збиралася нападати, а вона, застерігши, що розгублений вираз не зникає з вуйкових очей, похоробрішала й запитала жалібно:

— Вуйку, ти чого?

Ведмідь і не ворухнувся, а дівчинка, якій власний голос видався надміру плаксивим, перепитала уже впевненіше й сміливіше:

— Тобі страшно?

Мабуть, вуйкові й справді було страшно, але він вирішив не признаватися, бо перед ним ну ж зовсім малесенька дівчинка з заплетеними кісками, з подряпанним об'галузку носом, із збитими коліньми, — ну ж зовсім малесенька дівчинка, яка хотіла вдавати з себе хоробру, бо тікати звідси нікуди.

— Чого ти мовчиш? — докірливо запитала дівчинка, якій оцей бурий, ще недавно такий страшний, уже починав подобатись. Хотіла навіть його погладити, але хіба дотягнешся, коли вона так низько, а ведмідь так високо!

Вуйко не відповідав, а все дивився й дивився, то дівчинка сказала:

— А який ти смішний!

Мабуть, оця зверхність, оце кепкування розгнівали вуйка, бо голова його зникла, і дівчинка знову зосталася сама на кам'яній приступці. Спершу думала, що ведмідь ще зазирне в урвисько, але він не зазірав, і дівчинка, яка пригадала своє безнадійне становище, затулила долонями обличчя й заплакала.

А вуйко спустився до потоку. Біля виру, де вода пухирилась на повалених стовбурах та гранітних скалках, заламувалась невелика веселка. Сонце сяяло в розпорошених краплях, а краплі, наче кольорові мухи, на коротку мить зривались вгору — і весело падали назад, на гнучку спину потоку, який топив їх у собі й шалено ніс по звивистому жолобку. Бурий підніс лапу й ударив по веселці. Проте вона не зникла. Бурий напився води і ще раз замахнувся на веселку. Але вологий, мерехтливий блиск зостався в повітрі — його не можна було збити. Тоді ведмідь заходився розворушувати стовбури та гостре каміння, об яке бився потік. Незабаром веселка щезла, і її зникнення так само здивувало вуйка, як і недавнє сяяння. Очманіло дивився на те місце, де ще недавно вона жила в прозоро чистих краплинах, а потім, нічого не втямивши, одійшов трохи вбік і приліг у заростях темника. Дрімалося солодко; жебоніння потоку заспокоювало; золотиста, достигла тиша тремтіла між схилами гір, а долина загула в тремтячій блакиті, яка поблизу ледве-ледве синіла, далі — наче аж відзвонювала тонко й напружено, а ще далі — була схожа на голубу кригу, яка заповнила простір поміж землею й небом. Мовчав ліс, заглибившись у свої зелені думки, а стовбури вікових смерек із натхненним завзяттям летіли до гори, — то сама земля п'ялася у вишину, то самі оці непорушні гори виростали, посилаючи із свого кам'яного серця гілки, порські стовбури дерев.

Коли вуйко чвалав назад, то знову почув схлипування. Цікавість ворухнулась в ньому, і вуйко зазирнув униз. Дівчинка сиділа на тому ж місці, що й перше. Зразу ж помітила бурого, бо чекала, що він повернеться. Тепер дівчинка дивилася на нього зовсім не перелякано, а навіть докірливо.

— Де ти ходив? — запитала в бурого, наче в доброго знайомого, який повинен був сидіти невідлучно біля неї.

Йї здалося, ніби вуйко винувато кліпнув, — і дівчинка зразу ж мовила:

— І не виправдовуйся. Я більше тобі не вірю.

Через якусь хвилю вона поцікавилася:

— Ти знову підеш?

Але з вуйком, мабуть, щось сталося, бо він і не думав іти геть, як ото ще недавно. Ведмідь подався вперед, із-під його лап посипалося з шурхотом каміння, — і ось він уже стрибнув униз. Бурий, ставши поруч, виявився такий великий, що дівчинка подумала про те, варто їй боятися його чи ні, і вирішила, що не варто. Але зрозуміла, що мусить запобігти його ласки, бо невідомо, що він іще з нею зробить. І дівчинка сказала:

— Це я до батька йшла на полонину. Навіть мати не знає, куди я подалась.

Вуйко, мабуть, усе розумів, бо дивився на дівчинку довірливо й зовсім не сердито.

— А тут хотіла зірвати квітку, — вела далі дівчинка, — то остунилась і впала, ледь-ледь не звалилась далі.

Помовчала й додала:

— А ти зовсім не страшний.

Проте в наступну мить перелякалась його, бо вуйко ступив до неї, обхопив лапами. Дівчинка зажмурилася, хотіла крикнути бурому, що не такий він і гарний, що він вуйко, справжнісінький гірський вуйко, але тут їй здалося, що вони падають, і дівчинка міцно стиснула уста і дужче заплющила очі. Розплющила повіки лише тоді, коли відчула, що нічого з нею не сталося, що вона вже стоїть на твердому. Спершу поправила своє плаття, а потім уже мовила до вуйка:

— Ну, чого ти? Чого?

Потім озирнулась і, зрозумівши, що бурий виніс її з увиська, сказала майже весело:

— Хе, який ти!

Вона й сама зараз не знала, як можна віддячити вуйкові, а тому стояла перед ним — невисока, з заплетеними матір'ю кісками, з подряпанним об галузку носом — і усміхалась. Хоча ведмідь пильно дивився на неї, хоча в його очах загусала глибока лісова тиша, проте дівчинці здавалось, що він зараз також усміхнеться.

— От який ти! — тільки й спромоглася повторити вона.

Вуйко крутнув головою туди-сюди, наче соромився тієї похвали. В його зіницях, здавалось, тремтить по зеленкуватій ялинковій шпильці.

— Я живу в селі, на березі річки. У нас є Шугай, ти його не роздереш, коли він піде в гори?..

Вуйко повернувся, щоб іти.

— О-о, він Шугая злякався!— мовила дівчинка й зареготала, наче їй стало дуже весело. — Він хоч і великий, але плохенький, нічого тобі не заподіє, не бійся.

Проте його велике волохате тіло уже погойдувалось між смереками. Вони стояли, як туго напнуті струни поміж землею і небом. Вуйко йшов поміж тими струнами, а вони напружено мовчали і, здавалось, кожної миті могли солодко зазвучати.

— Агей, вуйку! — покликала дівчинка. Він навіть не озирнувся.

— Краще б я йому не казала про Шугая, — вголос подумала дівчинка. Вона набрала в груди повітря, щоб іще раз покликати свого рятівника, але так і зосталася з розтуленим ротом. Тепер уже не хотіла кликати, бо сердилась на нього. Бо він покинув її саме тоді, коли хотіла розповісти не тільки про самого Шугая, а й про те, як у їхнє село забігають зайці, як дядьки збираються гуртом і полюють на дикого вепра, як зовсім недавно одна лисиця хотіла поласувати курятиною, але її перестріли собаки й не випустили з обгородженого подвір'я. Проте не захотів вуйко про все це слухати — й не треба. Думала, що він добрий і відважний, а він бач який — самого лише імені їхнього Шугая злякався, котрий ні на кого не нападає й даремно нікого не кривдить.

— То, мабуть, подамся я на полонину, — мовила вголос дівчинка і ще раз подивилась між смереки, де зник бурій. Але його вже й слід прохолов. Деревя стояли мовчки і навіть одне одному не казали, куди пішов вуйко.

Сонце клало достиглі, тремтячі плями на плаї, на мураву. Повітря мало не бриніло од тієї теплої сили проміння, і жвавий струмок, б'ючись об каміння та об повалені стовбури, сповнювався брижами легкого світла. Дівчинка йшла вгору, а внизу все глибшала і глибшала ущелина, по дну якої клубочилося сухе мево. Кучмата, наче овеча, шапка ближчої гори чорно стриміла на блакитному небесному тлі, а шапка дальшої гори була вже зачесана, і її повивали пір'їсті сині води туманів. Дівчинка йшла на полонину, і тому, що перед нею розкривався такий розкішний простір, тому, що на душі в неї вигулювались ще світліші й солодші простори, то дівчинка співала. В її тоненькому голоску, схожому на натхненну жилку струмка, оживало високе мовчання смerek; а також у ньому було щось

від упертості оцього плаю, по якому ступали її ноженята; а також вгадувалась у ньому крилата міцність гірського повітря, запашного, наче медові щільники. Співала дівчинка про саму себе, про весну, яка одцвіла по схилах квітками та одшуміла по камінню стрімкою водою, співала про те, що між ялицями пасеться худоба і видзвонює підвішеними на ший дзвониками. Ступала легко, як козеня, а коли вибралась на вершину, то зупинилась і, озирнувшись навсібіч, побачила навколо застигли хвилі кам'яного моря. Вона аж засміялась, її лице засвітилось, як світиться весняна квітка з-під снігу, і дівчинка заспівала:

Підеш замуж, донько,
Підеш замуж, любко,
Підеш замуж, чорнушенько,
Сивенька голубко.

Її чули гори та небо. Ген там, ліворуч, унизу, під насупленою стіною лісу виднілася самотня колиба, яка відбилась од ріки та од села. А вже отам, праворуч, де свіжо стелилася зелена трава, починалась полонина. Ще трохи пройти — й покажеться обора, і назустріч їй побіжать собаки. Вже зовсім не думала про вуйка, котрий налякався плохенького Шугая, дівчинка вже малювала зустріч зі своїм батьком, бачила його чорне од вітрів та дощу обличчя, і добру, але якусь аж чорну усмішку... Розправила руки, зацвіла лицем, очима та вустами — і знову заспівала:

Та за кого, мамко,
Та за кого, любко,
Та за кого, чорнушенько,
Сивенька голубко?

СІМ'Я ДИКОЇ КАЧКИ

Добре дихалося зранку в старому дубовому лісі. Повітря пахло зволженим листям, воно голубіло між стовбурами, і далина над верхівками дерев була кришталево чиста, кришталево дзвінка. Юрко йшов по стежині, що пролягала між заростями кінського щавлю, що світилася білим піском поміж великими, із тремткими краплинами в жолобках, лопухами, і в його душі було так само ранково й прохолодно, як у літньому лісі. Радів, що сьогодні таки проснувся вчасно, що не очікував ні на батька, ні на матір, а подався сам до річки, щоб порибалити. Вудочка,

як великий промінь, лежала на його плечі, вудочка обіцяла такі радощі, що в передчутті їх Юркові хотілося не йти, а бігти, не мовчати, а співати.

Не втримався, щоб не крикнути. «А-а-а!» — легко й сріблисто вирвалося з грудей, покотилося колесом по стежці й погасло в гущавині попереду. Ліс на хвилю заслухався, а потім зразу і збайдужів. «А-а-а!» — вже лункіше крикнув він, і тепер навколишня тиша немов кинулася стрімголов увсібіч, перелякана і тремтяча, а ліс уже з більшою увагою подивився на нього. «А-а-а!» — закричав на повні груди хлопець, і голос, наче вибух, порскнув угору й по боках, а Юрко zostався в пустці, яка все збільшувалась, бо грім одкочувався все далі й далі, поки весь ліс перетворився на величезну пустку.

В дзеркало ріки дивилось і не могло надивитись на себе небо. Юрко закинув вудочку, і поплавець хитнувся посеред блакиті. На нього зразу ж сів метелик, із жовтими плямами на крильцях, і довго сидів, поки по воді побіг вітерець і поніс того метелика геть-геть на середину. Як добре, як щасливо було Юркові!

Гуп-гуп-гуп! — почулося за спиною, і всі думки розлетілися, як сонячні зайчики. Він озирнувся — й не помилився в передчуттях: Тося таки прийшла слідом за ним, як і обіцяла звечора. Він демонстративно відвернувся, не бажаючи вступати з нею ні в які розмови, а вона, відчуваючи свою провину, зовсім тихо присіла неподалік. Тепер і сама не рада, що прийшла, бо сподівалась, що Юрко стріне привітно, а він...

Отак довгенько не розмовляли, хоч хлопець уже й перестав гніватись. А вона, не зважившись повернутись і піти одразу, тепер почувалась ніяково й пригнічено. Її засмучувало й те, що Юрко нічого не зловив. Якби зловив, то почав би радуватись, і тоді вони б якось помирились.

— Ти ж знаєш, — мовив, нарешті, Юрко, — що риба боїться, коли багато людей.

— Так уже й багато тут, — буркнула вона.

— Це через тебе не ловиться, — таки допік він.

Проте вона не хотіла згодитися з тією несправедливістю:

— То ти такий умілець!..

Юрко почав сопти. Він таки недавно приїхав із міста в гості до бабусі, але вже встиг кілька разів посваритись і помиритись

із Тосею. Вона з першого ж дня прив'язалась до нього, весь час намагалась бути в його товаристві, не спускала з нього очей. Спочатку Юркові подобалась її увага, але скоро та увага стала надокучати й заважати.

Нічого не піймав. А вину таки найшов на кому вимостити:

— Через тебе все!

Тося й не думала здаватись:

— Ти, мабуть, черв'яка не тим боком стромляв на гачок, а на мене звертаєш.

Поверталися од річки вдвох, хоч Юрко, йдучи з порожніми руками, хотів би повертатися сам, без свідків. Повітря посухішало, блакить між стовбурами зблякла. Тося назбирала зеленцю й хотіла вгостити Юрка, але той відмовився. Через кілька кроків не втримався — сам нарвав і почав ласувати.

— Колись ми з батьком піймали були сома, — збрехав Юрко, бо батько тоді ходив рибалити без нього і зловив тільки великого коропа, а не сома. — Півтора пуда заважив.

— Та ну?! — здивувалася Тося.

Юркові було приємне її захоплення, а тому вигадував далі:

— А як тельбушили його, то всередині знайшли краснопірку на кілограм.

— Ге?

— І вона ще була жива!

Насправді ж ту краснопірку батько зловив іншим разом, і також без Юрка. Але здогадатись про все це Тося не могла, вона тільки вигукнула зачудовано:

— Ти бач!

Хлоп'яча уява й далі вела:

— Якось до нас у місто приїхав пересувний зоопарк. Там були леви, жирафи, макаки, вовки, лисиці, а також крокодили. Одного разу маленький крокодил десь пропав... То я його в озері на вудку через день зловив!

Але спостерігши, що вона не поспішає захоплюватись, а тільки недовірливо дивиться, взявся глузувати з неї:

— Це я набрехав, щоб побачити, чи ти розумна... Мене ніхто ніколи не обдурив іще й не обдурить.

— Тс-с-с, — зашепотіла раптом Тося, не слухаючи його й приклавши палець до вуст. — Подивись ген туди!..

Поміж кущами йшла качка, а за нею — цілий виводок каченят. Спершу Юрко подумав, що то свійські, але з того, як качка витягувала шию, як сторожко озиралась, якими дрібненькими полохливими клубочками котились каченята по землі, зрозумів, що то дикі. Щойно вони сховалися за кущем, як Юрко, кинувши вудочку, стрімголов шугнув уперед. Сіра качка, помітивши небезпеку, скрикнула і разом із каченятами дременула в траву. Проте Юрко й не думав одставати. Він тільки побоювався, що виводок ось-ось добіжить до річки, плесне на воду — і втече. Тому забіг наперед, відрізаючи їм дорогу на берег. Качка, не наважуючись покинути малечу, не злітала в повітря, вона кидалася то туди, то сюди, захищаючи їх. Каченята, стомлені й перелякані, збилися під ліщиною. Коли Юрко кинувся до них, розставляючи руки, щоб вони не повтікали, качка злетіла вгору. Хлопець поспіхом узявся ховати каченят за пазуху. Одне... Друге... Одрічки долетів розпачливий материн крик. Третє відважилось тікати, але в високій траві заплуталось, і його також посаджено за пазуху. Зовсім близько пролетіла качка, сіла на землю, пробігла в напрямку до дітей, — і знову зірвалася, гнана страхом і розпукою. Четверте й п'яте також одважилися на втечу, але й на них чекала неволя.

— Що ти з ними робитимеш? — запитала Тося.

— Це дикі!

— Випусти, — сказала Тося, — бо вони повмирають без води.

— І що ти тямиш? — напосів на неї Юрко. — Я їх доглядатиму й приручу.

Знову долинув крик сірої качки, але нітрохи не схвилював Юрка. Дрібнота терлася в нього за пазухою, лоскотала тіло дзьобиками, крильцями, ніжками, — його аж холодок пронизував од того лоскоту. Не пощастило наловити риби, то має ген цілісінький виводок. Жаль тільки, що качку не додумався зловити, — ото було б про що розповідати. Уявляв, як повезе каченят у місто, як показуватиме товаришам, як вони заздритимуть. Ішов — і пританцьовував. Оля-ля-ля! Тра-ля-ля!.. Який віє меткий і проворний. Оля-ля-ля!.. А Тосі було сумно... Може, й справді даремно побоюється, а Юркові вдасться їх доглянути й приручити?.. У її вухах стояв отой качиний крик, довго ще стояв, навіть тоді, коли вони вийшли з лісу й через городи йшли до хати.

Юрко випустив каченят у великий ящик. Спочатку порозбігалися в кутки, а потім збились до купи. Їхні малесенькі очі були схожі на голочки гострого суму. Тулились одне до одного, ніби в близькості шукали порятунку. Юрко налив у черепок води, але жодне з них не підступило до черепка. Тоді він брав їх по черзі, стромляв дзьобик кожного у воду, щоб пило. Каченята пручались, краплі стікали по шиях, але, мабуть, щось потрапляло і в горло. Поблизу ящика почала кружляти кицька, але Юрко нагнав дрючком. Півень, відчуваючи тривогу, ходив попід ворітьми й гортанно покрикував. До каченят, здається, все те не доходило, — вони були полонені розпачем. Юрко приніс вареної картоплі, але вони й не торкнулись. Думав, що клюватимуть пшоно, а й пшоно їх не привабилло. Поступово ставали все млявіші, в'яли, як рослини в спеку. Юрко не сподівався, що так зразу вони стануть нецікаві. Ще трохи позазирав у ящик, а потім вирішив:

— Вони бояться нас. Коли ми підемо, то й наїдяться, й нап'ються.

Тося мусила піти, плекаючи надію, що, може, й справді похоробрішають, коли залишаться самі. Вона хотіла податися разом із Юрком, щоб слухати його розповіді про місто, про те, чого їй ніколи не випадало бачити. Коли була з Юрком, то здавалося, що на неї падає чарівне світло його знань, що вона за якийсь час переселяється у той світ, який постає з його розповідей. Проте Юркові набридло, щоб за ним цілісний день тінню волочилось оце дівчисько — і він сів на велосипед та й утік до хлопців.

Тося залишилася сама. Спочатку сиділа під хатою й намагалась помітити, як сонячне проміння падає на землю. Але так нічого й не помітила. Потім із кленового пагінця вирізала свистки, але всі вони свистали не так, як той, учорашній, який грав тоненьким, наче аж зеленим звуком. Притулилася до берези, що росла на їхньому обійсті, хотіла підслухати, про що шумить, але сьогодні чомусь береза крилася від неї, не бажала повідати своїх думок. Ну, чого ж це їй ниньки не дається, все тікає од неї, наче змовилося?

Стало гірко Тосі, гірко. І тут пригадала, як вставала раненько, як ішла назирці за Юрком, і в недоброму передчутті стислося її серце. Через садок майнула на сусідський двір, до ящика, а каченята вже деякі лежать на траві, а деякі ледве голівки тримають. Вона на них водою прискати, вона їх трусити, але хіба

це pomoже? Не тямлячись, хапала їх і ховала за пазуху. Вони діткнулися зів'ялими тільцями її грудей, але не ворушилися. Через городи — в ліс. А потім отією стежкою, по якій ішла назирці,— до берега. Дуби співчутливо поглядали на неї, ніби хотіли допомогти. Тільки кущі перепиняли дорогу, тільки кущі шмагали по литках, ніби мстилися невідомо за що.

Неслухняними руками витягувала з-за пазухи, опускала на воду, благала душею й очима: попливіть! попливіть! попливіть! Але вони, як квітки кульбаби, простилались на воді, яка їх не оживляла й не оздоровляла. Виглядала з усіх боків дику качку, кликала її так, як свійську: «Тась, тась, тась!»—але й качка не припливала, мабуть, із горя далеко залетіла. Сама ладна була стати тією качкою, сама ладна попливти разом з ними, тільки якби пливли. Таки роздяглася, долонями підштовхувала їх на глибоке, благала:

— Пливіть, рідні, пливіть, ненаглядні!..

Коли Юрко привів із собою хлопців, щоб показати їм каченят, то зразу ж здогадався, де вони могли подітись. Навіть не задумуючись, усі побігли до річки. Подумки Юрко погрожував Тосі якнайстрашніше, він, нарешті, пообіцяв собі розправитися з нею, щоб не лазила слідом за ним. Коли побачили Тосю в воді, то спершу й не зрозуміли, що вона робить.

— Ану йди сюди! — закричав Юрко.

Проте вона не йшла.

— Ти де каченята поділа?

Хлопці, з якими прибіг до річки, вже зрозуміли, що нікуди не поділа, що ото вона їх посилає на воду, а вони вже не пливуть. І собі кинулися в річку, й собі взялися їх підштовхувати, підтримувати низу долонями, щоб не потонули. Тося всміхалася хлопцям, рада допомозі, тепер уже не сумнівалася, що пощастить урятувати їх, ось де тільки ота сіра качка, їхня мати, чому не летить, не пливе?

— Тась-тась-тась,— кликала, з надією озираючи зарості лепехи й рогози.

Після того Юрко вже не товаришував із сільськими хлопцями. Чи то вони не приймали його до свого гурту, чи то, як казав сам Юрко, він не захотів більше з ними знатися. А коли батьки запитували, чому Тося не навідується, то відповідав, що дуже надокучила, тому й прогнав. Що, мовляв, од неї й слова живого не почувеш, а все дивиться й дивиться на тебе, роззявивши рота.

Ще задовго до від'їзду й перед самим від'їздом бігав до річки, хотів побачити сім'ю дикої качки. Але так і не побачив. Переконував себе, що каченята вижили й подалися в інше місце. А коли зладнали чемодани й сідали в машину, щоб їхати на вокзал, то Юрко все не хотів сідати. Казав, що ліхтарика забув, а коли ліхтарик знайшовся в батьковій кишені, то казав, що ніжик десь пропав. Усе зволікав із від'їздом, ждучи, чи з'явиться Тося. Вона й справді появилася. Стала біля своєї хати й дивилась, як вони сідають у машину їй дуже кортіло підійти, але не наважувалась.

— Поклич її,— сказала мати Юркові.

— А-а,— махнув той рукою й одвернувся, скривившись.

— Поклич, попрощаєшся.

Але він уже й рукою не в змозі був махнути.

І поки їхав у машині, тільки про те й думав: він би покликав, але чи підійшла б вона? І, переживаючи болісний сором, був невен, що, мабуть, не підійшла б...

СКРИПКА

— Ану назад! Ти сидітимеш мені на печі, га?

— Ма-а...

— Я що сказала?

— Ма-а-мо!

— То ти сперечатись? Ти не слухатись? Ось зараз як візьму ременюку, ти в мене потанцюєш.

— А надворі вже сонце.

— Що ти мені про сонце торочиш? Сонце захотіло — виглянуло, захотіло — сховалось. Його одягати не треба, і взувати, й годувати. Воно само себе гріє.

— Його німці не підстрелять, еге ж?

— Хай спробують — руки не доросли,

— І до мене не доросли, ви не бійтесь.

Мата мовчки дивиться на Тараса. Очі в неї — як вугляки і в сина — як вугляки. Нарешті мати журливо усміхається, і Тарас усміхається — трохи веселіше, проте також із журбинкою.

— Біда ти моя,— зітхнула.

Хлопець піддобрюється:

— А біда перемелеться, то щось буде, так?

Зласкавлюється мати:

— А буде, чого ж...

Крізь замерзлі шибки на долівку, на лаву й на тапчан цідиться ранкове жовте світло, а лід від нього на склі — голубуватий. У печі потріскує вогонь. Тарас відчуває під собою гарячу черинь і зажмурюється від задоволення. Наче й немає війни. От якби лежав отак весь час на теплому, а мати в печі палила й палила, він лежав, а мати палила й палила. Тоді б і голод непомітний став, і холод, і нікого боятись не треба було б, і мати по ночах не зітхала б і не плакала б, і корову Гульку не погнали б до дойчів, і їхню сусідку Ганю Дудку не забрали б на роботу в Німеччину... Розплющує хлопець очі — бачить долівку в золотих тремтячих плямах, голубуваті вікна, а за вікнами ж зима і... Він зіщулюється...

Снідає картоплею з квашеними огірками, а сам позирає під тапчан, де стоять материні чоботи. Халяви ще міцні, а передки — вуглі, розповзтися можуть, «порхнути», як каже мати.

— Я тільки за ворітьми постою...

Він навмисне робить свій голос благальним-благальним, щоб розжалобити матір, а вона — й не подивиться: уста — зледве ворущаться, погляд — скляний, маревцем повитий. Про що думає? Мабуть, про батька, від якого з армії немає жодної вістки. Тарас і собі замислюється про батька (високий, з щасливими бровами-місяцями, з голосом мелодійним, повесняному прозорим), а згодом:

— Щоб вух не одморозив, то дайте свою хустку.

Надворі — сніг іскристими голками блищить, шпигає очі, стелиться по ньому срібно-сліпуча доріжка. На вербах інею того, і на березах, і на вишнях — ніби дерева маскувальні халати повдягали, щоб од куль і снарядів поховатись. А погрібник геть-чисто зник під білим покривалом, тільки сліди ведуть до нього, по них і вгадаєш. Клуня ж зверху добре запнулась, а стіни — жовті, виказують її... І все село майстерно сховалось од війни, притаїлось, голосами не гомонить, скрипом полозів не озивається. Лишень де-не-де сотаються річечки голубого диму з бовдурів, і то не вгору, ніби бояться, а понад землею стеляться.

— Тарасе!

Це Петрусь Дудка кличе зі свого подвір'я. Стоїть на порозі — також у материній вовняній хустці, в материному піджаку до п'ят. Якби голосу не подав, то й не впізнав би, подумав, що хтось чужий.

— Ти нічого не чув? — питає Дудка й озирається навсібіч так, наче боїться, що хтось підслухує.

— А що? — й собі насторожується Тарас і теж підозріливе поглядає туди-сюди.

— Так-таки й не чув? — ще тихішим голосом перепитує Дудка, і його лице аж вигострюється од прихованого хвилювання.

Тарас уже неспроможний нічого запитати і тільки сопе. Петрусеве обличчя блідне-блідне, і, нарешті, хлопець каже свистячим шепотом:

— У Писарівці хтось уночі дві німецькі машини спалив!

Тарас поступово наливається важким холодом, який скоро змінюється теплом, і перегода питає:

— А хто?.. Де?..

Біжать на горбок біля колгоспного садка, беруться розглядати Писарівку, що лежить за широким ставом у розлогому яру. Сусіднє село — наче вимерло. Хоч би собака тобі пробіг!.. Тільки ген-ген чорні ворони скачуть по білому тлу. І все. Де ж спалено ті машини? Мабуть, у невидимій прожилці яру, не інакше. А кортить побачити, хоч бери і в Писарівку оце біжи через став. Але що, коли там облава?

Сонця навколо — з мерехтючими гострячками, з розплавленим сянням — повнісінько. Аж на душі від нього тепло, ніжність розлітається разом із кров'ю. Шкода тільки, що людей майже не видно. Щойно прорипів хтось у завулку, попурхало соковите сичання снігу — й наче не було його, наче примарилось.

— А ти знаєш, — знову починає Дудка, чомусь забуваючи про Писарівку й про те, що вони хотіли побачити там, — а ти знаєш, дід Тодось і тепер на скрипці грає!

— Невже?

— Ну! Розказують. Нікого не боїться — і край.

Тарас хоче ще щось запитати, але так і завмирає з напіврозтуленим ротом. Таки неабияк вражає, що непоказний дід Тодось, з якого ще недавно всі хлопці чомусь насміхались, що він днями й вечорами тільки те й робить, що водить смичком по струнах, — що цей дід Тодось і тепер не кинув музики. Всі ховалися по хатах, закопаним у землі чи в інших потайних місцях берегли своє добро, свій харч, не кожен зважувався говорити те, що думає, були такі, що й на повен

зріст не випростувалися, згорблені та зігнуті ходили, а в цей час миршавий дід Тодось, ніби нічого не сталось, як і раніше, грав на скрипці!

— А ти не брешеш? — врешті спромігся запитати Тарас.

— Таке!.. Я сам чув од людей, що з брехунами не знаються.

Отой дивакуватий дід Тодось, що в спеку ходив у ширококрисому солом'яному брилі, в хрумкій полотняній сорочці, а на всіх позирав так, ніби щось таке знав, про що інші й не здогадуються. Його вистачило на те, щоб і тепер не забути скрипку, не закинути її в темний куток. Але зараз це вже не здавалося смішним і не будило глузів.

Через глибокі сніги добираються на околицю, де самотою примостилась під двома старими тополями дідова хата. Ще оддалік стишують ходу, починають затаювати дух, сторожко приглядаються до порожнього обійстя, до сірої латки дверей. Ось та латка все виростає, блимачки вікон — також, а бовдур хоч би димком тобі позіхнув! Пусткою віє од господи, проте хлопці не осмілюються йти далі, зупиняються на городі — й прислухаються. Срібна тиша сонячного морозного дня пливе й пливе у їхні вуха. Хоч би яким-небудь звуком озвалось — ні! Хоч би сани де-небудь проспівали чи горобці зайшлися в лементі.

Все дужче напружують слух — і від того обом незабаром починає здаватися, що чують голос скрипки. Журливе квиління ось ледве-ледве прорізалось, потремтіло-погойдалось і зникло, зоставивши в душі щемко-солодкий слід... Ось знову зазвучало — немов забринів, переплутавшись між собою, жмуток променів. І полинуло в причаєно-дрімливі поля, намагаючись пробудити їх і розворушити. Було в тій мові жмутка сонячних променів стільки радісного настрою, що навколишня зима зненацька перестала здаватися такою мертвою, позбулася вимушеної байдужості — ожила й усміхнулася.

— Чуєш? Чуєш? — допитувався Дудка й прикладав до вуха долоню ківшиком. Лице його змінилося — жеврів по ньому рум'янець, а навколо тих пелюсток рум'янцю біло-біло, наче повідмерзало; очі стали схожі на гарячі зірки.— Чуєш?

Ще до них долинав гіркувато-сонячний голос скрипки. До нього прислухалися городи, хати, пустельні поля й саме небо, що немов опустилось нижче, доброзичливо настроївшись. Мабуть, хлопці стали частинкою того голосу скрипки, бо деякий час аж

не пам'ятали себе, а коли отямились, то відчули, що намерзлися. Гнані з місця якимось несподівано лякливим зворушенням, кинулися геть, а коли опинилися далеченько від дідової хати, то зупинилися, прислухаючись. Проте нічого не почули, крім мовчання снігів і настороженого безголосся села.

— Сюди скрипка не долетить, — з жалем сказав Дудка.

— Треба було до нього в хату зайти, — мовив Тарас.

— Хіба до нього зайдеш? — заперечив товариш. — Там стільки снігу під дверми наметено, що не пролізеш. Він і сам надвір не потикається.

— А як живе?

— Та як? Живе — і все.

Коли опинилися майже вдома, Дудка знову озирнувся навсібіч з таким виглядом, ніби й справді хтось міг підслухати, і сказав:

— Нікому не скажеш?

— Що? — й собі озирнувся Тарас.

— Не щокай!.. Нікому не скажеш?

— Нікому.

Дудка притулився губами до Тарасової щоки й зашепотів:

— Завтра зранку підемо на гатку й поллемо водою оту закрутину, щоб намерзло, щоб слизькою стала.

— А навіщо? — не міг второпати.

Дудка для певності ще раз озирнувся. Й знову залоскотав Тарасову щоку шорсткими губами.

— Йтиме німецька машина, то на повороті, де поллемо водою, посковзнеться і звалиться в став!

Думав — сваритиме мати, що так довго никав десь, не приносив їй чобіт і хустки, а мати хоч би що. Мабуть, подобріла трохи, поки його вдома не було. То сам зізнався, де був і що бачив.

— Ну й вигадали ж! — усміхнулася мати. — Немає діда Тодося в селі уже другий тиждень.

— Нема? — здивувався Тарас.

— А нема! Бо не було чого їсти, то подався до своєї дочки в Писарівку, в неї живе.

До вечора про це більше не розмовляли. А ввечері мати сказала:

— То могло бути, що чули скрипку. Бо зі мною теж так буває, коли йду повз дідову хату. Йду — і чую скрипку. Добре знаю, що

нема Тодося — двері замкнено, не прометено біля порога, — а однаково здається, що грає хтось і грає...

ЧАЛИЙ КІНЬ

Перебрюхавшись через рів, чалий на хвильку спинився, ніби принюхувався до села. Потім крутнув головою і подався через город, залишаючи у снігу рвані сліди. На погрібнику білів ослизлим колосками житній околот, і чалий, обнюхавши, взявся смикати стебла твердими губами. Запалі боки його подеколи провалювалися ще глибше, ребра під шкірою випиналися ще помітніше.

— Ото драбина, — мовив сам до себе дід. — Не приведи господи, коли коростявий...

Висмикнув із загати соняшничину, замірився прогнати. Чалий одскочив убік і поволеньки подибавав геть. Дід поправив околото, зайшов у сіни, а коли знову за якийсь час опинився надворі, то, дивуючись, побачив, що кінь стоїть посеред городу, широко розкарячивши ноги і похитуючись. Прогнати б далі, а то впаде — доведеться здохлятину закопувати, земля ж мерзла, не вдовбаеш.

Малий Ілько дивився у вікно на коня, вскочив у материні шкарбуни — і надвір:

— Зловіть його, діду. Поїздити хочу.

Старий grimнув:

— Та воно ж коростяве! Наїздишся на такому, авжеж!

— Зловіть....

— Ану марш на піч!

З горища дід стягнув оберемок сіна і, міцно притримуючи, щоб не розтрусити, поніс коневі. Чалий не зрушив, він дивився на людину благальними очима, ніби просив співчуття і допомоги, ніби скаржився на свою долю. Дід кинув перед ним сіно, притоптав ногою, щоб не розповзлось на вітерці. Буркнув:

— Підкріпляйся, бідо прибудна.

Відтоді кінь, що прибрів із піль, зостався в них. Комора була порожня, то поставили його в коморі. Доглядав чалого Ілько — підкладав їсти, напував водою, чистив. Особливо любив розчісувати гриву — коротку, вилізлу. А мати сварилась на Ілька і на діда:

— Годуєте, пашу збавляєте, а його ж заберуть. Чи у військо візьмуть, чи в колгосп.

Старий змайстрував сани. Витесав полози, розпірки. А на голоблі зрубав молоденькі осички на межі. Довго марудився, доки зліпив таку-сяку збрую: сириці не було, то довелось мотузяне все виготовляти:

— Поїдемо у ліс по дрова,— сказав дід.

— Їдьте, тільки ж до німців у гості, дивіться, не потрапте.

— Німці в Самгородку, далеко.

— Усе може статись.

Ілько сидів на санях і осміхався одраді. Навколо хлюпала повільно сонячного зимового дня, а в хлопця в очах скипали й розходились темні кола — від недоїдання. Поволі зір звук до світла, у голові вже не паморочилось од свіжості. Горобці випурхували з-під кінських копит, всідалися на вишневі гілки, які здригалися під ними. Назустріч сунули криті брезентом машини, за кожною котилась гармата з довгим жерлом — і все на Самгородок. Якийсь вусатий боєць помахав Ількові рукою, а потім мимоволі осміхнувся — у хлоп'яка був дуже наївний, здивований вигляд.

У лісі сніг між чорними стовбурами здавався синюватим. Пахло перемерзлим холодним деревом, шорсткою корою, а з вибалка віяло духом чистої озерної криги. Скоро назбирали повні сани гілляк, дід перев'язав їх мотузком, щоб не розгубити. Назад уже не їхали, а йшли. Ілько запитав:

— А чого до мене солдат засміявся?

— Який солдат? — не зрозумів дід.

— Та з машини. І рукою махнув.

— Чудний якийсь солдат,— сказав дід.

— А ми свого коня не віддамо нікому?

— Авжеж не віддамо. На ногах не тримався, здохлятина, а ми його доглянули.

Чалий крутив головою, ніби прислухався до розмови. Грива його подовшала, а ребер майже не видно під блискучою шкірою. Стегна погрубшали, грали міцними м'язами. Уже не був схожий на того прибуканого зайду, який одного разу спинився біля погрібника.

У сім'ї поступово все більше звикали до чалого. Мати казала, що він замінює їм у роботі батька, який десь воює. Чуючи таке, дід вдоволено брався погладжувати бороду. Не

тільки їм по господарству придається кінь. Хто попросить — то допоможуть, і не за гроші, а тільки за пашу. Іноді й Ілько запрягав, вирушав до лісу з якою тіткою чи бабою. У такі хвилини почувався гордо і намагався бути схожим на діда: мало говорив, сторожко дивився по боках. По дорозі тепер сунуло менше гармат і танків, бо окупантів одігнали далі за Самгородок, війна подаленіла.

А коли почало весніти, померла стара Яриничка, і її невістка прийшла просити, аби відвезли домовину на цвинтар. Діда саме не було — подався за кілька сіл до своєю брата.

— Хто відвезе? — розмірковувала мати. — Може, сама я?

— А малий ваш?

— Та малий іще малий, щоб мертву бабу возити.

— Мамо, — попрохав Ілько, — я не боюся.

— Хто ж боїться... Переставилася баба, то треба одвезти.

Сяяла ожеледь, дихало близькою весною. За саньми, якими подалася у останню в своєму житті дорогу Яриничка, йшли молодиці, кілька дідів та стрибав на протезі дядько Онисим. На грудях унього подзенькували медалі, і сонце гостро зблискувало на них так само, як і на його одшліфованій дерев'янці. Вона залишала в снігу круглі ямки, що швидко запливали водою. Люди йшли мовчки, тільки дядько Онисим, устигши випити за упокій померлої, раз по раз покрикував:

— І бабу війна укоськала, хто ж іще!

Або:

— На тому світі стрінуться баба з моєю ногою. Передайте, бабо, моїй нозі привіт.

Чи:

— Скликайте галок, хай віко дзьобами заб'ють.

І поблискувало в дядькових очах сумне божевілля, і тому тіткам ставало ще незатишніше, і вони одверталися чи опускали голови, уникаючи блукаючого його погляду. Коли вертали назад, Онисим підсів на сани до Ілька, обійняв кощавою рукою за плечі.

— Мужикуюмо? — запитав.

Хлопець, не втрачаючи суворості, змовчав. Спущена дядькова дерев'янка черкала об сніг, залишаючи продовгасті рівчачки. Онисим запитав:

— На фронт не збираєшся тікати? — І додав: — Там без тебе не обійдуться.

Розпрігши чалого, Ілько поклав перед ним сніпок лепехи, погладив по голові. Зайшов до хати, сів до столу. Мати насипала обідати. Не доїв Ілько борщу, одсунув полумисок, поклав ложку.

— Мамо, — звернувся задумано.

— Чого тобі?

— Баба вже не повернеться?

— Не повернеться.

— А чому мене на фронт не беруть?

— Не беруть, — сказала мати.

Ілько встав із-за столу, приліг відпочити. Не спалось, не дрімалося. Тільки думалось. Пролежав так до смеркання, а потім каже матері:

— Збирай мене на фронт.

— Хто ж тебе візьме?

— А дядько Онисим казав, що візьмуть.

— Він пожартував.

— Дядько Онисим казав, не обійдуться без мене.

— Як же ти подасишся на фронт?

— Сяду на коня.

— Ох-хо-хо, — гірко зітхнула мати.

Коли дід довідався, що внук хоче воювати, то сказав:

— Підрости ще рік.

— І візьмуть?

— Авжеж.

І хлопець почав рости цей довгий рік. Перший день тягнувся найдовше, другий уже був не дуже довгий, а третій став такий, як дні були колись, як Ілько ще не ріс для фронту.

Танули сніги, дороги поруйнувалися, заболочені, і машини важко ревли, борсаючись у в'язкому місиві. Якось Ількові знову помахав рукою вусатий солдат, і хлопець подумав, що це той самий, давній солдат, який уперше помахав йому, коли з дідом їхали до лісу по дрова. Ілько довго махав услід грузовикові, аж доки той зник у балці за селом.

На закрутині шляху два бійці випрягали з висококолісної повозки коня. Кінь шкутильгав — він поламав ногу. Бійці лаялись тихенько: їхати далеко, а поклажа, вкрита старими рогозовими матами, була важка... Зібралось чимало хлопчаків, Ілько також спинився.

— Киш, горобці, — сказав один із бійців.

— Що ви робитимете з кривим конем? — спитали в нього.

— А що?

Наперед ступив Ілько:

— Віддайте його мені.

— Ти бач! — засміявся боєць.

— Не давайте йому, у нього вже є кінь! — кричали.

Ілько не звертав уваги на ті крики, бо розмовляв із солдатом.

— Я догляну його, а вам оддам здорового.

— А він до Берліна дійде?

— Угу!

Так Ілько розпрощався з чалим. Коли чалий виходив із їхнього обійстя, то сумно заіржав, ніби прощався з дідом, Ільком та матір'ю. Бійці запрягли його в повозку — і поїхали.

А вони з дідом почали доглядати кривого коня. Бо Ілько підростав, а треба ж йому на чомусь їхати на фронт.

ОПОВІДАННЯ ПРО ОДНОРОГУ

Як народилася, то в метриці записали Горпиною, проте ніхто її так не звав, навіть батько та мати, бо раптом здалось це ім'я грубим. Та й справді, якимось не в'язалося з дівчиною — спершу крихітним немовлям, що мало пухкі ніжки та ручки, а потім уже — зі стрункеньким дівчатком, яке майже завжди мовчало, червоніло, коли до нього звертались.

Коли Груня виходила заміж за Саву Турика, добрі люди казали їй:

— Найшла собі жениха! Ти знаєш їхній рід? У їхньому роду самі тільки хлопці знаходяться! У Турика Дмитра — двоє, у Турика Антона — один, а в найстаршого їхнього брата Миколи аж п'ятеро. Думаєш, Сава далеко одскочив? Той самий корінь і той самий плід, дівчат і не бачитимеш, самі тільки солдати на світ з'являтимуться.

— Е-е, нащо загадувати... — тільки й спромоглася відповісти Груня, і в її великих та сірих, як осіннє небо, очах зблискувало щось добре й іскристе.

— Ото згадаєш наші слова, та пізно буде. Од Туриків нічого доброго не жди, тільки хлопців, бо на те вони й Турики!

Першим у Груні знайшовся Степанко. Вони з Савою так любили первістка, що навіть уві сні за нього боялись. У дитини

рано почали рости зуби, вона рано почала ходити, рано й заговорила, тому батько й мати вважали її дуже розумною. «У діда мого вдавсь», — говорив Сава. Дід зажив слави тим, що не був марнословний, що за цілий день од нього й звуку не почувеш, зате вже коли скаже слово, то наче з каменю вирубає.

Степанко помер од скарлатини, а через кілька тижнів по тому Саву забрали на фронт. «Що мені робити — жити чи вмирати?» — думала Груня, подовгу сидячи в хаті зі складеними на грудях руками. Може, й не пережила б свого горя, якби не прийшла війна і в їхнє село, якби всім не стало так важко, як і їй. Од Сави не мала ніяких вісток — може, десь убило, а може, за дитину на неї сердився, що не вберегла. Ходила на цвинтар, на могилу, — той горбик землі був для неї протягом кількох років найдорожчий.

Сава таки повернувся, і не поранило його ні разу, і не скалічило, хоч і пройшов усю війну від початку до кінця, з передової майже не вилазив. Не раз на нього падали бомби, двічі присипало, що якби не відкопали, то сам не видряпався б, доводилось і в штикову ходити, коли ворог на тебе біжить, витріщивши баньки, а ти на нього, — й хто кого! Всього було, не забудеш і не перекажеш. Груня слухала чоловіка й усміхалась мовчки: до неї поверталася сила, поверталася віра в життя.

У сорок сьомому голодному році в них знову знайшовся хлопчик — і знову назвали його Степанком. І цей рано навчився ходити та говорити, але чомусь здавався їм не таким, як первісток. І любили вони його, і доглядали, але чомусь не такий. Може, тому, що живий? Після Степанка доля подарувала ще двох синів — Льоню й Толю. Справдилось оте, що люди казали Груні перед заміжжям: тільки Турики в неї і жодної Туриківни!

Жилося важко. А з трьома дрібними лобурями й поготів... Проте не всі Савині брати мали дітей. Один з них, Яків, котрий теж воював і теж повернувся неушкоджений, мав уже другу жінку, але дітей не надбав ні од першої, ні від другої. Часто навідувався до Сави, бавив хлопців, приносив їм гостинці. Коли старший підріс і зіп'явся на ноги, то брав його до себе додому, і там Степанко пропадав не днями, а цілими тижнями. А коли повертався до матері, то, дивись, чи нову сорочину йому справили, чи картузик.

Груня питала в нього:

— Чи тобі в гостях краще, га, що хати не тримаєшся?

— Краще, — щиро зізнавався Степанко.

— То ти ладен і рідну матір забути?

— Я вас не забуваю, — шепотів.

— А батька?

Степанко заперечливо крутив головою.

— А навіщо приніс оту залізну ложку з собою? Чи знаєш, що дядько Яків з нею всю війну пройшов? З тієї ложки їв, од дощу під нею ховався, голову од снарядів затуляв?

— Е-е, таке скажете, — всміхався Степанко, показуючи шербаті зуби.

— Ні, ти відповідай, навіщо забрав?

— Бо мені дядько Яків подарували!

— Мабуть, випросив, еге?

— І зовсім не випросив! Я тільки дивився на неї, а дядько Яків і кажуть — бери!

Одного разу дядько Яків прийшов до них. Натоптуватий, довгорукий, зупинився посеред подвір'я, розглядаючись довкіл веселими очима.

Сава колов дрова. Білі березові цурупалки лежали навколо нього, як дебела костриця. Він лише скоса позирнув на брата, сокира злетіла догори, жекнув — поліно хруснуло, ніби зітхнуло, але не розпалось навпіл. Яків ступив до брата, взяв за топористе.

— Хто ж так коле? Треба з толком, з поняттям, а ти — наобум.

За якусь мить порубав поліно, ніби розлузав.

— А тепер ходімо до хати, — сказав. — Маю діло, — і поплескав по кишені, з якої виднілась пляшка.

— А може, надворі скажеш?

— Можу й надворі! — легко згодився Яків. Наблизив вилицювате обличчя до братового вуха і проказав півшепотом: — Оддай свого сина, га? Степана?

— Як же це віддати? — не втямив Сава. — Тобі? Чи кому?

— Та мені ж! Оддай! У тебе їх троє, а в мене — жодного, за сина мені буде! Глядітиму за ним краще, як за рідним.

— Як же це так — віддати? — ніяк не міг отямитися Сава. — Хіба дітей пускають по позичках? Це ж не ночви й не цебер.

— Не позичити, а назавжди!

Сава тільки плечима знизував — не в змозі був що-небудь втямити. На хуторі ніхто ще нікому не віддавав своїх дітей.

Ну, бувало таке по сусідніх селах, що батьки вмирили, то їхніх дітлахів забирали родичі. Але ж там уже невикрут самим дітям, їм якби десь притулитись... Це правда, що вони з Яковом родичі — брати ж! — правда, що Фросина його не має ні одного. І перша жінка Якова теж не мала. Отак відмовиш, а він затаїть гнів.

— Ти в Груні моєї поспитай. Як вона...

А Груня вже, либонь, почула їхню розмову, бо тільки заїкнулися про це, зразу ж:

— А хіба я їх у капусті познаходила? Якби в капусті надибала, то, може б, і віддала, а так...

Яків нагнув по-волячому голову, ніби ось-ось збирався буцнути когось. Утямив, що тут треба діяти з розумом, хитріше, — і зразу всміхнувся, хоч обличчя його до усмішок не дуже й звикло.

— Давайте посидимо, а тоді вже гомоніти почнемо.

— Од гомону не лишиться спомину, — пробубоніла Груня, але на стіл поставила й огірків, і сала.

— А це вже у кого як вийде, — невідомо на що натякнув Яків.

Сава похнюплений сидів мовчки. По-перше, був не з балакучих, по-друге, що надто вже в делікатну халепу вскочив. Зате Груня не церемонилася. Раптово стала вона лиха, говорила з серцем:

— Де це видано, щоб мати й батько свій плід комусь віддавали, га? Коли люди визнають, що я дитини рідної одцуралася, то засміють. Нема чого їсти — я від рота одірву, оддам.

— Якби ж було що рвати, — кинув Яків.

— Сама недоїм...

— Було б що недоїдати, — вже голосніше ввернув Яків.

Брати вдалися схожі, обидва невисокі, татаркуваті якісь, із шорстким смоляним волоссям на голові, жовтолиці, а в зіницях — золотавий блиск. Тільки отой золотавий блиск у Савиних очах глибокий, а в Якова — весь зверху лежить, із зеленим відливом.

— Вже на що, на що, а на недоїдання ми багаті, — сказала Груня.

— Ото ж бо й воно. Надголодь тримаєте дітей, бо час такий. А ви б оддали одне нам, ми й виходжували б, от і йому краще було б, і вам легше. У нас же — нікого, не шкодували б...

— У нас хоч і бараболя, зате зі свого поля!..

— Е-е, Грунько, хіба ж я кажу, що тобі не жалко? Та жалко тобі, жалко, бо мати. Але ж Степанко вже звик до нас. Йому у нас — як удома. То хіба вам не однаково, де дитині бути?

— Авжеж ні!

— Хіба перестане бути вашим сином, коли в нас житиме?

— Наш — нехай у нас і живе! Як же це так, щоб дитина рідного батька, матері не знала? Прокляне нас, як виросте!

— Отак і прокляне!.. У нас і корова є. Молока там чи каші — не доводиться випрошувати.

— А ви нам своєю коровою очей не коліть!

Яків утих. Спідлоба поглянув на хазяїна та хазяйку.

— А ви знаєте, — обізвався, — що якби це я зараз хоч у кого попросив дитину, то віддали б?

— Просіть, — кинула Груня.

— Хоч у кого! Ще й подякували б, їй-богу. Але ж хотілося вам допомогти, он що! Ген ще двоє маєте на печі, якби тільки доглянути зуміли.

— Спасибі за поміч, а тільки самі вже якось...

— Ти, Грунько, вредна. Хто б міг подумати, що ти така...

— Яка вже є...

Знову запала тиша, у якій, здавалось, визріває щось грізне. Сава покvapливо, наче передбачаючи недобре, заговорив навмисно голосно, з удаваною веселістю:

— Та давай, брате, кажи. Га? Будуть вони і в тебе, діти оті пащекуваті. Візьмеш у нас, а потім віддавати прибіжиш, бо, мовляв, своїх вистачає.

Яків мовчки зразу ж устав із-за столу. Його проводжали до воріт, запобігливі, уважні, наче аж вибачення хотіли попросити в нього, проте Яків не дивився на них, уникав поглядів, так і пішов похмуро. Груня винувато подивилася на чоловіка, він на неї глянув винувато... Й покликали Степанка, що грався біля хліва.

— Щоб до дядька більше не ходив. Чи тобі в своїй хаті злецько, що вештаєшся?

— А чого не ходити? Дядько Яків робить мені свистки, а дядина пригощає медом.

— Ти сам не годен вистругати собі свисток? А якщо хочеш меду, піди в глиняники, там дикі бджоли, надереш собі вощини, — гнівалася й не гнівалася Груня.

— Хіба в тих вощинах мед... — ледь промимрив хлопець.

— А ти скажи своєму батькові, нехай зловить рій і посадить у вулик, матимеш пасіку.

— Ви самі йому скажіть, він не послухає мене...

— Чи ти цих дітей переговориш? — аж об поли вдарила мати. — То ти вже старший за матір? Чи до кілка тебе впинати, щоб із двору не вівся?

До кілка не впинала, але взялася пильно стежити, щоб тримався хати, щоб по чужих обійстях не гасав, щоб до дядька Якова не внаджувався. Наказувала бавити менших братів, ганяти курей з городу, бур'ян рвати для підсвинка. І Степан мусив слухатись, бо любив матір.

Якось був Сава на роботі, повернувся хоч і не пізно, але вже місяць наставляв ріжки проти ночі. В хліві вони давно вже нічого не тримали, ото хіба що курей. Аж тут наче вчулося щось Саві — хтось чи позіхнув густо, чи переступив важко з місця на місце. Сава не з полохливих, та коли заглянув у темний хлів, назад сахнувся: чиясь корова дивилася на нього з кутка похмуро й некліпливо. Він тільки загледів її й одразу зачинив двері, до хати кругнувся.

— Де це ти корову взяла? — поспитав у Груні.

Груня од печі й не обізвалась — чи недочула, чи подумала, що жартує, Сава вже хотів до хліва бігти (а може, привиділось йому, може, то наслано), але, потупцявши, знову запитав:

— Скажеш мені чи не скажеш?

— Ти про що? — Тепер вона дивилась на нього аж сердито.

— Корова чия в хліві, питаю? — підвищив голос.

Груня випросталась, поставила в куток рогачі.

— В чиєму?

Він аж плюнув спересердя:

— Корова чиясь у нашому хліві стоїть!

Груня навіщось узяла каганця з собою, та коли розчинили двері до хліва, не стали його запалювати. І справді, в кутку, прип'ята до ясел, де колись давно стояла їхня корова, тепер стояла чорна молошниця. Вона крутнула хвостом і витягла морду, немов просила, щоб її погладили. Але Сава й Груня не ворухнулись.

— Та це ж Якова нашого корова! — наче аж зраділо скрикнув чоловік. — Бач — однорога!

Хутенько підійшов до неї, обмацав — і полегшено всміхнувся: братова!

— Не інакше, як хтось навмисно привів у наш хлів. Десь, може, в шкочу заскочила, чи що, то її — до нас, щоб Яків поморочився...

— Авжеж, — згодилась Груня. — Бо тепер які люди...

— Треба одвести, а то він, либонь, уже всі поля оббігав, шукаючи.

— А може, йому вже сказали, де вона...

— Якби сказали, то хіба не прийшов би? Еге!

Одв'язав Сава однорогу, мотузок намотав на руку — та й подався з обійстя. Однорога не пручалась, так, наче завжди ходила за Савою.

Груня якось одразу й забула про корову, пораючись коло дітей, аж тут через годину, чи що, повертається чоловік. Одразу запримітила, що він начебто не такий, як завжди.

— Що це з тобою? Чи не перечепився десь через чарчину по дорозі?

— Еге, перечепишся... Якщо сам себе не перечепиш, то ніхто не додумається... Нам, жінко, милостиню стали подавати...

— От коли ми розбагатіємо!

— ...Яків наш, неабихто... Це він сам корову привів. Розсердився на мене. «Я тобі, — каже, — добро хочу зробити, а ти водишся з нею. В тебе, — каже, — на хазяйстві самі голодні животи, нехай вона помічницею вам буде. Ти, — каже, — дитину мені не захотів оддати, бо скупий і жила, а я не куркуль».

— Та який з нього куркуль? Ото тільки і в нього, що на ньому...

— Хіба не знаєш Якова? Аби язиком потеліпати...

— Ти назад її привів?

— Хіба я злодій чи грабіжник? Нащо мені чуже? Коли свого не маю, то чужим не допоможусь... Припнув однорогу до берестка, а сам і подався. Ми візьмемо корову, а він усеньке життя тільки те й робитиме, що нагадуватиме.

— Або ж прийде і скаже: «Ну, я дав корову, а ви оддавайте дитину...»

— Не потрібна нам така плата.

Прокинулася Груня посеред ночі — ніби й не спала. Діти дихали рівно. Щось вивело її надвір, до хліва направило. Одчинила двері й стала на порозі, прислухаючись та

приглядаючись. Скрикнула курка, їй відповів півень,— і тут щось густо зітхнуло в кутку. Жінка сахнулася — в кутку стояла корова. Груня вже напевне знала, що то однорога. «Привів-таки знову,— подумала з несподіваною теплотою.— Либонь, любить дітей наших, Степана...»

Сава не будила — хай уже спить, не поведе ж посеред ночі знову. А сама до світу так і не стулила повік, і тільки засіріло — скрадливо встала. Треба ж однорогу доглянути, думала. Хай і не їхня корова, але ж не пропадати їй з голоду. Нарвала трави на межі, за городом, повну рядюжку поклала перед нею. Можна б і на мотузку вивести, попастися, але тоді вже сусіди плескатимуть: «О, пасе, так наче то їхня корова!»

Стояла й дивилась, як однорога лямзєє пашу... Хоч і Степанко ще зовсім малий, але підросте — от і свій пастух є. Там інші хлопці підоспіють, якимсь воно, звісно, буде. Помацала вим'я — геть зовсім набрякло. Чи не видоїти? Бо пора...

Сава став на порозі, коли вже нацяпала з півмакітри молока. Провів долонею по очах, ніби все йому снилося.

— Десь, видно, посеред ночі привів,— весело обізвалась Груня.— Ну, я вже й погодувала її, а це хочу трохи здоїти, бо капає з дійок.

— То що, знову одводити? — похмуро обізвався.

— А чого будеш із нею водитися сюди й туди? — ховаючи погляд, заперечила жінка.— Нехай сам приходить і забирає.

— А прийде?

— Авжеж. Де він дінеться? Повір, ниньки ще сам прибіжить, може, й зараз.

Але брат не прийшов по однорогу ні того дня, ні наступного. Коли Сава перестрівав його на вулиці, то все нагадував, щоб той забрав свою чорну, бо це ж її і годувати треба, й доглядати, але Яків не тільки не приходив, а й не обіцяв прийти. Так минув тиждень, другий за ним канув. Якимсь брати знову здибались, і Яків сказав:

— Наче ти моєю коровою користуєшся, га? Їй віддавати не думаєш...

— Я віддам, а ти знову посеред ночі приведеш?..

— Хоч би чарку поставив за неї...

Зайшли до Вулійки, взяли пляшку. На закуску в неї не розжилися — дала півмиски вареної картоплі в лущайках, та ще цілушку таку, що не вгризеш і не вжуєш. Брати швидко захмеліли. Співати не

вміли, тільки кричали так, що жили на лобі понапиналися, як мотуззя. Вулійка слухала той спів і тільки зітхала.

— О господи!.. Як нелюди ревуть...

— Бабо, підтягуй! — командував Яків. — Коли ви були молодші, то добре співали!

— Куди вже мені до вас, — тихцем одказувала, що тільки сама себе й чула.

Так і збув свою корову Яків. Навіть якби захотів Сава одвести йому однорогу, то вже не відведе: пляшку за неї поставив. А коли поставив, то вже наче і його корова.

ЗЯБЛИК

Тихий, здається, був у нашій школі Юрко Зяблик. Невисокий, довгоносий, мав дівочий голос, ходив так, наче завжди під ногами не земля, а драглиста хитавиця. Уроки іноді готував — іноді не готував, іноді приходив до школи вчасно — іноді запізнювався. З весною траплялось, що не тільки на заняття не приходив, а й з дому пропадав. По кілька днів десь никає, а потім з'являється — виморений, спокійний, на запитання — де бував і що бачив? — не відповідає, а тільки губи ледь-ледь кривить.

— Ні, ти не криви губи, — насідала класний керівник. — Ти признайся, де пропадав.

— Я не пропадав, — обзивається Зяблик.

— А де ти був?

— А я до свого діда ходив, — незворушно відповідав Зяблик. І нарешті, брався розказувати: — Прийшов до діда, а він із лежанки не встає. Геть зовсім ослаб, що й не ворухнеться. То я водою поїв.

У класі сміються. Роздратована вчителька питає:

— А хіба в нього баби немає?

— Яка вже та баба!.. — дуже серйозно, по-дорослому каже Зяблик і байдуже махає рукою. — Ту бабу теж треба поїти.

Знову сміються. Зяблик здивовано позирає на товаришів — чого ви, мовляв, регочете, адже все це я розказую серйозно. І такий він щиросердний у здивуванні, що вчителька лагіднішає і ні з уроку не виганяє, ні по матір не посилає.

Якось прийшов Зяблик до класу з граком за пазухою. Навіть не з граком, а з маленьким граченятком. Одігрівав його за пазухою, поки вчителька звернула на нього увагу.

— Чого ти чухаєшся, Зяблик? — мовила до нього.

Учні, наперед знаючи, що відбудеться цікава розмова, вже почали осміхатись.

— А я не чухаюся, — заперечив Зяблик.

— Що ж ти робиш?

— Граченя тримаю.

— Яке граченя? Звідки воно в тебе? Навіщо приніс?

— Воно з гнізда випало, то я підібрав, щоб машина не наїхала чи корова не наступила.

— Отак і сидітимеш на уроці?

— А що, сидітиму..

— Іди й викинь, я хочу проводити уроки не з граченятами, а з дітьми.

Зяблик вийшов із класу і більше не повернувся.

Коли давали додому вивчити вірш, то Зяблик майже ніколи нічого не міг вивчити. Виходив до дошки і мовчав.

— Ти чого мовчиш? — запитувала вчителька.

— Я згадую, — спокійно відповідав Зяблик.

— Ну, згадуй, — дозволяла вчителька, знизуючи плечима.

А по хвилі: — То що, згадав?

Зяблик неприродно голосно, майже викрикуючи, починав декламувати, проте збивався на п'ятому чи шостому слові. Збившись, блукав очима по стелі, по підлозі, наче там намагався прочитати потрібний текст.

— Чого ти мовчиш?

— А я згадую, — знову повторював Зяблик.

— Сідай на місце, ти нічого не вивчив.

— Неправда! — ображеним грубим голосом одказував Зяблик. І знову згадував одне чи двоє слів із вірша. Якщо в учительки вистачало терпіння, Зябликові вдавалось-таки згадати весь вірш до кінця. Але найчастіше Юрко все-таки одержував двійку.

Так от подія, що прогриміла на весь район і навіть на всю область, у нашій школі трапилася, і саме з Юрком Зябликом. Одного разу після уроків зібрався гурт учнів молодших класів, і пішли вони не додому, а до річки. Провесіння пора стояла, верби вже починали зеленіти довгими хвилястими косами, а на голому вітті кленів рясний брунатний цвіт затемнів. Спершу діти никали чередою з горба на горб, просто на воду дивилися, далі в небо задирали голови — чи побачать прилітних птахів.

(Згодом так і запротокольовано в документах: ходили над річкою і в воду дивилися, а також у небо — чи не летять гуси або журавлі.)

Річка вже кілька тижнів як вивільнилася від криги, повинь спала, і текла вода в піщаних берегах не дуже весело й швидко. На тому місці, де влітку видовжувалася коса, порався біля човна дядько Родіон, знаний у селі як п'яниця й забіяка. Дядько Родіон хотів, либонь, переправитися на той бік, але побоювався — ніхто ще не плавав, та й течія швидка. Всі діти стовпились біля човна.

— Що, дядьку, пливти хочете? — поспитав Зяблик.

Родіон глипнув на нього сердито, ніби образили його, і буркнув:

— А ти що — спрос?

— Я не спрос,— розважливо відказав Зяблик, а всі діти засміялись.— Я лише так.

— А не спрос, то не сунь свій нос,— знову буркнув дядько.

Діти ще зареготали. Зяблик обійшов навколо човна, копнув у кількох місцях черевиком і мовив:

— О, хіба човен? Він же зовсім розсохся, візьмете й потонете, тільки булькне.

Родіон дивився на нього, як на прояву.

— Ти чого по човну стукаєш?

— Я лише так,— іще розважливіше зажеречив Зяблик.— Я кажу те, що є.

— А хто тебе просить?

— Хіба треба просити?

(Згодом діти всю цю незначну розмову пригадували слово в слово, ніби то могло мати велике значення.)

— Ану забирайся звідси!

— Хіба це ваша річка чи пісок? — слухно заперечив Зяблик.

— Дивись, ти у мене добалакаєшся,— пробурчав Родіон.

Невдовзі діти стояли на березі й стежили, як він переправляється. Човен швидко зносило, дядько силкувався гребти веслом, проте марно. Посеред річки обернувся до дітей і погрозливо помахав кулаком.

— Собі самому! — крикнув Зяблик, але той, либонь, не почув.

Коли дядько дістався протилежного берега, вони затіяли гру в війну. Спершу просто бігали одне за одним, боролися,

качались по землі, а далі надумали розділитись на дві ватаги, й неодмінно так, щоб ув одній ватазі був Гітлер. Звісно, всі відмовлялись, бо кому ж хочеться!

— От які ви! — дратувався Зяблик. — Це ж не назавжди бути за Гітлера. Пограємось — і край!

Охочий не знаходився. Врешті, сказали Зябликові:

— Сам будь, коли такий розумний.

— То й буду, — згодився той. — Начуватиметесь у мене. Рятуватиметесь, хто зможе, а хто не втече — пощади не матиме.

Повиламували дрючки і строчили з тих дрючків, наче з кулеметів. Такий крик і тріскотнява стояли в березі, наче розпочалася справжня війна. Звичайно, «гітлерівці» на початку гри наступали. Вони, пострілюючи з дрючків, перебігали від куща до куща, і коли вважалося, що вони когось убили, то убитий мусив лежати й не зводитись із землі. Згодом убиті всі позбиралися на кручі й чекали, що ж далі.

У Гітлера, чи то в його поплічників, знайшлися сірники, й тепер вони не просто воювали, а спалювали міста і села. Тобто збирали в купи очерет, суччя всяке, галуззя — й підпалювали. Скоро по всьому березі тремтіли високі дими, все заслано сивими пасмами, і в тій заволоці війна точилася ще цікавіша й ще запекліша. «Гітлерівці» скаженіли, не милуючи нічого живого.

Та історію не повернеш назад, і після Сталінграда довелось їм одступати. Покотилися назад, котились довго, й було їм важко, бо навіть недавно повбивані ожили й стали мстити. Потім усі гуртом накинулися на Гітлера, схопили за руки та за ноги і, дружно прокричавши «ура!», проголосили перемогу.

— А тепер, — міцно тримаючи мокрого й брудного Зяблика, стали вирішувати, — поквитаємося з ним за злочини!

— За кров народу! — кричали.

— За сльози матерів!

— Ура!

— За вдів і сиріт!

— Ура!

— За землю рідну!

— Ура!

Отак, оточивши Зяблика, вичитували йому всі кривди, заподіяні гітлерівцями, звинувачували в морі, голоді й руїнах.

І при цьому голосно кричали «ура!», радіючи, що страшна війна, яку вели з ворогами, вже позаду і ворогам за все можна відплатити.

А як покарати Гітлера? Довго не думали — вирішили втопити, щоб і сліду на землі не зосталося.

— Може, я сам скочу в річку? — мовив Зяблик і зіщулився: було ще холоднувато.

— Е-е, скочиш! — заперечили йому. — Скочиш — і вилізеши на берег. Ти ж умієш плавати!

Гітлер не перечив — справді-бо вмів плавати. Тихої погоди перепливав без передишки цю річку до протилежного берега й назад. Крім того, вмів, набравши повні легені повітря, довго триматися під водою.

Щоб не випірнув, надумали причепити йому до шиї камінь. І зразу ж знайшли неподалік чималенький валун, обліплений жовтою глиною.

— Ну що, цей камінь підійде? — поспитали в Зяблика.

Той підняв у руках камінь — й усміхнувся.

— Підійде, — мовив.

— То що, за пазуху запхнути?

Спробували запхнути камінь за пазуху, проте не вліз. Та й Зяблик почав кричати, що дуже холодний.

— А як же інакше? — питали в нього.

— На паску підчепіть, — порадив сам Гітлер. — А пасок прив'яжіть до шиї.

Хтось ізняв пасок, а що одним не можна обв'язати, щоб і для зашморга вистачило Зябликові, то він і свій пасок зняв та дав хлопцям. Був у нього гарненький пасок, із телячої шкіри, ще зовсім новий, а фігурна пряжка, яку Зяблик часто чистив, аж сяяла. Хлопцям та пряжка найбільше сподобалась, і хтось мовив:

— Оце пряжка! Шкода такої, правда?

— А чого там шкода, — заперечив Зяблик. — Хіба з нею що станеться?

Згодилися, що з пряжкою нічого не станеться, ото хіба що шкіра трохи намокне. Добре припасували вагу, приладнали Зябликові до шиї й повели до річки.

З протилежного берега повертався в човні дядько Родіон. Либонь, запідозрив щось, бо звівсь у човні і, розмахуючи руками, кричав. Діти звернули на нього увагу й стали дружно

реготати — дуже смішним здався дядько Родіон. А той ухопився за весло й почав щодуху гребти. Течія зносила його човен...

— Давайте швидше, а то Родіон летить.

Спершу Гітлер ішов сам, а потім схопили його за руки, щоб не здумав вириватись. Вивели на кручу.

— Сам стрибнеш? — запитали.

І раптом у Зябликових очах з'явився страх — він зрозумів, що хлопці не жартують. Губи затремтіли, все на ньому настовбурчилося, став схожий на перелякане пташеня, котре відчуло подих небезпеки.

— Хлопці! — закричав. — Та що ви? Хлопці! Ну!.. Погралися — і край...

— Топіть Гітлера! Ура!

Гурт насідав, Зяблика зіпхнули на самісінький край, хтось іще надав плечем — і раптово Зяблик зірвався з кручі й полетів у річку.

Тільки стояло в дитячих вухах його останнє:

— Хло-о-опці!

Й тоді, коли він зник під водою, діти зрозуміли, що сталося. Дехто кинувся тікати, дехто став спускатись до річки... Дядько Родіон, лаючись, поспішав до кручі. Зносило, і човен пристав ген-ген оддалік. Дядько, застряючи важкими чобітьми в піску, біг і, здається, ніяк не міг зрушити з місця.

Весняна вода котилася швидко; на похмурій, зовсім надвечір згаслій поверхні, не виднілося жодного сліду...

ПО КОЛОСКИ

Мати будила мене раненько. Я довго не міг добрати, хто і як витягує мене з глибокого чорного сну, в якому тепло й солодко, і майже силоміць заштовхує в день, у знайому хату з лавками попід стінами, на дерев'яний тапчан, під грубе рядно. Заплющував очі, намагаючись пірнути в чорноту, але мати настирливо торгала за плече, скидала рядно, — і я мусив протирати заспані очі, які не хотіли розклеплюватися, злипалися, — а коли я розплющував їх, то на мене раптово сипалося водопадом сонячне світло, густе й сухе.

Пив молоко ще тепле, з-під корови. Підпалок — глевкий, з остюками, застрягав у горлі. З печі плигала на долівку кицька,

вигнала спинку і довірливо дивилась; обережно нявкала, випрохуючи сніданок. Щипав для неї пучками підпалок, сипав донизу. Вона ковтала ті крихітки миттю... Мати знаходила в кутку велику торбу, вивертала її і, коли надибувала де в рубці застряглий колосок, видлубувала його, кидала на купу в куток. Далі ховала до торби яблуко, трохи підпалка та цибулину, і я йшов.

Дзвенів ранок. Тополі гінко вганялись у голубе небо, пили звідти верхівками свіжість. На вигоні виляскували гарапники: хлопчак зганяли до череди худобу. Тітка Югіна вигнала з двору свою рябу, похльоскуючи її хворостою то по білій, то по чорній латці.

— По колоски? — спитала вона.

— Еге, по колоски.

Поминула мене і сама до себе сказала:

— Ото ця Постоючка... Ще вдосвіта посилає дитину по колоски...

На вигоні худоба ходила по зеленій, аж темній, траві. Роса холодна, то босоногі хлопці та тітки стояли під стіною колгоспної комори, на сухій глині. А коли хтось бігав завертати корову з шкоди, то босі ноги залишали на росяній паші виразні блискучі сліди: ніби проторочено...

Чим далі йду, тим сухіша стає курява на шляху. Проте коли забрести на шпорищ, то росу ще сонце не збило, ще студено. За кузнею на рову сидить Маруся. Мабуть, вона очікує на мене. Маруся вже назбирала квітів і в'є вінок. Сама вона мала й ряба, любить плакати — ні сіло ні впало. Але добра. Коли їй довіришся, то не перебреше, а то й зовсім не розплеще. Пов'язалася хустиною аж до злинялих брів: щоб жнив'яне сонце не насмажило голову.

Вона рушає зі мною, і, закинувши торби на плечі, ми балакаємо про всяку всячину. Коли доплентуємось на Хаенщину, сонце підбивається високо, на чотири дуби від землі. Стоять полукіпки, палахкотять жовтизною. Стерня — висока, штурпаки чималі стирчать, і дибати по ній важко. Ми нагинаємося — перші житні колоски потрапляють до рук. Вони ще не обсохли, мокрі, а особливо з того боку, на якому лежали. Навколо нас пахне вистиглою соломою, зерном, землею, і цей густий запах перебивається протягом вітерця, свіжості, якою дихає обрій. Далеко скрекотять косарки, беззвучно пливуть між полукіпків хури, але ми уникаємо людного місця, тримаємося

біля соняшникового клину, куди можна безпечно чкурнути при нагоді. Маруся підтикала спідничку, оголивши худі незапалені ноги, що засмагли лишень до колін. Колоски вона збирає в пелену, а потім висипає в торбу. Ну, в мене пелени немає, то доводиться за пазуху. Остюки колються, липнуть до тіла.

Захлявши та наморившись, ховаємося в соняшники. Сідаємо на землю, поміж мишійку та березку. Зламую великий кружалок із зів'ялим жовтим цвітом по боках, стираю кулаком та ліктем золоту тіменуху з насіння, — і дзьобаємо. Насіння ще не загусло, воно м'яке.

— Ниньки я їла дереуни з салом, — озивається Маруся.

Вона зосереджено випльовує лушпиння, кілька лушпайок зачепились на підборідді — то білим, то сірим боками. Мені давно вже кортить віддати їй яблуко, яке поклала до торбини мати, але щось стримує, я не наважуюсь. Дуже кортить, але рука ніяк не простягнеться до торби, ніби хто її тримає.

— А я пив молоко, — кажу. — З підпалком.

Оддалік від молотарки та косарки, які бовваніють на запорошеному маревом обрії, вже ходять із торбами старі баби, малі діти. То згинаються, то розгинаються, а руки їхні опущено донизу, потопають у глибокій стерні. Збирають колоски. Вишукують їх найбільше у будячинні, серед кострубаків лободи. Іноді пускаються підтюпцем, щоб хто не вихопив із-перед носа жмуток важких житняків, що стомлено прихилились між груддя.

Підобід, коли полудневесонце розжарюється немилосердно, я, Маруся та інші дїтлахи сходимося біля польової кринички. Тут вибалок, зарослий по низині очеретом. Пасеться череда. Іноді якась рогата прудко біжить поміж жита, підгрибаючи ратицями стиглі хвилі — тікає від гедзя. За нею з лементом гасає пастух, він то виборсується з-поміж жита, то потопає в ньому, спливають то картуз, то голі плечі.

Зеленоока дівчинка не з нашого кутка, а десь звідти, з Оболоні, розкажує:

— Ще до війни люди добре жили, все мали.

— І коржі білі? — питає Маруся.

— Авжеж, — стверджує дівчинка.

— І білий хліб щодня їли?

— Та його стільки було, що ніхто й дивитись не хотів.

Очі у всіх стають широкими й прозорими від здивування.

— А були такі довгі, з дірочками всередині, цукерки, що м'ятою пахнуть?

— Питаєш! Ніхто шоколаду не купував...

Замовкають, бо й не уявляють, що таке шоколад. Мабуть, це щось солодше, ніж звичайні цукерки. А дівчинка веде далі:

— Якби не війна, то й тепер було б усе.

І кожен по-своєму береться пригадувати війну з німцями, яка закінчилась два роки тому... Перед моїм зором постає замуроване кригою вікно, нагріта диханням голуба ополоночка в білий світ: у тому білому світі зима й війна...

Полуднуємо. Видовбуємо з торб плескати пампушки, чорні окрайці, шматки підпалків. Цибулю й часник. Ніхто салом не ласує. Може, у кого і є, так той постарається з'їсти нишком, на самоті. Або й уже з'їв.

На дні моєї торби, під колосками, лежить яблуко...

Сховавши назбиране в будяках, що гудуть пелехато-басовитими бджолами, приходимо на тік. Тут гуркотом та курявою захлинається молотарка. Линвою відтягують вимолочену солому. До барабана сніпки подають вилами два діди.

Приїжджає на бігунках бригадир. Він червонолиций, з веселими очима, що вимережані кривавими прожилками. Бригадир балакає з вагарем, із довгообразим машиністом. Незабаром молотарку зупиняють, бригадир виймає з-за халяви свіжу газету. Сідають усі на сніпки, бригадир починає читати.

Потім бачимо, як він іде на бігунках від молотарки. Поряд із ним сидить наша сусідка Югіна, бригадир везе її в село обідати. Нікого не везе, тільки її. Вона назривала синіх волошок та червоних маків, тримає повний пучок. Бригадир обнімає її однією рукою за стан, вони обоє сміються. Жінки з току прикладають долоні до очей, дивляться на них та насмішкувато похитують головами. Ось бригадир з Югиною щезають у соняшниках, і тепер уже нічого не видно — ні вороного коня, ні квітів у Югининих руках.

Маруся вже набила повну торбу. Вона завжди встигає назбирати швидше, ніж я. Тепер помагає мені. Сонце похилилося донизу, ми вимірюємо ступенями наші тіні. Тіні довшають і ніби густішають, просочуючись темрявою. Колоски ще теплі, але вже не такі гарячі, як у полудень.

Коли виоруємося із збиранням, то на рапсі, серед жовтого погойдування, зриваємо червоні, кривависті — з волохатими

тичинками — маки. На пелюстках свіжобрунатні смужки. Ті пелюстки тримаються непевно, махнеш різко — і вже крихко відламуються, полум'яне стеляться донизу. Маруся ще знаходить волошки, і тепер букет у неї такий, як у Югини.

Глухою балкою пробираємося до села. Дибаємо віддалік од шляху — він біліє праворуч, по ньому суне череда, збиваючи густу куряву. Голосне мекання потопає в тій куряві, задихається; іноді над сірою хмарою спалахує очищеним від кори боком палиця ясенова чи кленова: перепадає неслухняним.

Корівник, конюшня, кошара та кузня залишаються осторонь; ми виходимо на вогкий луг, за рогозою та лепехою спить темно-голубим сном широкий став. Волога трава плеще по ногах, змиває пил; іноді загрузаємо по кісточки, і болото спрагло чвакає.

— Кум-кума, спечи пирога, — передражнює Маруся лінивих жаб.

Роздягаємося догола. У Марусі шкіра відразу ж береться гострими пухирчиками, стає гусячою. Хоча не холодно, але Маруся тремтить, зіщулившись. Вона зовсім худа, кості так і випирають із-під шкіри. Мені на мить соромно стає на неї дивитись, і я одвертаюсь. А вона ніби нічого й не тямить, дивиться на мене.

Бусел никає по мілкому, ловить репетух. У цього червоний дзьоб, ніби вимочений у диких польових маках. Зв'язуємо перевеслом нарвану рогозу, вкладаємо на ній торби. Маруся спершу помагає мені вивести два химерні плотики на чисту воду, далі поспішає на берег, одягається. Вона на той бік перейде по гатці.

Штовхаючи поперед себе рогозу з торбами та одягом, занурююся по пахви, пускаюся в плав. З правої руки доторкнулося дужкою до землі сонце, все в рум'янцях. Об моє тіло б'ється дрібна риба, іноді заметляє слизьким хвостом коропчак біля грудей. Свійські качки гайнули геть, налякавшись, але враз і вгамувалися. Смердить жабуринням, водою, настояною на прогнилому болоті.

Намацую мілке в очеретах, ноги загрузають у мулі, натрапляють на корчі. Чирок вихопився з дрібної заплави, зашелепав крильми. Звалюю на плечі обидві торби і йду у сизий вечір. Поміж білих гречок, що дзвенять мурашкою та пізними бджолами. Над білим покривалом із брунатною підторочкою — чорні, верткі — зблискують ластівки.

Вершник вихоплюється з ярка. Кінь під ним весело станцює то передніми, то задніми копитами, і ось уже вершник мчить прямісінько на мене. На кінській спині лінкувато погойднується гарапник. Тікати нікуди. Він близько. Я топлю в солодкій гречці обидві торби і з удавано безпечним виглядом іду назустріч. Дуже страшно, а йду.

Бригадир зіскакує з коня, зв'язує до купи обидві торби, перевішує через кінську шию. Повертається до мене і кричить:

— Злодю-уга!

Від тих слів дихає чорним мороком. У вухах гасне цокіт копит, приглушений польовою стежкою...

З Марусею ми здibuємося біля Вовчої криниці, в балці. Вона нічого не питає, бо бачила все, сховавшись у шипшині. Там, у жалких кущах, вона, видно, й понівечила свій букет: із маків залишились цурпалки з однією-двома кривавими пелюстками, а волошки журно посхиляли сині голівки.

Вона сідає на вербовий пеньок, трухлявий, жовтий. Дивиться кудись убік, туди, де в хмарі вмерло сонце. І дуже тихо, кволим голосом обзивається:

— У моїй торбі було яблуко для тебе. Не могла зважитись, щоб віддати...

Вечір попелястішає, сизіє. Це вже у селі розпахтілися матіоли, нічні красуні. Місяць скоро народиться над Вовчою криницею...

ШАПКА

Наші наступали. Через село просувалась військова частина, а жінки й діти, стоячи біля воріт, раділи: йдуть, а краю не видно. Якийсь веселоокий червоноармієць, з закіптюженим, але бадьорим лицем, припинив своїх коней біля Мартиноного двору й попросив:

— Чи не пригостите холодною водицею?

Марта, шкодуючи, що немає молока, винесла з хати кухоль води й поки йшла до воріт, то витирала його широким празниковим рушником, вихопленим зі скрині. Молоденький солдатик припав до кухля, спрагло пив, а коли на мить відірвався, то якось здивовано й зачудовано подивився на жінку

та на її сина, що стояв поряд, тримаючись за ворину. Може, щось подумав таке чи пригадав, — тільки очі його зволожились, спалахнули приглушеним блиском... Напившись, запитав:

— Живете?

— Живемо, — відповіла Марта.

— Ще прохолодно, то нехай ця шапка вашому малому буде, — сказав і добув у передку сіру зимову шапку, з зав'язаними навушниками, з зорею.

Підморгнув — і поїхав. Дивилися вслід — може, оглянеться, може, рукою махне. І стало в Марти на серці так, ніби від неї рідний брат віддаляється чи син. Вона аж постаттю вперед подалась.

Як надів ту шапку Андрій, то, здається, ніколи вже не скидав. Сідає до столу обідати чи вечеряти, — в шапці, то мати мусить нагадувати, що треба зняти. Вкладається спати — знову в шапці, ніби в ній краще сни снитимуться.

— Чи вона втече від тебе, чи хтось вкраде, га? — гнівалась мати. — Якби солдат знав, що ти в ній спатимеш, то ніколи б не подарував.

— А подарував! — не згоджувався син.

— Ось візьму заховаю, поки порозумнішаєш.

— Ото багато треба розуму, щоб носити шапку.

— Бо таки треба.

Він і літом її не скидав. Людські діти — як діти: голомозі чи в картузах ходять, а в цього шапка немов приросла до голови. То дядьки вже й насміхались — мовляв, ти вже не головою думаєш, а дарованою шапкою, проте й глузи не впливали, бо Андрій до них не прислухався і не зважав. Він пишався, що такої шапки нема ні в кого. Були схожі, але все якісь зношені, із збитим хутром, із надірваними вухами. А ця — яскраво-зелена, з настовбурченим хутром. Тоді ще не знав, що воно не справжнє, а штучне, тому не раз доводив, що на цю шапку пішла шкура такого звіра, який у них не водиться. Хлопці, здається, йому вірили, та не зовсім. Бо одного разу навмисне надірвали вухо — і там виявилась не шкура, а звичайний крам. Проте й цим ніхто нічого Андрієві не довів — він, як і раніше, був переконаний, що такі звірі, хутро яких пішло на його шапку, водяться в далеких краях.

Коли купався з хлопцями, то не просто знімав шапку й клав на березі, а обережно замотував у сорочку або ховав у штани.

Плаваючи, пірнаючи, ніколи не захоплювався так, щоб забути про все на світі, — раз у раз позирав на свій одяг, щоб ніхто не підкрався й не поцупив шапку.

Спочатку завжди ходив із зорею. Та коли на одному ріжку полушився червоний лак і з-під нього виглянула біла бляха, Андрій вирішив носити її тільки подеколи. Женучи в поле худобу, залишав на миснику, щоб ніхто не міг знайти. Не зодягав її тоді, коли виносив з-під свині гній чи ходив з матір'ю у ліс по в'язку. Проте зоря завжди червоніла на шапці, коли він бігав гратись до хлопців на вулицю чи вирушав до клубу, коли туди приїжджало пересувне кіно.

Вважав, що всі тільки й дивляться на шапку, що всіх тільки й вражає зоря.

Його записали у перший клас, і восени він пішов до школи. Власне, школи не було — її у війну спалили, і в ті важкі роки один клас вчився в тітки Харитини, сліпої на одне око, другий — у дядька Тимоша, знаного в селі за людину, що нічого власного не пожаліє заради інших. Ще два класи містились у колгоспній коморі, яку задля такої okazji переділили на дві половини та в стінах попрорубували вікна. Тітці Харитині колгосп виділяв за хату палива й хліба, дядько Тиміш від плати відмовлявся, а за комору, звичайно, не треба платити нікому, бо єдиними її мешканцями тоді були миші, коти й горобці. В коморі давно вже й не пахло хлібом, але миші любили появлятись іноді під час уроку, пробігти байдужісінько по долівці й зовсім байдужісінько щезнути в шпарці. Горобці залітали через діри в даху, пурхали над головами, і діти вже не писали, не читали, не слухали вчителя, а тільки з веселим криком стежили за горобцями, поки вони зникали через ту саму діру.

Андрій, не знімаючи шапки, сів біля вікна. Вчителька, прийшовши на перший урок, сказала, що всі повинні познімати головні убори, бо тут школа. Важко було повірити, що ця комора — вже не комора, проте діти постягували картузи, а дівчатка — хустки. Тільки він один залишився сидіти в шапці, згорда позираючи на товаришів. Вчителька наказала йому встати й запитала:

- Може, в тебе болить голова?
- Ні.
- І вуха не болять?
- Ні.

— То чому ж ти сидиш у шапці?

— Я... я... — почав був Андрій, але не зумів пояснити.

Хоч у класі й сміялись, проте він так і не захотів зняти шапку. Його кидало то в жар, то в холод, проте досидів до перерви, а потім обачно, щоб ніхто не помітив, гайнув у кущі, пересидів там трохи й подався до млина. Покрутившись біля млина до обіду, додому пішов разом із усіма школярами.

Кілька днів він не наважувався з'являтися у класі, де треба знімати шапку, проте довго втриматися не міг — його тягло до гурту, до навчання. Вирішив, що на уроках сидітиме без шапки, але ж на перерві ніхто не заборонить бігати в шапці.

Він так і вчинив. На уроках затискував шапку між коліньми, часто витягував, щоб глянути на зірку, й ніяк не міг дочекатись дзвінка на перерву.

Принесли похоронну на батька, що загинув у Німеччині. Марта мовчала перший день, мовчала другий. «Що в неї, сліз нема? — дивувалися сусіди. — Поплакала б, легше стало б». Але вона не плакала, тільки марніла на виду, марніла. А потім почала всім казати, що хоче їхати в Німеччину.

— Чого ви туди подастесь? — питали.

— Могилу знайду.

— Хіба відшукаєте? Закопано його в братській, а тих братських там — не одна.

— Найду, — стояла на своєму.

— Знаєте, скільки там народу вигибло? Це вам не на базар добиватись. Та й не пустить вас ніхто.

— Пустять.

Проте не поїхала. Чи світу злякалася, чи передумала вириватись. Була схожа на гілляку, відламану од зимового дерева: і схожа на живі гілляки, а з весною вже не зазеленіє, а з весною й стане видно, що мертва.

Як і раніше, поверталися з війни. В того руки нема, а в того — ноги. А той, дивися, з руками й ногами, але ж бухикає на кожному кроці, блідий, — з усього видно, довго не протягне. На фронтах залізо його не добило, то тут рана доконає. Ото тільки й радості, що село своє побачив, по рідній землі походив. Але й недобитки були дорогі, бо рідні — чоловік, батько чи брат.

І Марта чекала, що повернеться. Ні розум, ні серце не хотіли вірити папірцю, обведеному чорною рамкою, німому й бездушному. І не одна вона була така серед тих, хто одержав

похоронну. Бо хіба раз таке траплялось, що віджурилися, виплакали горе, а через кілька місяців лист приходить від солдата, що живий-здоровий, воює, всім родичам низький уклін. Чекала й Марта, бажаючи долю змилоствитись над нею й над дитиною.

Вже давно передумала їхати шукати могилу. З кожним днем все більше здавалось — не знайде, тому що її ніде нема. Тому що не хоронили її чоловіка в землю, не взяла його ні куля, ні осколок — не могло бути.

Хлопці пішли в ліс, щоб по бліндажах понишпорити, і Андрія взяли з собою. В одному знайшли гранати — буде чим глушити рибу в ставу. Щоправда, глушити не дозволяють, але хіба дозволу в когось питатимуть? У другому надибали патрони — кожен позапихав у кишені й за пазуху поклав — прийдуть додому, то знадобляться. От якби відшукати широкі гільзи від снарядів, можна б кухлі з них повірізувати. Оце б до аеродрому податись, що під Калинівкою, там, розказують, багато німецьких бомб і мін зосталось.

Як завжди, кепкували з Андрія. А найбільше з того, звичайно, що в шапці ходить узимку й улітку — ніколи не знімає. Хлопець відмовчувався, бо що мав казати? Коли зірвали з нього шапку й почали закидати її то в кущі, то на дерева, Андрій ганяв за всіма з криком, щоб віддали. Те ще більше запалювало товаришів, хтось так кинув шапку, що зачепилася на грабі й не падала. Коли ж Андрій збив її дрючком, то знову схопили й почали жбурляти в озеро. Андрій мало не плакав і благав:

— Оддайте!

Всі тільки сміялись. Тоді він сказав:

— То батькова шапка, віддайте! То батькова, віддайте!

Він у ту хвилину й справді вірив, що носить батькову шапку. Так давно бачив батька, що й не пам'ятав його, і образ молодого солдата на підводі злився з образом батька, і тепер він кричав услід товаришам-напасникам, що шапку дав батько, коли проїжджав із військами через село. Йому повірили чи ні, але ніхто вже не жбурнув шапку — віддали та й посміялися, що він так перелякався.

Розклали над озером багаття й накидали туди патронів, щоб почути, як рватимуться. Дуже скоро бахнув один патрон, піднявши вгору купу попелу, а куля тільки дзизнула й загрузла в землі, зовсім близько біля них. Надумали сховатися за дерева,

бо тут патрони почали рватись один за одним, і всім стало страшно. Багаття од вибухів погасло, тільки сотався сіренький димок та в повітрі смерділо згорілими набоями й спеченою травою.

Постріли вщухли, повилазили із своїх засідок, дуже веселі й вдоволені.

— О-о, а він і не ховався! — закричали, вгледівши, що Андрій лежить поблизу багаття.

Коли підійшли ближче, то побачили, що він лежить на боці, голова закривавлена, сорочка також у крові. А шапку тримає обома руками, наче побоюється, що хтось вихопить ось-ось — чи друзі, чи вітер, що шастає то по землі, то у верхівках дерев.

Хлопці переглянулись між собою, підступили ближче один до одного, боячись того, що сталося. Мовчки обернулися й пішли геть. Спочатку повільно, а далі кинулись бігцем, ніби за ними по п'ятах гнався страх. Навіть чули, як страх тупоче по стежці, як чіпляється за гілля, як засапано дихає. І ще їм чулося, як позаду хтось кричить Андрієвим голосом:

— Оддайте!..

— Оддайте шапку!..

— То батькова шапка!..

РІДНІ

Хочу розповісти дещо не про людей, а про корів.

До війни в нас була Зірка — так звали корову червоної масті за велику білу латку на лобі. Звичайно, вона любила їсти зелену лугову траву, гичку, польові бур'яни, любила пити тепле пійло. Мабуть, велике задоволення мала від того, що її доїли, і від ремигання. Подобалося їй також, коли чухали за вухами й між рогами — тоді Зірка то зводила, то опускала вуха, і здавалося, ось-ось ворухне рогами. Роги в неї довгі, закручені і потрібні їй не для бійок, а для краси. Радісно було дивитись на неї, коли ввечері поверталася додому в череді, з гідністю несучи розповніле вим'я, а ще з більшою гордістю — розкішні роги.

Звичайно, в неї були розумні очі, які свідчили про лагідну вдачу. Вона була повноправним членом нашої сім'ї, про неї говорили, думали й турбувалися більше, ніж про себе. Телята, які приводила в нашу сім'ю (я не боюся говорити, що приводила

вона їх таки в сім'ю), ставали для нас рідними братами або сестрами — залежно від того, були це бички чи телички. Коли Зірка поверталася з поля пізно, всі турбувалися, щоб із нею бодай чого-небудь не сталося. Коли вранці просиналася в кепському настрої, то це псувало нам настрої на цілий день. Коли Зірка накульгувала на передню або задню ногу, мимоволі в нас також починала боліти ліва чи права нога.

Мати завжди розмовляла з Зіркою. Тобто говорила мати, а корова тільки слухала. А слухати вміла: ствердно постукувала ратицями, заперечливо помахувала хвостом, раз ураз повертала голову, щоб, мабуть, простежити за виразом материного обличчя, в її очах проскакували лукаві або іронічні іскорки, а то ж застигала непорушно — чи вражена почутим, чи глибоко його обмірковуючи. Про що ж говорила з нею мати? Про те, що сьогодні був жаркий день і Зірка, мабуть, не напаслася; про те, що вже другий тиждень підряд на молоці встоюється тонка плівка сметани, — мабуть, чередники гонять їх на гіршу пашу; про те, що лісник обіцяв продати копицю сіна, а воно ж у лісі духмяне, поживне, всю зиму в хліві пахнутиме літом і лісом.

Ми також розмовляли з Зіркою. Розпитували, де паслась, де пила воду, чи не ходила в шкоду і її за те не били. Обнімали її за шию, гладили по здухах. Вона з гідністю приймала нашу ласку, не запобігаючи їй, не випрошуючи.

Загинула Зірка від осколка снаряда, що вибухнув біля неї. Сконала не одразу, і, тужливо ревучи, кликала на допомогу. Батько не підпустив нас близько, а коли корова здохла, то він, злупивши шкіру, закопав її в яму. Всі почувались пригнічено, наче стали сиротами. Не раз траплялося з матір'ю і з нами, що йшли в хлів до Зірки — і вже за порогом, бачачи тоскну й німу пустку біля ясел, пригадували, що її нема.

Ще раніше, ніж загинула Зірка, колгоспний товар збили в гурти, виділили гуртоправів і погнали на схід. Гуртоправи повернулися незабаром уже без худоби. Розказували, як їх бомбили з літаків, як, убита чи поранена, загинула більша частина товару, а решта порозбігалась по полях, по ярах, що й позбирати їх до купи ніхто не зміг. Так пропала колгоспна череда, і корівники zostалися порожні, тільки по господарству бігали бички-однолітки, голодні й неприкаяні. Потихеньку люди розібрали їх по дворах, спочатку берегли, наче сподівалися на щось гарне, а під зиму й узимку почали різати.

Наш сусіда Максим Гордійчук також був приставлений за гуртоправа. Щоб урятувати й свою корову, Гондолу, він прилучив її до череди. Після того, як їх розбомбили, сусіда не повернувся назад разом з односельцями, він довго блукав по ярах, шукаючи свою корову, розпитував про неї в подорожніх, але марно. В село повертатись не наважувався, бо знав, що жінка сваритиметься за те, що не послухався, не залишив Гондолу вдома, як радила вона, а погнав нещасну корову світ за очі, на певну смерть. В марних пошуках минув день, минув і другий — довелося все-таки повертатись додому.

Жінка думала, що його вже нема живого. Спершу тільки зіпала й схлипувала, дивлячись на чоловіка таким жалісливим і відданим поглядом, що йому хотілося заплакати. Та коли жінчине розчулення минуло, вона запитала про Гондолу. Чоловік розповів про те, як загинула череда, як він никав у розшуках. Жінка все дужче сповнювалась розпачем і, нарешті, почала дорікати Максимові, який нібито винуватий у всьому. Згодом вони майже примирилися з втратою рідної Гондоли, але вогник надії не гаснув у жіночому серці. Де б і чию б корову бачила, то придивлялась так, ніби неодмінно повинна впізнати в ній свою Гондолу. Їй таки пощастило — якимсь на базарі помітила перистий бік і, нетямлячись, кинулась через стовковисько, обняла корову, стала цілувати. Дядько, який вивів продавати, спершу доводив, що цю корову з теляти доглянув, але люди повірили не йому, а розпачу жінки, і дядько мусив признатися, що надібав корівчину в лісі... Вигнала жінка Гондолу в поле, дочекалася там ночі і повела її за налігач через вибалки, обминаючи села, і таки благополучно дісталась додому.

На цьому пригоди не закінчились. У селі ще не раз влаштовувались облави на худобу, яку, як і людей, гнали на службу великій Німеччині. І корівчина Максима Гордійчука вміла викручуватись із біди. Одного разу вона впала і не могла підвестись. А то два тижні переховувалась у ярузі, прип'ята мотузком до пня, і Гордійчучка навідувалась до неї, щоб переп'ясти, напоїти і заспокоїти.

Після війни Гондола була серед тих, на кому трималося село. Гордійчучка не жаліла для чужих дітей молока, а коли потрібно орати землю, то Гондолу разом із небагатьма іншими, також уцілілими коровами, з якимось десятком коней та десятком волів запрягли в плуг. Ще пізніше Гондолу забрали в колгосп

для піднесення артільного поголів'я, а згодом, коли поголів'я й справді таки побільшало, господарям у нагороду видали бичка.

У Хвойди була інша вдача, ніж у загиблої Зірки. Хвойда з'явилась на нашому подвір'ї ранньої весни, коли не треба турбуватись про пашу. Мати купила її в якогось чоловіка, який клявся, божився, що такої корови ніколи б не вивів продавати, коли б не треба будувати хату. Тоді чимало людей бралися зводити собі нові домівки,— й мати повірила.

Хвойда в перший же день сказалася, зірвалась і побігла у білий світ. Великий гурт людей бігав за нею по всьому селу, всі кликали й благали її на різні голоси зупинитись, бути слухняною, але Хвойда, зупинившись на деякий час перепочити й вислухати оті благання, позирала задержуватися веселими очима, а далі кидалася ще затятіше. Коли переслідувачі розійшлися, Хвойда стала біля чийогось теляти, почала обнюхувати його і дозволила батькові підійти до себе та схопити за роги.

— Ну, це не корова, а кавалерійський кінь,— сказав батько. Й пожартував: — Шкода, що ти отому продавцеві могоричу не поставила.

— Я його розшукаю й покажу, як обдурювати! — гнівалась мати.

— А може, вона молока дає багато?

— Отака хвойда?

З того дня ми й почали називати її так, а не інакше, хоча колишній господар казав, що нібито вона завжди була Ластівкою. Але подумайте, яка вона Ластівка, з отакою вдачею?! Молока вона й справді давала не дуже багато, як сподівалися, і мати, яка думала копійку-другу виторгувати за сир чи сметану, вважала себе обкраденою.

Вже через якийсь тиждень Хвойда показала себе так, що про неї знало все село. Коли намірювалася зайти в шкоду на чужий город, то втримати її не могла жодна сила. Коли в полі їй хотілося напиться води, то зовсім не чекала, коли вирушить до водопою вся череда,— Хвойда задирає голову і йшла собі спокійно, а якщо за нею гнався пастушок, то Хвойда кидалася бігцем, пастушок починав перебирати ногами швидше, а вона — ще моторніше. Напившись, Хвойда спокійно поверталась до череди, а то залишалася пастись

там, де їй більше подобалось. Не раз траплялося таке, що ввечері не поверталась додому, вирішивши переночувати в полях, і тоді доводилось вирушати на її розшуки.

Мати не раз плакала, проте це, звичайно, не допомагало. З плином часу ми все більше звикали до Хвойди, а вона, мабуть, до нас. Бо навіть тоді, коли пропадала на ніч і ми думали, що ніколи вже не побачимо її, норовиста корова все-таки поверталась, радуючи цим несказанно. Навіть батько чухав її між рогами й говорив:

— Здрастуй, кавалерійський конику.

Ми все-таки продали її. Про те, що корову треба продати, почалися розмови зразу ж, як вона з'явилась. Батько відмовлявся вести її на базар, кажучи, що не він купував. І одного разу мати таки зважилась, до сходу сонця вирушила з нею в район, а ввечері повернулася сама. Сказала:

— Коли питали, як звати, то я всім відповідала, що Ластівкою.

А ми ще довго журилися навіть за нею, за Хвойдою.

В ті роки корів на контракцію не возили на автомашинах, як тепер. Це тепер наб'ють дощок на борт, заженуть у кузов худобу, свиней чи овець — і гайда, а вони тільки байдужо глипають по боках, ніби все життя тільки те й робили, що їздили то туди, то сюди. В ті роки, коли треба доставити в район на контракцію (а простіше — на бойню) товар, то з колгоспу виганяли його раненько, гнали через села, через поля, поводитися делікатно й чуйно, щоб худоба у дорозі не схуднула, бо де ти потім позичиш тієї живої ваги?!

За планом колгосп мусив здати не так уже й мало, то відправляли на бойню не тільки справненький, тілистий молодняк, а й ту худобу, в якій вже випадали зуби і від якої було молока не більше, ніж від тих козлів, яких у колгоспах не розводили. Підійшла черга й Гондоли, яка успішно зіграла свою роль у піднесенні артільного поголів'я. Гнати її в район разом із іншою худобою випало на долю Максима Гордійчуку.

Звичайно, вони вже давно купили собі іншу корову, яка виявилась і на молоко щедрою, і по паші неперебірливою. Звичайно, майже встигли забути свою дорогу Гондолу — її місце посіла в їхніх серцях та інша, про яку треба щоденно піклуватись, яку треба вчасно водити до бугая і вміло приймати отел. Звичайно, саме та інша стала для них найдорожчою.

Спочатку, женучи гурт, Гордійчук і не звертав уваги на стару Гондолу. Та коли захляла й почала відставати, він спинив худобу, щоб попасти. А сам підійшов до Гондоли, почав її пестити, а вона, опустивши роги, слухала. Багато споминів промайнуло у Максимовій голові, й мимоволі на очі навернулися сльози. І він сказав, ніби Гондола могла зрозуміти:

— Якось воно буде...

Хотів заспокоїти не тільки її, а й себе. Хотів зробити їй щось гарне, а не гнати отак на бойню, проте не знав, що саме.

— Якось воно буде...— мимрив собі під ніс, повільно просуваючись із гуртом худоби.

Поки доплентався до ближчого села, то таки надумав Гондолу, яка ледве дибала, далі не пожене. Їй-богу, вона на це не заслужила. Їй-богу, Гондола заслужила на краще. Зоставить її в знайомій жінки, якій нелегко доводиться з дітьми без чоловіка, що загинув на фронті. Той чоловік був давнім Гордійчуковим товаришем, вони з ним колись в громадянську разом воювали. Що ж, Гондоло, перепочинеш у доброї жінки, оклигаєш, а там видно буде...

І чим важче вона йшла, тим легше ставало Максимові: таки хоче зостатись у добрих людей. Радів за неї, наче за сестру,— що зможе пристроїти її, що не так уже і кепсько їй житиметься, бо доглядатимуть, марно не кривдитимуть. А допитуватимуться в колгоспі, де подів Гондолу, то скаже, що впала там-то й там, мабуть, і здохла зразу ж, бо стара вже та нікудишня.

— Якось воно буде,— повторював Гордійчук, зупиняючи гурт біля знайомої садиби та вилучаючи з гурту Гондолу, місце якої в його серці, виявляється, жодна інша корова так і не змогла зайняти,— воно належало тільки їй...

ДО ТАНАСЬКИ ПО МОЛОКО

Михалку, ти ще довго з котами гратимешся? — озивається мати.

— А хіба я граюсь? То вони самі,— вуркотливо відказує син і знову смикає за хвіст смугастого Тигрика, який, виблискуючи круглими зеленими очима, пацає пазуристою лапою.

— Чи ти в мене маленький? Чи в тебе стільки розуму, як у лисого Тереня волосся на голові?

— О, треба було Тереня згадувати!

— А що, допекло?

— Допекло, як мертвому припарка.

— Язику тебе довгий, як лопата... Зоставляй своїх котів і йди до баби Танаськи по молоко.

— Ви не могли раніше сказати? Вже он ніч блимаками заглядає у вікно, а ви — по молоко!

— Хіба я не нагадувала? Та ти в мене спритний, аж-аж! Усе — встигну та встигну!

— Так ви нагадували!

— Михалку, не гніви, бо знаєш, що буває, коли мій терпець урветься? Одним кінцем він тебе лусне по лобі.

— А-а, хай лускає,— бубонить Михалко, проте збирається йти. Бо надворі ген-ген стемніло, а ночі ж тепер чорні.— Де гладущик?

Мати бере з припічка витертий, висушений гладущик, кладе на денце скибку хліба, посоливши її, перев'язує зверху пілочкою — і Михалко йде.

Тигрик скаче з тапчана, з витягнутим догори хвостом проводить до сіней і, зупинившись на порозі, нявкає.

— Нявкаєш? — запитує в нього Михалко.— Страшно? А мені й капельки не страшно.

І він, розмахуючи гладущиком, іде з подвір'я. А й справді, чого боятись, коли біля своєї хати знає кожну ямку і кожен кущик. У безу ніколи нічого не сиділо й тепер не сидить, бо хіба вдень він не бігав перевіряти? І за криницею ніяка хвороба не ховається — Михалко навіть обійшов навколо неї, навіть усередину зазирнув. А на бересті ото лелека стрекоче й важко переступає в гнізді, так і дивись — ізвалиться, Михалко зупиняється під берестом і кричить:

— Гей ти, бузько, про що думаєш?

І сам собі відказує зміненним голоском, наче то вже лелека:

— Про вужів.

— А про жаб? — запитує Михалко.

— Про жаб і про жабунів,— одказує лелека, струшуючи крильми листя на гіллі.

— І все? — запитує Михалко.

— Все не все, тільки ти по молоко поспішай, щоб материн терпець не увірвався,— радить лелека.

— Як увірветься, то дістанеться не мені, а тобі, хоч ти й високо заліз,— гостро відказує Михалко, проте далі йде.

До Танаськи по молоко — це бічну вуличку перейдеш, потім по чужій межі, далі поза городами. Біля отієї ями, в яку нібито лисий Терень упав, коли з весілля вертався. Упав, то й упав, з лисими ще й не таке трапляється. А кажуть, що в ямі тій хтось ночує. Хлопці, звісно, кажуть. Коли йти мимо, в ямі хтось зітхає й сопе, бубонить, а то скрикус, ніби його чорти душать.

Михалко дужче притискує до грудей гладущик, іде все повільніше й повільніше, наче ноги в землю врастають. Але, помітивши неподалік на городі тітку Зою, що на грядці порається, одразу ж сповнився одваги, став хапати грудки й жбурляти в яму. Тітка Зоя випросталася, дивилась-дивилась, як він кидає, запитала:

— Михалку, то ти на кого?

Він ще кинув одну грудку, а потім уже відповів:

— А так!

— Чи не в мене?

— Та що ви, тітко!

— Не кидай, бо геть город мені повибиваєш.

Чому б Михалкові не послухатись? Послухався. Підійшов близько-близько до тієї ями, нахилився й заглянув. На дні порожньо. Крадькома озирнувся на тітку Зою, узяв ще кілька грудок і так уперіщив, аж курява, либонь, знялась, бо в носі та в роті сухим порохом стало кусати.

Ось і вуличка — хати, немов старі баби, похилились, а Танасьчина, здається, найбільше, мало в землю не запала. У вікнах не світиться, вони схожі на очі зі стуленими повіками. Михалко спробував у шибку стукнути, але зразу й одскочив: здалося, що глянуло на нього щось волохате й темне, глянуло так, аж у душі затерпло. «Йти чи не йти?» — подумав, несміливо ступаючи вперед і оглядаючись на ворота.

— Бабо, — тихесенько покликав, стоячи на причілку.

Але ніхто не обізвався, то мусив іти далі. Сінешні двері одчинено, і він завмер на порозі, приглядаючись до ляди, що прикривала погріб, та до драбини, яка вела на горище. Одважився ступити в сіни, і в цю мить на драбині шеберхнуло, ворухнулось. Ворухнулось — і в Михалка біля серця щось обірвалося, млосно занило.

— Бабо! — крикнув у хату.

— Га? — обізвалося позаду бабиним голосом.

Хлопець так і сів. Танаська стояла в нього за спиною й тримала на оберемку якусь зелень — для свині чи для корови нарвала.

— Я по молоко прийшов,— мовив Михалко.

— Прийшов, то й прийшов,— кволо обізвалась Танаська, наче її хто рукою за горло тримав.— А чого ти так боїшся?

— Я не боюсь. У вас на драбині щось сидить, то я приглядаюсь.

— Сидить?

— О-о, ворухиться!

— Півень з куркою залізли.

— Я ж і кажу, що курка з півнем,— згодився Михалко.— Ніколи вони у вас на сідалі не сидять, завжди по грушах, по кущах.

Танаська веде його в хату, світить лампу: і зі стін на Михалка починають пильно приглядатись бабині родичі. Ті фотокартки він уже добре знає, бачить не вперше, а й зараз не може відірвати погляду. Ген бабин дід Лука, який помер недавно. Лука в новенькому картузі з блискучим козирком, уста міцно стулив, аж повиступали жовна, а руки лежать на колінах, наче неживі. Біля Луки якийсь дядько — вусатий, з гострою борідкою, а вуха настовбурчені, як капустає листя. Та найбільше Михалкові до вподоби молодик із чорними серпами брів, у гострій будьонівці. Танаська говорить, що це її син, якого вбило на війні. Але хіба в старій Танаськи міг бути такий молодий син?

— Бери,— каже баба, даючи повен гладущик молока,— тільки, гляди, не перечепися та не розлий.

— Хе, таке скажете! — відповідає Михалко, тулячи гладущик до грудей. З гладущика солодко пахне свіжим молоком, аж у хлопця котиться слина.

— А хіба з тобою не бувало?

— Може, з кимось і бувало... Не знаю, про кого це ви, бабо...

— Сьогодні надоїла мало, бодень був гарячий, сонце пекло... У лисого Тереня корова здулась.

— О, в того Тереня завжди щось!..

— А як собака нападе, ти не тікай, а постій, він і не вкусить.

— Вже яюсь оборонюсь.

Михалко відходить од хати, наче пускається берега, попливши чорною річкою. Тільки ріка ця безгомінна, пливеш нею, а хвиля не сплесне; твої руки та ноги огортає густе повітря, і ти ковтаєш його, а то цідиш крізь зуби, немов колочу од холоду воду... Тс-с! Щось іде попереду в білому. Та й іде так, наче зовсім не йде, а тільки біле оте котиться, котиться, навіть об картоплю не шелесне.

Михалко став. І воно стало. Михалко вперед ступив — і воно теж немов ступило. Гладущику в руках затремтів-затремтів. І треба ж іти по молоко посеред ночі, наче справді не міг вибратись раніше. Е, Михалку, кепські твої діла. Бо коли воно обізветься до тебе дівочим голосом, то що робитимеш? Боронь боже, щоб говорити з ним. Ото зціп зуби й мовчи.

Ось воно вже не стоїть, а котиться, і котиться не вперед, а назад, до нього, Михалка. Тікати не слід, бо воно кинеється тобі на шию, тоді бігатимеш із ним доти, поки упадеш мертвий, язика висолопивши. Наближається, а дихати не дихає, тільки сопе. Нічого, що воно на дівчину схоже, так і повинно бути, авжеж.

— Ти чого блукаєш городами, Михалку? — запитало.

Хоч і запитало їхньої сусідки Наталки голосом, але ти, Михалку, не піддавайся, бо хіба воно таке, що не обхитрує?

— Що, від Танаськи з молоком?

Бач, перекинулось Наталкою, навіть знає, що до баби ходив. Бач, і очі поблискують так, наче в справжньої Наталки, але він, Михалко, не піддається, бо коли піддається, воно кинеється на шию, а потім вози його, поки ноги простягнеш!

— Чи ти, Михалку, чемериці об'ївся, чи тобі мати замок на губи почепила той, що на комору вішає?

Навіть ображає, але хіба в нього терпцю нема? Говори, говори, а він, Михалко, послухає та й піде, і нічого з ним не станеться.

— Ну, мовчи, Михалку, а я пішла.

І справді пішло. Покотилося межею, поки розтануло в темряві. Михалко перевів дух. Таки зумів спекатися біди. Тепер і біля ями не страшно йти. Ну, рушили. Трава на межі холоднувата, полин по колінах б'є, немов сердиться. А чого тому полину на Михалка сердитись? Ну й чудний.

У ямі щось зітхнуло. Чи тільки вчулося? Ну, хай собі зітхає. Може, туди знову лисий Терень упав, бо хіба п'яниці закажеш

дорогу до калабань та прірв? О, знову!.. Михалко зупинився. Затаїв дихання, прислухаючись, потім ступив навшпиньках — і знову завмер. Либонь, у ямі оте-о теж причайлось, бо мовчить. Хто кого перехитрує...

Тут наче щось у ямі скочило, й сухенько так, порско земля посипалась. Михалко затремтів, пригнувся, наче йому зараз щось мало на спину скочити, і, поставивши гладущик з молоком у картоплю, зірвався на ноги й щодуху помчав назад. За якийсь мент був біля Танасьчиної хати, як застугонить у шибку! Баба й вийшла зразу, приглядається, а впізнати не може.

— Хто тут збиткується з моєї хати? — питає.

— А хто ж, як не збиток, — одказує Михалко.

— А як збиток, то його треба бити. Хто тут?

— Михалко ж, бабо!

— Який?

— Я ниньки по молоко до вас приходив!

— Це ти? — дивується Танаська. — Вже так швидко одніс?

— Знаєте, бабо, — починає брехати, — здибав я Наталку, то казала, щоб ви до них навідались чогось.

— А чого?

— Не казала.

— То завтра й піду.

— Е, казала, що пильне має до вас. Ідїть зараз.

— Чи яке лихо не трапилось, — уголос розмірковує баба і йде з обійстя.

Михалко за нею. Баба проведе його через городи, а там уже сам утратить додому. Танаська йде попереду і щось бубонить, а Михалко думає: «Бубонїть, бабо, бубонїть. Вас уже ніяка нечиста сила не візьме, бо ви старі, з вас порошно сиплеться, а Наталки однаково вдома не застанете, бо пішла кудись, здається, покотилася в білому». Не доходячи до ями, обзивається:

— Бабо, десь тут гладущик стоїть, пошукаймо.

Танасьці б і здогадатись, що, коли молоко тут, а не вдома, Михалко обдурив її. Але куди вже їй здогадатись! Нахилиється, нишпорить у картоплі попід межею. Коли знаходить гладущик, Михалко тихцем пробує одв'язати пілочку, щоб зазирнути, чи не випив його хто часом. Але ні, не випив.

І біля ями тепер зовсім не страшно. Тільки що це знову там зашелепало, земля посипалась?

— От жаби скачуть, — каже Танаська і зітхає чогось.

— Жаби? — перепитує Михалко й починає реготати.

Танаська вражено дивиться на нього.

— Такі вони смішні? — питає.

Михалко підходить до ями, нахилиється, заглядаючи в її зяючу пустку, й кричить:

— Ага-га-га-га! Жаби-би-би-би!

— Отакої! — озивається баба.

— Жаби, молока хочете? Скачіть угору, я вас усіх напою!
Що, не хочете? Ех ви, жаби-би-би!

Далі йдуть із бабою, і Михалко розпитує в неї:

— А той Сірко, що ви розказували про нього, міг зовсім невидимим стати?

— Зовсім невидимим, а то й голкою, коли треба, чи ниткою.
Міг у кухоль води пірнути — і так од ворогів утекти. А то намалює на піску коня, сяде на нього — гаття! — й тільки закуріло.

— І шаблю міг намалювати, а потім рубати нею?

— І шаблю міг, і пістоль.

— І через вушко голки пролізти?

— Усе міг, чому не міг.

— А літати швидше за думку?

— Й літати...

— А як же це?

— Що ти в мене питаєш? Ти б у нього запитав.

— Хіба я його стріну?

— Може, стрінеш коли, хтозна.

Скоро баба звертає до Наталки, а він, ставши, розмірковує:
покликати, щоб вернулась, чи ні. Врешті кричить услід:

— А може, Наталки вдома немає, га?

Баба поволеньки вертається.

— Га? — питає.

— Ви не йдіть, бо, може, її вдома немає. Хіба вона своєї хати тримається?

— Е, негоже так. А коли в неї лихо яке чи більсть...

Іде, шурхочучи по траві. Михалко ж — своєю дорогою.
Йому що? Він бабу завертав, а якщо вона не послухалась, не його це діло. Кожен своїм розумом живе, хіба мізки вправиш бабі Танасьці?

З темряви вигулькнуло теля і, подавшись уперед двома ногами, некліпливо втупилося в Михалка. Наче хотіло спитати:

хто ти такий? А Михалко теж завмер і теж утупився в теля, немов кажучи: «Згинь, маро, чого ти на мене витріщилась?»

Але теля не щезало, то Михалко сказав йому:

— Минь-минь-минь, пришелепо мала, ти чие?

І відповів сам собі:

— Та це ж, здається, бичок тітки Зої зірвався з прив'язі.

І знову до бичка:

— Ти що, до вовків у ліс поспішаєш? Ось ходімо зі мною, нема чого гасати поночі.

І зловив його за нашійник. І тільки зловив, як тут тітка Зоя біжить. Михалко до неї:

— То це я маю ваших телят пасти? То ви не годні так його прип'ясти, щоб не тікав?

— Еге ж, припнеш,— проспівала тітка Зоя, наче й зовсім не сердита, що таке сталося,— коли йому весь час гедзі сняться.

Схопила бичка за нашійник, ляснула по шиї — і розтанула в темряві, тільки погупотіло. Михалко вже й біля своєї хати, вже й коло береста. А там бузько як не лягав спати, то й не ліг. Ворухиться, наче ним лиха хвороба ворухить.

— Бузьку, тобі гедзі не сняться? — поспитав Михалко.

— Не сняться,— сам собі відповів.

Бузько витягнув шию, прислухаючись, і клацнув дзьобом.

Мати вже стелилася. Глянула на Михалка великими докірливими очима, поспитала:

— Ти що, за три моря виявся по молоко?

— За чотири,— весело відповів.

— Там уже, либонь, у гладущику сметана встоялась.

— Масло збилось.

І надвір хутенько вискочив. Сів на порозі й сидить, дивиться в ніч. Що воно таке — ніч? А де зірки беруться, коли вдень не видно жодної? Ніхто, мабуть, не знає. І чому місяць досі не зійшов, коли вчора о цій порі вже царював на небі?

— Михалку, спати,— кличе мати.

Вона ще не раз покличе, аж поки він зайде в хату, притискаючи до грудей великий черепок.

— Під голову моститимеш? — кепкує мати.

— Моститиму,— відповідає Михалко.— Це Сірків черепок.

— Авжеж,— усміхається мати.— Вже забув, як миску розтрощив оту, що я в Яневі купила на ярмарку?

— Ось зараз,— наче й не слухає син,— наллю води, пірну — тільки й побачите мене.

— Знов наслухався Танаськи? Пий молоко та спати лягай.

Михалко вечеряє, їсть свіжий житній хліб, запиває молоком. Од того молока Танасьчиного в роті стає солодко-солодко, і на душі теж солодко, а очі злипаються, ніби вишневим глеєм змащені... Він так і засинає за столом, поклавши на руки голову — білу, наче пачіску добре витіпаних конопель. Мати переносить його в ліжку й затуляє хусткою вікно, бо вже ген місяць зійшов, то щоб не світив на дитину...

ЗЕЛЕНИЙ ПАПУГА

До міста, до міста! Поїдемо до міста! Ще з позавчорашнього чи з учорашнього дня груди сповнені очікуванням чогось незбагненого, очікуванням радості. Поїдемо до міста! Бо, виявляється, є пташиний базар, а на тому базарі продаються пташки. Які ж вони? А найчудніші, що й розказати про них не зумієш. Із усіх країв продаються там пташки. Вони не просто собі співають чи щебечуть, а вмюють це робити артистично, майстерно, неперевершено. Й не якісь вони там сіренькі, а такі розцяцьковані, що надивитись не можна. Ото хвіст зелений, а груди вже голубі чи жовті — ну як тут одірвати очі, як не здивуватись.

Тільки дивно, навіщо їх продають? Хто продає, хто купує? Й навіщо купує? От лігала собі пташка, а її взяли й зловили, на базар привезли. І як ті продавці знають, скільки за котру пташку просити? Що за цю пташку, скажімо, карбованця, а за цю — вже два чи й три. Хто ціну встановлює на пташок — теж люди, як і на все інше, чи, може, самі пташки?

Гадаєте, легко вночі заснути, коли тільки й думаєш про пташок? І не про якихось там свійських — курей чи качок, не про всіх тих звичних літунів, що нишпорять по селу, а про пташок, яких ніколи й бачити не доводилось, а тільки чув про них. От тільки задрімав, а вони — оті, з базару, незвичайні, ні разу не бачені, розцяцьковані, барвисті — вже налетіли звідусіль, уже на плечі тобі сідають, мерехтять ув очах, а тільки ти спробував їх зловити — наче й не було. Здається, вчепився пальцями у хвіст, проте в долонях нічого нема.

І так усеньку ніч дивовижними пташками налітають сні, зникають, знову з'являються. Ось і ніч одлітає швидким птахом, уже синій ранок усівся на підвіконні сумирним лагідним голубом. Ото всівся спокійненько й чистить пір'ячко, вмивається...

Рідний дядько Василь тільки всміхається на твої запитання.

— Приїдемо — й сам побачиш, — відповідає стримано.

А ти не перестаєш дивуватись. Бо чув про базари, на яких продають усяку всячину, але про такий, де продавали б пташок, чути не випадало.

Він давно вже пообіцяв тобі купити зеленого папугу. А ще які є папуги? Ну, є оранжеві. А ще? Жовті. Геть зовсім жовті? А чому б і ні! А навіщо вони здалися — жовті?

Звичайно, є смішніші запитання, а на них — ще смішніші відповіді.

Дядько Василь усе своє дитинство мріяв про зеленого папугу. Про такого, що насвистує в клітці мелодії хвацьких пісень. Усе своє дитинство мріяв, але так і не мав. Чому не мав? Бо довго служив у Середній Азії в далекому гарнізоні, забутому серед пісків. Не до зелених папуг...

От і вирішив тобі купити.

— А нащо він мені?

— Ну, — дядьків мрійливий погляд стає далеким і ласкавим. — Ти його навчиш співати.

— «Әх, солдатушки, brave ребятушки»?

Дядькові хочеться відповісти, що так, саме цієї пісні, але, помовчавши, каже інше:

— Якоїсь піонерської...

— А що ж він у мене казатиме?

— Ну, він у тебе казатиме: «Добрий день!»

— А якщо навчити, щоб він мене будив щоранку?

— То й навчиш! А коли не захочеш вставати, він сміятиметься.

— Хіба папуги сміються?

— А чого ж?..

Ти давно про все це чув, але вкотре перепитуєш. Ти давно вже вирішив, чого навчиш свого зеленого папугу. Нащо тобі здались оті різні дядькові вимрїйки, які для нього так і не збулися. По-перше, свого зеленого папугу навчиш казати

«добрий день!». Заходить хтось до тебе додому, в хаті нікого нема, а папуга й вітається! Ото гість дивуватиметься. А ще більше здивується, коли навздогін почує «до побачення!».

Також треба навчити папугу, щоб казав: «Зінько — другорічник!» От заходить Зінько до хати, а папуга йому з клітки:

— Добрий день!

— Здоров-здоров! — недбало відкаже той.

А папуга йому зловтішне:

— Зінько-другорічник!

— Що?! — вилупить очі Зінько.

— Зінько-другорічник!

— А щоб тобі здохла ця пташка! — скаже найкращий твій приятель.

Ні, не вчитимеш ти свого зеленого папугу таких дурниць, бо тоді неодмінно посваришся з Зіньком, а з ким же товаришуватимеш?

А чому й справді не вивчити його співати? Ото ти ще спиш, а вже співає!

А якби його навчити підказувати й брати з собою до школи? От коли ти збився чи забув щось, то він, сидячи в тебе за пазухою, й підказує вчасно, так що ніхто збоку й не почує. Е-е, ні, з підказуванням, либонь, нічого не вийде, а так би хотілось!

Ось і місто. Довгий кам'яний мур, а коло широкої брами людей товчеться! Продають різний крам. Ось глину білу продають, ось лежать купи жовтої. Дядько Василь тут не зупиняється, пробирається далі, за браму. А тут уже інший торг — колгоспники привезли курей, то продають із машин. Штурхотнява, крик, півняче й куряче кудкудакання. Дядько Василь обертається й змовницьки підморгує тобі: мовляв, не переживай, добились на місце, скоро матимеш свій гостинець, скоро!..

Веде тебе в якийсь закуток за лотками — скільки тут голубів! Справді, виявляється, на базарі є ще й пташиний базар, а чому тобі не вірилось? Голубів продають якісь дядьки, ген жінка стоїть із кількома хлопці. Де ж папуги? Папуг поки що не бачиш, зате в одного і в другого продавців — щиглики.

Дядько ходить, оглядає все; поступово чоло його сунеться.

— Ти знаєш,— каже,— папуг ніде не видно.— І запитує в чоловіка, що продає опудало з шуліки: — Сьогодні були папуги чи ні?

— Здається, були,— каже той.

— І що — вже продано?

— Та, мабуть, продано,— каже той.

— От шкода,— скрушно зітхає рідний дядько Василь, і тобі стає гірко.

— А вам що — папугу? — питає чоловік. — То купіть у мене шуліку.

— Нащо нам шуліка? — заперечує дядько.— Нам папугу.

— Та шуліку краще — він не брехатиме.

— Шуліка ж неживий...

— Ото морока! Навіть краще — неживого купити, не доведеться доглядати.

Дядько Василь чуває потилицю, питає в тебе:

— Може, тобі шуліку?

Ти, не відповідаючи, дивишся вбік печальними очима... Дядько затіває з отим чоловіком балачку про папуг. В непоказного продавця є багато чого розповісти.

— Не треба?

Дядько знову печально дивиться на тебе, а ти знов одвертаєшся.

— Не треба,— зітхає рідний дядько Василь.

— Послухайте, що я вам розкажу про цього шуліку! — підморгуючи, збуджено вигукує чоловік.

Е, якби ж він тільки про свого шуліку розказував! А то знає стільки всякої всячини про пташок, що не переслухаєш. Він, бачте, всеньке своє життя тільки й морочився з ними. Обличчя в чоловіка жвавішає, молодшає, кращає, сам він уже, либонь, і забув, чого прийшов на базар, теревенить і теревенить, а раптом:

— То, може, купите мого шуліку?

Ледве вириваєтесь од нього. Та й вириватись якось аж незручно: ніби підвели людину в чомусь, ніби образили.

Рідний дядько Василь затіває розмову про папуг із якимось іншим чоловіком — стареньким, біленьким, чистеньким, вусики в нього підстрижені гарно, стримлять щіточкою. Ні, каже цей дідок, папуг сьогодні на базарі не бачив. Крім того,

він, дідок, папуг не любить. І ніколи не любив. І не збирається любити. Отак!

Дядько Василь відступає від нього, як від божевільного. Й ти теж дивишся на дідка вражено. Бо все дужче переймаєшся дядьковим хотінням мати папугу. І чим дужче впевнюєшся, що ніхто не продає їх, тим гостріше хочеться мати.

— Ох і життя,— бурчить дядько Василь.— Зеленого папугу не можна купити.

Ви ще довго тиняєтеся серед базарувальників — може, хтось принесе? Але ніхто не несе. Голубів повнісінько, навіть дивитись на них не хочеться. Та ще від колгоспних машин долітає куряче кудкудакання. Е-е, нема того, щоб у колгоспі вирощували папуг!

Минає час, базар потроху розходиться. А ви з дядьком Василем усе товчетесь там, хоч пора б і вам у дорогу, бо це ж іще ого скільки їхати додому, та й чи на автобус пощастить сісти.

— Охо-хо-хо,— тільки й чути від дядька Василя.

Хто розпродався, хто так додому подався,— скоро вже ні дідка, ні чоловіка з опудалом шуліки. Лише стоїть під лотком хлопчина твого віку, а в руках тримає клітку з щигликом. Ви з дядьком усе частіше позираєте на того хлопчину та на його щиглика. Якийсь похнюплений хлопчина, якийсь похнюплений у нього щиглик.

— Що, продаєш? — питає дядько.

Хлопчик тільки очима скліпує. Дядько відходить убік — наче аж нудиться, наче аж сумує. Знов наближається.

— То продаєш? — знов до хлопчини.

В того погляд пом'якшав, губи сіпнулися в усмішці.

— Продаю, — обізвався.

Дядько знов убік одійшов, а хлоп'яче лице пригасло...

— Ех, гаразд! — махнув раптом рукою дядько.— Давай хоч щиглика купимо, не дурно ж на базар приходили.

Щиглика то й щиглика, хоча навіщо він тобі. Хіба щиглика не бачив? Ого скільки перебачив за своє життя! Але не відмовлятимешся, коли дядькові так кортить. Ще образиться, а він славний дядько, нащо йому образитись.

І хлопчина той зрадів. Ще недавно стояв насуплений, з обличчя не сходив похмурий вираз, а це — сяє весь, іскри в очах мерехтять.

— Сам зловив! — хвастає. — Такий щиглик, такий щиглик!
А співає як!

— Знаємо, як вони співають, — каже дядько. — Щиглик не папуга.

— Авжеж, не папуга, — згоджується хлопчина. Й на якусь мить хмуриться, наче справді шкода, що нема в нього папуги.

— Гаразд, хай хоч щиглик буде! — каже дядько.

— Еге, хай буде, — згоджується хлопчина. Й знову — радісний такий.

Повертаєтесь на автобусну станцію, а на вулиці всі позирають на вашого щиглика. Хто цікаво, хто осудливо Ви сідаєте в автобус, а навколо вас — люди, що повертаються з міста по селах. Повертаються з покупками або з порожніми руками. Але ні в кого нема такої покупки, як у вас.

А тому, коли автобус рушив, пасажирів затівають розмову про пташок та про тих, хто продає їх.

Ви з дядьком Василем слухаєте, а потім дядько Василь переводить розмову на папуг. Про папуг він знає багато, і всі замовкають, слухають уважно, сміються.

І так тобі в ту хвилину хочеться мати зеленого папугу! Мабуть, так сильно, як своєму дядькові колись кортіло. Ти знову уявляєш собі, чого б зумів його навчити. Може, піонерської пісні, а може, й іншої якої. А коли про Зінька він у тебе нічого не казатиме, то про когось іншого, а казатиме-таки.

— Вони всякі бувають, — розповідає дядько.

— Чого це вони всякі? — дивуються в автобусі. — Хіба не однакі?

— Є зелені, а є й оранжеві. Є чорні, а є білі.

— Ото ще... — зневажливо кривиться якась тітка з великим клумаком.

Зійшовши з автобуса, прошкуєте додому через поле, а потім через ліс. Несете свою клітку навпереміну. В лісі пташки щебечуть, щиглики співають. А ваш у клітці мовчить, хоч би тобі що! Якби ж обізвався, то полегшало б, а так...

— Гм... — каже дядько.

— Гм... — згоджуєшся ти.

Щиглики на гіллі не замовкають, а ваш — як води в писок набрав. Може, він зовсім безголосий? Бо ого скільки є безголосих пташок! Ніякої пісні від них не почуєш.

— А наш мовчить! — каже рідний дядько Василь.

— Бо не на волі.

Дядько Василь уважно поглянув на тебе, а потім ще раз подивився. Наче розмірковував над чимось.

— Звісно, щиглик — це не папуга.

На знак згоди ти опустив голову.

— Та й соромно додому нести його... Це ж не папуга... Давай перевіримо, чи співає.

— Як перевіримо?

— А так! — і дядько рішуче забрав клітку, рішуче розчинив дверцята. Витягнув щиглика, підкинув у повітря — лети! Щиглик спурхнув, зник між листям, і зразу ж звідти долинув його веселий спів.— Ти диви! — радісно здивувався дядько.— Співає та ще й гарно!

Й тобі на душі теж полегшало, й ти теж зненацька зрадів. Бо щиглик не безголосий, співає-таки!

А дядько, наче зазнавши раптового щастя, взявся розказувати, які-то й серед щигликів є мастаки, як вони вміють передражнювати інших пташок, співаючи їхніми голосами. Й чим довше розповідав, тим милішим і дорожчим ставав тобі щиглик, якого ви в лісі випустили на волю!..

ЯК МАКІВ ЦВІТ

О, куди це стільки дітей струмочком тече по вулиці, й кожне, мамцю моя, при галстуку червоному, і в кожного соняшником личко цвіте! О, на моє обійстя звертають, стовпились гуртом, далі бояться йти! Йдіть, лебедики, йдіть, соколики, ніколи не держала собаки й нині не держу, то не лякайтесь! І невже всі до моєї хати, чудно, в мене ж ні одного внука нема, ні правнука, яка я вам товаришка.

Горенько, й треба ж — гарбуз на стежці вилігся, не пускає з городу на обійстя, а переступити не переступлю, треба поза вишнею обходити... Доброго дня, здрастуйте, пошли вам, доле, здоров'я, такі ви всі славні... Й ти, Іванку, навідався, не забув стару бабу? Скажи своїй матері за молоко спасибі, ситне молоко у вашої Лиски, спарила зранку, випила — й не хрипить у грудях, як молода стала... О, й ти, Яринко, тута? Славна дитина ти в своїх батька-матері, скоро й на порі станеш, славна, як маків цвіт.

Смійтеся з мене, діти, старої, хіба я годна щось до пуття сказати, хіба судна? Верзу всяку марницю, а ви смієтесь. Кажете, прийшли послухати мене? А що ж я вам цікавого розкажу, то вже вчителів своїх слухайте, вони вчені, я тільки про курей — ген які вредні, кубляться в грядках, я тільки про погоду — і в грудях боліло, і поперек ломило, хоч літечко надворі вповні, а більше нічого не знаю, не бачила.

Слідопити, кажете? По чиїх же це ви слідах допитуєтесь? Червоні, кажете? Може, й мене, Варку Луциху, до свого гурту хочете взяти, щоб ходила разом із вами по селу? Куди мені до вас, ноги вже трусяться, не вспію за вами, ой, куди мені в слідопити!

Позавчора до Варфоломія Осики заходили? Ага, ага, про ліси розказував, про партизанів. Наших багато по лісах воювало, Варфоломій перший подався, ще до німців. А як німці вступили, то спершу сім'ю тих Осик ніхто не чіпав, то вже пізніше поліцаї виказали. І хату спалили, й Осичиху замучили, а двоє діточок — отаких, як оце ти, Іванку, як ти, Яринко, гарненькі, як маків цвіт, — у вогонь покидали, іроди, там їхні тіла згоріли, душі спопеліли. А Варфоломій уже по війні вернувся додому, на згарище, без руки вернувся, але живий. На згарищі поставився, досі там сидить, самі бачили. Геройський чоловік, у нього скільки тих орденів — всі груди в нагородах.

А вчора, кажете, до Бандуристого Миколи заходили?.. Балакаю з вами біля воріт, гайда в садок, гайда, ось тут я вам ряденце простелю під яблунею, а яблука самі в руки падають, тільки їкте. Правда, соковиті, правда, солодкі? То їкте, їкте, я теж покуштую на своїх два зуби... Бандуристий на всеньке наше Закриниччя заводіяка з заводіяк був, до війни у виставі грав — «Ой не ходи, Грицю». Як одягне широкі штани, як підперезеться, а шапка смушева, а чоботи червоні!.. Кажете, два танки підпалив?.. Бач, і не знала, мені його баба Фроська й не призналась, потайна в нього, скритна... А в село вернувся, то гармонію привіз, добре грав, аж зараз плачу, як згадаю. І довго ще в галіфе ходив, ото як іде по вуличці — то й розминутися трудно, в бузину звертаєш, таке галіфе в Бандуристого широке, й досі лежить у скрині в них, Фроська таки зізналася якось.

Ви їкте яблука, рясно вродило, ото як уночі почнуть падати — гуп і гуп, гуп і гуп, а мені все здається, що хтось під хатою

ходить, лежу з розплющеними очима, як ото, бувало, у війну лежиш — до самого досвітку й не задрімаєш.

Ой і нагупало під моїми вікнами, а мені ж кожен чобіт підківкою по серцю, по серцю, й на кожному чоботі кривця з мого серця так і позоставалась. А скільки в шибки перестукало — чи вдосвіта, чи глухої ночі, й досі страх у мені озивається... Ти не віриш, Васильку, осміхаєшся, то не вір, моя дитино, а тільки що на язиці в мене — те й на мислі, що побачила — про те й подумала, щось почула, а щось і приверзлося.

О, бачте, який славний півень, червонястий, хвіст золотою трубою, а йди-но сюди ближче, йди, хай діти торкнуться руками, хай поглядять, бо їм цікаво, еге? Не цікаво, кажете? Про війну хочете послухати? Нехай вона западеться, де та війна взялась на наші голови й на Закриниччя наше! Розкажу, а візьме й присниться! Ось краще з півнем позабавляйтесь, яблука їжте, на гарбуза подивіться — лежить кабаном, не переступиш. Або навіть на чорнобривці, славні які вдались, і ви ж такі славні, як маків цвіт.

Ой, що коїлось у Закриниччі, як фашисту вже почали на хвоста наступати, як його почали викурювати, мов лиса з нори! Село наше старіше за білий світ, усього нагледілось, а такого не бачило. Ще отак, за ставом, німці хмарою, а вже з цього боку, від Самійлового кутка, наші наступають, наші де не взялись... Що, чули вже від Варфоломія Осики? Чули, й добре, що чули, забувати не годиться. А вам про тачанку розказати?

Про тачанку... Бачила, бачила, авжеж. Це сталось раніше, першого року війни, ще тих зайд у Закриниччі й не пахло... Який тоді хліб уродив у полі, колосок до колоска, рукою не прогорнеш, здавалось, ніяка коса не вкосить — залізо ввірветься! Й меду наносили бджоли багато, аж чудно, липового й гречаного. Тоді пізні гречки цвіли довго, то пасічники хвалилися гарним взятком. І досі чудно, тут війна гуркоче зовсім близько, на фронт людей забрали, а бджоли носять і носять до вуликів мед, ніщо не страшне.

У поле я пішла того дня трохи пшениці натеребити, бо очі самі плачуть — стікає зерно, не дочекалось рук, подались руки на війну смерть молотити. Мішечок узяла, мну собі колоски на мішечку, а довкола пшениця густа стоїть, мов вода, і я в тій воді потонула, на дні, тихо-тихесенько, тільки пташка защебече,

тільки ховрашок пискне. Терεблю колоски, навіть співаю, за все на світі забула, вже й сонечко ген-ген підбилось, так грає в небі, так грає.

Аж, чую, стріляти почали біля отого ліска, й так стріляють сильно, що я з переляку лягла на землю й лежу. Лежу, руками пшеницю обіймаю, і все мені здається, що і в мене зараз попадуть. Ну, думаю, натеребила пшениці, ну, думаю, дочекалась. Постріляли підліском і перестали, то й мені відлягло, звелась отакечки, на одне коліно стала й висуваю голову з пшениці — чи не горить земля, чи ще видно наше Закриниччя.

А Закриниччя не курить, не палає, мирне таке, мов дитина в сповитку, а попідлісом, бачу, снують мотоцикли й танки — і все страшні, не наші, й на мотоциклах, бачу, песиголовці, горенько ж несосвітєнне. Ну, думаю, не бачать мене, вже хотіла рачки до села повзти, а як ти поповзєш, коли пшеницю натереблену кидати жалко. Стою й до лісу дивлюсь, а мені з горба геть-чисто видно все, як фашисти там рояться.

Знов почали стріляти й снаряди кидали на дерева, бо впала я на землю, а земля, чую, здригається й гуде, і я мовби провалююсь у провалля. А потім як висунулась я з пшениці подивитись, чи ще не кінець світу, — й бачу: над лісом дим, дерева горять, а від лісу — через ярочок до села — тачанка летить, трьома кіньми запряжена. І схватись мене хилить до землі, і подивитись цікаво, я то пірну головою, то випірну. Як досі в очах стоїть: через ярок, поміж кущів, по баговинню тачанка летить, у тачанці навколїшки наш командир віжки тримає, коней б'є, ззаду з кулемета строчить хтось по німцях. І ще третій у тачанці, зігнувся, наче жінка — й не жінка. Я вже за них молюсь, щоб утекли, вже й за себе забула, що в халєпу вскочила. Це значить, багато наших у лісі оточили, бились вони, скільки могли, а потім на конях кинулись прориватись з оточєння.

Видно, такого не ждали, та й через той ярок не дуже поженєшся на машині, там для машин дороги немає. Вже й біля Закриниччя тачанка опинилась, ну, молюсь, таки пронєсло, порятувались. А тут од крайньої хати, жив там колись Онисим Нечуйвітер, комірник закриниччянський, і вдарило по тачанці, мовби град із громом, я так і присіла в пшениці, а виглянула — вже тачанка від села повернула, по пшеницях летить, і немає на ній нікого, видно, повбивали їх, то вони й позвалювались

хто де попало. А потім і коней підстрілили, довго іржав один недобитий, а потім і він умовк, знов стало тихо — і біля лісу, і в селі.

Я до самого вечора просиділа в пшениці, все прислухалась. Ото, думаю, натеребила пшениці — вік пам'ятатиму. А бачила, як двоє під'їхало до тачанки, обдивились, потім ходили туди-сюди, шукали щось, та, либонь, не знайшли, бо так із порожніми руками й поїхали. В полі тихо, в лісі тихо, мовби приснилось усе, але ж не приснилось — ось і зерно натереблене, й сонечко до вечора клониться. Хай клониться, міркую, хай посутеніє, бо, може, поховались німці, тільки й чатують, щоб вилізла... Ви смійтесь, діти, смійтесь, а мені тоді й справді так здавалось, що танки не посунули від лісу, а тільки причаїлись, бо я їм потрібна.

Зірки посходили, я й подалась навзгинці, мішечок за собою тягну й рада-радісінька, що пшениця висока, мов хміль, вигналась. І повело мене якось так, що до тачанки вивело, ноги віднялись, далі ступити не годна. Скільки стояла — й не спом'яну, а потім дух мені повернувся, рушили ноги, й тільки пройшла трохи, як наче миші запищали в скирті, а далі захрипіло так чудно. Тікати хотіла, а куди бігтимеш, коли ніч, коли, здається, скрізь чигає страх. І знову в пшениці запищало — й зовсім не так, як нічна пташка чи звіря яке там, а потім і плач причувся. Звідки ж тут дитині взятись, наслання, чи що, думаю, де б воно в пшениці знайтись могло. І зовсім по-дитячому заплакало, а мені від того не легше, а тільки страшніше: як же це дитя в полях загубилось? І покликкала тихенько, а потім подалась на плач. Що ступлю вперед, то нога примерзне, що ступлю, то друга нога вгрузне, а йду й мішечок із зерном тягну, авжеж.

А воно, значить, із-під мамки своєї плакало. Вона, значить, у тачанці тоді їхала, то чи поранена випала з дитиною, чи вже потім її фашисти добили. Добили-таки, мабуть, а дитину вона перед смертю грудьми прикрила, підім'яла під себе. Воно, видно, очманіло з переляку, мовчало, а вночі отямилось — і в плач. Ото з-під мамки вилізти не годне, тільки голівку вистромило. Де в мене й сила взялась, визволила, а воно ж немовля немовлям, і рочка нема, де там. Узяла на руки, горну, а воно горнутись не хоче, пацається рученятами, видно, до мамки йому кортить, видно, зголодніло. А де ж я тобі мамку візьму, коли гаспиди трикляті вбили? До села треба хутчій, там

нагодую, дам якусь раду. Лишенько, думаю, ти моє, маків цвіту, пелюстинко крихітна, в чому ти завинило?

Натереблене зерно висипала з мішечка, землею прикидала, думаю — ще повернуся, заберу хлібець, а саму дитинку в мішечок загорнула й так несу. Вже хату свою бачу від поля, а до хати ступити боюсь — а що, як там німці? Поклала мішечок з дитиною в калині, хай полежить, а сама на город, через коноплі, на обійстя, стала під отим ясенем і стою, далі рушити не годна. Потім таки оговталась, до дверей — замкнено, мені й відлягло на душі. Я городом до калини, взяла свій мішечок, несу, а мале вже мовчить, наче тямить, що заплаче — біду накличе. У хаті засвітити боюся, навпомацки все, дала молока йому, п'є. Кашки з хліба натовкла, дала у шматинці — смочче, тільки приплямкує та ще схлипує, так зголодніло, так змучилось. А потім і заснуло на моїх руках, умить заснуло. А я собі думаю — що з ним робити, як далі? Порятувати порятувала, а чи зумію доглянути, коли своїх дітей ніколи не мала? А як завтра до хати нагрянуть — ні мені не жити, ні моему найді.

Взяла найду в той самий мішечок загорнула, двері на замок і знову гайда через коноплі та через калину, далі в поле і так пшеницею, пшеницею біжу. Місяць, бачу, сходить збоку великий такий та сумний, ніби він плаче, а я лише про одне думаю: тільки б на дорогу не вискочити, тільки б дорогу обминути. Біжу, дитинка спить у мішечку, коли чую — гур-гур та гур десь далеко, ага, думаю, війна озивається, хай би тобі заціпило. Вже попереду й Човновиця завидніла, тополі на околиці вклякли, темні, от я вже не біжу, а йду, а потім і зовсім стишилась, бо хто відає, що там у Човновиці ще чекає мене. Раз фашисти до Закриниччя дістались, то Човновиці не обминули, з однієї халепи вискочила, то ще в другу шубовсну з головою. А місяць вище підбився, світить, мов не перед добром, і нема від нього ніякого спасу, ні порятунку.

А в Човновиці сестра моя жила, до неї ото я серед ночі поспішала зі своїм найдою. Діток у неї двоє маленьких, то, думаю, не відмовиться Ганка від сироти, прихистить по-материнському. А вона як побачила мене з немовлям у мішечку, то руками сплеснула й слова сказати не годна, аж потім отямилась, коли я все розказала їй до ладу. І як пшеницю пішла в поле теревити, і за лісок, що у вогні горів, і за тачанку, як вирвалась од німців і летіла через ярок до села, і як найда мені

потрапив, і як ото я бігла вночі до неї, до Ганки, від Закриниччя в Човновицю. Взяла Ганка дитину з моїх рук, розглядає — і плаче. І я заплакала, так мені гірко стало. А воно хоч би що! Губами плямкає, всміхається, крихітка крихіткою, як пелюстина, як маків цвіт.

Що далі було, питаєте? Доглянула Ганка малого найду, так із дїтьми її і ріс, за рідного брата був, а назвала Василем. Такий славний хлопчина вдався, і кмітливий, і веселий, Ганка ніяк не могла натішитись ним. А вже десь по війні рідний дядько в нього знайшовся, аж із Москви допитався до Човновиці, показний мужчина, заслужений. Від нього ми й довідались, що Василько наш зовсім не Василько, а Михайло Ковальов, так батько з матір'ю назвали, оті, що на тачанці летіли, що побило їх. Розказала я все, що бачила, в поле повела, показала, й Василько з нами ходив, чи то пак Михайло. Дядько забрав його в Москву до себе, поїхав хлопчина, там у нього всенька рідня, вони так раділи, так раділи, що дитина знайшлась, що сліди не пропали.

Кілька разів приїжджав — і сюди, в Закриниччя, і в Човновицю. Уже дядько, уже й не признаєш у ньому того найду, що я біля вбитої матері знайшла у пшениці. А матір'ю називає і мене, й Ганку і листи нам пише обом. І вже хлопчик у нього народився, то, думаєте, як назвав? А Васильком і назвав, так, як його колись у Човновиці охрестили Ганка з дїтьми, поки ще рідний дядько в ньому не признав Мишка.

Обіцяв цієї осені навідатися разом із сім'єю, та забарився десь, і хіба не забаришся, коли робота не пускає. Обіцяв теплу хустку привезти, щоб закутувалась добре, бо минулої зими голова в мене боліла. Ждемо їх із дня на день, жіночку його кортить побачити й хлопчика їхнього, Василька. Є в мене карточка з нього, прислали, як погляну — викапаний батько, якого я ото в пшениці підбрала давно.

Йдете вже, дїтки? Спасибі, що навідались, хоч набалакалася з вами, бо поговорити кортить, то я чи до півня щось кажу, чи до гарбузів у городі, чи сама до себе. Яблучок наберіть, рясно вродило, нема кому ні позбирати, ні поїсти, а жалко, що пропадають. Не так багато й розказала вам, а стільки всякої всячини сидить у душі, набралось за довге життя!

Подались, пощебетали. Хай би вам і не бачити й не чути такого, що я набачилась і начулась. Якби моя воля, то я для

кожного з вас прихилила б небо, хай би жили ви в мирі та достатку, злигоднів ніяких не знали та поневірянь. Молодесенькі жякі, мов маків цвіт, понароджувались для добра, для щастя, хай доля до вас буде ласкава, хай зглянеться, сердечна.

Чого це я стала біля воріт, сама з собою балакаю, наче вся робота без мене зробиться? Еге ж, не зробиться, кличе рук моїх, то вже йдуть вони, йдуть.

ПОДАРУНОК НА ЖІНОЧИЙ ДЕНЬ

Діти називали свою школу конюшнею. Учителі також називали школу конюшнею. Може, за те, що стояла майже коло самого луку, й коні, пасучись поміж лозами та вербами, іноді підходили до класних вікон і зазирали до дітей на уроки або ж так терлися коростявими боками об глиняні стіни, що стіни здригались.

— Ой, завалимося зараз! — скрикував хтось удавано перелякано, і весь клас вибухав сміхом.

— Тихше, тихше, — надавав суворої своєму доброму обличчю Андрій Іванович.

Найвеселіше ж дітям почувалось тоді, коли під шкільні вікна приходив із луку кавалерійський кінь Орлик. Зупинявся неподалік і, задерши голову, іржав, наче сердився на кепські учнівські успіхи. Поірже — й перестане, позирає на вікна, а потім знову за своє.

— Андрію Івановичу, дозвольте прогнати! — підносив руку то один учень, то другий, але вчитель начебто не помічав піднесених рук і не чув дитячих голосів.

— Заважає слухати! Заважає вчитись! Хіба писатимеш, коли він так несамовито ірже! — лунали голоси.

Зрештою, Андрій Іванович кидав:

— Калашник Грицько, прожени коня!

Й кращий учень класу Грицько Калашник біг надвір проганяти коня. Весь клас втуплювався у вікна. Бо Калашник, підскочивши до коня, хапався за гриву, по-мавпячому здирався на спину і, вдаривши Орлика п'ятами в боки, мчав через город на луг.

Дітям ставало заздрісно, починали канючити:

— Андрію Івановичу, а коли мені дозволите прогнати Орлика?

— Все Калашник та Калашник, а ми коли?

Андрій Іванович супив білі брови й казав:

— Вчитиметься так, як Калашник, тоді й коней од школи ганятимете.

Діти прозивали Орлика так, як і звався він, Орликом, а вчителі охрестили його Інспектором.

У класі, де вів уроки Андрій Іванович, були майже самі дівчата, якщо не брати до уваги Калашника й ще одного чи двох хлопців. Та й то учні сусідніх класів звали Грицька і його товаришів дівчурами, бо як ти інакше назвеш їх, коли в класі вчаться майже самі дівчатка? Зате Калашник не тільки добре вчився, а й дужий вдався, меткий та проворний, міг постояти не лише за себе, а за весь свій клас. Тому його любили, і він був єдиним, хто не мав прізвиська.

В школу кожне з них уже приходило з прізвиськом. Поміж них траплялись найрізноманітніші, найдивніші. Були прізвиська, що діставалися в спадок синові чи дочці від батька й матері, а були й надбані самостійно. Прозиватись для дітей було однією з найбільших образ, й часто через ті прізвиська доходило до бійки.

Найсмішніше, либонь, прізвисько було у Василя Куц. У віці й позаочі прозивали її Кунєю. Чому Куня — невідомо, що воно означає — теж невідомо, а проте ж Куня! Василя до сліз образливо, вона ладна очі видряпати тому, хто з неї насміхався. А найбільше любив дратувати її Павло Дардище — худе, рябе й зле створіння з довгими руками, які сягали за коліна.

Малий Павло сидів якраз перед Василюкою. На уроці раптово повертався в її бік і брався лупати швидкими зеленкуватими очима. Може, так чинив тому, що Василя була гарна, на неї кожному приємно подивитись. А тільки ж вона терпіти не могла Павла Дардища, зразу й наказувала йому:

— Повернись назад, чого витріщаєшся?

Дардище і не збирався слухатись, вона штурхала його кулаком у плече:

— Повернись, чуєш!

— А я не повернусь!

— Повернись!

Хижі очі Дардища вужчали й злішали, і він протяжно вимовляв прями́сьню у Васи́линчине обличчя:

— Ку-ня-а!

Вона ляскала його по щоці. Тоді Дардище кидав ще образливіше прізвисько:

— Курочка ряба!

Так Васи́линку називали за те, що мала кілька веснянок на обличчі. В неї, скривдженої, починав тремтіти голос, і хоч була Дардища по шії й по плечах, він однаково не повертався. Тоді Васи́лінка рішуче підносила руку й з викликом дивилась на Дардища — відвернеться чи ні? Але й це не могло налякати впертого Дардища — і далі дивився глузливо.

— Що таке? — запитував Андрій Іванович.

— А Дардище дивиться! — скаржилась.

— Дардище, ти чого дивишся на неї? — зауважував учитель.

— О, вже й глянути не можна на Куню, — буркотів хлопець.

— А Дардище прозивається! — скаржилась.

Андрій Іванович дуже не любив, коли діти прозивались.

— Дардище, встань! — наказував. — І стій так до кінця уроку.

Худий та малий Дардище слухняно вставав і слухняно стояв до кінця уроку. Зрідка оглядався на Васи́лінку, погрозово суплячись, а вона у відповідь показувала язика.

Отака школа, де вчителював Андрій Іванович, отакі його учні — кращі, середні й найгірші. Хоч він, власне, великої різниці між ними не бачив.

А він сам? Низенький чоловік, геть зовсім висохлий, і щоки теж висохлі — жовті, в густих борозенках. Ледве видимі вуса, які можна б і зголити, але Андрій Іванович пильнував їх чи не найбільше. Ходив у військовій гімнастерці, підперізувався паском. Іноді з'являвся на уроки в галіфе, іноді — в синіх штанях, що мали сірувату смужечку. Ще мав коротеньке пальто з коміром зі штучного хутра — іншого одягу ніхто з учнів на ньому не бачив. Ні в школі, ні тоді, коли навідувались до нього додому. Андрій Іванович озував кирзові чоботи, халявки яких витирав мокрою ганчіркою, а передки змащував гусячим смальцем, якщо смалець водився, або ж свинячим...

Оце, коли судити з першого погляду, начебто все. У всякому разі, якби раптом діти побачили вчителя не в гімнастерці, підперезаній паском, не в галіфе, не в чоботях, без білястих вусиків під носом, то хтозна, чи впізнали б у ньому свого Андрія Івановича.

Сам він був зайшлий у цьому селі — з'явився тут зразу після війни. З'явився сам, бо дружину його вбито на фронті. Під житло дали хату поблизу школи — в цій хаті раніше жили старезні дід і баба, які повмирали майже одночасно, от хата якийсь час і стояла пустою. Все, що залишилося після діда та баби, перейшло в спадок Андрієві Івановичу, й не можна сказати, що спадок був йому не потрібен. Бо, крім хати, мав дві лави під стінами, скриню, де зосталось трохи дрантя, яке чомусь не смів викинути, качалку й рубель, рогаці, коцюбу, дерев'яну бадійку на воду, тапчан і двоє курей.

З тими двома курми малось йому найбільше мороки. Кури все-таки були не його, і Андрій Іванович спершу не відав, годувати їх чи ні. Проте годував. Але більше мороки було з тим, що кури неслись, і Андрій Іванович не знав, що чинити з яйцями. Акуратно вибирав їх із гнізда, змощеного в похилому хлівці, бо побоювався, що котрась курка почне квоктати, а як поведеться з курчатами? Так назбиралось десятка півтора яєць, і одного разу вчитель пішов до сусідів, щоб запитати, яку раду їм дати.

Сусідам було дивно слухати те, що казав учитель.

— Зварить, — радили, — та з'їжте.

Учитель розводив руками — як це, мовляв, порядкувати тим, що йому не належить.

— Продайте, — радили.

Андрій Іванович знов розводив руками — по базарах ніколи не ходив і нічого не продавав.

Так і лежали яйця, поки надумався комусь оддати — котрійсь зі своїх учениць, яка, очевидно, недоїдала, бо мала нездоровий колір обличчя й запалі очі.

Наступного дня до нього прийшла жінка з вузликом у руках. Затіяла балачку про село, про школу, він чемно відповідав, а самого пекла думка: що за жінка, чого раптом навідалась до нього додому?

Зрештою, жінка зібралась іти, а йому залишила отой вузлик на лаві.

— Це вам трохи гречаних крупів принесла, зварите кулешу. — І, зловивши в його погляді непорозуміння, пояснила: — Ви ж яечок передали через мою Настку, то я вам гречаних крупів.

Відмовлявся, але жінка вузлик так і не забрала.

Після того не один раз траплялось, що навідувався хтось із батьків його учнів і приносив чи трохи борошна, чи пшона, молока в глечуку. Вчитель завжди відмовлявся, але принесене так і зоставалося в нього, то мусив споживати. Ця обставина завдавала прикрощів, бо наступного дня було совісно дивитися в очі саме тієї дитини, чия мати вчора навідувалась до нього.

В дідову та бабину хату, яка дісталася йому в спадок, Андрій Іванович не привіз ніяких речей, тільки стареньку скрипку. Вона, замотана в білу рядюжку, висіла біля комина, і вчитель ніколи її не знімав щоб пограти. Хіба для того, аби подивитись. І кожен, хто приходив до нього, звертав увагу на скрипку, і в кожного з'являлась думка, чому вчитель ніколи не грає.

Але запитати про те не зважувались.

Людей найбільше дивувало, що вчитель ні до кого не звертається по допомогу. Сам собі пере. Звісно, прання в нього не так багато, але ж... Щовечора куриться димок із комина — либонь, готує собі вечерю. Одного разу вчитель запросив до себе дітей додому, а потім пригостив їх варениками, які сам і зварив для них.

— Така людина... — казали про нього.

— Черпнув ложкою горя, тому й такий.

Поважали — й жаліли. Бо невеличкий, трішки в плечах зсутулений, очі добрі, погляд розумний і наче аж запобігливий, звертав із дороги, коли здибався з вами, й першим вітався, хоч, може, ніколи вас перед тим не бачив.

І в селі мали його за свого, співчували в його житті, яке так трудно склалось, і, звичайно, хотіли б допомогти.

У класі хтось пустив чутку, що, мовляв, Андрія Івановича сільські молодиці збираються оженити, щоб не мучився чоловік самотиною. Перший, мабуть, сказав про це Павло Дардище, який переповів дітям балачку, що точилася у них удома. На нього відразу ж усі накинулись — навіщо плещеш казна-що, адже й сам Андрій Іванович нічого не відає, а ти поголоски пускаєш.

— Поголосок не пускаю,— бубонів Дардище.— За що купив, за те й продаю.

— Кого ж за нього сватають? — поцікавився хтось.

— А Мотрю Сагайдак!

Діти загомоніли — кожне добре знало Мотрю Сагайдак. Вона й справді добра жінка, і за віком однакова з учителем, але ж можна висватати кращу й молодшу. Бо ген скільки дівчат у їхньому селі неодружених, кожна, либонь, згодилася б вийти за вчителя, то навіщо йому здалась Мотря Сагайдак? Та й коли добре приглянутись до Мотрі, побачиш у неї родимку на шії, велику, чорну, й за вухом теж. Тому-то вона завжди запинається так старанно терновою хусткою.

— Е-е, Мотрі йому не треба,— сказав Грицько Калашник.— Якби щось добре, а то ж — Мотря!

Василинка й собі ствердно закивала головою — Мотря й справді-таки не годиться.

Вчилася у їхньому класі Рая Івашко, якась близька Мотрина родичка. То вона, почувши розмову, встряла до гурту і, широко розтягуючи довгий рот, запитала:

— А чого це Мотря не підходить? Хто ж тоді підходить, як не вона?

— Молодшу йому треба! — втовкмачували.

— Вона молода! — наполягала Рая.

— Красивішу..

— Вона красива!

— Та що ви з цією Райкою теревените! — гримнув Павло Дардище і, схопивши дівчину за коси, потяг за двері. Там вони заходилися битись, а діти далі обговорювали те, що їх цікавило.

— А я придумала! — вигукнула Василинка.

— Що? — обернулись до неї.

— Хай за нього вийде Шлапачиха!

Шлапачиха була гарна жінка, найкраща ланкова їхнього колгоспу, про неї знали не тільки в селі, а й у районі. Проте Шлапачиха мала чоловіка Шлапака й двоє малих дітей.

— У неї є Шлапак! — заперечили.

— Хай покине, бо Шлапак п'яниця! — стояла на своєму Василина.

А й справді, було б добре, якби Шлапачиха покинула свого Шлапака й вийшла за вчителя. Тоді б усім велось добре: й учителеві, й Шлапачисі, і її дітям.

— Та-ак... — розгублено мовив Грицько Калашник, і всі стали ждати, що скаже. — Добре б...

Тут і дзвінок продзеленчав, то мусили розбігатись і сідати за парти. Зайшов Андрій Іванович, почався урок. Збуджені діти не могли заспокоїтись і далі обговорювали — кого можна видати за їхнього улюбленого вчителя. Андрій Іванович кілька разів закликав клас до дисципліни, проте — на диво! — його не слухались.

Найбільше вертенилася за партою Рая Івашко, то він її й звів на ноги.

— Ти не скажеш, що сталося?

Рая вже й рот розтулила, щоб сказати, та стрілася поглядом із Дардищем — він показував кулак.

— Та-а... Те-е... — не могла добути слова. Але, мабуть, одразу ж перестала боятись Дардищевого кулака, бо згадала, як хлопець на перерві тягнув її за косу. Тому й випалила: — А вас хочуть оженити!

— Хто хоче оженити? — по паузі запитав Андрій Іванович, і його завжди жовте обличчя наче аж порожевіло.

— Калашник, — показала пальцем на Грицька. — Й Василина Куц хоче оженити, й Дардище! — Тут обернулася до Павла й навіть обома руками на нього показала: — Всі хочуть. І нібито для вас Мотря наша не підходить, то хочуть за вас Шлапачиху видати.

— Яка Мотря? Яка Шлапачиха! — неслухняним язиком поспитав учитель, полотніючи й тетеріючи.

— Та яка ж іще Мотря, родичка моя! — й зовсім похоробрішала скривджена Рая Івашко. — І не така вона стара, й не така погана. Не гірша ж за вас, Андрію Івановичу, їй-богу!

— Не божись, не божись! — тільки й спромігся сказати.

— А я не божусь, то я так. А в Шлапачки двоє дітей, і вона замужем, як же вийде за вас? Що їй люди скажуть: при живому чоловікові — й заміж!

Андрій Іванович тільки очима лупав, і лице його геть зовсім потемніло.

— А то знаєте, що кажуть? — тріщала, як сорока, Рая Івашко. — Щоб дівчину для вас гарну знайти, бо ви, мовляв, тихенький, самі не осмілитесь.

— Яку дівку? — так і сів на стілець учитель.

— Молоду! — випалила Рая.

Учитель більше нічого не питав, пащекувата Рая Івашко мовчала, і в класі встоювалась грозова тиша. Андрій Іванович узяв ручку й, помітивши, як вона тремтить між пальців, швиденько поклав на стіл. З нього не зводили поглядів, усі чекали, що буде.

Проте нічого не сталося. Учитель заспокоївся і, наказавши Раї Івашко сідати, розпочав урок. Діти похнюплено розгорнули зошити, підставляли задачки.

— «Велосипедист їхав по шосе зі швидкістю 12 кілометрів на годину. На ґрунтовій дорозі він їхав зі швидкістю 9 кілометрів на годину...» — взявся диктувати рівним голосом.

А коли закінчились уроки, Андрій Іванович покликав Грицька Калашника, і вони вдвох довгенько ходили лугом, розмовляючи про щось. Діти, зібравшись коло школи, стежили за вчителем та Грицьком і думали: ото розпікає!

А Грицько, повернувшись до гурту, й словом не похопився про свою з учителем розмову. Тільки ні того дня, ні наступного ніхто більше не говорив ні про Шлапачиху, ні про Мотрю, ні про когось іншого. А коли й заїкався хто — підходив Грицько й наказував прикусити язика, бо, мовляв, учитись треба, а не базікати казна-що.

Якось прибігла до школи Павлова мати й сказала, що той не ночував удома. Вчора батько побив Павла, бо хлопець поліз на трактор і на шмаття порвав свої єдині штани.

— Якби ж хоч обібрався в солідол чи в мастило, а то геть-чисто порвав,— бідкалась мати.

Не було Дардища й на уроці. Андрій Іванович задумався — де його шукати?

— А навіщо шукати? — сказав Калашник — Сам повернеться, нікуди не дінеться. Дардище такий, як порох, але в нього це минає.

Ходили розшукувати всім класом. Обійшли садки, яри, коло річки шукали, ходили до двох найближчих скирт, що видніють за селом, але й духу Дардищевого ніде не чулось. Навіть Калашник уже був не такий упевнений, що товариш його знайдеться. А Василюк! Подивилися б ви на Василюка! Здається, щодня сваряться з Дардищем, ніколи в мирі не живуть, а тут так засмутилась, що мало сльози з очей не бризнуть.

Пригнічені, пізно порозходились по домівках.

Андрій Іванович перевіряв учнівські зошити, коли у вікно постукали. А може, здалось, бо надто тихо й скрадливо. Вступився у темряву за вікном — нікого. Все-таки вийшов надвір, подивився кругом. Либонь, вчулось. І вже коли хотів зачинити за собою двері, долинуло з-за кущів безу, що коло воріт:

— Андрію Івановичу...

Учитель до безу — там, присівши навпочіпки, дивився на нього знизу вгору Дардище. Серце в учителя забилося швидко, тепла хвиля вдарила в груди і в голову.

— Це я... — прошепотів Дардище, не зводячись із землі. Голос у нього тихий і перестрашений.

— Ти чого тут? — запитав Андрій Іванович.

— А я до вас прийшов, — прошепотів той.

— Вставай, ходімо до хати.

Дардище слухняно звівся, пішов слідом за вчителем. У хаті спинився коло порога й заціпенів. Андрій Іванович, радіючи, що знайшовся Дардище, дивився на нього весело й добре.

— Де ж ти пропадав? А ми з ніг збилися, тебе розшукуючи.

— Я знаю, що ви мене розшукували, — прогук хлопець. — Я в скирті соломи сидів.

— І не озвався?

— Я не хотів озиватись, — і замовк.

Учитель теж затих, у грудях йому заболіло. Боявся розпитувати, щоб необережним словом не поранити дитячої душі. Відрізав шматок хліба, дістав кусень сала — Дардище взяв і, стоячи коло порога, почав їсти.

— Сідай коло столу, — поговоримо, — сказав Андрій Іванович, коли той доїв.

Дардище не зрушив із місця. Дивився на вчителя важко, наче збирався сказати щось од самісінького серця.

— Я вам таке... — почав Дардище й не договорив.

Андрій Іванович постатечнішав, обличчя його затверділо.

— Я вам таке скажу, — видихнув хлопець, — щоб ви мене взяли до себе за сина.

— Слухай, Дардище... — мовив учитель, але не докінчив. І запитав: — Ти ще хочеш їсти?

— Хочу, — чесно зізнався Дардище.

Учитель ще дав йому хліба з салом і хапливо заходився стелитись.

— Ляжемо разом отут, на тапчані. Тапчан широкий, помістимось. Ти спокійно спиш, не пацаєшся ногами?

Дардище заперечливо похитав головою.

— То й добре, — осміхнувся вчитель.

Андрій Іванович лежав, не склеплюючи повік. Дардище теж лежав, утупившись у темряву, й майже не дихав. Проте, зморений, заснув перший, і тоді вчитель скрадливо звівся, одягнувся навпомацки і, не рипнувши дверима та не брязнувши клямкою, вийшов надвір. Ішов сказати батькові та матері, що знайшовся їхній син.

Мати захлипала від радості, а батько зразу ж наготувався бігти, щоб налупцювати хлопця, аби не завдавав стільки прикрощів. Але вчитель зумів його переконати, що не слід цього чинити, що мине трохи часу — й хлопець сам повернеться додому.

— Я йому батько чи не батько?! — репетував Дардище-старший.

Але прийшов не опівночі, а вранці. Павло саме вмився й сидів коло столу. Звівся назустріч батькові й сказав похмуро:

— Не займайте... Мене Андрій Іванович прийняв за сина.

Учитель, щоб захистити хлопця, підтвердив:

— Так-так...

Дардище-старший побагровів, хотів затіяти сварку, але, видно, стримався при вчителеві.

— Он воно як! То й живи тут, а додому не приходь! Щоб і ногою додому не ступав, коли батька змалку цураєшся.

Так і зостався малий Дардище в учителя. Разом ходили в школу, разом повертались додому. Павло став учитись краще і вже був не такий заляканий, як перше. Й ніхто в класі не сміявся з нього за те, що він тікав із хати. Бо хто ж міг сміятись, коли їх із Калашником тільки й було двоє хлопців у класі!

Минуло трохи часу, й одного разу прийшли до вчителя Павлові батько й мати. Батько вже не такий сердитий, але говорила мати. Казала, щоб Павло повертався додому, що ніхто більше не кривдитиме його.

— Питайте в хлопця, — сказав учитель. — Як він захоче.

Батько з матір'ю благально подивились на Павла. А той зрозумів учителя. Хоч би й хотів, не міг тримати його в себе.

— Ходімо,— сказав похмуро Павло й подався з хати.

Мати всміхнулась радо, а батько, ступаючи слідом за сином, спіткнувся раз і вдруге на рівному місці..

Пригадуєте Настку, якій учитель півроку тому віддав курячі яйця? Він уже не обділяв її своєю увагою. Знав, що в Настки багато сестер і братів, що живеться сім'ї суцужно без батька, який загинув на фронті, то інколи помагав чим міг. А то навіть купив черевики для її брата, що мало не босоніж ходив у старший клас.

І після того, як подарував черевики, знову до нього прийшла Настчина мати, Гафія. Перший раз навідалась до нього з вузликом крупів,— згодом, довідавшись, як тяжко їй живеться, Андрій Іванович зрозумів цінну того подарунка. За другим разом Гафія нічого не принесла, тільки тримала в руках хлоп'ячі черевики.

«Невже повернути хоче?» — майнуло в учителевій голові. Проте жінка як сіла з черевиками на лаві, так і закам'яніла. Не сказала ні слова, ні півслова, а тільки зігнулась, голову опустила і, притиснувши черевики до грудей, довго так сиділа. А вчитель то сяде, то встане, то пройдесться по хаті, то зупиниться перед нею, хоче сказати щось, заспокоїти — і нічого з горла добути не в змозі.

Зовсім йому зле стало на душі, як помітив, що в жінки сльози течуть по обличчю. Течуть беззвучно, затримуються в зморшках, зморшки бубнявлюють ними, а потім скрапують сльози на черевики, блищать на них... Зрештою, так ні слова й не сказавши, мовчки звелась Гафія і подалася з хати.

Після того випадку учитель уже не міг не думати про долю її дітей. Всі ходили до школи, крім найменшого й найстаршого. Найменше — бо роками не вийшло, а найстарше — бо працювало в колгоспі. Й коли в школі чи десь на вулиці Андрій Іванович бачив їх, серце в нього раптово стискалось од болю, й він думав: «О господи, та це ж Гафіїне...»

І вчитель почувався так, наче сам завинив у чомусь перед Гафією і її дітьми. В тому, що живе вона в обдертій хаті, і в тому, що не може ні озути, ні одягнути своїх дітей, хоч із усієї сили тягнеться, щоб ходили до школи.

Й одного разу він зважився. Коли смеркло, пішов до Гафії. Мороз сердито поскрипував під ногами, чорні сугінки стояли в завулках та між деревами. Вчитель хвилювався, а коли

переступив поріг Гафіїної хати, то відчув, що кров одлинула від щік і вони, либонь, побіліли. Хотів привітатись голосно, але вийшло чомусь тихо, голос зрівався.

Всі дивились на нього й чекали, що скаже.

А вчитель не міг сказати того, ради чого прийшов. Сказав щось про зиму, про те, що палива не настанеш, коли морози не вляжуться. Гафія йому теж про морози і про паливо. Діти звикли, що в їхній хаті сидить учитель, і затіяли якусь тихеньку гру.

Вже надворі, коли Гафія вивела його за двері, зважився:

— Я вам таке хотів сказати...— І подивився вбік, на перехняблений причілок.— Хата ваша нікудишня. Давайте обміняємось. Ви в мою перейдете, а я в вашу.

— Як же це так...— не могла второпати Гафія.

— А так! Мені багато не треба. Я одягнувся в куфайку — і мені вже тепло, вже не треба в печі палити. А у вас діти...

Гафія перебила:

— Спасибі вам на доброму слові, але нікуди ми не підемо, перезимуємо тут, у своєму гнізді, а весною чимось зарадимо собі, так не сидітимем... А ви подумайте й про себе, Андрію Івановичу, що, може, й ви комусь потрібні, берегтись треба!..

Учитель пробував переконати Гафію, та жінка затялася, стояла на своєму. Так і пішов од неї ні з чим. Повертався додому з каменем на душі, але з-під важкого каменя проростав тонесенький паросток радості. Зогрівався той паросток словами Гафіїними, що нікуди вона зі свого гнізда не подасться, що й він, Андрій Іванович, повинен піклуватись про себе, бо потрібен він і людям цим, і їхнім дітям, що не для себе самого живе.

Наближався день 8 Березня, і по всіх класах діти заметушилися, стали перешіптуватись — що подарувати своїм учителькам на свято. У всіх класах уроки вели вчительки, єдиним мужчиною на всю школу був Андрій Іванович. Учні з його класу почувались наче аж незручно, що не беруть участі в загальній метушні, що нічого нікому не збираються подарувати.

Та Василюк Куц, коли Грицько Калашник і Павло Дардище повискакували на перерву в коридор, узяла двері на клямку й гукнула, щоб її послушали.

Дівчата втихли.

— Андрієві Івановичу теж треба купити на 8 Березня подарунок. Бо хіба він не такий учитель, як інші? Всім куплять, а йому ні? Давайте і йому купимо!

— Та це ж свято жіноче, а не чоловіче! — заперечив хтось. — Дарувати треба вчителькам!

— О, ви чуєте! — аж розсердилась Василюк. — Чи наш Андрій Іванович не заслужив подарунка? Адже він найкращий учитель на всю школу.

Дівчатка затихли — Андрій Іванович і справді був для них найкращим. Навіть тоді, коли дорікав. Навіть тоді, коли ставив двійки. І тоді, коли навідувався додому, щоб поговорити з батьком-матір'ю про незадовільну поведінку їхньої дитини. Завжди був для них найкращим.

І ніхто з дівчаток не заперечив, замовкли навіть ті, хто в душі був проти. Не так уже й страшно, що це жіночий день.

А що дарувати? Вирішили, хай кожне дарує те, що вважає за потрібне...

Вдень 8 Березня сиділи на уроках тихі, урочисті, і в кожного змовницьки світилися очі. Лише в Калашника та Дардища не світилися, бо хлопці нічого не знали. Либонь, і не здогадувались, бо інакше не сиділи б так байдуже.

Тільки продзеленчав дзвоник на перерву, як Василюк вийшла до дошки і, заступивши дорогу Андрієві Івановичу, який уже хотів іти в учительську, сказала:

— Дорогий Андрію Івановичу! Від імені всього нашого класу вітаю вас із днем 8 Березня! — На якусь хвилину затнулась, а далі повела рішуче: — Будьте здорові й щасливі, живіть усім нам на радість!

І з цими словами подала вчителю флакончик духів і вишиту носову хустинку. Той флакончик вона купила в сільській крамниці на гроші, які заощаджувала майже півроку, а носову хустинку вишила сама.

Андрій Іванович, видно, вагався, брати чи не брати, бо дуже розгубився й усміхався ніяково. Але тут до нього кинулись інші учениці, стали простягати хто що — хто пудру, хто шкарпетки, хто власноручно гаптовану серветку, і він мусив усе те брати, щоб не попадало на підлогу.

— Але ж... але ж... — пробував щось сказати Андрій Іванович, та діти весело кричали, сміялись, і голос його танув у гаморі.

Лише Калашник і Дардище нічого не могли второпати, але скоро й вони отямилися, кинулись до гурту.

— Ура! — кричав Дардище. — Хай живе 8 Березня! Не тільки жінкам радіти, а й усім!

— Ви лишень погляньте на нього! — нарешті вдалося докинути слово й Андрієві Івановичу. — Чи ти часом не збираєшся спідницю зодягнути, що так скачеш?

Усі дружно засміялись, і під той веселий сміх Андрій Іванович пішов із класу, несучи притиснутими до грудей учнівські подарунки. І тільки переступив поріг учительської кімнати, тільки зачинив двері, як там почувся сміх: сміялись учительки, які побачили свого колегу з подарунками...

Того вечора, вперше за довгий час, Андрій Іванович дістав скрипку зі стіни, де вона висіла на кілочку, розмотав зі старої рядюжки і легесенько-легесенько провів смичком. Звук був тихий і наче аж писклявий, народився і вмер, але вчителєві, либонь, звук сподобався, бо на обличчі зацвів усміх, і від усміху воно стало молоде й щасливе.

ДУБ

Плечистий, ошатний дуб стоїть на околиці села самотиною. Років йому триста, якщо не більше. Колись давно там стояла козака господа, широке обійстя, од якого розбігались до обрію сині навесні поля, повні жайворонкового гомону, а пізніше — перепелячого підпадьомкання. Козак, нащадок вояків, яким тільки те й у житті випадало, що боротися зі степом, з наїздами, з набігами, з наскоками, та й сам він при потребі вояк, збройний вершник, що вміє оборонити жінку, дітей, коней та землю, — цей козак одного разу кинув у ріллю жолудь. Тутий, як дзвіночок, у дерев'яному вузькокрисому капелюшку жолудь, навіть із одростком корінчика на тому капелюшку — достоту пуповина. З дощами та теплом на блідому стеблі, впертому й міцному, отой капелюшок випорснув до сонця, знесилено, посірілий та збляклий, приліг на землю, а росток, обминувши його, все тягнувся й тягнувся вгору.

Він спрагло пив живлюще повітря, пив молоко-проміння, — і в цьому був схожий на немовля. Його помітили на друге чи на третє літо, і козак, який уже встиг забути, що застромив колись

у землю жолудь, здивовано посмикав татарського вуса і мовив: «Ти бач яке!..» Він звернувся до того дуба, як до рідної дитини, як звертався до своїх синів, і тому деревце зрозуміло його, заблищало зеленим листям, немов усміхнулось. І господар, який уже попереком мало діл не орав, подумав — зовсім без жалю подумав, а спокійно й розсудливо, — що після нього на землі залишаться тільки добрі діла, діти та оцей дуб.

Плечистий, ошатний дуб стоїть на околиці села самотиною. Коли налітає вітер, дуб починає лопотіти листям, наче бурчить, наче щось розповідає. Його розуміють білі гречки — до виднокола, розуміють горбаті поля, розуміє стара дорога, що стомлено виплескується з-поміж крайніх хат, та ще, мабуть, зрозуміло б блакитне небо, якби воно не так далеко, якби нахилилось ближче. Але небо ніколи не нахилиється, воно сяє вгорі з погордною байдужістю, воно задоволене своєю високістю та бездонням. Тоді дуб затихає, він сам починає прислухатись. Чує, як важко й натружено мовчить його коріння, як воно тягне соки, як ті соки скроплюють його тіло зсередини. Чує, як зелено й глибоко дихає зело навкруги: соняшники жовтооко всміхаються, гречки білим окропом бризнули, жито котиться лагідною, коліноуклінною хвилею, сокирки іскрами голубизни пропалюють, прохромлюють його довірливий шепіт. А ген одвічні, глибинні струни бджіл працювито напиваються в повітрі, а над будяками — жорсткувато-басовиті зітхання джмелів, а ген білокриле летіння-мовчання метеликів із оранжево-чорними вогниками на крилах...

Уночі думає про зорі, а вони думають про нього. Розуміє їхнє золоте мовчання, їхнє крижане переблискування, він уже відкрив таємницю, чому Великий Віз перед світанням опускає донизу дишло, а чому Квочка збирає своїх зоряних курчат під крило. Достеменно знає, де починається і куди веде струмениста течія Чумацького Шляху, він навіть відчуває, де поділися оті мажари, гарби, вози, котрі проїжджали мимо нього по степовій дорозі, — всі вони вже так давно й так довго їхали, що виїхали на небо, тепер долають Чумацький Шлях, бо ж вони — мажари, гарби, вози — ніколи не зупинялись і не зупиняються, ніколи не вмирили й не помруть, як він, дуб, не вмирав і не вмирає. Розумів ті зорі, які, раптом сконавши, падали й розсівали за собою швидкий вогняний слід. Дубу було втямки краплисте лопотіння

дощу, наморене зітхання достиглої ниви, одчайдушний біг круглокістявого перекотиполя,— і так само його розуміли краплини дощу, до нього з довірою ставилася достигла нива, а перекотиполе, вдарившись грудьми об стовбур, нітрохи не гнівалось, а перепочивши, котилось далі.

Плечистий, опатий дуб стоїть на околиці села самотиною. Але тому що він гарно навчився розуміти самого себе та все те, що його оточує, дуб почувається щасливим. Найбільшої втіхи йому завдають птахи. Можливо, якби не поталанило народитися на цей світ дубом, то хотів би народитися птахом. А проте про крила замислюється рідко, бо не так уже й кепсько стояти йому в рідній землі. І, крім того, достеменно знає, що відбувається за обрієм, а що — за рікою, яка ген там вигинає блакитну спину між очеретами, а також і про те, що сталося за зубчастою стіною лісу. Бо птахи, які сідають на його гілля перепочити, не втримуються, щоб не розповісти, не проспівати, щоб із властивою їм безтурботністю не повідати про все, що бачили. Іноді розповідають просто про те, як пахне тирса, іноді про те, що сказала коноплянка підстаркуватому півневі; йому доводиться вислуховувати од них і про те, як заходить сонце у безкрайому степу, і як воно сходить, застане й дитинно-рум'яне; він од них знає і про те, як чисто, як сніжно сяють хмари, коли летиш поміж ними, наче поміж казковими сріблястими горбами, і про те, що в лузі хлоп'яки пробили джерело, котре і вдень і вночі грає ледве вловимою сопілкою, і що музику тієї сопілки тямлять вони, птахи, польовий легіт та й ще самі хлоп'яки.

Коли прилітають ластівки, то дуб, слухаючи їхні голоси, веселішає і наче аж молодшає. Йому подобаються ці летючі дзвіночки — у них такі чорні спинки, наче то оперені грудочки землі з синім сянням, а на лобах — рудуватий блиск, а животики — світлі, наче до тих чорних грудочок поприлипало тонке клоччя. Вони ніби майстерно виточені веретена, плавно порскають у повітрі, йдуть плавно-плавно, а потім пірнають, наче провалюються, щоб зловити кузку, жука, комара, муху,— і знову якась красива, невидима сила підносить їх угору, їхні крила, навіть тоді, коли здаються непорушними, ніколи не залишаються в спокої, їм властива своя гра, своя музика. Здається, ластівки ніколи не можуть притомитися, так би вони й пурхали, а проте й вони сідають на дуба, і він, тримаючи

на собі їхні радісні, їхні щасливі тіла, почуввається піднесено, він слухає їхній щебет — про політ, про дивний простір, про золоте тремтіння сонця на крилах і про той обшир, який розкривається з висоти. Слухав би ластівок завжди, бо вони навіюють безтурботність, проганяють сумні думки, і навіть старі сучки перестають боліти й нити.

А сов він не любить. Коли вночі над ним пролетить сова, то дуб ще дужче нахмуриться, в ньому пробудиться щось темне й земляне, по листю пробіжить дріж. Вони світяться глухим мертвим світлом круглих непорушних очей, їхній політ безшумний, але ті глухі погляди, які все помічають, але той німий політ вражає, як темний подих неодворотної долі. Коли поблизу лунає смертельно-розпачливий писк ховрашка, який таки попався в міцні пазури сови, коли тишу розпанахує останній, безнадійний скрик нічної пташки, — дуб зіщулюється, йому стає морозко й лячно.

А зозулі!.. Вони б йому подобалися, якби не підкидали свої яйця в гнізда іншим. Вони йому подобалися б, якби не були такі самовпевнені та брехливі. І звідки в них ця самовпевненість? Адже вродою їх обійшли — самі вони сірі, тільки горло та груди трохи світліші, та хіба що животи ще руді, ну й спини в деяких рудуваті. Але вони — як знахарі. Люблять побріхувати, скільки тобі років зосталося жити. Давно-давно одна зозуля бралася вгадувати вік поля. І що ж? Тієї зозулі давно вже немає, а поле живе і житиме. А хіба оцій дорозі, що виплеснулася з села, не пророчили зозулі, що недовго вже їй зосталося сірити, що забіліє вона людськими кістями, що заросте травною, навіть сліду не лишиться. І що ж? Біліла вона людськими кістями, заростала травною, а проте не заросла, бо ходять по ній і ходять, бо їздять по ній і їздять. А скільки разів йому, дубові, віщували? Давно вже тих віщунок немає, а він росте, дужчає, ширшає в плечах, набирається снаги.

Щоправда... прилітала й цього літа. Плигнула з гілки на гілку, прочистила горло — і кукнула... А потім замовкла, наче роздумувала. Знову кукнула... Замислилась, а може, їй подих перехопило... Дуб зашумів, ніби насміхався з неї, от вона й полетіла. Але закрався неспокій... Колись він і не боявся, не задумувався, а тепер... Може, та зозуля і правду сказала, може, ця була не з брехливих?

Нікому не розказував дуб про зозулине гадання, але чи сорока підслухала і рознесла всім на довгому хвості, чи, може, сам вітер переповів, але незабаром про це знали всі. І поле, яке вмивалося цвітом білих гречок, і стежки, що текли поміж житами, обплутані березкою та позначені синіми спалахами цикорію, і кожна грудочка землі. Приходили до нього стурбовані звірі — лисиця, яка колись під дубом ховалась од метелиці; прибігав заєць, поскакав навкруг, поприсідав, наче збирався про щось попросити, але так і не зважився; навіть вовк прибігав — та так сумно завив, що все живе перелякалося; і ховрахи, і польові миші також табунами навідувалися. Прилітали хмарами горобці — лящали, як весняний дощ об нерозталу кригу; і сова навідувалась — присунула похмуро, страшним війнуло од її польоту, незрозумілим; і шпаки віддали дубові шану — пришуміли зграєю, вишукували на його корі мурашню, чубчики їхні здригалися стурбовано, і в усьому їхньому вигляді відчувалася тривога — в тому, як чорніли голови, що мали ліловий відблиск, як спалахували синьо-зеленим сянням крила, як полум'яніли бурувато-вохристі плямки на грудях; прилітала й горлиця — лагідно-сумовитими та ласкаво-співчутливими здавались її чорні та сірі плями на шії, винно-рожеві воло й груди.

Дуб нічого їм не розповідав, але з того, як важко й пригіркло пахла його кора, як похмуро здіймалося вгору сучкувате гілля, як неквапно й відчужено зітхало його листя, всі: і заєць, і лисиця, і вовк, і ховрахи, і польові миші, і горобці, і шпаки, і горлиці, — всі починали вірити, що на цей раз зозуля не помилилася. Вони розбіглися в свої виярки, в ліси та чагарники, вони розлетілися, і скоро про дуба вже знали всі: вістка поширювалася так швидко, як швидко заходить сонце.

І незабаром у гості до дуба прилетіли журавлі. Їх було так багато, що вони закрили півнеба, наступила раптова ніч, і в тій темряві, утвореній живими пташиними тілами, ледве-ледве проступили зорі. Журавлі вирували, опускалися низько, то раптово спливали догори або ж заспокійливо пролітали, і їхнє сіро-сізе пір'я кидало на гілля мерехтливі відблиски. А потім шумливою зграєю пролетіли крячки — вони неслися низько, в їхньому польоті було стільки сили й зосередженості, що дуб навіть хотів зійти зі свого віковичного місця, щоб дати їм дорогу, але перед самим дубом крячки зринули вгору,

наче вітали його тим зринанням, і зразу ж віддалилися і зникли, і здавалося, що в повітрі ще зосталось оте їхнє чорне, зосереджене летіння, отой густий шум і свистіння крил. А ще згодом налетіли, як хурделиця, кропив'янки, сипнули писком, похурчали і дзизнули над самісінькою землею, наче їх ніколи й не було, тільки навколо дуба поменшало одразу кузок, дихнуло пустокою...

І журавлям, і крячкам, і кропив'янкам дуб встигав щось повідати про своє життя. Журавлі, наприклад, довідалися від нього про далеку синю весну, про те, як він подивився на світ із-під дерев'яного капелюшка, довідалися про тонкий козацький вус, як він тремтів ласкаво, довідалися й про ту пісню, яку співали на похороні — «Козака несуть і коня ведуть...». А крячки, хоч і шугнули тінями, але на гострих крилах прихопили вістку про те, як із сторіччя в сторіччя вмирали під дубом, як скроплювали його кров'ю; вони забрали з собою вістку про те, як шелестіло останнє людське дихання, як прочахав і брався попелом останній людський погляд. І кропив'янки про щось довідалися — може, дуб сказав їм про те, що чекає на нього в майбутньому, але спробуй злови тих кропив'янок, розпитай у них, коли вони хуркнули, дзизнули і щезли, як мана!

Стояв дуб — і не стомлювався стояти; хоч коріння його цілі десятиріччя летіло в чорну глибину землі, проте не стомлювалося летіти, проте ще й тепер із тією ж впертістю й насолодою продовжувало летіти; хоч гілля його без перепочинку плавало в блакитному повітрі, але не захлянуло, не захлинулося, воно ще хотіло плавати. Все його ество ще мудріше відчувало свою спорідненість із дощами й росами, з ранковими рум'янцями на обрії та з сивим зблиском долину, йому ще рідніші ставали і дишель безмовного Великого Воза в небі, й мовчання зоряної Квочки, й іскристий, ніби присипаний мерехтливою сіллю Чумацький Шлях.

І дуб уже знав, яка доля його чекає попереду. Пригадував ті мажари, гарби й вози, котрі простугоніли повз нього по дорозі з села і в село, котрі так довго котилися по землі, що неодмінно вже повинні викотитися на небо, повинні вже долати Чумацький Шлях, бо ж не можуть мажари, гарби й вози зупинитися, якщо в них є колеса. І підстеливши опалки, підібгавши під себе ноги, поцьвохкуючи батіжками, у передках сидять дядьки. Вони зчорніли від сонця й від морозів, вони

задубіли на диких, колючих вітрах, вони побронзовіли од дощової негоди й од блискавок, вони ідуть і ідуть на мажарах, возах і гарбах, вони мовчать, тільки поколихуються, коли колесо найжджає на якусь грудчасту зірку.

І дуб уже знав, яка доля чекає його попереду. Він стоятиме на узбіччі Чумацького Шляху, простягатиме над ним гілля, кидатиме тінь, а небесна зозуля, яка прилітатиме на його верхівку, куватиме довгі роки і йому, дубові, і возам, що проїжджатимуть повз них, і зчорнілим од бур візникам, які сидітимуть у передках і ліниво помахуватимуть батіжками, куватиме довгі роки і тому, що було, і тому, що буде.

Восени приходили збирати під дубом жолуді. Хто приходив із мішком, хто з кошелем, а хто просто набивав кишені та й годі. Хто збирав для свиней, а хто — лише через те, що інші збирали. Дуб був спокійний. Темно-сивим шумом тремтіло його листя. А малі хлопці, понабивавши жолудями кишені, бігли через городи й затикали у землю оте його туте насіння з капелюшками на самих маківках або ж у капелюшках набакир. Вони бігли над річкою — й запахнули у болото, бажаючи, щоб і тут зійшло. А коли трюхикали через пустир, то один хлопчина під каменем вигріб ямку і в ту ямку виклав зі своєї кишені всі жолуді, а потім присипав їх землею. Той хлопчина сподівався прийти по них пізніше, але забув, і вони zostалися в ямці до весни. І товариш того хлопчини також вирив ямку, в себе за хатою, і також сховав там жолуді, і також забув за них. Бо, мабуть, то самі жолуді наділені такою силою, що, попадаючи в землю, притуляючись до її материнського лона, вони відбирали в дітлахів пам'ять про себе. А може, то сама земля відбирала в дітей пам'ять, бо так зголодніла за жолудями, бо так зголодніла за тим, щоб вирощувати їх, щоб напоювати соками й голубити?..

Дні коротшали, холоднішало, небесні голубі полотна все більше вигорали й сірішали; вітер став якийсь різкий і наче аж чимось невдоволений; бігли через стерню миготливі клубки перекотиноля, сполоханими зайцями перескакували через дорогу й пропадали. Дуб прислухався, як поступово засинає навколо нього все: і всохлі полини, і смутний обрій, і ожереди віддалік. Уночі земля ледве-ледве зітхала, як натомлена жінка, котра забувається все глибшим сном. Дорога журнішала.

Перші приморозки вдарили хоча й веселі, але не такі вже й ласкаві. Зорі сяяли замерзлими сльозами. І дуб супився,

супився, і хоча він не згинався, хоча не вужчав у плечах, але... Листя не опадало, проте блякло й скоцюрблювалося, ставало шарудливим. І хоч кора залишалась такою самою, як завжди, зморшкуватою і шкарубкою, але здавалося, що зморшки поглибшали, що в їхніх звивинах появилася спокійна, мудра байдужість.

Сипнули сніги — і забілили поля, забілів світ. Дуб не засинав; він чув, як угорі пропливають важкі хмари, як під землею в порях ворущаться ховрахи і миші, вловлював проміння сонця й тоді, коли сонця не видно цілий тиждень, він відчував, як під кригою замерзлої річки захлиналась без повітря риба, й скрушно зітхав, що не може нічим допомогти. Все його єство вловлювало, як солодко, зіщулившись, сплять у землі оті жолуді, порозтикувані хлопчиками, він знав, що сниться купці, схованій на пустирі під каменем, і що ввижається отим жолудям, що заховані за хатою, — бо хлопчаки так і не прибігли їх вигрібати. Дуб знав усе. Так само, як і те, що невдовзі йому випаде стояти на узбіччі Чумацького Шляху, а попід його простягнутим гіллям, по затінках проїжджатимуть мажари, гарби, вози, а в передках сидітимуть дядьки, цьвохкатимуть батіжками, і коли колесо наїжджатиме на грудчасту зірку, то дядьки похилитуватимуться, а небесна зозуля куватиме і їм, і їхнім возам, і самому дубу довгі роки...

ГЛИНЯНИЙ ПІВЕНЬ

Батько відхилив убік осикову гілку, блискучу од води, і гілка, хльоснувши його по спині, залишила на шкірянці довгий мокрий слід. Стецько відхилив ту саму гілку і, пройшовши вперед, пустив обережно, але гілка наздогнала його і шльогнула по шії... З дому вибрались вони ще вранці, коли між деревами сірів туман, коли хмари лежали на верховіттях. Тепер туман опав, а небо трохи повищало. Обідали вони недавно, коли поминули торфовисько з затопленими ямами, — сиділи на поваленому стовбурі й їли хліб із підсмаженою телятиною. Зараз Стецькові хотілося пити. Можна зачерпнути долонями води просто під ногами, але вирішив терпіти до того місця, де росли дві розчухнуті ялини, з-під коріння яких вибігав струмок.

Коли добралися до ялин, Стецько побачив, що повинь обминає ялини, затопивши струмок. Хлопець зачерпнув води саме там, де він мав витікати. Оглянувся батько, уважно простежив, як син п'є, а потім запитав:

— Наморився?

— Ні.

— Тобі ж казалось, щоб не рипався з хати.

— А я не стомився.

— Ти впертюх!

Пишався своїм сином, що Стецько вирушив із ним в обхід, не побоявся повені, яка залляла низину, не злякався дороги по болоті й по воді, наче й справді звук до неї. Про себе зауважував, що своє лісництво, мабуть, знає краще, ніж сина, і це сповнювало гострою цікавістю до Стецька.

— А добре, що ми не взяли у ліс Ксеню,— мовив Стецько.

— Чому?

— Од хати далеко не відійшли б.

Отже, думає про Ксеню, котра вчора ввечері прийшла до них із села й принесла глиняних півників, яких випікає її батько. Лунких, рудих півників, що заливчасто сюрчать, коли дути в дірку, а в грудях із сухим стуком б'ється камінчик, якого туди навмисне кладуть. Одного такого півника син узяв із собою і зараз, мабуть, обмацує, бо засунув руку в кишеню. Мабуть, кортить витягти і засюрчати на весь ліс, але стримується. І батько усміхнувся.

Раптом Стецько зупинився і, не кажучи й слова, показав рукою праворуч, між кущі горішини. Там стояла дика коза. Коли ступили до неї, коза не кинулась тікати, її вологі очі дивилися без страху, а передні ноги ледве здригались. Жовтий березовий листок причепився до шиї, між губами стриміла бадилінка. Вони ще ступили вперед, і коза повернулась боком, рушила, на хвилю горіховий кущ прикрив її, а потім знову показала між грабами.

— Не поспішай,— сказав батько,— будь обережний. Вона веде нас...

Вода під ногами поглибшала, бо коза все крутіше завертала ліворуч, на низину. Йшла сторожко, хоча й не наполохано, і раз у раз оглядалась назад. Стецько, який звук до лісу, до кіз, до лосів, до лисиць, до зайців, почував, однак, збудження. Бать-

кове обличчя наче аж видовжилось, уста стислись. Гілка здерла з кози отой березовий листок, він упав на воду, а Стецько підняв, витер об куфайку і сховав під картузом.

Коза зупинилась поодаль від береста, до якого притислося двоє маленьких козенят. Берест стояв на ледь помітному узвишші, смуга води там була мілка, проте сягала їм до колін. «Мабуть, уже давно отак гибіють», — подумав батько. Обійшов круг береста, а Стецько лишився стояти. Біля пенька батько зауважив пучок шерсті. Підійшов ближче — і побачив третє козеня. Мертве, затонуле, дивилось догори вузькою щілиною напівприплющеного ока. Батько скося зиркнув, чи син стежить за ним і чи помітив щось, та й поспішно відійшов од пенька.

— Вони зголодніли, так? — запитав Стецько.

— Мати нагодувала їх.

— Вони давно вже стоять, еге?

Кора внизу на бересті була обшурована, на задирках тремтіли волосинки.

— Мабуть, цілу ніч стояли...

Коза наблизилась до береста, обнюхала козенят. Вона вже не боялась людей, начебто разом із ними потрапила в біду.

— Що будемо робити? — запитав батько, чи то розмірковуючи, чи то радячись.

Стецько не почув. Розширеними очима дивився перед собою і міцно стискував у кишені глиняного півника.

Батько витяг із сумки мішок і, простягнувши вперед праву руку, ніби просив не боятись, ніби ось-ось хотів нею приласкати, — неквапно попрямував до береста. Забулькала вода під чобітьми, і коза підвела голову. Скоро відійшла трохи вбік, а козенята ще дужче притулились одне до одного та до стовбура... Стецько обережно рушив за батьком. Батько різко накрив мішком козенят, водночас притискуючи їх коліннями до береста. Коза кинулася вбік, але спинилась біля сосни, а очі її прискали швидким, сухим переляком. Здавалося, ось-ось вона, ледь присівши, одним великим здриганням відштовхнеться і стрибне вбік..

Обоє козеняток тепер були в мішку, і з мішка випинались то ратиці, то коліна чи голови.

— Візьмемо їх додому? — запитав Стецько, ще не зовсім впевнений, що батько вчинить саме так, але вже радісний.

— Вони виснажились, їх треба доглядати.

— Я доглядатиму!.. А коли повінь зійде, то випустимо?

— Авжеж.

Повертались додому, а коза йшла позаду. Вона відставала, а то й зовсім зникала — і раптом з'являлася збоку або й попереду. Появившись попереду, вона легко, майже безшумно, тікала по воді, зупинялась, а потім знову тікала і через кущі пробігала так, наче їх хвилював подих вітру. Стецько витяг півника, свиснув: тварина спершу завмерла, далі легко зникла за осиками. Стецько ще раз свиснув — і йому відповіла гострувато-сумна луна.

— Не відганяй,— сказав батько.— Вона відстане сама.

Коза більше не з'являлась, і Стецько, який уявляв, що вона йтиме до їхньої хати, а потім житиме разом із козенятами в хліві або в загорожі на дворі, вже шкодував, що своїм свистом налякав її.

— Козенята питимуть молоко,— мовив батько.

— А сіно даватимеш?

— Мабуть, не їстимуть. Вони ще цицьку тягнуть.

— Я їх доглядатиму, гаразд? — запитав Стецько, намагаючись зазирнути батькові в обличчя.

— А ти їх не ласкатимеш, не гладитимеш?

— Гладитиму!

— Ну от,— усміхнувся батько.— Від них слід триматись далі, бо вони дикі, не люблять ніжності.

Він ступив лівою ногою на стовбур поваленого осокора, і коли вже підніс праву, то ліва, посковзнувшись, підвернулася, і батько, чи то зітхнувши, чи то зойкнувши, так і присів, усе ще тримаючи однією рукою мішок. Стецько подумав, що нічого страшного не сталося, бо батько зразу ж підвівся і спробував ступити. Мабуть, це далось йому важко, бо обличчя посіріло, а щілини очей повужчали.

Знову присів і, глянувши гірко на сина, нічого не сказав.

— Тату? — напівзапитав Стецько.

Батько зняв чобіт, закачав штанину. Біля ступні шкіра на нозі уже бралася фіалковою синню. Батько обережно обмацав гомілку, стопу — й скривився.

— Що таке?.. Зламав?..

— Візьми ножа й виріж мені палицю з горішини.

Коли Стецько повернувся з горішиною, батько обчухрав її, підвівся і, спираючись на палицю, ступив кілька кроків. Мабуть,

далися вони йому нелегко, бо на шиї напнулися жили, а чоло враз спітніло.

— Ходімо,— сказав батько.

— А козенята? — запитав Стецько і озирнувся кругом, чи не видно їхньої матері.— А з ними що?

Батько дивився на мішок, який здригався так, ніби ось-ось мав побігти по землі.

— Якщо випустити, вони можуть пропасти... Доведеться тобі нести. Подужаєш?..

Стецько ніс мішок і відчував вагу живих козенят. Відчував, як козенята штрикають ногами у спину, як ворущаться. Йти доводилось повільно, бо батько ледве кульгав позаду, зупинявся й відсапувався. Стецько шкодував, що навколо нема нікого, хто міг би допомогти. Скоро мішок здався важчим, ніж спочатку, і вони присіли відпочити.

— Ввечері доберемось додому,— сказав батько.— Ти ще не сідав до уроків?

— Ні.

— Увечері будемо вдома.

«Мабуть, заспокоює мене,— подумав Стецько.— Й виду не показує, що не може йти, а заспокоює».

Йдучи назад, звертали все крутіше ліворуч і тепер вибралися з води на сухе. До шляху, на якому можна б зустріти пішого подорожнього або кінного, залишалось ще чимало. Стецькові пальці, що тримали мішок, від утоми сповзали з рипиці, ніби по слизькому. Аби легше йти, занурив у кишеню руку, намацав глиняного півника-свищика і, щоб не бачив батько, навмисне загубив під пеньком. Після цього трохи наче полегшало, проте ненадовго.

— Може, випустимо їх?

Стецькові тієї миті здалося, що краще б випустити зловлених козенят на волю, тут уже сухо, загинути від повені не зможуть. Бо ж нудитимуться в їхньому хліві, а то й помруть замкнені.

— Не треба випускати.

Ще не раз сідали відпочивати, і з кожним разом Стецькові було все важче підводитись. Чекав, щоб батько знову сказав випустити козенят — і тоді б він згодився, але батько мовчав, і Стецько розумів, що тому не легше, бо за якихось дві години наче поменшав у зрості та повужчав у плечах...

Більшого шматка дороги Стецько не пригадує. Як пробиралися через повалений бурєю осичняк, як долали ліщинові зарості, як ішли по дубняку — вилетіло з голови. Отямився вже на узбіччі, коли сидів на купі сушняку, і перше, що побачив, була зігнута батькова постать. Батько розв'язав мішок, щоб козенята не задихнулись і могли вільно подихати.

— Чуєш, віз іде? — мовив батько, придивляючись до дороги, що недалеко від них закручувалась луком. Стецько прислухався, але не почув нічого.

— Ввечері будемо вдома... Глянь — уже видно!

Грузькою піщаною дорогою посувався віз. У передку сидів літній чоловік у плащі з задертим коміром. Батько взявся зав'язувати мішок. Поспішав, і пальці, як дерев'яні, не слухалися його. Коли, нарешті, зав'язав, то сказав Стецьку насмішкувато-радісно:

— На, візьми.

Мимоволі Стецько простяг руку. Батько поклав йому на долоню глиняного півника. Стецькові стало соромно, він уже замірився, щоб викинути півника, але батько наказав:

— Не смій! Підібрав півника я, і він уже мій.

Стецько відвернувся, щоб батько не бачив його обличчя.

— Добрий вечір, — привітався, порівнюючись, дядько на возі.

— Та ще не вечір, а день, — відповів батько.

ДЕНИСКО І ВІДЬМА

Важко сказати, коли все це почалось. Можливо, ще з тих перших його напівсвідомих днів, коли мати розповідала казки. У казках вовки та зайці розмовляли — й тому кортіло йому не раз почути живе слово від собаки чи півня. В казках плигала кудись ступа на одній нозі, котився колобок світ за очі, людським голосом обзивалася калинова сопілка — й Денискові хотілось порозмовляти з грушею біля хати, яка лише зітхала у відповідь, баглось йому крикнути в темне бездоння криниці, яка відповідала лякливим та швидким відлунням.

Домовик у них був сердечний. Дениско знав, що живе домовик у штандарах — поміж дров, соломи та сміття. Спершу Дениско боявся зазирати туди, та тому, що домовик поводився

сумирно, хлопець похоробрішав. Одного разу взяв рогачі й почав ворушити по кутках, перевертаючи паливо та збиваючи порохно. Проте домовика не вигнав, бо той, либонь, кудись подався. З тих пір Дениско твердо знав, що домовик приходить спати в свої штандари тоді, коли спить і він, Дениско.

Здулась корова їхня. Батько на налігачі водив її по вулиці, накривши боки мокрим рядном, і стежив, щоб ряба нічого не з'їла, її вдалось виходити, а мати ввечері пояснювала синові:

— Домовик наш ледацюгою став, бо про корову не дбає — от і здулась.

Вранці Дениско, заглядаючи в штандари, казав:

— І хочеться ж тобі, щоб лаяла мати? Га? Будеш волочитись, то ногу десь переб'ють ломакою, а хіба каліка потрібен комусь? Чи голови позбудешся... Чого мовчиш? Застидався, еге ж? Значить, буде з тебе толк, якщо стидаєшся.

Ворушив у штандарах коцюбою, в ніс набивалось пилу, він чхав і кепкував із домовика:

— О, він і чхати вміє. Бач, який панич! А якби корова здохла, то що? Був би ти винуват — і вигнала б тебе мати під три чорти! А думаєш, я за тобою не скучав би? Ото ж то! Шануйся!..

Наливав у склянку трохи вишняка з бутля, ставив якомога далі в штандари.

— Пий удома, коли вже такий п'яниця, тільки по компаніях не волочись, бо геть зіп'єшся, ні на що не схожий будеш.

Дули вітри, задували в комин, і в хаті стояли хвилі давкого сірого диму. Мати одверталась од печі, бухикала й говорила до Дениска, що вилежувався на черені:

— Спускайся на долівку, тут менше диму... Йй-богу, це до нашого домовика внадилась відьма якась, коверзує в димарі.

Коли вночі всі вкладалися спати, Дениско довго марудився. Прислухався, як у димарі тонесенько висвистує чи то вітер, чи то відьма од радості завиває, її радість була така одноманітна, протяжно-нудна, що Денискові ставало тоскно й лячно.

— Ти каглу заткнув? — спросоння запитувала мати в батька.

— Заткнув, — нехотя бурчав батько. Згодом нехотя вставав і йшов перевірити, чи добре заткнув. Скоро повертався, й од нього пахло холодом.

Проте відьма й далі тужила в димарі. Може, скликала з темної ночі всіх своїх подруг? Може, кликала й не могла докликатися домовика із штандарів? Голос її то затихав, наче його видувало

вітром із комина, то шарудів, наче щось перегортало суху соломку, а то журливо так сотався й сотався, що Дениско затуляв пальцями вуха.

Він часто нодумки просив, аби відьма йшла з їхньої хати й дала трохи поспати, бо так він геть із сили виб'ється. Вона ж, либонь, внадилась до них норовлива, бо так ні разу й не послухала Дениска. «Е-е, якби щось путне, то зумів би з нею умовитись, а так...»

Жили близько поля, то матері в колгоспі загадали, щоб варила обід для трактористів. У колгоспі було їх кілька, вони приходили брудні, закіптюжені й довго мусили відмиватися. Найбруднішим чомусь завжди з'являвся Федір Кіт — іще молодий, довготелесий вирлоокій парубок.

— Ану принеси води! — весело кричав Денискові.

Той, перегнувшись удвоє, приносив повнісіньке відро води.

— Ану злий! — наказував Кіт.

Вода живим сріблом блищала на його чорному тілі.

— То підеш у трактористи? — запитував.

Дениско ствердно кивав головою.

— Ото ж то й воно! — радісно підморгував Кіт. — Бо трактористи — це справжні люди! Згода?

Хіба Дениско міг не згодитися, коли оцей Кіт йому так подобався, що з нього й погляду не зводив би?

Трактористи їли гарно — в мисках нічого не zostавалося. Але найкраще, мабуть, їв Федір Кіт. Начебто й не поспішав ніколи, бо встигав у спільну балачку своє слово вставити чи розсмішити так, що всі за животи бралися, а от миску свою спорожнявав найпершим.

З ними було цікаво: й тоді, коли всі мовчали, й тоді, коли всі говорили. За обід вони голосно дякували, найголосніше — Федір Кіт.

— Домовику дякуйте, а не мені, — трохи наче аж ніяковіючи, відказувала мати.

— А найбільше — домовику! — підморгував Федір.

Дениско потім довго роздумував: а добрий домовик знає про їхню подяку чи ні? Бо ж дякували віддалік од штандарів, міг і не почути, тим більше, що вже підстаркуватий, що вже на одне чи й на двоє вух недочуває. То Дениско залазив мало не в самісінькі штандари й казав у їхнє темне нутро:

— Домовиче-домовиче, тобі велике-превелике спасибі за обід!

Прислухався до відповіді, але вчути її не міг...

Одного разу мати сказала трактористам про оту відьму, яка навідується до їхнього домовика. Про те, як вони вдвох товчуться в комині та як там завиває щось, скавультить...

— Хе! — всміхнувся Федір Кіт. — Та ми ж добре знаємо ту відьму!

— Знаєте? — перепитала мати. І Дениско так і засовався на лаві.

— Ми її часто здibuємо, — мовив Федір. І звернувся да своїх товаришів: — Правда ж?

Ті ствердно закивали головами. Обличчя їхні при цьому зоставалися серйозні й уважні. Хоч би тобі однісінька лукава іскорка проскочила в очах, так ні.

— Балочку знаєте? — провадив далі Кіт. — Ну яку ж іще — оцю, що зразу за вашим городом. То завжди, коли ми ввечері йдемо, там щось перекочується поміж кущами.

— Тю-ю... — тільки й видихнула мати. А в Дениска рот розтулився, одна губа від другої відвисла, хоч ти її мотузком підв'язуй.

— А ви хіба й не бачили? — позлітали догори Федорові брови. — Це ж тут зовсім близько біля вас.

— Хай господь милує, — тільки й одказала мати. — Хто ж це може бути? — Й зір потьмянів їй. Так наче боялась, що на неї подумують.

— А я хіба знаю? Хтось є, на когось люди говорять.

Дениско поспитав:

— Як же воно котиться?

Федір засміявся, ляснув його долонею по плечу.

— А отак! Клубочком усе, клубочком, і все по землі, а то й над землею піднімається. Невеличке таке, прудке, зодягнуте в біле, а в що саме — хіба запримітиш? Не кожного вечора й бачимо, а таки бачимо.

— Й не боїтесь? — Дениско це.

— А чого боятись? — Федір построгішав. — Ми ж трактористи.

— Воно то звісно... — якомсь непевно проказала мати.

Денискові кортіло, аби ще розповідали щось (бо хоч страшнуватю, зате цікаво), але трактористи дружно повиходили

з хати, дружно подалися з обійстя. Дениско якийсь час був певен: жартують вони, кажучи про відьму. Й мати жартує.

По межі подався на край городу, став там і дивився в поле. Ген попереду трактористи йдуть; дійшли до балочки, й двоє ліворуч звернули, до своїх тракторів, яких звідси й не видно, а Федір праворуч пішов — його трактор ген-ген видніє.

Через цю балочку Дениско завжди до своєї баби в гості ходить, а ця баба живе в сусідньому селі, не видно за горбками. Дениска ніхто ніколи не проводить, ніхто не зустрічає — застав бабу вдома, то й добре, а ні, то й назад може піти. Але чомусь ніколи не бачив у балці відьму. Може, тому, що не чув про неї? Якби почув раніше, то вже й побачив би. Гм, ти диви... Яке ж воно? Чи й справді таке, як ото розказують?

Він стоїть і уважно дивиться перед собою. Напружує зір, аж сльозиться, проте ніде нічого... Ступає крок уперед, але ноги поналивалися вагою, не несуть: одна важка, а друга ще важча. З якої б це хвороби? Якби ж хоч і справді щось було там, то можна боятися, а так...

Поволеньки-поволеньки, крутячи на всі боки головою, тремтячи тілом, таки рушає вперед. На кожну бадилінку дивиться, кожного метелика й джмеля бачить, за кожен кущик зазирає, а як уже по тій стежці нишпорить!.. Ось, либонь, вискочить щось, вихопиться, сипнувши йому в душу морозу, ось воно перестрашить його, Дениска, так, що в нього волосся стане дротом...

Балочка зосталась позаду, й душа Денискова наче зі страшного полону благополучно вибралась. Вибралась наче, а от однаково невірний він, бо що то в душі жалібною струною гостро так бринить, бо чого то Дениско йде задом наперед, а не передом уперед? Все з тієї балочки не змигне, дивився б і дивився б...

Раптом гуркнуло щось — і Дениско аж присів. Присів, голову в плечі втягнув, так, здавалося б, вріс у землю, так би й зарився в неї. Та зразу ж здогадався, що то Федір Кіт завів свого трактора. Здогадався, а від страху не вивільнився. Тільки, скочивши на рівні, взявся щодуху тікати від нього. Біг так прудко, що тулуб ледве встигав за ногами, так і жди, що залишиться позаду, а ноги вперед побіжать.

Може б, зупинитись ще раз? Але як ти зупинишся, коли поле саме біжить тобі назустріч, кожна квітка біжить, кожен будяк,

і вже он і бабине село замріло на горбку, й горбок той швиденько взявся бігти назустріч Денискові, й на ньому виростили тополі, верби, хати білі... Вже збігши на горбок, Дениско зупинився, переводячи подих, і оглянувся. Лежало позад нього поле, яке сходяв своїми ногами вздовж і впоперек, але тепер воно здавалось наче живим, якимось причаєним і хитруватим, од нього можна всього сподіватись. І щось болісно стислося в Денискових грудях, заніло там...

Баба Рузина пасла козу коло хати. Можна б ту козу прип'ясти до кілка, а самій податись додому, проте баба тримала козу за мотузок, наче сама була великим кілком. Великим кілком, закутанім у чорну хустку, в баєвій блузці і в довгій рясній спідниці.

— Ти знову сам? — злетіло з її уст, коли заглядела Дениска. І взялась бубоніти: — О господи, що тепер із цих дітей повиростає, коли нічого не бояться, коли віють по світу, як насіння.

Дениско знав, що якби прийшов до баби не сам, а з матір'ю чи батьком, то баба взялася б бурчати, що тепер, мовляв, і ногою самі ступити не можуть, все тримаються за чийось спідницю чи штани. Він знав це, а тому не слухав бабу Рузину, тільки на козу дивився. А коза хитрувато раз у раз поглядала на Дениска.

— Що там удома? — спитала баба.

Дениско непевно скривився й стенив плечима. Мовляв, що там удома могло статися.

Баба ще довго розпитувала і, не чуючи ніякої відповіді, бурчала. Денискові здавалось, що все обличчя в неї, зліплене зі зморщок та борозенок, бурчить невдоволено, сіпається в скаргах, до яких не хотілося прислухатись. Він ждав одного: чи запросить баба на коржі з маком. Бо завжди, коли тільки прибіється сюди, баба Рузина пригощає коржами з маком.

Зрештою, баба заводить козу до хліва, а Дениска до хати. Хата з низькою стелею, зі старими ослонами попід стінами, а в кутку стоїть велика скриня, врівень із Дениском. Баба й сьогодні ставить перед онуком коржі з маком, а сама відчиняє скриню, щось там перебирає. Дениско вже наперед знає, що вона казатиме й що робитиме. Рузина дістає зі скрині рушник — і:

— Господи, та це ж не рушник, а біда моя, це мука моя. Подивись, Дениску, який узор, які квітки повишивано. Оці червоні аж горять, ці вишневі, а листя зеленіше за справжнє...

Це ще дівкою я була, Дениску, ну, трохи старшою, ніж ти, а то геть у всьому такою самою... Навіть коржі з маком любила.

Дениско слухає й не вірить, що баба Рузина була колись молодою, бо скільки пам'ятає — баба завжди стара. Руки в неї старі, поперек старий, мало не порипує, коли баба згинається до землі, а що вже очі старі! Де ж це могла бути колись молодою та ще на нього, Дениска, схожою?..

А що коржі з маком вона любить — це правда.

Баба кладе в скриню рушник, натомість виймає блузку з пишними вишитими рукавами. А скільки тих квіток на грудях — і всі такі соковиті, барвисті. Баба прикладає блузку до себе і все випитує в Дениска:

— Еге ж, була колись я гарною дівкою? В селі таких не було, ото хіба ще Ганна Шепета, але вона мала ліву ногу тоншу від правої... Ніхто не знав того, тільки я... Подивись, Дениску, правда ж була я гарною?

Блузка, яку баба Рузина тулить до себе, й справді гарна, тепер таких не носять, а от бабині лице коло тої блузки здається ще старішим і чорнішим. А очі наче ще глибше позападали, виглядають із жовтих проваль метушливими ховрашками.

— А тепер подивись на оцю блузку,— і вона дістає зі скрині ще крапчу, вже стільки на ній квіток, що вони очі вибирають, і не відірвався б. Справді-таки гарна, справді-таки вражає, а от приклала її баба до себе—і в ній ще страшнішою здалась Денискові. Ну, наче це вона з могили висунула голову й важко позирає на цей світ.— Я в цій блузці на вечорниці ходила, а всі заздрили, що маю таку блузку, бо ніхто так гарно не вмів вишивати... Ну, хіба що Ганна Шепета, але в неї однак не такі квітки вдавались, бо вишивала ж вона лівою рукою, а хіба з-під лівої руки вийде таке вишивання, як із-під правої?

Баба Рузина з головою залазить у скриню, порпається, і звідти так гостро тхне духом злежалого краму, старого одягу, що Денискові в носі крутить, крутить — і він чхає. Баба не зважає на його чхання, ще щось дістає, ще щось приміряє, й при цьому розказує, що ніхто в їхньому селі не вмів так гарно ні шити, ні гаптувати, як вона, що всі їй заздрили, що вона була найкращою дівкою, потім молодницею, а от тепер найкращою бабою.

— От ще Ганна Шепетиха наче й не така вже кепська баба, але дуже любить згадувати, якою-то гарною була в молодості. Якби менше згадувала...

Дениско любить свою бабу Рузину. Навідуючись в її хату, він наче приходить ув інший світ, а в цьому світі — баба Рузина зовсім не схожа на решту людей. І говорить красивіше, якось так добре й дохідливо, що кожне слово в неї ближче й зрозуміліше для Дениска, ніж навіть у матері. Йї добра ж баба Рузина — ніколи нічого не пошкодує, завжди пригостить коржами з маком, і від її доброти стає Денискові на душі так солодко, що весь цей зелений та блакитний світ пригорнув би до себе, — пригорнув би з усіма звірами, людьми, пташками й деревами.

Зрештою, дістає баба Рузина зі скрині пожовтілу полотняну сорочку, де біля шиї вишито віночок квітів. Розглядає той віночок, навіть нюхає, а потім тицяє пальцем у найбільшу квітку, що барвами синіми та червоними сяє, й каже:

— Цю сорочку ще моя мати покійна вишивала, земля їй пером. Ти тільки поглянь, Дениску, бачиш? Хіба це квітка? Це материна душа цвіте так і сяє, світиться так... Гарну пам'ятку маю, де вже кращу...

Йти від баби не хочеться, але ж вона, пустивши сльозу, зачинає скриню, та й коржів уже не зосталося... Після бабиної хати надворі — широко й привільно, ясно так, барвисто. І душа Денискова наче на дужі крила сп'ялась, отак узляла — й полетіла б, полетіла б, тільки б мигали внизу поля та гаї.

Повертається додому — й після бабиної хати, після її розповідей усе здається таким дорогим і милим, таким значним і глибоким, що на все тільки й дивився б, що про все тільки й думав би. Пташка летить — зловив би її і в оченята зазирнув; стебельце од вітру колишеться — не відривав би погляду від того, як воно колишеться... Йї чого це воно все так — росте, зеленіє, літає, гойдається, світиться? Чого воно так?

Ген уже й хату їхню видно, ген балочка... Тільки загледів балочку, через яку треба йти, як пройнялось тіло легеньким ляком, і повтікали від Дениска всі легкі та гарні думки, а позоставалися голочки страху... А що, як і справді пробіжить попереду між кущами, як воно прокотиться, біленьке й невеличке? Що тоді?

Може, заплющити одне око, щоб менше бачити? Або ж заплющити обое очей, щоб зовсім не бачити? Ні, найліпше — знову кинутись бігцем. Щоб менше бачити по боках, щоб воно не змогло наздогнати... Йї тільки залопотіло за Дениском.

Мати стояла на порозі й дивилась, як він біжить. А як загляділа, що на ньому обличчя немає, об поли руками вдарила:

— Хто ж це за тобою женеться? Ти мені скажеш чи ні? Ти де був?

— У ба-би Руз-зин-ни...

— Й що тебе тягне туди? Капарів би вдома, а то вієшся під три вітри...

Дениско пересидів трохи на призьбі — сонце вклалося спати, журавлі летіли в небі, ластівки пурхали. Поманили його до себе діти з вулиці, то пішов гратися з ними, на якийсь час позабував страхи. Та, видно, ненадовго, бо перед сном узяв скибочку хліба, кусник сала, цибулину — і все це засунув у штандари, для домовика. І, зігнувшись у три погібелі, приказував:

— Домовиче, домовиче, я тобі їсти приніс. Ось тобі хліб, ось тобі сало, ось тобі цибулина — їж та здоровий будь, нашу хату стережи. А якщо ти справді-таки наш домовик, а якщо ти за нашим хазяйством дивишся, то зроби так, щоб відьма до нас не приходила і в комині не товклася, бо я ту відьму боюся, а тебе ні, ти добрий.

Він розказав домовикові, як ходив сьогодні до баби Рузини, і ще про щось крадькома розказував, і лише тоді вклався спати. Домовик, либонь, послухався Дениска, бо заснув хлопець одразу й спав спокійно, так за всю ніч і не прокинувся. Отже, віднадив домовик відьму від хати, але чомусь до харчів так і не торкнувся, бо вранці Дениско побачив — лежать, як і лежали...

Одного разу Дениско знов ходив до баби Рузини. Знов баба Рузина зі скрині витягала скарби, приміряла до себе, наче знов збиралася дівкою стати. І все розказувала, якою-то гарною була вона замолоду та якою доброю тепер залишилась. Хіба що Ганна Шепета може зрівнятися з нею, та й то — куди їй проти баби Рузини! Дениско слухав уважно, їв коржі з маком, і так йому таємниче й добре почувалося в бабиній хаті, наче прийшов у зовсім інший світ і дивився на все в тому іншому світі широко розплющеними очима й слухав усе там добре нашоропеними вухами.

Коли повертався додому, то в балочці вже смеркало. Потемніла вона густою зеленню, понабрякала тінями, а по верхах кущів сиділо сонячне проміння й по-заячому чеберяло

ніжками. Добре було Денискові, бо його душа в ту хвилину вміщала в собі всю красу видимого світу. Як раптом наче щось шелеснуло позаду, наче щось листям залопотіло — й він оглянувся раптово та й заляк.

Бо по стежці, по якій він ішов, по тому місцю, по якому щойно ступали його ноги, котилося щось невеличке, кругленьке, приземкувате, котилося діловито, не поспішаючи. Оте щось не було схоже ні на людину, ні на будь-яку тварину, яку знав Дениско, воно просто собі котилось, як то міг би котитися дух... Можливо, була то сонячна пляма, що пробігла по стежці, бо здригнувся кущ, на якому сиділа пташка, але Денискові здалось, що то відьма перебігає за ним дорогу, і весь він зіщулювався від морозного ляку, а ноги поприставали до землі й ні руш! Оте щось уже зникло в кущах, навіть не шелеснувши, а він усе стояв і дивився перед собою виряченими очима, наче його заворожили.

Зрештою, розпачливий крик вирвався з його горла, й Дениско пробудився від свого крику. Обернувся і, відчуваючи, що волосся стало на ньому сторчма, а здерев'яніле тіло не хоче рухатися, ступив перший непевний крок, другий, а далі наче штовхнуло щось у спину, наче по шії вдарило, і Дениско побіг, побіг, побіг! Згасла для нього краса навколишнього світу, а тільки в голові билася одна думка: швидше, швидше, не треба озиратись, бо воно може догнати й скочити на плечі.

Тремтячи, влетів у хату й зразу ж ухопився за спідницю матері, що саме качалкою розкачувала тісто на вареники. Двері так і zostалися відчинені, й Дениско з острахом поглядав на них...

— Чи за тобою нечиста сила гониться, га? — поспитала мати, й далі розкачуючи варениці. Вже звикла до свого Дениска, знала, що від нього можна чекати всього.

Дениско мовчав, ховаючи голову в спідницю й краєчком ока поглипаючи на двері.

— Знов до баби ходив?.. Чи не відьму часом побачив?

Дениско не відповів, і в його розширених очах тремтів каламутний страх.

— Лишенько мое! — бідкалась мати. — Бачив? Скажи! Ну, чого ти мовчиш, дитино?

І їй страшно стало. А що, як відьма й справді перестріла Дениска й тепер у нього відняло мову?

— Дитино, обізвся, ну чого ти мовчиш? Дениску, ти мене чуєш чи не чуєш?

— Чую,— видихнув Дениско.

— Ти відьму бачив?

— Бачив,— прошепотів Дениско.

— Лишенько мое! — заломила руки.— Хто ж це мою дитину карає так тяжко.

Забула про вареники, побиваючись за своєю дитиною та про те гадкуючи, що тепер має діяти, щоб урятувати її. Наказувала Денискові сидіти в хаті, більше не ходити до баби Рузини, бо хоч у баби й гарне вишивання, бо хоч їхня баба — славна баба, але ж усе може статися чи в балочці, чи серед поля.

— Не ходи, Дениску, чуєш, не ходи...

А він слухав матір і хоч зараз дуже боявся відьми, але навіть і на хвилю не міг припустити, що оце візьме й перестане ходити до баби Рузини. Хіба можна? Хоч і боїться, але зуміє втекти від тієї відьми, як і цього разу втік, або ж додумається обхитрувати її, обдурити. Щоб відьма перекрила йому дорогу до баби Рузини, до її розповідей, до її рушників, блузок, до того цікавого світу, який бачився йому в бабиній хаті? Та не бувати цьому! Нехай хоч сто відьом там огинається та перекочується по стежці, коли немає для них нічого милішого, а він, Дениско, боячись їх, однаково не відступиться від баби.

Стискував маленькі кулачки, зуби зціплював і виходив надвір. Гостро так дивився перед собою, подумки накликаючи зараз ось усіх відьом до себе, щоб приходили, щоб лякали.

Але ніде нічогісінького, навіть підозрілого шереху. Хіба що кілька курей не пішло спати на сідало, а позалазило на вишні й там товклося.

Увечері Дениско розмовляв із домовиком:

— Домовиче, домовиче, я тобі вареник приніс. Сьогодні тобі тепло спатиметься, бо мати напалила в печі. А коли до тебе прилетить у комин відьма, то не пускай, нехай іде собі на лотоки, де вода шумить, хай собі йде в пущі, де провалля глибокі. Бо відьма недобра й зла, а ти добрий і незлий. Відьма страшна, її все живе боїться, бо вона всьому ворог, усьому лиху заподіює... Їж вареники і вкладайся спати, а в комин не пускай її, бо то твій комин, еге ж?..

Наступного дня, коли поприходили трактористи, за обідом зайшла мова про те, як Дениско вчора злякався відьми. Всі

розпитували, де це було, коли саме, як та відьма котилася, чи не пробувала доганяти Дениска. Хлопець тепер почувався сміливіше, уже вкотре їм розповідав, яка вона, маленька, бігла клубочком, і дуже прудко.

— Ти бач! — здивовано дивився Федір Кіт на Дениска, але не вірив почутому. — А ти ж таки роздивився добре?

— Там не було на що й дивитися!

— Ти бач! А на людину воно не схоже?

Дениско заперечливо крутив головою.

Коли трактористи пополуднали, то попросили, щоб Дениско показав, де він бачив ту відьму. Всі подалися в балочку, і хлопець, заглядаючи в кущі, де йому вчора все те привиділося, навіть показав, звідки з'явилась відьма й куди вона побігла. Федір Кіт, погупуючи великими чобітьми й голосно посміюючись, ходив по стежці туди-сюди, розсовував кущі, зазиравав під них, але ніде нічого побачити не міг. Лише надивився якийсь старий дірявий лах, то всі почали сміятися, чи це часом не відьма загубила зі своїх відьомських строїв.

— Не пригадуєш, Дениску, не було на ній такого одягу?

Хлопець лише розводив руками — не запам'яталось йому.

— Що ж, — мовив Федір Кіт, — доведеться цю балочку розорати... А то позаростало тут так, що скоро вовки витимуть. І не поле, й не пустирище. Раніше руки не доходили, а тепер — розоремо. Виженемо, Дениску, твою відьму, зачекай день-два.

Й справді, через день Федір Кіт, пополуднавши в них удома, забрав Дениска з собою.

Трактор його стояв коло самісінької балочки, на краю зораного клину. Федір посадив Дениска до себе в кабінку, натиснув на важелі, й могутня машина з гуркотом посунула вперед.

Під гусеницями затріщали кущі, а потім їхнє зелене шмаття, їхні білі кості виверталися з-під плугів.

— О-го-го-го! — радісно лементував Дениско, намагаючись перекричати гуркіт трактора.

А Федір Кіт показував йому в усмішці великі білі зуби.

— О-го-го! — репетував щасливий Дениско.

— Переоремо відьомські кубла! — сміявся Федір Кіт.

— Га? — тулив до нього вухо Дениско.

— Куб-ла!.. ві-дьом-ські!.. пе-ре-о-ре-мо!.. — кричав Федір Кіт.

— О-го-го! Переоремо! — згоджувався Дениско.

Масна земля лягала скиба до скиби, й ця поката балочка поволі зникала-зникала, наче її заливало чорними хвилями ріллі зоране поле. А скоро й зовсім вона пропала, наче й не було. Трактор зупинився, і Федір Кіт разом із Дениском посходили додолу. Під ногами в Дениска кришилася суха земля — родюча горошкувата земля, в якій біліло перерізане коріння пирію, а вцілілі борозняки, вигнані зі своїх нірок, хуленько шукали нових схованок.. І хлопця охопило здивування — як же це вони тепер будуть без цієї балочки, до якої так звикли? І, зрештою, як це тепер вони будуть і без тієї відьми — адже звикли, що її можна перестріти поміж кущів. Невже й справді зникне, бо Федір Кіт переорав оце місце, де вона так добре почувалася, стежку, через яку перебігала?

— От і все,— мовив Федір Кіт і витер долонею піт на чолі.

— От і все,— слухняно, мов луна, повторив за ним Дениско. Й оте дивне відчуття — як же це тепер обходитимуться без балочки, з якою так жилися? — болісно тремтіло в ньому..

Люди, ходячи до сусіднього села, знову проклали стежечку через зорану балку. Проклали майже там само, де вона стелилася й раніше. І Дениско вперше пройшов по ній, прямуючи до баби Рузини. Розглядався по боках, сподіваючись щось побачити, але так нічого й не побачив. І потім довго розказував бабі Рузині, як-то вони вдвох із Федором Котом розорювали землю, що споконвіку лежала незачіпана.

— Яку балочку? — не могла втямити баба Рузина. Дениско терпляче пояснював.

— А хіба її можна розорати? — здивувалась баба Рузина.

Здивувалась — і одразу полізла до скрині, щоб відчинити віко й витягнути своє шитво та вишивання.

Проте не одчинила й нічого в той день не розповідала — може, її так вразила почута новина?

Повертався Дениско додому — й теж нічого не побачив. І — йому було важко зізнатися в цьому, але це було саме так — Денискові чомусь кортіло знову здибатися з відьмою.

Бо коли подумати, то нічого лихого вона не заподіяла, ото хіба що перебігла позад нього стежку, та й усе.

І з домовиком того вечора розмовляв — просив не проганяти відьму, коли навідається в комин. Невідомо, чи зважив домовик на його прохання, але, лігши спати, Дениско

не почув у комині ні завивання, ні жалібного попискування. Мабуть, таки відцуралась відьма і від їхнього домовика, й від їхньої хати.

Згодом, під осінь, щось таки пописувало в комині, але Дениско достеменно знав, що то вітер чи негода. Адже відьма — він це добре пам'ятав — вичворяла по-іншому, коли вчащала до них. І домовик, здається, десь завіявся під три вітри, бо ніколи більше й не говорилося про нього вдома.

І Дениско, який подорослішав за ту весну та за те літо, відчував у душі легеньку тугу за казками свого дитинства...

ПРИГОДИ ЛІТНЬОГО ДНЯ

— Тату, житом пахне,— мовив Дениско, йдучи слідом за батьком.

— Та чую, чую...

Польова стежка вела їх усе далі й далі. Хвилі достиглого жита важко бігли повз них, і Денискові здавалось, що ось ця найвища хвиля підхопить і понесе на своєму верху, а він, Дениско, летітиме на ній, як полетів отой білий, із темно-гарячими цятками на крилах, метелик. І в передчутті польоту-плавби Дениско аж очі примружував, і ставало всередині лоскотно й солодко. Хотілося набрати в груди якнайбільше польового пахучого повітря — й закричати від захвату, від радості.

— Тату, а чого воно пахне? — запитав Дениско. Але запитав тихенько, так, щоб не почув батько, бо той завжди сердиться на такі запитання, начебто на них не можна відповісти.

Зірвав поміж зеленкуватими житніми стеблами, що наче просвічувались проти сонця, дрібненьку квітку, пелюстки якої наполовину рожеві, наполовину жовті, й так само тихенько запитав:

— А чому ця квітка ряба?

Згодом іще питав щось, але питав тихенько, наче не в батька, а сам у себе, й осміхався на свої запитання — весело або ж невдоволено.

Батько зранку взяв його в поле, щоб походив разом із ним та подивився.

Вони обійшли вже чимало, кілька разів сідали відпочивати.

Дениско випив майже всю воду, яку набрали в баклажку й тепер у батька на паску висіла та баклажка майже порожня ледь-ледь вода бовталась на денці.

— Збирається на грозу,— сказав батько, витираючи лице.

Повітря й справді було парке та густе, хоч ножем край. І від польових пахощів терпке. Вже над селом висіла чорна хмара, велетенська, на півнеба, й де-не-де на ній виднілись провалля, в яких наче клубочився білуватий морок.

— Ану прудкіш до посадки,— сказав батько.— Там переждемо...

Й вони хутенько подались через жита. І якось наче одразу потемніло над ними, хоч більша частина неба зоставалась чиста; поле теж насупилось, і тепер по ньому котились не світлі хвилі, а сірі. Й коли Денискові раніше хотілось, щоб його підхопило й понесло по хвилях, то тепер побоювався, бо могло ж схопити, закружити в тому вирі, втопити... Але темнішало, й хвилі потроху вляглися, поле грізно примовкло в передчутті грози, шквалу, бушовиська.

Перші краплі дощу м'яко пробігли по стежці, коли вони з батьком уже ступили під верхівіття молодих дубів. Пробігли по стежці, далі ж тихесенько зашелепотіли по листю, й те шелепотіння густішало й густішало. Наче спочатку по листю хутенько шастали поодинокі дрібні створіння, та ось їх побільшало, вони кинулися натовпом, і їхні босі ноги залопотіли зі сказеною швидкістю.

Просто над головами раптово затремтіла біла, з синюватим одсвітом, блискавка, вона розгалужувалась, потім згасла — й зразу ж розколовся грім, падаючи на посадку, на поле.

Батько поклав руку Денискові на голову й зазирнув йому в очі.

Денискові ж було не страшно. Прислухався до шуму грози, приглядався до того, як угорі важко й грізно сунуть хмари, як неподалік хвилюється житне поле, чекаючи, коли гроза вгамується. А вона втихла відразу — вже не лопотіло над головою дрібними босими ніжками по листю, а тільки скапувало донизу великими краплинами, яких усе рідшало й рідшало. Ось краплини на коротку мить засвітилися, мокре листя й трава заіскрилися гострими вогниками — це виглянуло сонце. Й знову заховалось, одібравши в природи її веселу усмішку.

Денискові кортіло запитати в батька й про грім, і про блискавку, бо вважав, що той має все знати, тільки ж береже в таємниці. Так само батько знає, чому жито пахне, чому одна квітка має два кольори...

Вийшли з посадки — і сонце знову виглянуло, й тому що світ весь заблищав навколо них, то очі сліпли, доводилося примружуватися. Ступали по споришу обіч стежки, яка по згірку вела вниз, і скоро в яру перед ними ясно засиніла озерна вода, оторочена з боків очеретом і лепехою, а на березі паслись коні... Жита, де-не-де прибиті грозою, залишилися ззаду, тепер вони йшли по луговій траві, й чим далі йшли, тим м'якша й вища ставала під їхніми ногами трава, а земля ледь-ледь здригалась, наче лежала на хисткому драговинні.

При вході в курінь, складеному з уже зів'ялих гілляк, прикритих зверху зовсім свіжими, лежав дядько й дивився, як вони наближаються. Стара сорочка на ньому розхристалась, одкривши жилаву шию, зарослі груди, на яких витатуйовано морський кортик. Дядько дивився пильно, некліпливо й наче аж сердито.

— Здрастуйте, — привітався батько.

Й дядькове лице раптом розпливлося в усмішці, очі пом'якшали, й він відповів лагідним голосом:

— Доброго дня. — І зразу поцікавився: — А де ви ховались від грози, що й не змогли?.. Бо я в своїй норі пересидів...

— А ми в посадці...

— Ви знаєте, Петре Кононовичу, що я в нашій посадці бачив лиса позавчора? Ви часом нічого не вгледіли? — Дядько сів при вході в курінь, висунувши ноги надвір.

Батько відповів, що не бачив, а Дениско подумки дорікнув собі, що не здогадався поміж куців дивитись, може б, теж угледів лиса, а то все вгору та вгору дивився.

— А сьогодні, якраз перед грозою, — знов заговорив дядько, — таке сталось... Отой будяк бачите?.. Біля того будяка сів шуліка. Я придивився, а він у пазурах тримає курча. Вже ласувати хотів, то я закричав, а потім і дрючком кинув, щоб відбити здобич. То що ви думаєте? Він преспокійно злетів, але курча взяти не забув... Ви мені скажіть, де він таке мале міг доп'ясти?.. В нашому селі вже величенькі, наче ні в кого дрібноти нема.

— Чи ви знаєте? — всміхнувся батько. — Може, яка баба з інкубатора принесла, от він і поцупив.

Батько зігнувся, витягнув із куреня жмуток сухого сіна, вмостився на ньому. А Дениско вайлуватою ходою, щоб на нього й уваги не звертали, подався до гіллястого будяка. Обійшов довкола, приглядаючись... Хоч би який слідочок! Жаль стиснув йому груди; дивився по боках, дивився вгору, вистежуючи шуліку, але того й слід прохолов давно...

Дядько вже розказував інше:

— Чули таке? В Кашперівці голова колгоспу розвів ондатр по озерах, то дітлахи що зробили? Вони сітками почали виловлювати їх! Шкурка ж із неї, з тої ондатри, дорога...

Й докірливо подивився на Дениска, наче то він, Дениско, винищив кашперівських ондатр. І хлопець одвернувся, бо несила дивитися в дядькові очі — пронизливі й темні.

— Риба водиться? — запитав батько і кивнув головою на очерети й на шматок водяного дзеркала, що блищало між ними.

Дядько, не відповівши, встав, зайшов за курінь — і за якусь хвилю простягнув два горіхові вудлиська з білими жилками, що звивалися згори вниз, а потім знизу вгору.

— Ловіть... Зваримо юшку...

Батько глянув на нього так, наче роздумував. Потім хутенько звівся, взяв вудочки.

— А де тут черв'яків можна накопати?

— Онде, бачите? — й дядько показав на вивернуті неподалік брили чорної лугової землі. — А рибу ловіть з верби, що лежить на березі. Поопускаєте ноги в воду й ловіть...

Скоро, накопавши черв'яків, уже й справді сиділи вдвох на поваленій вербі. Видно, звалилась давненько, бо гілля пообгнивало, й зісподу вона теж була поточена водою. А зверху, либонь, чимало посиділо рибалок, бо витерли стовбур, аж блищав.

М'яке після грози повітря — свіже й ніжне. Зелень навкруги помолодшала, вода стала прозоріша, а коли дивитись туди, на середину озера, то наче аж синіша. Десь далеко, вже за обрієм, важкувато й сито перевернувся грім, потім буркнув щось добродушне — й затихло. Прилетів метелик, умостився на листку лепехи, потремтів-потремтів на ньому й послався-посотався геть низько, над самісінькою поверхнею...

— Е-е, не ловиться чомусь, — мовив батько. Бо прокапаріли вже чимало, а хоч би одненький поплавець здригнувся.

Дениско позирав на обрій, над яким чорною бровою все ще супилася здаленіла хмара. А як глянув на озеро, то спершу й не втямив нічого: щойно лежало дві вудочки, сперті на стовбур верби, а тепер тільки одна. Де ж друга? Друга вже пливла поміж лепешкою, залишаючи за собою пружкі вусики слідів, що розходились, танучи...

— Тату! — закричав перестрашено. — Вудку вкрато!

Батько наче пробудився з дрімоти. Обличчя застигло від здивування, і він навіть уперед подався, наче отак одягнутий хотів у воду кинутись.

Дядько від куреня застеріг, що в них сталося щось, і хутенько причимчикував на берег. Побачив вудлисько, що завмерло майже посеред озера, одразу все зрозумів:

— Що, снасть украло? Чого ж ви задрімали? Два такі рибалки — й прогавили! А ви знаєте, які тут лини водяться? Одного лина вистачить, щоб утрюх наїстись. А коропи ще більші, бо ніхто їх не полохає й не ловить. Може б, і ловили, якби до села було ближче.

Отак бубонячи, почав роздягатись, а потім і в воду поліз. Дениско одним оком за поплавцем другої вудочки стежив, щоб і тут не прогавити, а другим — як дядько бреде по воді, а потім вплав пустився. Щойно до вудлиська наблизився, як воно зрушило з місця й стало тікати. Дядько швидше поплив, а воно — ще швидше. Коли дядько спинявся, то й вудлисько спинялось оддалік. Зрештою, він, видно, зморився, бо неквапом став гребти до берега.

— От окаянне, — говорив, усівшись на стовбурі верби. — Видно, чимале щось попалося й хитре, бо хіба не поповодило мене? Може, навіть сом, га?

— Хіба тут соми водяться? — поспитав Дениско. А батько в цей час мовчав, про своє щось думаючи. І мав такий вираз обличчя, ніби знає якусь таємницю...

— А чому б їм тут не водитись? Озеро це не зовсім і озеро, з нього веде риштак до ставу, по тому риштаку вони й запливають.

— Але ж у риштаку води мало!

— То й що? Їм багато не треба, аби хоч трохи, то він і по траві може доплуганитись. Ті соми до всього вдатні.

Позирнув на мовчазного батька, ніби сподівався щось почути від нього, далі ж вів так:

— З рибами всяк буває, можуть не тільки пливти по воді, а й по землі повзти. Я недавно читав про це в газеті... А хочеш,— лице його подобришало так, що, либонь, і не могло б добрішим бути,— я одну okazji розповім... Ось бачиш мій курінь? — і він обернувся, показуючи пальцем на курінь.

— Бачу,— Дениско й собі обернувся, наче сподівався побачити вже якийсь інший курінь, а не той, що бачив донедавна.

— Так от, лежу я собі недавнечко, від сонця сховався, бо припікає, кляте. Коли це як захурчить щось над головою, як упаде в куток за моїми ногами, як заб'ється там, як завогузиться. Я глядь — аж це яструб-перепелятник товчється в кутку. Я його, капосного, хоп за шию, а він уже в пазурах тримає горобця! Бач, це ж той нещасний горобець тікав од нього, в мій курінь шаснув, а яструб не побоявся слідом за ним ускочити. Мене таке зло взяло, як трусонув ним, то одразу й випустив бідолашного горобчика! Бачив би ти, як дременув, наче й не було.— Замок, а потім показав на озеро:— Знов попливло вудлисько. Це ж затягне кудись, що й не знайду потім.

Тим часом батько підсік один за одним двох окулців. Протягнув їм шворку попід зябра, пустив у воду, а кінець шворки прив'язав до сучка на вербі.

— А що ж із яструбом? — запитав Дениско, якому вже несила стала чекати, коли дядько сам здогадається сказати про те.

— Яструб? — перепитав дядько й наморщив чоло. Видно, не хотів казати правду.— З яструбом нічого, що з ним статись могло...— Й не доказав-таки, хоч Дениско й дивився на нього благально.— Я, хлопче, якби ти тільки хотів, можу стільки наторочити, що й не запам'ятаєш усього.

— Що правда, то правда,— зрештою обізвався батько.— Павло тримає в голові сто міхів гречаної вовни, та й ті неповні.

— Бо тримаю. З моєї пам'яті й крихітка не звірюється, все там. Кого хоч можу заговорити. І то тільки своє розказую, а якби й чуже взявся переповідати? Ого-го! — вигукнув і сам здивований усім багатством історій, випадків, okazji, які він знав.

Ще зловилося кілька линків, два чималі коропчики — от і на юшку вистачить. Дорослі взялися чистити рибу, а Дениско гайнув збирати паливо для багаття — всохлі бур'яни, торішній очерет, вербове гілляччя, лозу.

Скоро багаття вже розкладено, підпали — й горітиме.

— Ану принеси води,— мовив дядько Павло й подав Денискові закіптюжене відерце, що, видно, й трималося в курені саме для таких okazій.— Тільки бери воду не там, де рибу ловили, де топтались, а відійди ген отуди...

Нагнувся Дениско зачерпнути води, аж глянь — вудка ота, що вкрато,— погойдується коло самого берега. Крадькома ступив раз та вдруге, схопився за вудлисько обома руками. Серце завмерло, коли смикнув із усієї сили. Вудлисько злетіло високо, засвистів гачок, на якому вже ні риби, ні черв'ячка.

— Ти бач,— узявся роздебендювати дядько Павло, оглядаючи вудку — це ж воно, сатана, поводило-поводило мою снасть, а потім відчепилось — та й привіт! Не дурне-таки попалось, присій-бо. Зуміло вудку з-під самого носа вкрати, а потім і з гачка зіслизло... Ну, я тут не останній день, ще попадеться, окаянне, я його по розірваній губі впізнаю, чи ще по чомусь...

В відерці незабаром запарувала юшка, лоскочучи Денискові ніздрі, й він ковтав слину, бо таки зголоднів за день. Сонце висіло над самим обрієм, і від коней, що паслись неподалік, уже стелились довші тіні.

Батько сидів на траві, підібгавши ноги, дивився на вогонь, мовчав, і Денискові знов подумалось, що батько знає щось важливе — й про те, чому горить хмиз, і звідки цей вогонь узявся, й про те, чому сонце світить і за край землі сідає, й де зараз плаває ота риба, що зуміла відчепитися з їхньої вудки. Батько мав усе це знати, як багато й іншого, але мовчав, оберігаючи свою таємницю, а Дениско не зважувався запитати. Запитати не зважувався, а сам здогадатись не міг, і від того в хлоп'ячих грудях щось болісно нило й завмирало.

Коли юшка вміла, дядько Павло дістав із куреня три дерев'яні ложки, дав кожному.

— А їстимемо з відра, так смачніше.

І справді-таки, нічого смачнішого Дениско не їв у житті, як та юшка, яку скуштував у вечірньому лузі! Сюрчали коники, на озері кумкали жаби, при обрії ще дотлівало трохи сонячного вогню. Неподалік ходили коні, а коло них гасав по лузі з одного краю в другий білястий лошак. Дядько Павло їв, присьорбуючи, а заодно ще й устигав розказувати.

— Нічого не забувай, Дениску, все пригодиться. От якусь дрібницю знаєш — знай, не спекуйся її, вона пізніше

знадобиться. Одне до одного, одне до одного — от і життя саме зрозумієш, як у ньому все ведеться, що й до чого.— Глибокі його очі стали наче ще глибші, обличчя поблискувало міддю.— Розказати про яблуню?

— Яку яблуню?

— А таку, що в мене любісінько росте в садку.

— Ну, розкажіть, — нехотя мовив Дениско, сумніваючись, чи можна розповісти про яблуню щось таке, чого б він не знав.

— Яблуня як яблуня росла, — дядько хитрувато підморгнув Денискові.— Така, як усі інші. І яблука родила як яблука... А то одної весни зацвіла лише з того боку, з якого сонце світить. А з темнішого — хоч би одна квіточка! Жодної нема! Мене ж інтерес розпирає, чого це так, щодня до яблуні навітуюсь. Вже й цвіт опав, уже й зав'язь є, уже й зеленушки поз'являлись. Ну, думаю, вмерло пів-яблуні, доведеться зрубати... Аж це в липні вже, добре пам'ятаю, прийшов до неї й очам не повірив. Бо з того темного боку пуп'янків повисипало стільки, як не перед добром.

— Пуп'янки посеред літа? — здивувався Дениско. А батько сидів мовчки, слухав, хоч, либонь, уже знав про okazaцію з яблунею.

— Ото ж бо й воно, що посеред літа! Ви тільки подумайте — з одного боку яблука достигають, справжнісінькі, такі, як і на інших яблунях, а з другого боку цвіте! Ну, одцвіло, і, як годиться, зав'язь, та й рясенько її, бо ж і цвітом було гілля обкидане. Мене вже й страх перед тією яблунею бере, бо ніколи в моєму садку таке не траплялось, і від людей не доводилось чути. Смішно тепер казати, а я тоді й торкнутись боявся до тих яблук.

— А потім їли? — запитав Дениско.

— Ну, потім їв, звісно... Під осінь попадали вони, а з другого боку — зовсім зелененькі, завбільшки з голубине яйце. Хай ростуть, думаю, до чого вони доростуть. А в жовтні позирив, бо похолодало, то могли померзнути. Хоч боязко, а кортить спробувати, які на смак. Спробував — кислі, аж зуби ламає. Але не дивно, що кислі, бо зелені зовсім. Дивно, що всередині всі без насіння, порожні-порожнісінькі.

— Як це? — не міг повірити Дениско.

— Я й сам не вірив! Розрізав друге яблуко — те ж саме, третє порожнє, четверте.

— А далі? — злетіло з Денискового язика.

— Гм, далі... Далі таке, що ти й зовсім не повіриш!

Дениско й справді приготувався не вірити — цей дядько Павло чого хоч наговорить. Поглядав на батька, в того очі грали розумом, і Дениско був певен: батько все знає, потім розтолкує цю дивину.

— Далі,— провадив дядько,— яблуня знов зацвіла, з сонячного боку. Зацвіла в листопаді, то скоро морози попекли на ній цвіт.

— А якби не попекли?

— Хтозна, що сталося б, якби не попекли. А так облетів на ній цвіт,— і все, зима обляглась.

— А нарік що було?

— Нарік? Нарік зацвіла вона вся, і вродила непогано. І вже такою й зосталась...

— Якого ж вона сорту?

— Сорт простий — папіровка.

— Ну,— обізвався батько,— ви всього не перекажете, що знаєте, а нам пора й додому йти.

— А правда, що не перекажу,— згодився дядько Павло.— Бо маю таку голову, що все тримається в ній... А ви оце чого з сином полями ходите? — нарешті зважився запитати.

— Хай подивиться. Та й я подивлюсь. Бо от наче бачив учора чи позавчора все це, а сьогодні воно — немов інше, наче вже не таке. Дивина та й годі.

— Чого ж дивина? — заперечив дядько Павло.— Й мені так здається. А найбільше дивуюся сам собі. Що наче тим самим чоловіком залишаюсь, а в той же час — наче інший.

— Ну, йдемо вже,— всміхнувся батько.— А то затіяли балачку, що в Дениска вуха пов'яли.

— Не пов'яли...— майже прошепотів.

Потім ішли вони лугом; трава вже стала вогкувата й прохолодна, посвіжіла. Дениско оглянувся кілька разів — дядько Павло стояв коло куреня й дивився їм услід. А скоро й не видно його стало, лиш угадувались оддалік якісь тіні, що мали бути куренем, дядьком Павлом і кіньми.

Знову йшли через жита. Денискові страшно йти ззаду — все здавалось, що хтось тупцяє за спиною, то перебіг поперед батька. А попереду здавалось, що батька не стало раптом, що Дениско сам іде,— й тому оглядався він. Оглядався-оглядався, а потім знову перебіг назад.

«Тату, — хотілося сказати, — ну чому ти сьогодні мовчиш і мовчиш? Що ти таке знаєш і мені не хочеш сказати? Боїшся, що не зрозумію? Ти не бійся, я все зрозумію... Ну скажи, скажи...»

Так вони повертались додому; пахло жито, полини; вгорі молочними хвилями котився Чумацький Шлях...

ПРИГОДИ ЗИМОВОГО ДНЯ

— Ну, Дениску, — мовив якимось батько, — збирайся на полювання, ввечері їдемо. Хлопець спершу не повірив — батько обіцяв і раніше, що, мовляв, дочекаються слухного дня та й вирушать. Обіцяти обіцяв, а на полюванні Дениско так іще ні разу й не був.

— І куди ти його візьмеш? — обізвалась мати. — Воно ще мале, щоб по снігах бродити. Пішло восени до школи, а до науки не дуже береться, не те що людські діти.

Дениско зразу ж витягнув букваря з ранця, розгорнув — і одним оком у книжку дивиться, а другим — на батька.

— Завтра неділя, то спробуємо, — примирливо сказав батько й підморгнув Денискові.

— З чого ж ви стрілятимете? З віника чи з рогача? Де дістанете рушницю, коли своєї нема?

— Ми ж до Лук'яна поїдемо, до лісника, а в нього знайдеться для нас дробовик. Правда, Дениску?

Дениско лиш мовчки головою покивав, а в самого очі сяяли, й лице теж зайнялось радістю. Влітку вони з батьком уже їздили в ліс до Лук'яна — тоді батько з лісником говорили про те, де саме в лісі можна випасати колгоспну череду. Й тепер перед хлоп'ячим зором постав високий, чорнобородий, циганської смаглості чоловік, що часто посміювався, відкриваючи в усмішці великі білі зуби.

— То готуйся, Дениску, — повторив батько, — ввечері й рушимо.

Скільки ж того вечора чекати? Вже, либонь, стоїть вечір надворі, заглядає в хату темними, примруженими очима. А може, то ще не вечір, бо небо затягнуте хмарами-примарами...

Посутеніло, як під вікнами рипнуло полоззям саней... Батько зайшов до хати з батогом у руках, шапка в інеї, брови теж в інеї, ніби сливові гіллячки. Дениско прожогом скочив од столу,

облищивши уроки, і вже однією ногою в валянок залазить, а рукою — козушок тягне.

— Е-е, ні, так я тебе не пущу,— мати йому.— В цій одягачці не тільки тіло, а й душу заморозиш. Одягай зверху ще й мое пальто.

Дениско не заперечував — радий, що мати вже не свариться. Нацупив і пальто й тепер стояв на місці, бо не міг поворухнутись.

— Це ж і не ступлю, а полювати як? — пробурчав.

Батько з матір'ю презирнулись — і засміялись.

— Якось воно буде,— сказав батько і, взявши Дениска на руки, виніс надвір, посадовив на сани.

— Ноги йому соломою вкрий,— наказувала мати з порога.— А як замерзне, то хай додому не повертається!

— Д-о-обре! — пообіцяв Дениско.

Сани рушили— і все почало віддалятися: мати на порозі, що від холоду щулилась, заметене подвір'я, порожнє лелече гніздо на хаті, затушкані в пухкий сніг осокори. А потім село полетіло назад, наче раптово хтось причепив йому крила й воно кинулося в політ. Коли сани бігли хутчіш, то село й зовсім шпарко летіло, а як повільніше котилися сани, то й село було не таке спритне в своєму льоті. Батько батіжком помахував, навіть не торкаючись кінських боків, вони, коненята, наче самі надавали ходу. Аж сльози в Дениска виступили з очей, аж гострі шпильочки взялись поколювати щоки.

Село вже позацвітало вечірніми вогнями, схожими на золотенькі жалібні квітки, й ці квітки проскакували мимо Дениска, то по одній, то цілими букетами, ось майнула остання квіточка на чиемусь подвір'ї — й вони вже в полі, посеред густо-синьої темряви, що розіллялась по білих снігах.

— Тату, ще хутчіш! — крикнув Дениско, сповнений радістю від цього швидкого льоту, передчуваючи щасливі пригоди, які, звісно ж, чекали його попереду.

Батько почув, батіг засвистів-затюхкав над кіньми, вони мало вскач не пустились — і вечірне поле прожогом, зі скаженою швидкістю полетіло мимо Дениска, й утворений від того льоту вітер заплющив Денискові очі, й він приклав до обличчя рукавиці, наче намагався захиститись, і засміявся — від збудження, від щастя.

Батько, обернувшись, приглянувся до нього, а потім притримав коней...

В'їхали в ліс, коли вже посутеніло. Таємничі дерева позмерзали так, либонь, що й гілочкою не могло ворухнути жодне. Дорога слалась по горбах, і сани то хутенько пірнали вниз, то поволі п'ялись угору, й Денискові, що раз у раз заплющував од насолоди очі, здавалось, наче пливе по велетенському білому морю, й оце хвилі так розгойдують його з саньми та кіньми.

Лісникова хата стояла край дороги, дерева повідступали від неї, ніби не зважувались підійти. Й тільки батько припинив коней, як із-поміж ялин вийшов лижник і, раз та вдруге попхнувшись палицями, вже опинився коло них. Великий, бородатий, з очима, що набрякли пружним та свіжим світлом, він був дуже схожий на дядька Лук'яна. А коли задер угору вуха шапки і всміхнувся, то Дениско й зовсім упевнився, що це не хто інший, а дядько Лук'ян.

— На полювання приїхали,— сказав батько.— Щось побачимо в твоєму лісі чи все порозбігалось?

— Поприїжджає, коли довідається, що такі мисливці, як ви, поприїжджали,— мовив ліжник.— Заїжджайте в двір та коней ставте в хлів!.. А я тебе заждався, вже думав, що не приїдеш...

— Чекав, поки твої вовки попідростають,— весело відповів батько й нокнув на коней.

Лук'ян жив лише зі своєю старою матір'ю, сім'ї в нього не було. Старенька зразу ж узялась роздягати Дениска, щось приказуючи та зітхаючи, й Дениско не міг утямити, що каже, бо вона шепелявила та й голос мала хрипкенький, простуджений, наче силоміць витягувала його з грудей, а голос не хотів лізти.

Потім зладнала на стіл і сказала, щоб сідали вечеряти, бо хоч село недалеко, та все-таки в дорозі мали натомитись, на те вона й дорога.

Чого тільки не наслухався Дениско того вечора від лісника! Бабуся вешталась по хаті, палила в печі, щоб тепліше було, а Лук'ян усе розказував і розказував батькові, як живеться самотиною в лісі.

— Кози приходять до самісінької хати, стануть під стійком сіна й смикають. Я йду з хати чи до хати — вони не зважають. Вже звикли до мене...

— А багато кіз?

— О, вистачає! Там двоє ледь не позамерзало, та я їх у хліві тримаю, коло корови. Й нічого, не бояться.

— Я заводив коней, то не бачив,— сказав батько.— Де ж це вони там?

— Не бачив, бо не видно... Ось трохи потеплішає, то повипускаю, хай біжать на волю.

— Хіба тільки цієї зими він тримає їх у хліві? — докинула старенька й своє слово.— Минулої зими теж підгодовували та доглядали... А то притягне лелеку з болота, ну така вже калічка, що й ходити не годна, і важко... Отого з потрошеною ногою пам'ятаєш? — зверталась до Лук'яна.— Ти йому палички поприв'язував до скаліченої ноги — й зажило, полетів у божий світ!

— Було,— тільки й мовив Лук'ян. І замислився.

Вже мали вкладатися спати. Лісник сказав своїй старенькій матері, щоб двері хатні й сінешні повідчиняла, бо наче надворі не холодно, а напалено так, що дихнути немає чим...

Дениско спав, і снилась йому рідна хата, наче квітками в ній не тільки сіни розмальовано, а й стіни всі, навіть стеля. Й ті квіти не просто собі намальовані, а вони ворухнуться та погойдуються, як од вітру, й пахнуть, немов справжні. Дениско ввісні думав, що це мати такими квітками прибрала хату, й було йому добре, щасливо. Та враз подуло холодом, квіти стали в'янути, й Дениско хотів сказати, щоб двері зачинили, бо знадвору тягне. Напружувався, щоб сказати слово, але ніяк не міг,— і зрештою покинувся.

Досі ніхто в лісниковій хаті не зачинив дверей, і таки добряче вихололо. Дениско звівся в ліжку, щоб покликати батька, і, глянувши собі в ноги, нічого не міг утямити: там щось ворухилося живе, патлате й величезне, якась химера, якась потвора. Волосся на Денисковій голові стало сторчма, миттєво його обсіпало морозом, і хлопець, нетямлячись, обома руками схопив ліжничок і кинув на потвору, що тулилась мало не до його ніг.

Накинувши ліжничок на химеру, Дениско прожогом скочив на підлогу і, дривлячи від страху, залементував не своїм голосом.

За якусь мить у хаті вже горіло світло, й на Дениска дивилося три пари спантеличених очей: бабині дивилися з печі, дядькові Лук'янові з лежанки (це він хутенько увімкнув електричний ліхтарик), а батькові — з широкої скрині, де йому було постелено.

Дениско стояв коло ослона і, не в змозі мовити й слова, тремтячим пальцем показував на ліжко, на якому ворушилась ковдра і щось із-під ковдри чи скавуліло, чи повискувало, чи сердито пирхало.

Лісник скочив із лежанки, батько — зі скрині. Обое притисли ліжник. Батько подивився на лісника, той непорозуміло глянув на батька. Під ліжником звивалося щось, намагаючись вирватися.

І раптом Лук'ян сказав:

— А побий мене грім, коли це не лисиця.

— Яка лисиця? — не втямив батько.

— А лисиця, яка ж іще лисиця!

— Де вона взялася в хаті?

— З лісу прийшла, — майже спокійно пояснив Лук'ян і навіть спробував усміхнутись.

— Ти... ти її знаєш? — і далі дивувався батько.

— Грець її знає, а не я. Приблукала, та й усе...

І він почав із усіх боків обгортати ліжником лисицю, щоб не могла вислизнути. Потім проробив маленьку дірку, щоб заглянути всередину, й покликав Дениска.

— А йди-но сюди, подивись, кого ти зловив.

Хоч Денискові вже й не страшно було, а проте ноги чомусь не хотіли нести його, ледве переставляв. Із дірочки в ковдрі глянули пекучі, гострі оченята, а шкіра на витягнутому писку сполохано здригалась.

— А чого вона... чого вона в хату прийшла? — запитав.

— Погрітись, бо змерзла.

— Та й коло мене лягла?

— Та й коло тебе лягла, — відповів Лук'ян і засміявся.

Той сміх розізлив бабу, яка все ще, залякнувши, не злазила з печі.

— І чого смієшся? Дитину оте химороддя перелякало на смерть, може, й переляк доведеться виливати, а ти регочеш.

— Та він нічого не боїться, правда? — сказав заспокійливо батько.

Дениско якусь мить роздумував, що сказати, а потім відповів:

— Правда...

— А відважний у тебе хлопець, — похвалив лісник. — Одразу здогадався ліжник на лисицю накинути.

— Він у мене такий кмітливий,— похвалив і батько.

Лук'ян приніс із сіней грубий мішок, і вони з батьком витрусили лисицю з ліжника прямо в мішок.

— От ми з тобою вполюємо щось чи ні, а Дениско вже вполював,— гомонів лісник.— Та він із голими руками натворить чудес, йому й рушниця не потрібна.

Зав'язав мішок і виніс у сіни. Повернувшись, сказав:

— Я ту лисицю в діжку порожню посадив, накривкою накрив, хай попробує втекти... Може, не станемо дверей зачиняти, почекаємо, чи друга лисиця не забіжить? — пожартував.

Але на печі лісникові слова було сприйнято всерйоз:

— От безсовісний. І придумав таке! Хочеш дитину перелякати на смерть?

Баба, стогнучи, зішла з печі, босоніж прочалапала по долівці, зачинила сінешні двері, навіть хатні взяла на клямку. А потім сказала Денискові, щоб ішов спати до неї на піч, вона жодної лисиці не підпустить. Дениско слухняно поліз на піч, умостився під теплим кожухом, але зімкнути очей не міг.

— От скільки живу на світі,— спроквола обізвався в темряві Лук'ян,— а такого зі мною ще не бувало. Ти бач, яка! Не побоялася зайти в хату, щоб погрітись.

— А в тебе часом нема приручених? — Це вже батьків голос.

— Та ні, з лисами я не знаюсь.

Баба прошепотіла Денискові на вухо:

— Він із усіма звірами знається, бо серед них усеньке своє життя звікував. Інші люди як люди, все між собою та між собою, а для нього вовки дорожчі...— Йї голосніше прикрикнула в темряву хати: — Спить уже там, а то спокою од вас нема!

Повмовкали, проте Денискові не спалося. Лежав із розплющеними очима, прислухався до свого дихання, до бабиного, та ще одним вухом намагався вловити, чи не вовтузиться там у сінях лисиця! Але нічого не чув, бо дядько Лук'ян аж у бочку запропорив її, а зверху накривкою накрив.

Прокинувся, либонь, із розплющеними очима, бо, здається, так і не зімкнув їх. Ясне сонячне світло лежало на підлозі, на столі, на скрині, на розворушканому ліжку. Чутно було, як біля печі пореється баба.

— Що, вже прокинувся? — глянула темними очима-криничками на Дениска, що зісковзнув із печі.— А батько твій із Лук'яном уже подались до лісу.

— Чому ж не збудили мене?

— Навіщо будити? Вони тебе пожаліли, а самі вдосвіта рушили, ще й не сіріло. Сказали, що ти, мовляв, уже зловив одну лисицю, то вистачить.

І Дениско згадав нічну оказію: він лисицю ліжником накрив, ну й ну!

— А де вона? — поспитав, зайнявшись усміхом.

— Де їй бути, як не в діжці. Там і сидить, своєї долі очікує.

Дениско, вдягнувшись, вийшов у сні. В кутку, за драбиною, стояла чимала діжка, що пахла огірчаним розсоллом. Дениско постояв коло неї, прислухаючись, чи не ворухнеться щось усередині, чи не шеберхне. Навіть вухом до клепки притулившись, але нічого не почув. Мабуть, причаїлась так, що й не дихне, перелякана, душі своєї не чує.

— Ходімо, я тобі диких кіз покажу,— сказала баба, ставши на порозі.

По рипучому снігу повела його до хліва, одхилила двері. Дениско боязко ступив за нею, і поки очі звикали до темряви в хліві, нічого не міг розгледіти... Та ось же коні стоять, якими вони приїхали, повернули до Дениска гніді морди! Й корова дивиться, дмухаючи з ніздрів теплою парою.

— Ось вони,— сказала баба й махнула рукою на корову.— Відступись, Манько, не заступай...

Манька важко відступилась, і Дениско нарешті побачив трьох диких кізок, що стояли в дерев'яній загорожі. Позби-вались докупи, позадирали морди, поприщувлювали вуха — полякались, видно. На найменшому — не інакше як козеняті— шкіра дрібно тремтіла.

— Подивився,— сказала баба,— а тепер ходімо.

— Та я не заподію їм поганого,— став проситись Дениско.— Хочу ще подивитись. Вони звикнуть до мене і не боятимуться.

— Е-е, не треба, щоб до всіх звикали...

Таки взяла Дениска за руку й вивела з хліва.

— Хочеш — у лісі погуляй трохи, тільки з дороги не зминай і від хати далеко не відходь.

Дениско послухався. А зійти з дороги однаково б не зміг, бо снігу високого повно, загрузнеш до пояса. Ось лижня свіжа повела вбік, це, либонь, батько з лісником прокладали. Їм добре, стали на лижі — й гайда!

Одійшов Дениско не так і далеко, аж уздрів височенну ялину з обчухраним гіллям. Над самісінькою дорогою стрімкла.

Задер Дениско голову, щоб подивитись, куди сягає верхівкою та ялина, і запримітив на стовбурі щось руде й пухнасте. Воно спершу притулилось до сучка, ніби цікаво приглядалось до Дениска, а потім кинулося вбік і хутенько так, помахуючи хвостом, подерлося вгору. «Білка!» — здогадався Дениско, і все в нього раптом зайнялось радістю.

Білку бачив уперше. Вона сховалася за гілляччям, і Дениско, грузнучи, пішов навколо стовбура. Ішов, а білка, ховаючись, пересувалась, так що він бачив лише пучечок шерсті на спині й іноді трошки хвоста, який то зникав, то з'являвся. Зрештою Денискові обридло кружляти навколо сосни, й він сказав уголос:

— Ховаєшся, то ховайся, мені що до того.

Й тільки це сказав і тільки намірився йти, як білка легенько вискочила на обчухрану гіллячку, й Дениско дивився на неї, скільки хотів. Аж поки батько з Лук'яном показалися з лісу. Як тільки загледів їх, відразу забув про білку, наче й не було її ніколи, кинувся назустріч. Біг, а сам приглядався — несуть щось із полювання чи ні?

Підскаочив до них і слова не міг сказати, захеканий, тільки в очі дивився запитливо.

— Не вбили вовка,— сказав батько,— бо далеко був од нас...

— А ведмедя не стрелили тому,— обізвався дядько Лук'ян,— що вони в нашому лісі не водяться.

— Ви глузуєте,— насупився Дениско. Й показав рукою на ялину:— Ген отам білка скаче, руда-преруда...

— Білок не варто стріляти,— мовив Лук'ян,— бо в нашому лісі їх не так багато. А як устрелимо, то який толк? Малесенька шкурка, не більше. Це не те, що твоя лисиця...

— З лисиці шапку тобі пошиємо, і на комір залишиться,— підморгнув батько.

— Так ви полювали... Навіть мене не захотіли розбудити,— бурчав Дениско зовсім тихо, що його й не чули. І вже голосніше:— А що ви бачили, скажіть!

— Диких кіз бачили,— мовив батько.

— Велике диво— дикі кози,— пробурчав Дениско.— Я теж бачив. А вовка й справді бачили чи обманюєте?

— І вовка бачили, й не одного, а двох.

Дениско навіть озирнувся по боках, наче ті два вовки могли бути зараз поблизу...

Десь уже ген-ген пополудні повертались додому. Мішок із лисицею лежав у Денискових ногах. Він то здригався, то застигав непорушно. Дениско хотів би притримати його рукою, коли сани гойдало, але боявся, що лисиця вкусить і через мішок.

— Тату,— обізвався,— а це правда, що лисиці хитрі?

— То тільки так говорять про них,— відповів батько.— Які ж вони хитрі, коли, бачиш, зайшла в хату, а ти голими руками зловив.

І справді, подумав Дениско, це, либонь, попалась йому найдурніша лисиця. Або довірилась дядькові Лук'янові — мабуть, наслухалася поміж звірів гарного про нього, от і прийшла, щоб погрітись вночі. Не боячись, лягла коло Дениска, а він із переляку й накрив ліжником. А як блищали оченята, коли Дениско поглянув ото на неї... Мабуть, батько й справді вб'є лисицю, а з хутра пошиє Денискові шапку.

Й раптом стало неймовірно шкода довірливу лисицю! Хотів сказати батькові, що не треба вбивати, що ліпше б випустити, адже вона й не думала попадатись їм до рук... А тому що не міг видушити з себе ці слова, стало пекти в грудях, защипало очі, й він заплакав. Спершу плакав тихенько, беззвучно, далі голосніше, аж батько озирнувся на той плач.

— Ну, чого ти, чого? — спитав занепокоєно.— Це тебе так лисиця перелякала, еге?

Дениско заперечливо крутив головою.

— Скоро вже вдома будемо, не рюмсай...

Сльози лялися самі, Дениско вже не міг би й пояснити, звідки взялись і за чим він плаче. Плакав, і на душі ставало легше, наче з неї хтось зсував важений камінь.

Коні бігли хутко, білі кім'яхи снігу з-під їхніх копит злітали високо над саньми.

ОЛЕНЬ АВГУСТ

Женя повертався зі школи. Двірники кололи лід на асфальті, дрібні крижинки вилітали з-під ломів і, виблискуючи гострими крайками, по коротких або довших дугах перелітали в повітрі. Сонце дивилося на місто радісно й доброзичливо, широко всміхаючись. І та усмішка випромінювала стільки

тепла, що крижані скалки танули, підтікаючи свіжою водою, а по димно-сизих бурульках, що висіли на ринвах, котилися дзвінкі холодні краплі.

Жені було весело. Він розмахував стареньким портфелем, із якого виглядали зошити та книжки, і, озираючись по боках, галасував. Женя галасував про те, що двірники рубають лід, що в струмках, які течуть уздовж тротуарів, купаються смішні та хмільні горобці, поскубуючи лакованими дзьобиками кожную пір'їнку на собі. Галасував щось і про тих зустрічних дівчаток, які проходили мимо в розстебнутих пальгах, із грубуватим рум'янцем на щоках; зараз вони здавалися йому ще більш ди-вакуватими й гідними зневаги, ніж будь-коли.

І раптом Женя зупинився. І не тому, що на розі вулиці, де збоку примостився скверик із плакучими вербами, стояв натовп. Увагу прикував не натовп, а те, що привернуло увагу натовпу.

Знімали кіно. Один чоловік, якого зразу ж можна визначити за найголовнішого, сидів на високому стільці. Коли щось було не так і чоловік сердився, він енергійно махав ногами, неначе їхав на велосипеді. Перед ним стримів незрозумілий масивний апарат, який міг разом із стільцем рухатися по двох рейках, наближаючись або віддаляючись од жовтого автобуса. А біля жовтого автобуса повільно виростала черга. Спереду стояв дідусь, який читав газету. Дідусь раз у раз поправляв окуляри і зиркав на сонце, мружачись. За ним прилаштувалася молодиця з кошиком, із якого виглядав стурбований довгоший гусак. Далі дівчина у вовняній хустині. Гарній дівчині було душно, і вона почала розв'язувати хустину, аж доки вугільні коси розсипалися по плечах. З незалежним виглядом, повільно наблизився студент. Трохи здивовано зиркнув на гарну дівчину, а потім обличчя в нього стало таке, неначе біля автобуса нікого, крім нього, не було. Підбіг хлопчик із ранцем за спиною і, не стаючи в кінець черги, пробрався аж до зачинених дверей автобуса.

Женя непомітно для самого себе перейшов вулицю і спинився в черзі. Його помітили не зразу. Можливо, думали, що це також малий кіноартист. Але Женя не вмів грати. Він повернувся спиною до студента і дивився на чоловіка, який сидів за зйомочною камерою на високому стільці.

Режисер Альтов зразу побачив зайвого героя. Гримаса невдоволення з'явилася на його стомленому обличчі. Завжди

маєш клопіт із вуличними перехожими! Їм цікавіше подивитися, як знімається фільм, а не сам фільм. Ладні простоювати годинами, неначе в них немає ніяких турбот, не треба нікуди поспішати... А тепер ще цей хлопчина. Роззявив рота від захоплення. Доведеться починати все спочатку.

Альтов підійшов до Жені й поклав йому на плече долоню з довгими сухими пальцями. Ті пальці були жовті — від куріння.

— Звідки ти взявся? — запитав режисер.

— Звідти, — гойднув хлопець головою на вулицю, блискучу від снігової води й крижаних скалок.

— Ти заважаєш.

— Я не хочу заважати...

— Йди геть.

Жені здавалося, що найголовніший тут — це оператор, який сидів на видному місці. Два хлопці підштовхували його апарат уперед, він наближався по рейках до черги, а потім хлопці пхали той пристрій назад... І Женя вважав, що ніхто тут не може наказувати, крім оператора. Тому запитав:

— А ви хто будете?

Альтов почав нервувати. Вперта дитина! Вплуталося, заважає та ще й допитується, хто він такий. Взяв хлопчину за комір, підштовхнув рукою:

— Не заважай!

Женя відійшов і став осторонь. Він не розгнівався. Мабуть, цей дядько, що сварився на нього, — теж начальник. Вулиця пахла свіжістю. Високе небо теж пахло свіжістю. Повітря холодне й чисте. Женя окинув поглядом будинки, що виразно пахли цементом і цеглою, похилу вулицю, по якій жебоніли струмки, — і хотів уже йти, щоб розбризкувати ногами воду, щоб хрумтіли під черевиками ламкі кристали... Але знову побачив, як до автобуса наблизився знайомий дідусь із газетою, потім молодиця з кошиком, із якого виглядав гусак, потім дівчина, студент, школяр, якому, очевидно, стільки ж років, як і Жені. Все повторювалося спочатку. Неначе в кіно. Але це ж і було кіно, тільки воно знімалося, і все тут справжнє, а не таке, як на екрані.

Непомітно для себе Женя знову опинився біля апаратури. Йому дуже кортіло бути там, де знімалося кіно. Альтов помітив знайомого настирливого хлопчину, помахав невдоволено пальцем. Мовляв, знову заважатимеш? Дивись, бо ще раз візьму

за комір... І Женя боязко зупинився віддалік, сперся плечем об вологий, тонкий стовбурець липи. Льодова бурулька, танучи на слизкому вітті, капнула за шию пекучою дрібною кулькою, але він тільки здригнувся від холоду. А коли знову капнуло — відступив.

Знімати скоро закінчили. Жовтий автобус загурчав мотором, біля вихлопної труби забринів синій дим, засмерділо спаленим бензином. Кінокамеру заховали в машину. Герої повсідалися в автобус. «І це все?» — подумав Женя, і почуття невдоволення виникло в його душі. Сподівався на щось гарне, незвичайне, — таке, як у кіно, де переслідують шпигунів, мчать на поїздах через високі гори, де морем пливають кораблі під білими парусами. А тут була буденна черга. Тітка з гусаком... Дід із газетою... А найцікавіше не з'являлось, хоча неминуче мало бути!

— Все, — гукнув йому Альтов, — можеш іти додому. Знімати більше не будемо.

— Чому?

— Скінчили!

І Альтов засміявся. Тепер обличчя в нього не здавалось таким стомленим, як перше. Сміявся голосно, широко, показуючи багато білих зубів. Мабуть, розумів, що оцей хлопчина розчарований, бо не побачив зараз таких гарних епізодів, які звик бачити на екрані. Що ж, йому ще не раз доведеться розчаровуватись... Альтов захотів зробити хлопчині приємне, щоб потім той мав що розповідати своїм товаришам — таким, як і сам, маленьким людям із шкільними портфелями. І він гукнув Жені:

— Сідай у мою машину, провезу!

Вони їхали весняною вулицею; з-під коліс вистрибували краплини, беззвучно падали на тротуар. Ліворуч, біля Альтова, шибку відсунуто, і в машину запорскував швидкий, пружний вітер.

— Хочеш зніматися в кіно? — запитав Альтов у Жені, вивертаючи кермо праворуч. Тепер їхали вузьким, похмурих провулком, де стіни були нудні й мокрі, а двірники в старих фартухах не рубали льоду.

— Хочу, — майже пошепки відповів Женя, не наважуючись глянути на Альтова. Йому було радісно, бо їхав із людиною, яка, можливо, зняла чимало гарних фільмів. Серед них неодмінно

й такі, які він бачив, які йому подобалися. Довго переборював несміливість, доки наважився запитати:

— А ви хто такий?

— Альгов,— просто відповіла людина за кермом.

— Альгов? — самими губами перепитав Женя, дивуючись, як звучить незнайоме прізвище.

— Так.

І Альгов подивився на Женю. Засміявся. Альгов був задоволений: хлопчина навіть говорити не може від радості, що сидить поруч із ним. Такий стан легко пояснити. Своє захоплення кінофільмами переносить на нього, бо вважає таким самим цікавим і дивним. Хлопчик, мабуть, іще не розуміє, що Альгов — звичайний, буденний, як і всі інші.

І Альгов засміявся ще раз... Він знав, як ніхто, що не вартий захоплення. Але хіба міг пояснити це хлопчині? Той однаково не повірив би. Мабуть, ще й досі гадає, що черга біля автобуса, яку сьогодні знімали, — це ще не все. Неминуче мало бути щось вагомніше і значніше, але чи просковзнуло повз його увагу, чи відбулось не перед його очима.

Женя сидів зіщулившись. Його непокоїв той сміх. Сподівався, що Альгов іще зарежоче. І стало незатишно. Тепер був неприємний оцей вітер, що вільно забігав у відчинену шибку. Хотілося б, щоб Альгов підняв скло, але не наважувався сказати про це.

Ще тоді, коли хлопчина стояв під сумною липою і очима, повними захоплення, стежив за зйомкою, Альгов підсвідомо подумав, що добре б зробити для нього щось гарне. Покликав його в машину, ще й сам не відаючи наперед, навіщо це здалося. А зараз, добре усвідомлюючи, про що може думати першокласник чи другокласник, який, не дихнувши, продивляється фільм від початку до кінця, Альгов... захотів бути гідним його захоплення.

— Напевне, на двійки вчишся? — спитав раптом, угледівши, що з портфеля висунувся зошит з брудною обкладинкою.

Женя почервонів, спритно засунув зошита назад.

— Ні..

— А як же?

— Маю п'ятірки.

— Гм,— висловив сумнів Альгов.

Жені страшенно закортіло, щоб йому повірили. Подивився на Альтова сяйливими світлими очима і промовив:

— Маю п'ятірки!

Це означало багато. І те, що він дуже старанний, ретельно готує домашні завдання. І те, що забруднений зошит уже дописано, завтра візьме новенький, з голубою обкладинкою.

Альтов сказав:

— Це добре.

І Женя, відвернувшись так, щоб не бачив режисер, усміхнувся. Отже, йому повірили. Як це славно, що вчиться на «відмінно», ніколи не спізнюється на уроки. І він у душі дав собі слово, що завжди буде старанним і працьовитим.

Альтов зупинив машину і вийшов. Кругом лежали купи битої цегли, гули бульдозери. Біля незавершених жовтих будинків стояли чорні крани. Пустир нерівний, розритий, у ямах ріс бур'ян... Женя також вискочив на тротуар. Альтов заклав руки за спину й дивився прямо перед себе і трохи вгору. Мабуть, бачив сірі бавовняні хмари, бо Женя, задерши й собі голову, угледів їхні волохаті, повні боки. Пливло надвечір'я, студеніло. Альтов раптом здригнувся, ніби його пронизав несподіваний холод. І Женя, згадавши як під тонкою голою липою за шию попала одна краплина, а потім друга, — теж здригнувся і взявся застіпати на гудзики блаженське пальтечко.

— Бачиш оце будівництво? — запитав Альтов. — Тут мені доводиться знімати новий фільм. Правда ж, мало чого цікавого знайдеш?

І справді, для Жені тут було мало цікавого. Він звик до будівельних майданчиків, до робітників у чорних фуфайках, на яких осів червоний цегляний пил. Звик до грузовиків, що підвозять матеріал, до високих кранів, що монотонно проносять на тлі синього неба повільні стріли... Тут нічого цікавого не було. І Женя сказав:

— Правда...

— Що правда? — не зрозумів Альтов. Бо доки хлопчик дійшов якогось висновку, він уже й забув, про що питав, і тепер думав про інше.

— Ну, що кіно тут погане вийде...

— А-а-а... Звичайно.

І глянув на Женю так, наче вперше бачив. Навіть нагнувся над маленькою постаттю, уважно розглядаючи невиразні, ще не сформовані риси обличчя, припухлий рот...

- А ти ж, напевне, хочеш у кіно зніматись?
- Хочу...
- То ми можемо влаштувати це для тебе. Згода?
- Еге!..

«Еге» вирвалося само собою. Женя ще й не встиг досягнути всього значення того, що сказав Альгов. І коли режисер знову випростався, хлопчик дивився на нього знизу вгору закохано й віддано. Тремтіли пальці, і він сховав руки з портфелем за спину, щоб, бодай, цього не помітив Альгов.

Режисер спробував пройти пустирем, — мабуть, хотів потрапити до тих людей, що заливали фундамент, але глина налипала до черевиків — чорних, лакованих, і він, невдоволено суплячись, повернувся на асфальт, почав обстукувати болото. Темно-руді шматки свіжо блиснули на сірому тлі... Женя й собі почав постукувати ногами, бо теж було рушив, і до його черевиків начіплялась глина. Обстукував зосереджено й заклопотано.

— Ти міг би зіграти в моєму фільмі «Олень Август», — сказав Альгов.

— Це про піратів?

— Ні... А чому саме про піратів?

— Зветься незрозуміло...

— Ні, це про золотошукачів, які заблудили в тайзі. Правда, я сам ніколи не бачив тайги. Та це не страшно. Ти як гадаєш?

— Не страшно.

— Отож... Їх має врятувати маленький хлопчик, син одного шукача. Його не хотіли брати в експедицію, але він домігся свого хитрістю. Його ім'я—Август, а тому, що він марив оленями, шукачі назвали його Олень Август...

Альгов вигадував, імпровізував. Ніколи в житті не збирався ставити подібний фільм. У своїй творчості не вмів фантазувати. І зараз, кажучи неправду, вважав, що його брехня має благородну мету... А Женя вірив. Він уже уявляв безкраю, зеленоверху тайгу. Хвоя розлилась, як море, а він із старими бородачками стоїть на сопці. Вони розгублені, знесилені, не знають, куди йти. Але він рятує їх... Як це вдасться, Женя не знав, але місія, покладена на нього, зараз підносила його у власних очах. Адже і сам не сподівався, що здатен на таке!

Альгов запитав:

— Тобі подобається мій задум, Олень Август?

— Подобається.

— І не лякають труднощі?

— Ні.

— І ти врятуєш моїх золотошукачів?

— Врятую.

Привиділось багато-багато оленів, яких він, безумовно, любив. Вони йшли між високих похмурих дерев, поколихуючи гіллястими рогами. Олені ступали повільно, і очі в них замріяні, як у людей.

— Куди ти дивишся? — запитав Альтов, піймавши його погляд, що був прикутий до цяти на пустирі.

— Олені, — прошепотів Женя.

— Олені? — не зрозумів Альтов.

Альтов різко засміявся. Тварини з гіллястими рогами зникли. На пустирі видніли самі ями — з жовтими або темними стінами. Женя оглянувся назад. Там також нічого, тільки будинки.

Ні, ці діти таки фантазери. Іноді вміють бачити те, чого немає. За словами у них постає жива дійсність. Ось, будь ласка. Він казав щось про золотошукачів, про хлопчину з екстравагантним іменем. Казав, навіть не задумуючись. А його супутник уже й зумів уявити, зумів побачити.

І раптом гостре почуття неприязні пронизало Альтова. Подумав, що, можливо, оцей школяр із порваним портфелем обдарований тим, чим наділені справжні майстри? Уже й зараз бачить світ інакше, ніж інші, для нього по пустиреві ходять олені... Можливо, цей дар пропаде даремно, бо людина не завжди здогадується, що вона — трохи не така, як інші. Але може статись не так — вона здогадається?..

Альтов сів у машину. Загурчав мотор. Женя все ще стояв. Тоді Альтов махнув рукою: мовляв, чекаю на тебе. Женя повільно заліз у машину. Поїхали.

Альтов почувався роздратованим. Уже забув, що хотів цьому школяреві зробити приємне. Треба було повертатися додому. Він і так багато часу згаяв даремно.

Їхали крізь сутінки. День згас. Уже не було блискучих від весняної води вулиць. З-під коліс не вистрибували краплини, колеса шурхотіли по льодяній кірці, яка встигла з'явитися. І не було двірників у фартухах та з ломами.

Альтов зупинив машину біля будинку з білими урочистими колонами. Напроти сірів скверик. На зелених лавках ніхто не сидів. Тільки дідусь із коротенькою борідкою йшов мимо клумб і постукував палицею.

— Я приїхав,— сказав Альтов.

Женя хотів запитати: «А як же з кінофільмом? Буду я зніматися чи ні?» Але не наважувався. Вловив, що в настрої Альтова сталися зміни. І ніяк не міг второпати, чим вони викликані. Адже у машині сидів спокійно, не зачіпав нічого... Ага, це все винуваті олені. Альтову не сподобалося, що він тоді побачив їх на пустирі. Може, їх і справді не було?

— Може, їх і справді не було? — вголос сказав він.

— Кого?

— Оленів...

В очах Альтова блиснули злі іскорки. Ні, все-таки добряче надокучив оцей хлопчисько. У нього якась хвора уява. Ввижається те, чого ніде немає... Альтов відчинив двері і сердито сказав:

— Виходь!

До машини наблизилась молода красива жінка. У неї були виразні повні губи і круглі очі. Сказала звучним, гарним голосом:

— А я вже давно чекаю на тебе.

У Жені висковзнув із рук портфель, зошити випали на тротуар. Він нагнувся, почав збирати.

— Кого це ти привіз? — запитала жінка, сідаючи в машину. Альтов відповів:

— Бачиш, йому також хочеться зніматись у кіно. Як і тобі, люба. Але в нього немає ніяких даних.

— А я? У мене є дані? — запитала соковитим голосом жінка.

— О-о! — сказав Альтов і задоволено засміявся.

Машина поїхала...

Зошити впали у воду, обкладинки посіріли, стали брудні. Женя встромив їх до портфеля — і раптом захотів пожбурити портфель хтозна-куди. Розгнівали слова, сказані Альтовим. Хіба він набивався? Женя вже й замірився, але зовсім близько біля нього, в скверику, йшов дідусь із короткою борідкою. Дідусь дивився прямо перед собою, не звертаючи уваги на вулицю, але Жені здавалось, що він усе бачить...

Звісивши голову, подався додому. І раптом, неначе блискавка, спалахнуло: він — Олень Август! Незважаючи ні на що! Хай той Альтов що хоче, те й каже. А йому однаково. Він сам гратиме. Сам із собою. Поставить таке кіно, що всі ахнуть від здивування. І він врятує золотошукачів!

І Женя застрибав на тротуарі, розмахуючи портфелем. Під ногами захрумтіли льодяні скалки. Женя щось кричав нерозбірливе й радісне. Більше не згадував Альтова, той був би зайвий в його думках, у щирих веселощах.

Вже зовсім посутеніло, коли Женя йшов через парк. Тут пахло мохом, бруньками, сирим камінням. Він потрапив у найглухіше місце — і зупинився. Серце неначе опустилося глибоко-глибоко, стало бентежно в грудях... Серед тихих кущів, між якими білили клаптики снігу, ворушилися гіллясті роги. Ні-ні, не тіні від віття стелилися вниз, бігали по стовбурах, то рухалися роги, то йшло назустріч багато мовчазних, весняних оленів...

ПЕРЕБИТЕ КРИЛО

Уже й не спом'яне, якого саме дня посідали вони на їхню хату. Пригадує, що весняний ранок був м'який і теплий, од землі ще біленька пара здіймалась, коли він задер голову й побачив на стрісі двох боцюнів. Той, що на довших ногах, походжав по гребеню, приглядався, а запримітивши Дениска, — завмер на якусь мить, ніби здивувався, потім знову походжав, і довга його шия конвульсійно здригалась.

— Лелеки! Лелеки! — злетіло з Денискових уст, проте злетіло тихенько, бо він боявся наполохати птахів.

У селі не в одного хазяїна гніздилися на хаті лелеки. Й Дениско дивувався, чого ж то на їхню не сідають. Невже правду кажуть, що в лихого вони не поселяться, а тільки в доброго й сердечного? Коли правду, то, виходить, що й Дениско лихий, і мати його, і батько? Про матір і батька й слова поганого не міг сказати, а от про себе... Через нього лелеки не гніздилися на їхній хаті бо за собою не один гріх міг знайти.

Тепер він радів! Одійшов од хати далі, щоб не привертати уваги птахів, примостився під хлівцем і, гріючись на сонці, дивився на них. І просив подумки, щоб не полетіли, щоб zostалися

на їхньому обійсті й звили собі гніздо. А він уже постаряється так поводитись, щоб лелеки й наступної весни прилетіли до них, а потім іще.

І птахи, либонь, прислухались до Денисових благань, бо зостались.

Із першого ж дня взялися мостити гніздо. Коли змахнули крилами й полетіли геть, то Дениско, похолонувши серцем, подумав, що вони, мабуть, не вернуться, що шукатимуть кращого місця. Але вони, політавши над селом та понад луками, скоро повернулися, тримаючи в довгих своїх дзьобах чорне галуззя. Те галуззя поклали коло комина і, потупцювавши на місці, знов неквапливо полетіли.

Тепер уже Дениско не стримував радості. Він ускочив до хати й закричав на повен голос:

— Мамо, тату! В нас на хаті боціони мостяться!

— Слава тобі господи! — сказала мати і всміхнулася.

Батько теж зрадів не менше за Дениска. Мовив:

— Треба б їм старе колесо покласти на хату, хай мостяться у ньому.

І він таки, приставивши до стіни драбину, виніс на хату старе колесо від воза, — те колесо хтозна-скільки пролежало в хлівці, вже з нього й шпиці майже всі повипадали. Батько поклав його не там, де лелеки почали мостити гніздо, а трохи далі від комина. Й не встиг спуститися додолу, як вони вже летять — Дениско ще здалеку запримітив їх! — і прямо на їхню хату сідають.

— Тату, швидше спускайся, чуєш! — закричав, побоюючись, що батько наположає їх.

Проте лелек ніщо не злякало. Плавно посідали на хаті, якийсь час постояли, позираючи на білий світ і на Дениска з батьком у тому білому світі, а потім безпечно ступили до колеса й поклали принесене в дзьобах галуззя туди, в середину обода. Наче так і мало бути.

Денискові вуста самі розпливлися в усмішці, а батько, поглянувши на сина, й собі не зміг утриматися, щоб не всміхнутись.

Цілий день лелеки тільки те й робили, що товклись на хаті. Вечері, натомлені, вони примарно бовваніли на гребені, стурбовано поклацуючи дзьобами, наче перемовлялись. То боціон клацне щось, то вона йому відповість, — так у хазяйській балачці

й ніч зустріли. Дениско подався до хати, коли птахи вже спати повкладались, а потім ще кілька разів надвір вибігав — непокоїло, як там його лелеки, чи не сталося чогось.

Із того дня вже мав клопіт — стежити за лелеками. Скоренько вони й гніздо виклали, незабаром лелька яєць нанесла, всілась вигріти. Боціон літав на луки і носив їсти їй, а то, коли лельці надокучало весь час сидіти на одному місці, сам умощувався на гнізді, а вона злітала вгору, щоб крила розім'яти, щоб підхарчуватись.

Прийшов подивитись на Денискових боціонів і його сусід Олег Кочемас.

— Боціони як боціони, — надув свої губи-варениці. — По нашому селу таких повнісінько. Ти не радій, вони ще можуть і полетіти.

— Як же полетять, коли й гніздо змостили? — образився Дениско.

— А так! Гніздо змостили, а яєць нести не стануть!

— Це наші лелеки, вони тут і зостануться!

— Ваші! — кривився Олег. — Раніше ж у вас не було? Не було! Це вони з чужої хати перелетіли, то назад і подадуться. Бо тільки в гарних людей мостять гнізда!

— А ми... А я... — здригнувся в Дениска голос.

— А який же ти гарний, — мовив розсудливо Олег Кочемас, — коли раніше вони твою хату обминали.

Сказав — і геть подався. Дениско згодом отямився, крикнув йому вслід:

— А на твоїй і досі нема жодного, й досі обминають. — Проте Олег не почув, бо й не оглянувся.

Минуло трохи часу, й одного разу, зайшовши до хати, батько сказав радісно:

— Ну, наші чорногузи вже й діток мають.

— Яких діток? — спершу не втямив Дениско.

— А лелеченят!

Дениска наче вітром здуло від книжки.

Де ж ті лелеченята? Ставши оддалік, поглядав на хату, але, крім лельки в гнізді, нічого не бачив. Лелька подеколи розпушувала й ледь-ледь зводила то ліве, то праве крило, але ні з-під одного не виглянуло пташеня. Як же це батькові пощастило побачити?

Угледіли лише наступного дня, як із-під крила висунулась маленька голівка, цікаво глипнула на світ гострими очима й зразу сховалась. «Що ж,— гордо подумав Дениско,— тепер і ми, як люди».

Він таки не втримався і похвалився Олегові Кочемасу, що в них уже й лелеченята вилупились.

— А скільки? — спитав той.

— Звідки ж я знаю!

— Хе! — глузливо скривився Олег.— Лічити не вмієш, чи що?

— Лічити вмію, але вони ще не вилазять з-під лельки, вона їх вигріває.

— То й що? Видерись на хату, підніми її й полічи. Добре?

Дениско мимоволі пообіцяв:

— Добре.

З причілка хати стояла драбина, міг би залізити по ній нагору, а там уже по стрісі. Навіть одну ногу вже поставив на щабель, а потім передумав лізти. Як же це так — лельку піднімати над гніздом? А коли лелеченята злякаються його і врозтіч кинуться, попадають? Е-е, тоді вже ніколи жоден боцюн не прилетить на їхню хату.

Так і не зважився Дениско — краще вже не знати, скільки тих лелеченят, аніж горя завдати птахам...

А потім малеча вчилася літати. Що вже насміявся Дениско!

Хоч і попідростали, хоч уже завбільшки із своїх батька та матір, а літати зовсім не вміють, наче в них немає крил, наче вони не птахи. Походжає по стрісі, а підійде до краю — і вже напружилось усім тілом, уже боїться, наче хтось його в спину штовхає чи за хвіст підпирає.

Але навчилися згодом і літати — лелька і лелек навчили. Спершу з хати на ясен, на нижчі гіллячки, а потім і на верхні. А з ясена — назад на хату. Батьки коло малечі клопочуться, видно, переживають за них. І Дениско внизу, на подвір'ї, переживає. Переживає — і водночас смішно, бо дуже вони безпорадні, боязкі, невпевнені.

— Е-е,— сказав одного разу Олег Кочемас.— Твої, видно, так і не навчаться... А в тітки Устини вже літають, і в Максима Крутивушка... О, бач, бач, мало не перевернулось,— і він за-

реготав, стежачи, як одне з лелеченят, ринувши з хати в білий світ, невміло чіпляється лапами за ясенову гілку.

— Але ж не перевернулось! — торжествував Дениско.

— От спом'янеш моє слово, що воно ніколи отуди-о не долетить!

Олег узяв дрючок та й кинув угору, показуючи, куди не долетить незграбне лелеченя.

І кинув так, що влучив у крило лельці, яка саме пролітала над хатою. Лельку наче підтягло, вона раптово опустилась на стріху.

— Що ти накоїв! — закричав Дениско. — Ти їй крило перебив! — І побілів із лиця, і раптово так заболіло коло серця, наче його самого вдарили.

— Та я ледь торкнувся, — виправдовувався Олег. — Я ж ненавмисне. Вона сама налетіла на дрючок.

— Ану геть із мого подвір'я.

Олег постояв якусь мить, наче вагався, а потім пішов-таки.

Лелька й справді не могла літати перші дні. Вона то в гнізді сиділа, то по гребеню ходила, тривожно поклацуючи дзьобом, а коло неї весь час тримався занепокоений боціон. Лише малеча наче нічого не відчувала — вона вчилась літати, і в усіх уже це виходило не так і кепсько: лелеченята все далі й далі відлітали од хати або ж зринали вгору, намагаючись якнайдовше затриматись у повітрі.

А потім, видно, лельці перестало боліти, й вона сама почала літати разом із своїми дітьми. Та це вже сталось тоді, коли вони навчились літати, й дітьми важко було їх назвати, бо стали такі великі, що не завжди відрізниш од дорослих.

А скільки було Денискові радості, коли одного разу все сімейство дружно знялося з хати, якийсь час покружляло над подвір'ям, а потім полетіло собі на луки чи до лісу. Ну, подумав Дениско, все гаразд, лелька видужала, лелеченята навчились літати. Тепер вони самі ловитимуть собі жаб і вужів, а то звикали до готовенького...

Був такий радий — навіть із Олегом Кочемасом помирився, розказавши, що лелеки тепер усі вже літають, щойно подались на луки.

— От бач, — буркнув Кочемас. — І нічого не сталось, а ти сердився.

— Скоро й у вирій подадуться!

— А чого ж, подадуться, восени...

Зненацька спохмурнів Дениско — у вирій вони, звісно, подадуться, а от чи повернуться назад? Після того як над їхньою хатою лелюку підбито? Й він, насупившись, подався геть від Олега, а той не міг утямити: що сталося з Дениском, котрий оце щойно помирився з ним — і знову розгнівався з доброго дива...

А там і на осінь звернуло, чувся в повітрі її холодний по-дих.

Потяглися в пебі перші пташині ключі, й лелеки на хаті захвилювалися, стурбовано заклацали дзьобами. Тепер вони вже рідше трималися хати — видно, готувались до відльоту. «Сьогодні полетять? Завтра?» — тужливо позирав Дениско на своїх лелек.

Одного ранку — прозорого, теплого — небо сповнилося сумним лелечим гомоном, і Дениско відчув: відлітають сьогодні. Лелек на їхній хаті вже не було, й він — чи на своєму подвір'ї стоячи, чи по селу ходячи — задирав угору голову і всім лелекам, яких бачив, махав прощально рукою. Деся там поміж них були і їхні, яких мав за рідних.

Того дня було йому сумно, ніби щось втратив. Немилі стали ігри, сам собі став немилий... Пізно ввечері подивився на хату — пусто там, таки полетіли. І якийсь час стояв, ніби сподівався, що помиляється, що вони все ж повернуться... Та з городу, з садка, з поля віяло густим духом осені, й хлопець остаточно впевнився: ні, не повернуться.

— Ти що, захворів? — допитувалась мати, бачачи, що він собі ніяк місця не знайде, все никає й никає по хаті.

— А-а... — стенов Дениско плечима.

— То чого ж? Вкладайся спати, прокинешся — як писанка станеш, а то й лица на тобі не видно.

— А де ж воно поділось, — бурмотів Дениско, крадькома торкаючися свого лица.

Вранці батько збирався на роботу. Дениско вже проснувся і стежив за ним із ліжка розширеними, журними очима. Ось за батьком зачинились двері, прогупало в сінях, прогупало надворі, та зразу ж — двері знову відчинились, уже раптово, і батько — усміхнений, якийсь такий радісний, наче то й не він — вродився на порозі й закричав:

— Лелеки повернулись!

Дениско якось мить лежав іще, бо не втямив, які це лелеки могли повернутись, а потім зненацька схопився та й, босий і роздягнений, гайнув надвір.

Притулившись одне до одного, на хаті сиділо двоє лелек. Дениско затанцював, мов несамовитий, закрутився, закричав щось. Такий був радий, що вони повернулись. А потім став зненацька, бо запримітив: у батька зосереджене й заклопотане обличчя.

— Тату,— спитав,— а чого це вони повернулись?

Бо й справді, як могло статись, що дітей своїх провели у вирій, у чужий світ, а самі — сюди? Невже задумали зимувати? Але ж лелеки ніколи не зимують на батьківщині, вони люблять тепло.

Батько не відповів Денискові — либонь, і сам не знав, що могло статись. Приніс із хліва драбину, приставив до стіни й поліз нагору. Дениско стежив ізнизу — полякаються лелеки чи ні. Проте лелеки й не думали лякатися. Сиділи одне коло одного, здригались довгі шії, і в тому, як птахи тримались, відчувалася їхня беззахисність.

Батько взяв лелека під одну пахву, лельку — під другу та й отак спустився з ними донизу.

— Тату, навіщо ти їх узяв? — допитувався Дениско, в якому все стислось від передчуття чогось невідомого, лихого.— Хай би сиділи на хаті...

— Подивимся, що з ними сталося, чому не полетіли.

У сінях він узявся обмацувати лелек. Раптом пальці його затримались на лельчиному крилі, ніби натрапили на невидиму перепону.

— Помацай і ти, Дениску...

Дениско торкнувся й відчув пальцями чималеньку гулю.

— Хтось перебив їй крило,— сказав батько,— от вона й не змогла полетіти у вирій.

— Але ж у селі вона літала! — скрикнув Дениско.

— В селі-то літала, а чужий край — це далекий край, от і не змогла здолати шляху, от і назад повернулася.

— А лелека чому повернувся? В нього цілі крила...

— Ех, сину, сину! — зітхнув батько.— Цілі крила, а любить він її, вірний своїй лельці, тому й зостався з нею. Не залишив напризволяще в горі й біді.

— Що ж ми тепер?..

— А що? Доглядатимемо. Коли лелека не залишив у нещасті свою лельку, то ми теж не зоставимо.

Заніс батько птахів до хати, а сам подався на роботу. При-смирнілий Дениско всівся на ослоні і, ледь-ледь дихаючи, намагався не спускати погляду з птахів. А вони, либонь, зрозуміли, що лиха їм не заподіють — зовсім не відчували страху. Дениско накришив хліба, й вони поклювали. Налив у мисочку води, й вони випили трошки. Дениско й зовсім звеселів: ну, тепер не пропадуть, коли не бояться.

І тут до хати зайшов Олег Кочемас. І тільки переступив поріг, як у Денисковій голові блискавкою майнуло: це ж він перебив лельці крило, отоді, коли дрючком кинув!

— А чого це ти лелек у хаті тримаєш? — запитав Олег. — Вони що, у вирій не полетіли?

Денискові од гніву відняло мову, що й слова не може сказати.

— Е-е, мабуть, ти приручив їх, бо не бояться нічого.

Дениско ж і язиком не в змозі ворухнути.

— Вони так і зимуватимуть у хаті, еге ж?

Тоді Дениско вибухнув гнівом:

— Зимуватимуть, авжеж, зимуватимуть, бо ти забув, як лельці крило перебив?

— Я? Перебив? — так і побілів Олег. — Коли це було?

Він уже й не пам'ятав, коли це було!

— Геть ізвідси, коли ти такий! — закричав Дениско.

Лелеки злякались, підскачили до вікна, ніби хотіли через шибки вискочити надвір. Олег Кочемас постояв трохи, далі хутенько повернувся і щез.

Дениско залишився в хаті. Птахи вже заспокоїлись, посідали коло печі й сиділи. Коли це знову заскакує Олег.

— Чуєш, — каже, — віддай мені обох, чи хоч одного, я сам доглядатиму.

— Віддати? А вони твої? А ти здатен доглянути? Здатен тільки нашкодити, ось!

Увечері батько переніс птахів до повітки. Звісно, можна б випустити, щоб на волі ще трохи політали, та холодом війнуло, негодою.

Так і зимували вони всю зиму — то в хаті, коли холоднішало, то в хліві коло корови, коли відпускали морози. З Олегом таки

помирився Дениско, хоч і не хотів, та надто вже часто прибігав той і допитувався про лелек: а як там крило, а може, їсти щось принести, то він миттю. Видно, справді переживав хлопець, що заподіяв лиха лелекам. Та й, коли подумати, випадково все сталося. Так що Дениско хоч і не простив, але помирились вони.

А з настанням весни одне лиш турбувало Дениска: залишаться на їхньому подвір'ї лелеки чи, скривджені, полетять шукати собі краще пристановисько?

Потепліло, потяглися в небі перші ключі перелітних птахів. Настав день, коли вони з батьком винесли своїх лелек надвір. Батько тримав лелека, а Дениско — лельку.

— Ну! — скомандував батько, й вони обоє підкинули птахів угору.

Лелеки важко замахали крильми, ніби намагалися здертись угору, а далі все легше й легше почали злітати... Дениско сміявся від радості, батько теж сміявся. Лелеки нікуди не подались, вони опустились на хату і взялись походжати там, як і минулої весни та літа походжали. Ось лелька наблизилась до гнізда, скубнула там якусь галузину, поправила її.

— Ура! — закричав Дениско. — Вони зостаються!

Батько теж закричав «ура!», навіть картуза свого підкинув угору.

КРИЛО СИНЬОГО ВІТРУ

Пам'ять наша — глибокий колодязь.

Пригадайте, як у дитинстві, що тепер здається далеким, напівзабутим мевом, дивились у його темну й холодну далечінь, дивилися зосереджено, не кліпаючи, й бачили ген-ген унизу клапоть блакитного неба, що сяяло стриманим, відображеним світлом. І чим довше, чим пильніше вбирали в себе той блиск, що ллявся в ваші очі з далекого колодязного кружка води, тим бездонніший здавався колодязь, і вже ваш погляд летів каменем униз і ледве чи міг сягнути видимого там неба, яке ввижалося дном.

Пригадайте, як, піддавшись спокусі, брали галузку, чи листок, чи вишневий камінчик, кидали вниз і пильно стежили, як летить, як наближається до поверхні; ви жили передчуттям тієї одміни, що мала статись на дні колодязя, а потім і несподіванкою тієї одміни — як розбивалась, руйнувалась поверхня води і

як ще нижче, начебто на самісінькому дні колодязя, руйнувався і гинув клапоть ясного неба... Все це здавалось прекрасною катастрофою, і ви з солодким тремтінням у грудях очікували на мить, коли вода поволеньки встоїться, як згодом далеко внизу, під поверхнею, означиться небо, яке ви прийматимете за колодязне дно.

Та знову народиться небо на дні колодязя, знову засяє, знову пробудить найхімерніші ілюзії — й ви знову піддастесь їхній магії, зворушенню й збентеженню, навіяному ними...

Перехилившись через теплі від сонця дерев'яні цямрини — цямрини днів, місяців і років — і зазираючи в глибокий колодязь часу, що так збудливо пахне вогким деревом, прохолодою води, мохом, у дзвінкій далечині колодязя, там, на блакитному тлі затонулого неба бачу своє дитинство. Цікаво приглядаюсь до нього, й тепер, далеке, воно викликає в мені дивне відчуття радості і втіхи, та ще водночас і щасливого здивування. Лину поглядом на самісіньке дно, мене вабить скупий блиск затонулого неба, я не можу відірвати погляду, бо здається, що ось-ось удасться розгадати немислимо важливу таємницю, яку не пощастило розгадати тоді, в дитинстві, і яка потім завжди непокоїла, переслідувала мене. Ось-ось, здається, напруженим своїм поглядом угледжу золоте перо з крила своєї таємниці, та в цей час із-під мого ліктя з дерев'яної цямрини зривається трісочка, летить, перевертаючись, донизу, й душа моя зненацька в'яне, як весняна розсада від морозу, бо трісочка ось-ось упаде... вже й упала на срібло води, розбила тишу й загадкове мовчання, зруйнувала небо, сплюндрувала розгадку таємниці — ту розгадку, що так зворушливо народжувалась у моєму естві, цвіла холодною, пахучою квіткою, і серед її пелюсток, певне, уже починав зріти приступний для осягання розумом смисл...

Вітер дмухає прямо в очі, немов хоче загасити мій погляд, вогонь моїх очей. То збоку підкрадається хитрою ласочкою, дме та дме; на якусь мить угамується і, прокотивши світло-зелену хвилю по траві, вляжеться, підігнувши пухкого хвоста, й лише зрідка вдарить тим довгим хвостом по споришеві, по клумбі, і, набравшись одваги, знову кидається вперед і віє прямісінько в очі, аж вії мої тремтять і здригаються, ось-ось мій погляд погасне, мов огонь золотого багаття, бо так і хочеться заплющитись, та я все-таки не скліпну, не змигну, вітер не погасить мого зору.

Я боюся заплющитись, бо чогось узяв собі в голову, що все довкола мене живе доти, поки я бачу його. Узяв у голову, що варто заплющитись — бодай на найкоротшу мить, на таку, як спалах блискавки! — і все довкола пропаде назавжди, наче й не було ніколи. Пропаде хата, в якій ми живемо, широке зелене подвір'я, білі, чорні та рябі кури, що сокоряють коло хліва, й півень, що стоїть коло них із розпушеним золотистим хвостом; пропаде великий старий садок за хлівом, а в садку ж улітку визріває така духмяна, солодка малина; пропаде все наше село, дороги, вулиці, великий став, дядько Калістрат зі своєю лівою дерев'яною ногою; пропаде тоді баба Ликора, що живе в сусідньому селі, а разом з нею і всі її казки; пропаде безмежне синє небо, що нап'ялось угорі, зникне сонце. Єдине, що залишиться, це, мабуть, вітер.

І мені так жаль усього білого світу, й своєї хати жаль, і веселого півня, і безногого дядька Калістрата, і кожної зеленої травинки жаль, що я вперто не заплющуюсь, уперто дивлюсь проти вітру, намагаюся не скліпнути, бо тоді...

Та скоро очі мої стомлюються, сильний подув вітру таки гасить погляд, і якийсь мент я сиджу засліплений, страшно розплющитись і подивитись довкола. В мені гусне холодок, тіло проймається пронизливою тривоною... Зненацька до слуху долинає заливчастий, сповнений іскристого запалу спів півня — і я, здивований, спершу ледь-ледь розплющую одне око, сліпуче біле світло підбадьорює мене, я вже дивлюсь на обое очей і радію, що світ насправді не пропав, хоч я й заплющувався, що трава на обійсті зеленіє начебто ще яскравіше, ніж недавно, а небо синіє ще безмежніше; й мені щасливо думається про те, що, мабуть, нічого лихого не сталося ні з безногим дядьком Калістратом, ні з бабою Ликорою.

От, може, її казки?... Та ні, й казки бабині позоставались живі, і, певно, тепер вони ще таємничіші й цікавіші.

І я перестаю боятись вітру. Хай собі припадає до мого чола тугими губами, хай торкається моїх щік теплими долонями. Хай собі, мов великий собака, молотить довгим хвостом по траві, по стрісі на хліві, по верхівках яблунь та тополь уздовж дороги — мені не страшно. І я не боюся заплющувати очі, бо вже добре знаю, що світ цей не пропадає і тоді, коли я не дивлюсь на нього, що світ цей залишається такий самий чудовий і незмінний.

От хіба що казки, закрадається мені в душу сумнів... Та ні! Й казки зостаються прекрасні!

А небо чисте, по-молодому усміхнене. Воно синіє так, наче там висіяно море волошок, і фіалок, і півників, і ще всячину квітів, що не в'януть, хоч би яка спека, що не схиляють головок у жалобі, хоч би яке сонце смажило.

Мабуть, тому вподобав дивитись на небо, що з-поміж усіх кольорів найдужче люблю синій. Він мені скрізь увижається, й коли я бачу щось сине — чи квітку, чи очі, чи дівоче плаття, чи просто чую слово «синій», — враз мені стає добре, я щасливий і душа моя сміється і грає так, як грають проти сонця збиті на ставу бризки води.

Іноді все в цьому світі уявляється мені синім... Ото начебто ростуть сині тополі над синьою дорогою, їдуть сині вози, запряжені синіми кіньми, перепадають сині дощі. І як було б цікаво, якби раптом посеред зими випав на наше село синій сніг, синя завірюха захурделила-зареготала!

Але чомусь не можу уявити, щоб молоко нашої корови Лиски було сине. Ще можу припустити, що Лиска наша геть уся посиніла й великі очі її стали сині, а от молоко залишається для мене білим, хоч як я силкуюсь побачити його синім. І чомусь так само сметана для мене біліє, і сир, і вареники з сиром. Якби стали іншими — й не їв би!

А якого кольору слова?

Тихесенько вимовляю слово «зелений», постає переді мною все зелене, і я вже чомусь не сумніваюсь, що й саме це слово зеленого кольору. Вимовляю слово «мама» — і ввижається мені добра її усмішка, каре, іскристе мерехтіння в очах, ласкаве звучання голосу. Жоден колір, мабуть, не пов'язується з її образом, тільки здається, наче сяє чимось золотистим від очей, вишневим од губ, яблуками-антонівками від рук — і за всім цим щемко постає слово «рідна», яке, здається, зовсім позбавлене кольору, а тільки дороге воно, ніжне, хвилююче, мов усі кольори, взяті разом.

А слово «осінь» — жовте, бо восени дозрівають усі грушки в нашому садку, всі яблука. Спершу вони світяться поміж листям молодесеньким жовтавим полум'ям, потім починають потроху падати на землю, згодом усе частіше, все рясніше... й одного дня залишається на гіллі саме тільки жовте, недогоріле листя.

Слово «осінь» туте й жовте, наче віск.

Слово «пролісок» — бліде, й од нього пахне сніжком, який починає танути, й весняною землею, й торішнім перепрілим листям. Слово «зозуля» ніжно-зелене, мов пух на вербах, бо коли зозуля починала співати в цьому році, зелень на деревах була молода й свіжа, а вербовий цвіт опадав на воду, й здавалось, що вода зацвіла ніжним смарагдовим пушком.

Пролетіла над подвір'ям ворона, понесла в дзьобі галузку, а я подумав, що вона понесла своє чорне слово. Бо слово «ворона» — чорне, як і слово «земля».

От цікаво — а ворона знає, що звати її вороною? А собаки знають, що вони собаки? А вівці, а воли, а коні? А наша корова Лиска знає, що її звати Лискою?

Тополі кидають на дорогу довгі тіні, від берестів тіні коротші, а від акацій зовсім куці. Тіні від різних дерев не схожі між собою, холодок у них не однаковий, і пахнуть по-своєму. Бо в тополиній тіні запах студений і наче гіркуватий, а від акаціевої тіні начебто віє задушливими дурманними солодощами.

Школа дивиться відчиненими — розплющеними — вікнами, за школою старий парк, у якому ростуть берести й граби, а за парком уже й сільська околиця, уже й поле. Тонкі стебла молодого жита хвилюються, мов вода; зелені хвилі перебігають одна за одною, й за зеленим гребенем, наздоганяючи, котиться сивий сплеск, примерхле, сиве сяяння, начебто вигойдується пустотливе сонячне проміння на житніх хвилях, вигойдується по всьому полю, скільки сягає мій погляд.

Звідки дме вітер, як він летить?

Стою, дивлюсь над житом у далину — ген у небі, поміж інших білястих хмар, синіє довга хмара, що схожа на велике крило, навіть пера можна помітити на ньому. Кілька довгих пер із білим пушком, що завиваються. А саме крило схоже на гусяче — таким крилом наша мама підмітає, замість віника, на припічку, в ковбанці, на лежанці. Те гусяче крило вже зовсім стареньке й легке; коли береш його до рук, воно немов саме мете, немов саме ширяє — мабуть, у ньому не назавжди вмерло давнє гусяче бажання літати в повітрі.

Ясною зеленою повіддю розіллялось жито, й здається, наче світ весь затопило воно, й по всій неозорій землі котяться хвилі, а зверху по них вигойдується та хлюпочеться сонячне проміння; та ще по всьому безмежжю дме, віє, шугає вітер. Звідки

в нього береться сила для невпинного, стрімкого польоту? І я починаю думати, що, мабуть, довгаста хмара вгорі, яка схожа на крило, є насправді крилом вітру, що помагає йому в польоті. А другого крила то й не видно, десь воно сховалося за обрієм, бо вітер великий-превеликий, десь те друге невидиме крило простерлось над іншим полем і над іншим селом.

От би побачити друге крило! І, скорившись мимовільному бажанню, звертаю праворуч, біжу по сірій стежці, вже ген-ген відбіг од села, а другого крила як не було, так і нема... Це ж великий вітер, думається мені, це ж, мабуть, безмежний світ, коли друге крило вітру загубилось так далеко, що не дійдеш до нього й не добіжиш! І я, відчуваючи жаль у грудях, зупиняюся, сумно дивлюсь у далечінь, повіту легким, білястим серпанком.

А може, сісти на стежці, перечекати, поки перше крило перелетить за обрій, поки з'явиться друге? Сідаю на теплу стежку, чекаю. Ось уже перше, темно-синє, дуже, пропливає наді мною, помагаючи вітрові летіти й шугати. Чи скоро з'явиться друге?

Хтось зупиняється в мене за спиною, і я раптово обертаюся. Коло мене, усміхаючись, стоїть босонога тітка Олена, про яку я знаю, що живе вона неподалік од нас коло яру і в неї на хаті бусли звили гніздо. Тітка Олена вродлива, в неї веселі чорні очі, а на щоках завжди тремтять усміхнені ямочки. Скільки я потайки натискував собі пальцями на щоки, щоб і в мене з'явилися такі ямочки, та поки що не вдалося!

— Ти чого тут сидиш? — питає тітка Олена й турботливо згинається наді мною. — Може, загубився?

— Та...— одказую й ховаю очі, боячись, що по очах тітка Олена зуміє прочитати всю правду.

— Ти сам? — допитується тітка Олена і, звівшись, пильно оглядає довколишнє жито.

— Та...— мимрить мій язик, а очі пасуться по стежці.

— Може, шукаєш щось?

— Та шукаю,— кажу. А сам думаю: «Тільки б не спитала, що саме шукаю!»

— Що ж ти загубив? — цікавиться тітка Олена й починає дивитися собі під ноги, наче й справді сподівається знайти щось.

А я ж не можу зізнатись, що сиджу на стежці та й очікую, коли в небі з'явиться друге крило, щоб нарешті зрозуміти, як то вітер літає по світах...

Тітка, понишпоривши поглядом по стежці, підозріливо дивиться на мене, і ямочки на її щоках здаються вже не такі ласкаві.

— Ой, розкажу матері! — докірливо похитуючи головою, каже тітка. — То вона допоможе тобі шукати пропажу, ще й як!

Тітка Олена йде собі своєю дорогою, біла хустка на її голові ще біліша від яскравого сонця. Зводжу похапливо погляд до неба — немає там ні одного крила, ні другого. Мабуть, уже обое пролетіли, поки я балакав із тіткою. Та й як їм не пролетіти, коли он який вітрисько дме, ніякого впину нема... Й мені стає шкода, що прогавив друге крило синього вітру, що тепер мені вже ніколи не розгадати таємниці цього польоту.

Похнюпившись, іду по стежці, а мені в руки б'ються пруткі хвилі молодого жита, і збудливим холодком віє од них, і так тривожно-тривожно на душі, наче ось зараз вони можуть підхопити й понести... лиш варто розставити руки врізнобіч.

Іду й боюся розставити руки, хоч дуже кортить. Авжеж, кортить стрімко поплисти по хвилях молодого жита, але ж ніхто тоді й не побачить, де я подівся. Навіть тітка Олена не побачить, бо вже далеко ледь-ледь біліє її хустина, мов легка пелюстка.

Я таки не витримую, спиняюсь і кричу їй навздогін.

— Тітко! — кричу. — Станьте, бо й не побачите, як я летітиму!

Мабуть, не чує — біла пелюстка ледь-ледь мріє. І мені стає щиро жаль тітку Олену, котра не побачить чуда — як я, розставивши руки, лечу птахою над житами, як несе мене все хутчіше й хутчіше. Так жаль тітку Олену, що я передумую розставляти руки й летіти за вітром у білий світ. Хай, гірко думається мені, іншого разу.

І почуваюсь так, наче й правду сказав тітці Олені, здається, загубив щось на польовій стежці, тільки ніяк не пригадаю, що саме.

Трохи пройти сільською околицею, проминути зарослу листатою ожиною балочку — й починається рівний луг, що тягнеться до ставу. Від городів зеленіють верби, їхнє м'яке та тонке гілля хвилюється на вітрі; то заспокояться на якийсь мент, наберуть статечності, лагідні стоять, а то враз шарпнулися в один бік, у другий, зігнулися, випросталися, знову зігнулись, наче

ось-ось кинуться навтікача, та в останню хвилю передумали, щоб знову стояти на одному місці, тремтіти й лякатись.

Дивні верби! В кожній, мабуть, душа страхополоха, бо чого б так боятись вітру!

Луг стелеться рівно, мов ткани з зеленого шовку скатертина, й на ній повишивано білі, жовті та червоні квіти. Росте їх рясно, яка на довшій ніжці, яка на коротшій, де зібрались маленьким гурточком, а де й великою черідкою. Де-не-де стримлять довгоногі будяки з пухнастими фіолетовими квітками.

А віддалік, коло самої води, походжають чорногузи. Походжають серед низької лепешки, ловлять жаб на мілкому. Ноги в чорногузів шпичкуваті, тонкі, переставляють вони їх проворно, різкувато, а потім раптово довга шия витягується донизу — і вже скоро задерто чорного дзьоба догори, шия здригається так, наче піймана жаба сама скаче по шії у воло чорногузові.

Птахи великі, а от не здаються важкими. Може, тому, що на тоненьких довгих ніжках? Чи тому, що в них довгі шії й вони рухають ними так, наче весь час приглядаються до чогось пильно? А як гарно вони ходять поміж лепешки! Переставляють лапи обачно, ніби кожного разу вибирають якнайкращу місцинку. А потім замре один чи другий, стоїть, стежить за чимось, і в голову тобі закрадається думка, що, мабуть, то він на тебе так дивиться чудуючись.

А злітають чорногузи важко, не так, як голуби чи горобці. Ось один розганяється по мілкому, розпускає крила, вже й злетів, летить прямо наді мною, і я чую, як його крила гостро розрізають повітря і як воно наче сичить, наче сапає від тих дужих помахів... Ось чорногуз уже вгорі, повертає назад, робить коло над ставом, наче запрошує з собою в політ решту своїх побратимів, ось злітає ще вище, й немов завмирає на якийсь мент непорушно, майже не ворущачи крильми, лише ледь-ледь змахуючи, а потім раз махнув, удруге — і вже ген-ген одлетів за вітром, наче понесла невидима чарівна сила.

Чомусь найбільше подобається, як чорногузи ширяють у повітрі. Міг би, здається, годинами стежити, як вони плавно пливуть, підібгавши та відставивши назад червоні лапки. А то, буває, зберуться докупи, затіють таке швидке шугання, таке захопливе ширяння, так вони вже зринають догори, так пірнають донизу, що дух захоплює і ввижається, наче туге лопотіння

їхніх крил віє в душу збудливим холодком, і хочеться сміятись, і хочеться бігати по землі, бо груди роздимаються від несподіваної радості.

Наближаюсь до чорногузів, що ходять по мілкому. Висока трава хлюпочеться навколо мене, молоденьке волоття лоскiтливо торкається щiк, лугові ромашки сміються так, наче зустріли рідного... Ось один чорногуз подивився на мене і, задержши дзьоба, хутенько чи то перебігає, чи то перескакує на безпечніше місце. А решта й не дивляться в мій бік, граційно переступають тонкими ногами поміж лепехи та осоки, вишукують здобич. Під ногами вже хлюпочеться вода, я кидаюся вперед, щось кричу войовниче, та в глибині душі здається, що чорногузи, мабуть, не злякаються мене, бо дуже вони великі, поважні й пихаті. Але, на мою превелику радість, вони один за одним важко злітають догори і, далеко вперед повитягавши тонкі ший, вже летять. Але чомусь не зринають догори, а низько перелітають над ставом і зникають за вербами на протилежному березі.

Мені стає шкода, що розлякав їх, і легесенький смуток пронизує мою істоту. А може, повернуться знову? Бо на лугах найулюбленіше їхнє місце, тут вони іноді збираються чималим гуртом, — чи жаб половити, чи просто так походити поміж лепешки й рогами.

Не повертаються назад. І наче вітер потихшав, не так дме — може, вони з собою забрали й вітер?

Ох і чорногузи, ох і хитрі! Я, йдучи на сухе, починаю зривати тонкі косиці трави й підкидати вгору. Рву й підкидаю, рву й підкидаю, бо знаю, що саме так можна знову накликати вітер. Та чомусь вітер не скоряється тому моему ворожінню, вже дме ледь-ледь, а то й зовсім перестає, наче охляв. Наче охляв і преспокійно собі лягає відпочити на лузі, що й трава під ним не сколихнеться, чи на воді, що поверхня береться дрібненькими хвилями, начебто вода побоюється дотику вітру, тремтить, здригається.

Тихо. Й сонце весело сміється з мене, сяючи широкою, сліпучою усмішкою.

Знову сільська околиця, знову молоде жито. Тільки тепер воно віє не студеним духом, не свіжим холодком дихає на мене, а пахучим теплом. Вже не біжать хвилі, вже не вигойдую-

ється на їхніх шумливих гребенях шовкове проміння — кожне стебельце немов тримає на собі чутливий спокій, на кожному листочку немов дримає мир.

І чутно жайворонків.

Ось один калатає у свій срібний дзвоник, швиденько так калатає, похапливо; спиниться на якусь мить перепочити, передихне — і знову співає солодко, щасливо, аж заходиться. Прислухаєшся — оддалік ще один жайворонок співає, тільки вже тихіше, ген збоку — інший то обізветься, то вмовкне, а то сипоне такими переливами, що тільки й слухав би його, тільки й дивувався б із його хисту.

Спів жайворонків такий ясний, такий прозорий, що здається, наче й не пташки позависали в просторі поміж небом і землею, що сам вільний польовий простір співає, що звучать дивовижні разки сонячного намиста, натягнуті від стебел молодого жита до небесних високостей. Жайворонки просто дзьобиками та крильми торкаються лунких намистин, і вони передзвонюють мелодійними сонячними голосами, звучать то голосніше, то тихіше, то зовсім умовкають, а потім озиваються з новою силою, ще натхненніше, ще запальніше.

Затаївши дихання, йду стежечкою, вбираю в себе радісну, весняну пісню поля, а воно ж ніде не вмовкає. Скільки йду — стільки й співає жайворонковими голосами, радується, тішиться, торжествує, і мені теж передається його втіха.

Ген-ген угорі тріпоче крильцятами сіра грудочка. Тріпоче так, наче страждає, наче мучиться. Ніби хоче здертись по ливочці сонячного променя вгору, та не вдається. Чому не вдається? Може, занадто важку пісню взяло собі на крильцята — і не в змозі разом із нею злетіти в небесну блакить? Хоче злетіти — й не може? Чому ж тоді не облишить швидкої, буйної пісеньки, щоб стати легкою й вільною птахою?

Співають жайворонки. Сіється донизу кришталь їхніх пісень, і зелені стебла жита тягнуться догори так, наче прагнуть напитись не тільки сонячного проміння, а й закропитись живлющими жайворонковими піснями.

Влітку жито виросте, доспіє, наллється колосом, і в тугому зерні житиме пам'ять про весну, про те, як у ясному повітрі брили разки намиста, порозвішувані непримітними пташками. Й тоді, коли їстиму житній хліб, чи заспіває він мені зненацька жайворонковими піснями?..

Добре було б, якби отакий співучий разок намиста впав із неба на землю, прямо мені під ноги. Підняти б його, перемацати б поглядом, почепити б собі на груди — живу жайворонкову пісню на груди!

Зелене безгоміння в полі, на обрії завмерла не хмара, а кінь із вершником, що тримає перед собою голубого списа. Той спис тонкий і довгий, на кінчику білястий, наче зачепилася за нього біла кульбабка. Вершник нахилив голову в шоломі, наче задумався, наче прислухається.

Мабуть, і він зачарований співом жайворонків...

Пам'ять наша — глибокий чарівний колодязь, на дні якого затонуло сине небо. Ось я перехилиюся через цямрини, що пахнуть вогким деревом, пильно вдивляюся вниз, а з самісінької глибини колодязя, з його немислимо далекого дна, так само проглядається моє дитинство, й ми дивимося одне одному в очі, мовчимо, ніби в своєму мовчанні теж хочемо зрозуміти якусь загадку, проникнути в таємницю...

Й іноді здається, що таки бачив колись одне й друге крило синього вітру, бачив, як вітер помагав собі тими крильми летіти над землею. Та ще мариться, що отоді — давно — знайшов був у сонячному полі, серед молодого жита, разок жайворонкової пісні, що намистом погойдувалась на зелених стеблах, знайшов той разок, тримав у руках, щасливо розглядаючи.

ОДУД

Поїхав батько в ліс по дрова ще зранку, й повернувся ополудні. Йшов коло воза й тримав у руках віжки, а побачив Андрійка у дворі й поманив пальцем.

— У мене для тебе є гостинець, — сказав і всміхнувся хитрувато. — Поглянь ось.

І дістав із-за пазухи птаха, якого раніше Андрійкові бачити не доводилось.

— Одуд, — пояснив батько. — Потримай, поки дрова скидаю.

Взяв Андрійко одуда — й погляду відірвати від нього не може. Височенький чубчик на голові в одуда настовбурчився, і видно, сердиться птах. Мабуть, тому сердиться, що в неволю потрапив, що в чужих руках опинився.

— Тату,— мовив Андрійко,— а як одуд попався? Може, випустити, хай собі летить на волю?

— Не полетить,— сумно сказав батько.— Не полетить, бо в нього праве крильце перебите.

І вже коли зайшли до хати, розповів:

— Складаю гілляки на воза, аж дивлюся — молоденький одуд! Ну, зовсім близько від мене, ось простягну руку, й дістану. Я на одуда дивлюсь, а він на мене. Чого ж ти не тікаєш, думаю. А потім, бачу, одне крильце відвисає в нього, відвисає і на землю впало. Ага, то ти підбитий! Узяв його, оглянув — скалічений, уже не полетить. То я за пазуху поклав, додому оце привіз.

— Що ж ми робитимемо з ним? — поспитала мати.— Хіба одуд житиме в неволі?

— Підлікуємо,— сказав батько,— а потім і випустимо. Ану,— звернувся до Андрійка,— потримай, ранку йому присиплемо порошком.

Узяв хлопець обома руками одуда й навіть почув, як через пір'ячко б'ється пташине серце. Батько однією рукою обережно відтягнув поранене крильце, другою присипав пошкоджене місце. А потім тоненьким бинтом підв'язав крило, щоб не відвисало. І чудно було дивитись Андрійкові на забинтованого одуда, й жалко.

— Пустити на долівку, хай походить,— мовив батько.

Одуд, ставши на долівку, хитнувся, ніби збирався впасти, далі відійшов до ліжка. Задивився у вікно — так і здається, що злетить ось-ось. Та як же злетить, коли крило забинтоване?

— Отак і житиме в нас? — поспитав Андрійко.

— Поки вилікується,— відповів батько.— А там випустимо.

З того першого дня зостався одуд жити в їхній хаті. Андрійко подружився з птахом. Та й хіба не подружишся, коли одуд такий славний!

— Ще молоденький, сьогорічний,— казав батько, зачудовано позираючи на одуда.— Лишень поглянь, який у нього кумедний дзьобик — довгенький, а на кінчику зігнутий. Якби ж хоч грубий, а то тонкий.

— І як тільки не зламається! — дивувався Андрійко.

Його вражав і тоненький та довгий ніс, і мала голівка, на якій стовбурчився чубчик, де кожна пір'їнка в оранжево-чорну смужку. І як же славно вмів одуд носити свій чубок! Коли, ви-

дно, був у доброму настрої, то гарно складав барвистий чубок, пір'їнка в пір'їнку. А коли, траплялося, гнівався, то розпускав його так, як індик хвоста. Та ще й грудцята погрозово випне і, либонь, здається сам собі дуже страшним!

Проте Андрійко намагався не гнівати одуда. Навіщо? Адже й досі не одужав, і досі крило пошкоджене.

Чомусь Андрійкові здавалось, що найліпше буде одудові в нього за пазухою. Обережно клав пташку собі до грудей, і так обом добре було, добре! Одуд ховав довгого дзьобика Андрійкові під пахву, і, завмерши, вони слухали одне одного: одуд слухав хлопчину, а той слухав пташку. От цікаво, про що в такі хвилини думав одуд?

А здебільшого вони вдвох читали книжку. Як? Андрійко вмощувався на ліжку, гортав сторінки, голосно промовляючи: «Мамо, іде вже зима». Або: «Садок вишневий коло хати, хрущі над вишнями гудуть». А в цей час одуд сідав у нього за плечима, вчепившись пазурами за бильце ліжка. Й слухав. І сидів доти, поки Андрійко читав.

Мабуть, одуд розумів усе, бо хіба інакше став би слухати? Чорненькі, мов тернинки, оченята одудові гостро блищали, він сидів непорушно, мовби зачарований Андрійковим голосом.

А то ще Андрійко розмовляв із одудом. Чи про те розказував, який сон приснився минулої ночі. Або про те, що в селі водяться інші птахи, ніж у лісі, — кури водяться, качки, індики. Одуд уважно слухав і, либонь, запам'ятовував кожне Андрійкове слово.

А що ж він їв? Андрійко годував одуда мухами, сушеним сиром. А також всякими комашками, якщо вдавалось наловити. Дзьобав одуд і шкуринки хліба, й павучків.

До Андрійка навідувались шкільні товариші, й кожен теж приносив якої-небудь поживи для одуда. Той, дивись, півжмені кришок натрусить із портфеля, а той не полінується мурах назбирає з-під кори дерев, куди вони вже поховались од холоду.

І всі, здається, заздрили Андрійкові за того одуда, бо ні в кого не було.

А мати гнівалась. Чи вдавано, чи по-справжньому. Й казала:

— Та ти за одудом і школу скоро забудеш! І їсиш із одудом, і спиш із ним. Добре, хоч книжки разом чи'їєте. Вже, либонь, одуд стане скоро й за тебе розумніший. Ану хутчій до уроків!

Андрійко слухняно брав книжку, а одуд умить усідався в нього за спиною. Хлопець, як завжди, читав уголос, і вірна птаха пильно слухала. Траплялось, одуд засинав на бильці й звалювався на ліжку. Прокидався — і вигляд мав переляканий. Андрійко заспокоював одуда:

— Що, змучився? Та не страхайся, не треба. Скоро вже й літатимеш, бо загоїлось твоє пошкоджене крило. Скоро, скоро!

Одуд слухав і, здається, був щиро вдячний Андрійкові за обнадійливі слова.

А мати, усміхаючись, казала:

— Ти вже не говориш, синку, а так само бубониш, як одуд... Чисто як одуд!

— Він мій друг, — одказав Андрійко. — Він мене розуміє, слухається.

...Настала осінь, на деревах пожовтіло листя. В прозорому повітрі снувалось павутиння «бабиного літа», ніби разом із птахами хотіло відлетіти до вирію. Та не могло — чи за бур'янину зачепиться, чи за гілляку.

Одуд уже навчився літати. Перепурхував зі стільця на ліжку, з ліжка на стіл. А то злетить до вікна, загляне в шибку, ніби на волю проситься.

Андрійко й раніше виносив одуда на подвір'я, ходив із ним по садку чи по городі. А це одного разу добре нагодував птаха й надумав одпустити його на волю. Бо, здавалось, нудиться одуд у хаті, сумує.

Став із ним на подвір'ї, розчепив долоні — лети! Одуд звівся на ніжках, розпустив хвоста, свого барвистого чубчика розпушив, зраділий. Ось-ось візьме й полетить. І Андрійкові, що так зріднився з одудом, на мить стало шкода випускати його в безмежжя білого світу.

Проте одуд так і не зірвався з Андрійкових долонь, так і не полетів. Хлопець здивувався — чого б то? — й почав підбадьорювати:

— Ну, сміливіше, ну, гайда у вирій! Гайда, лети, бо скоро зима настане, скоро все завіє снігом. Лети, чуеш!

Одуд, звичайно, чув і розумів, та зриватись не поспішав. Чорненькі тернинки його очей світились гострим смутком.

І стало Андрійкові шкода пташки. Невже звикла до неволі, до хатнього тепла? А може, крило не зовсім зміцніло, а тому-то й не зважується летіти?

Коли увечері батько довідався, що одуд не захотів летіти у вирій, сказав:

— То він сам не осмілився, мабуть. Якби в гурті, якби зграєю, то йому товариші допомогли б, а так самому страшно. Та й пізно вже, либонь, летіти. Пташка все тямить, усе знає. Не хоче летіти на певну загибель. Ось нехай дочекається весни, тоді й випустиш, тоді й полетить. Не може такого бути, щоб неволя стала для одуда дорожча за білий світ.

...А зима наспіла з морозами та завірюхами, холодна й сувора. Коли Андрійко йшов до школи, одуд терпляче очікував на його повернення. А потім вони вдвох готували уроки. Андрійко читав уголос, і одуд, як завжди, вмощувався на бильці ліжка. А коли писав щось у зошиті, то всідався перед ним на столі й дивився на написане так, наче перевіряв.

— Ти мій помічник, — жартівливо казав хлопець. — Без тебе не зумів би розв'язати оцю задачку, їй-право!

Одуд задоволено випинав грудцята й розпушував смішного чубчика, де кожна пір'їнка в оранжево-чорну смужку.

Вечорами сім'я всідалась коло телевізора, й одуд теж любив дивитись передачі. Коли показували, як пливають у морі кораблі чи як поїзди йдуть по залізниці, то був начебто байдужий. А коли на телеекрані з'являвся ліс і лунало пташине щebetання, звиклий до хатнього затишку одуд ставав неспокійним.

І одного разу Андрійкові навіть здалось, що одуд ладен кинутись прямісінько в той ліс, який показували в передачі. То хлопець узяв одуда в руки і, жаліючи, притиснув до грудей.

— Зажди, — сказав йому тихенько. — Скоро мине зима, тоді полетиш у справжній ліс. У той, з якого батько привіз тебе. Крило вже здорове, літаєш по хаті нівроку, почекай лишень трохи. Чи не хочеш на волю? Е-е, ні, по очах бачу, що кортить!

Під Новий рік батько приніс до хати ялинку і встановив коло вікна. Коли Андрійко з матір'ю прикрашали зелене деревце, одуд то перелітав із кутка в куток, то коло них метушився, ніби хотів допомогти прибирати ялинку. Видно, пахощі хвої нагадали йому про ліс, про волю, а тому так і занепокоївся. Й Андрійко подумав, що вони прикрашають ялинку не так для себе, як для одуда. От тільки чи подобаються йому прикраси — маленькі ведмедики, лисички, кольорові скляні кулі?

З того дня, як у хаті зазеленіла прибрана ялинка, одуд, здається, став помічати тільки її. І як заснув під ялинкою в перший

вечір коло Діда Мороза, що тримав за спиною велику торбу з гостинцями, то так і другого вечора спав під тією торбою, й третього.

Як спрагло ждалось весни, як славно в тім році наставала вона!

Ще начебто вчора грали білі завірюхи — оркестри зими, а вже сьогодні — немає снігу, наче й не було. А вже завтра сохне земля, парує. А вже позавтра — трава зеленіє, ще за якийсь час — верба цвіте, кульбаба, мати-мачуха, маргаритки, гусяча цибулька, анемони дібровні, білі.

І найкращі, мабуть, дні, коли цвітуть анемони дібровні, яких іще називають козичками, або козейками. Перші козички-козейки зацвітають тоді, коли в лісі ще лежить сніг. Не перестають цвісти й у пору, коли з'являються проліски. Простенькі вони й славні, оці козейки-козички: на тонкому стебельці по два трилисники, а поміж них тягнеться догори на ніжному черешку-шийці квіточка, що складається з п'яти-шести пелюстинок навколо жовтенького клубочка.

Того весняного дня Марійка Думич, найкраща учениця класу, прийшла до школи з букетом розквітлих козичок-козейок і перед уроком віддала їх учительці. Учителька поставила квіти в склянку, й так вони простояли на її столику весь день. І весь день у класі пахло лісом, весною, простором.

Андрійко, вдихаючи тонкий дух козейок, думав про те, що, мабуть, сьогодні неодмінно випустить одуда. Та й чому б не випустити, коли настали теплі дні, весна сміється, а одуд так знудився за волею, що останній тиждень змучений якийсь і їсти нічого не їсть. Хай летить собі, п'є-впивається цілющим промінням, здоровшає, а крило в нього давно загоїлось.

І так збудливо цілий день у класі пахло козейками-козичками, що після уроків Андрійко з хлопцями надумали податись до лісу. Марійка Думич обіцяла показати місце, де їх «ну, килимами прослалось, ну, рясно-ряснісінько росте, аж не знаєш, яку квітку рвати».

Хіба можна не піти по козейки?!

Зголоднілий, з великим пучком квітів, Андрійко повернувся тільки тоді, коли сонце вже стояло ген-ген пополудні. Батько й мати ще не приходили з роботи, й Андрійко спершу вхопив шматок хліба на кухні, а потім уже подумав: де ж це одуд, що не видно, що не кинувся зустрічати?

Одуд сидів за телевізором на підвіконні. Й серце Андрійкове умить стислось од жалю, бо птаха ледь-ледь тримала довгодзьобу, чубату голову, а ніжки її то й зовсім роз'їхались. Мабуть, захляв із голоду... Та ні, бо перед одудом і кришки лежали, і стояла вода в блюдечку.

Скуйив за волею! Надворі весна, співає птаство, а він сидить у хаті, ні полетіти йому, ні поспівати. Андрійко подумки дорікнув собі, що подався в ліс із товаришами, замість того щоб прийти додому вчасно й випустити одуда, як і збирався ще зранку.

Прожогом вискочив із одудом надвір — лети! Проте птаха безсило сиділа в долонях, не думаючи зринати догори. Ага, здогадався Андрійко, одуд хоче, щоб його віднесли в ліс, звідки й забрали восени, а вже в лісі й підбадьорішає, й полетить.

І хлопець гайнув до лісу. Біжачи, зазирає одудові в посивілі від смутку чорненькі оченята — і бачив у них докір своїй нерозважливості. Ось і ліс, ось і галява, поросла козейками. Ах ви, козейки-козички, й де тільки ви нині взялись на Андрійкову голову.

Пустив одуда на землю — лети! Одуд ледь-ледь зводив чубату голівку, наче насторожено прислухався до лісових шелестів, до пташиних гомонів. А може, не злетить, поки Андрійко не відійде вбік?

І хлопець позадкував-позадкував за кущі. Зупинився, очікуючи, коли поміж дерев майне, затріпоче крильми їхній одуд. Проте не чулось його, не бачилось. Може, хоче набратися сили? Може, вловлює, що Андрійко поблизу?

І хлопчина, похнюпившись, несучи тугу на серці, важко почвалав геть...

В той день тільки й думалось про одуда — як там йому в лісі? Уночі снилось, що одуд літає поміж весняних дерев і світло від нього йде таке, як од жар-птиці, й видно довкола кожную травиночку, кожен листочок. І ввісні Андрійко радів за одуда, милувався вільним польотом.

А вранці знову незрозумілий жаль стиснув серце. Хоч батько з матір'ю заспокоювали, кажучи, що нічого лихого не станеться з одудом у лісі, проте Андрійкові чомусь не легшало. Почуття вини весь час не полишало. І в школі так само не полишало. Не хотілось думати про уроки, тільки про одуда.

Ледве дочекавшись кінця уроків, Андрійко подався не додому, а гайнув до лісу. Ось і знайома галява, де вчора залишив одуда. Ходив по галяві, зазирає під кожен кущик — нема одуда! Й чим довше ходив, і чим уважніше роззирався, тим більше сповнювався радістю. Бо одуда ніде не було.

Значить, він таки очуняв, таки полетів!

І вже Андрійко навіть у гадці собі не міг покласти що з одудом, може, й справді трапилось щось лихе. І вже мав у собі таке відчуття, наче й сам звідав, як-то птахам добре в польоті, на волі.

Осміхаючись, нарвав козичок-козейок, бо нині вони вже не видавались такими осоружними, як учора. Вже знову лісові квіти пахли йому так, як тоді, коли Марійка Думич принесла букетик до школи й дала учительці.

Повертався додому, і, щасливому, все здавалось, начебто й він здатен полетіти. Тулив до обличчя козички-козейки, й так славно дивились на хлопчину лісові квіти — віночки біленьких пелюстин, зібраних коло жовтеньких клубочків.

ОБМОРОЖЕНІ ЖУРАВЛІ

— Пилипе! — весело кричить Наталка, спершись на ворота і поглядаючи на темні вікна хати. — А йди-но сюди!

Йти чи не йти, роздумує Пилип, сидючи на лежанці. Вставати з теплого йому не хочеться, не хочеться виходити на ту драглисту відлигу. А може, Наталка й справді щось путнє скаже?..

— Чого тобі? — вийшовши на поріг, питає аж наче невдоволено. Він — довговидий, тонкогубий, з білим лицем. Хоча й височенький, але в плечах вузький, та й груди запалі. Чоло чисте, опукле, поблискує якоюсь прихованою думкою.

— Журавлі прилетіли! — майже йому в лице кричить Наталка, й очі її іскряться хмелем радості, куцасті брови задержувато ворущаються, наче їх вітерець поскубує.

— Ну й що? — спокійно запитує Пилип і переводить зір на село: на голі, обвислі стріхи, на почорнілі верби в березі та на темно-зеленкувату, заюшену розталим снігом дорогу, по якій без шереху не так біжать, як пливуть сани.

— Журавлі прилетіли! — знову кричить йому в лице весела Наталка, пострілюючи колючими жаринками зіниць. — Поспускалися біля лісу на став, а на ставу крига!

— Не розтанула... — згодився Пилип. — Весна припізналась.

— Вона б не припізналась, якби знову сніг не випав! — знову сердито сказала Наталка. — А то понасипало стільки! Й коли — у квітні!.. Журавлі прилетіли, посідали на лід, б'ють дзьобами, але хіба попробивають? Біда! Це ж вони позамерзають!

— Та чого вони позамерзають? — заперечив Пилип, але, подумавши, зразу згодився: — Ай справді можуть позамерзати.

— Ходімо подивимось на них... Може, якого й урятуємо, — каже дівчинка і з запитливим благанням зазирає йому в обличчя: згодиться чи ні.

Це ж до лісу треба йти, розмірковує Пилип. Уроки приготував, сьогодні неділя. Гм... Йти чи не йти? Мати на базар подалась, наказувала вдома сидіти, але хіба хата кудись подінеться без нього? А журавлі... Ні, треба йти. Озує батькові чоботи — вони цілі, з високими хаявами, снігу не набере. А хату — на замок! Нічого з нею не станеться, не вкрадуть...

І ось вони вже йдуть. На городах сніги почорніли, ніздруватими стали. А в сліди зразу ж вода набігає. В березі замети, тут же не розженешся, щоб побігти, тут по горбкуватому треба вибирати дорогу. Якби не небо низьке, якби не хмари повстяні, а сонце на день-другий зблиснуло, то воно б зразу повесніло. Лози свіжі такі, наче аж не зелені, а золоті. А грабчаки — дивні які сердиті, ніби з самої чорної землі виліпліні. Проте й на них брунькується гілля, тугенькі горошинки набучавили. Рогіз сухий стирчить із льоду, а біля нього — наметено білі шпички. Вже ніхто через став не ходить, не їздить — страшно.

Пилип мовчить — йому трохи ніяково, що йде з Наталкою. Краще було не згоджуватись, але тепер не вернеш назад. Із Наталкою він не товаришує, навіть у її бік не дивиться в класі, зате вже вона липне до нього, як до рідного брата. А який він їй брат? Ото й тільки, що живуть на одному кутку.

Стали через яр борсатись, а там не пройдеш: натекло вниз таловиці, можна з головою гулькнути. Поки обходили, щоб верхом добратись, то Наталка води набрала. Зупинились, повиливали, а онучі викрутили.

Ступили в ліс нарешті. Ялинки в зелених кожушках начебто пішли їм назустріч, залоскотало хвоєю. А берези — білі такі, чисті, кора їхня світиться, віття погойдуються, наче коси. І котики вже є на березах — пухнасті, ласкаві. Й на вільсі котики.

— Давай перегукуватись! — крикнула Наталка і гайнула вперед. Швидко сховалась за згірком поміж стовбурами.

Пилип зостався сам. Дивне почуття оволоділо — наче нікого з ним і не було, наче ліс приглядається до нього, як до чужого. Щось привітне помітив тільки в беріз та в зеленій усмішці хвої, а вільхи й граби недовірливо супились.

І тут покотилося, спалахнуло знайоме й тепле:

— Пилипе!

Він аж усміхнувся на той окрик. І відповів на всі груди:

— Наталко, йди їсти галушки!

А вона йому:

— Пилип до свиней прилип!

«І видумає ж таке», — знову подумки всміхнувся хлопець. І крикнув:

— Наталко, сонце сховалось, бо тебе, замурзаної, злякалось!

Крик вгас, і запала тиша. Далі від нього тікає, чи що? А може, роздумує, що дотепного відповісти? Справді роздумувала, бо покотилось:

— Пилипе, тебе знайшли на липі!

— Наталко, тебе знайшли в опалці!

— Пилипе, на гармошці не рипай!

— Наталко, ти жовторота галка!

— Пилип сидів на печі, їв пшеничні калачі!

— А Наталка на печі їла черстві калачі!

І хутенько побіг уперед. Вона ще щось крикнула, але він не відповів, щоб не виказувати себе. Ховався за деревами й обходив те місце, де вона сховалася, збоку. Ген вона пригнулася за кущем. Зайшов іззаду, чимдалі — ступав обережніше. Проте вона таки почула його ходу. Озирнувшись переполошено, в очах завмер ляк, потім ляк змінився глузливим усміхом, вона кинулась тікати.

— Тебе знайшли на липі!.. Тебе знайшли на липі! — оглядаючись і переводячи подих, кричала й бігла далі.

Веселий гнів переповнив Пилипа. Наддав ходи, догнав дівчинку, схопив за плечі й повернув обличчям до себе. Хотів

штовхнути, навіть ударити, проте побачив її розширені, переповнені довірливо-теплим полум'ям очі, й стримався. Наталка раптово посерйознішала, поправила хустку. І одвернула, щоб Пилип не побачив, як вона зашарілась.

Далі йшли мовчки, — вона трохи попереду, не озираючись, а він позаду. Намагався не дивитись на її тоненьку постать, пробував щось насвистувати, але марно: свист зривався, перетворюючись на шипіння. Спустилися вниз, на розлогий луг, який навесні заростав рівною густою травою, а влітку покривався стіжками скошеного сіна. Ліс одступав од луку, а там, попереду, біліла скатертина замерзлого ставу.

— Де ж ті журавлі? — сердито запитав Пилип і зупинився.

— Звідси, мабуть, не видно, — мовила дівчинка, також зупиняючись і охоплюючи зором той білий примарний простір, що відкривався перед ними, аж ген-ген далеко підперезаний чорним поясом застиглого лісу. — Давай перейдемо через луг, аж на льоду мають бути.

Слухняно пішов за нею. Поступово в душі йому розвиднілось, гнів на Наталку прочахнув.

— А хто тобі казав про журавлів? Чи, може, сама бачила?

Наталка відчула перемену в його настрої і відповіла скомовкою:

— А їхав мимо нас дядько Танас на санях, то казав, що на свої очі бачив, як вони курликали й курликали над лісом, потім сідали на кригу, злітали вгору й знову сідали. А ще казав, що не всі могли злетіти, бо, мабуть, лапи повідморожували. Пробіжать трохи — й падають на крила. Хочуть зірватись — і не годні.

— Та ти ж знаєш дядька Танаса. Коли не брехне, то й не дихне.

— Авжеж, не дихне, але чого б це він мав обманювати мою матір? Казав матері, а я й почула.

— Того дядька Танаса всі знають, бо в нього сім п'ятниць на тиждень, і він жне там, де не сіє.

— Авжеж, усі знають, — охоче згоджувалась Наталка.

На узвишші посеред луку стояла стара висока ялина. Вони підходили ближче — і ялина збільшувалась та виростала. Наталка раптом кинулася вперед, добігла до ялини, притулилась до стовбура й крикнула:

— Ялина моя!

— Твоя! — не заперечував Пилип. — Дарую її тобі на пам'ять...
А що вона каже?

— Таке, що я й не втямлю. Сам послухай.

Він приклав вухо до шорсткої кори, проте нічого не почув, окрім рівного та важкуватого шуму верхів'ття. Хвоя озивалась протяжним, густим шепотом, од неї віяло смолистим, терпким, холодком. Той холодок забивав рот, дихати було легко й солодко. Хлопець підняв шишку з землі:

— І це тобі дарую!

— Який ти щедрий, — відповіла, зашарівшись.

— Бо щедрий! — весело крикнув.

Від ялини вже не пішли, а побігли. Обом було радісно й солодко. Наталка щось виспівувала, щось кричала, щось розказувала і дуже сміялась. Пилип також сміявся, хоч не чув жодного її слова. Кортіло схопити її за руку, щоб так і бігти вперед, але переборов своє бажання.

За заметами навколо кущів лепешки та рогами мали їх чекати журавлі. Мали походжати по кризі і, пробуючи зірватись, мали припадати на крила. Проте на сірих полотнах не виднілося жодної птиці. Невже полетіли?

— Де ж вони? Хіба полетіли? — поспитав Пилип, вловлюючи, як остигає його збудження.

Наталка також була спантеличена.

— Не могли полетіти, — заперечила. — В них поморожені лапи. Дядько Танас казав...

— А-а, дядько Танас... — буркнув хлопець.

Зрештою, вирішили, що дядько Танас бачив журавлів не тут, а трохи далі, там, де лісова дорога підступає до ставу. Авжеж, бачив журавлів із дороги, ідучи на санях... Сніг глибоко провалювався під ними. Наталка знову промочила ноги, то знову зупинялись, виливали з чобіт воду і викручували онучі. Пилип сумно оглядався навколо, пускав свої очі попасом по хмарах, сподіваючись побачити журавлів, проте ніде не бачив і голосів їхніх не чув.

«Невже полетіли? Невже полетіли? — тільки й тріпотіло в Наталчиній голові. — Але хіба з помороженими лапами могли зірватись? От щоб знайти! Бо коли не знайдемо, Пилип думатиме, що я навмисне обдурила його, аби тільки походити з ним, думатиме, що...»

Тут, на закруті, став також був пустельний.

— Може, сліди пошукаємо? — несміливо поспитала Наталка.

— Сліди? — не втямив хлопець.

— Авжеж, сліди їхні. Бо Танас не повинен був обманювати.

— Сім п'ятниць на тиждень...

Проте сліди шукали вдвох. Пройшли вздовж берега в одному напрямку, потім у другому. Не побачили нічого. Тоді Наталка сказала, що журавлі, мабуть, сідали на середині, й рушила далі від берега. Пилип стояв і дивився, як вона йде. Зненацька лід попереду лунко тріснув, той тріск сухо, з погрозливым виляском стрельнув по ставу. Наталка зупинилась, розставила руки, наче хапалася за повітря.

— Падай грудьми на кригу! — холонучи від раптового морозного ляку, крикнув Пилип.

Але вона не слухалась, так і стояла з розчепіреними руками. Потім обернулась, і хлопець побачив її сплотніле обличчя. Обережно, ніби йшла по розпеченому, ступила один крок, а далі так і завмерла з піднесеною ногою, бо погрозливо-веселе потріскування знову пробігло під кригою. Трохи постояла — і раптом зважилась: побігла так прудко, наче від самої себе тікала.

Повертались назад — і реготали. Наталка — розпашіла, з пелюстками рум'янцю на круглих щоках, поривчаста й наче аж вся тремтяча — казала:

— А ти як крикнеш — на кригу лягай!.. Який ти смішний був тоді!

— Була б ти на себе подивилась!

— Ну, думаю, що буде, то буде — і навтьоки! — Раптом лукаво глянула на хлопця: — Доганяй!

Він аж зупинився, дивлячись, як вона біжить. Наталка, не почувши за собою погоні, обернулась і почала дражнити:

— Пилипе, тебе знайшли на липі!

Не відповідав, дивився на неї так, наче вперше бачив.

— Пилип сидів на печі, їв пшеничні калачі!

Але й цим його не допекла. Тоді спробувала придумати нове:

— У Пилипа-курогриза голова порожня й лиса!

А він, мабуть, і не думав гніватись. Ішов спокійно, навіть усміхався їй, наче вона й не прозивалась. Тоді Наталка пожурнішала.

— Чого ти такий, Пилипе? — поспитала. — Журавлі, мабуть, прилетіли й полетіли. Дядько Танас набрехав про відморожені лапи. Там далі, на середині ставу, було багато слідів.

— Авжеж, набрехав... Авжеж, було багато слідів, — мовив хлопець, не спускаючи з неї погляду і відчуваючи, як непереборно кортить взяти її за руку.

— Вони зірвались і полетіли назад. А повернуться тоді, коли потеплішає.

— А може, й не повернуться.

— Е-е, ні, так не буває. Журавлі завжди повертаються на свої старі місця.

Вони таки довгенько блукали, бо вже ледь-ледь почало суніти. Сніги наче ще більше набрякли густою водою, потемнішали. Ліс зостався у них за спинами, і чим далі відходили од нього, тим більше супився. А Пилип почувався так, наче в лісі і отам, біля ставу, справді щось знайшов. Не журавлів, яких вони сподівалися врятувати, а щось інше, про що й словом не скажеш. І було йому добре й затишно на душі, і зовсім не лякало, що доведеться перед матір'ю та батьком виправдовуватись за прогайнований день. Чомусь був певен, що з нього й не питатимуть нічого.

Між верболозами зненацька обоє стали. Може, Пилип зупинився тому, що зупинилась Наталка, чи, може, з іншої причини. А вона підвела вгору голову, ніби сподівалася щось розшукати в захмареному небі. І спроквола по її лицю розтікався задумливий, теплий усміх.

— Чуєш? — поспитала майже пошепки, і брови її затремтіли двома веселими кушниками.

— Еге... — видихнув хлопець.

Він і справді чув — такий тужливо-тоскний, такий стомлений і щасливий голос журавлів, що серце раптово забилося прискорено, і йому перехопило подих од незрозумілого, бентежного почуття. Зажмурився, проганяючи з очей мимовільну сльозинку, а коли розклепив повіки, то під самісінькою хмарою зовсім виразно побачив пташиний шпур, який то стискуючись, то розтягуючись летів над їхнім селом, над полем.

— Куди вони летять? — запитала Наталка, і в її голосі прозвучав розпач. — Вони ж позамерзають!

— Хіба вони знали, що знову випав сніг?.. Е-ех!..

І Пилип, приклавши долоні до рота, закричав угору, в небо, де летіли журавлі. Він просив їх вернутись. Але птахи не чули. А якби й почули, то вже не змогли б повернути назад.

— Ходімо,— сказала Наталка, заспокійливо кладучи йому на плече руку, коли журавлиний ключ розтанув над лісом.

Вони розминулись на городах. Коли Пилип наближався до своєї хати, тільки й думав про те, що завтра на уроки не піде, а знову подасться у ліс розшукувати журавлів, бо сніги, крига ще не зійшла, птахи можуть позамерзати.

Мабуть, і до Наталки зайде, щоб удвох рушити, як і сьогодні.

ЖОВТИЙ ГОСТИНЕЦЬ

На день народження дарували Ганнусі різні гостинці. Хоча вона вже й до школи ходила, проте принесли їй велику кругло-оку ляльку, яка вміла подавати плаксивий голос і казала слово «мам». Принесли їй новенький портфель, хоч у неї вже був один, і не гірший за подарований, а такий самий. Дістались Ганнусі також книжки, пенал, цукерки, квіти.

А от дядечко Мазур усіх гостей насмішив. Був це рудий та добрий чоловік, широкий у плечах і хоч дорослий, та вмів ніяковіти й соромитися не згірше, ніж мала дитина. То цей дядечко нічого не подарував своїй племінниці. Вірніше, подарував, але хіба можна назвати гостинцем курчатко?

А так-так, дядечко Мазур приніс їй курчатко. Саме посідали всі гості за столи, саме взялися до напоїв та страв, як поріг переступив дядечко Мазур — та й завмер так, наче роздумував, чи не повернути б йому назад.

— Заходьте, заходьте! — закричали йому майже всі, бо знали, який дядечко Мазур дивакуватий.

Той, ніяково всміхнувшись, підійшов до Ганнусі, обняв, поцілував, а потім поліз за пазуху і дістав курчатко. Жовтеньке, кругле, воно несміливо сиділо на широкій долоні й злегка здригалося, наче боялось упасти.

— Кому це? — поспитала Ганнуса, рада, що всі дивляться на неї й на дядечка Мазура.

— А тобі,— сказав дядечко Мазур.— Ніякого в мене гостинця нема, то я тобі курчатко приніс. Гратимешся, доглядатимеш.

Хтось із веселих гостей поцікавився:

— А коли з нього курка виросте, то й з куркою гратиметься?

— Авжеж,— згодився дядечко Мазур.— Це ж буде її курка.

— О-о,— кепкували веселі гості,— може б, ви їй телятко принесли? Воно виросло б, то дитина з коровою гралася б.

— Та, знаєте, нема в мене теляти,— ніяково заперечував дядечко Мазур.— Оце жінка підсипала квочку, почали курчата лупитись, а теляти немає.

— А якби було?

— Якби було, то хіба пошкодував би?

Ганнуся як узяла курчатко, то уже не розлучалася. Тримала в руках, тулила до щік, до грудей, зазірала в намистинки очей.

Жовте курчатко лагідно подзьобувало її носик, а Ганнусі те було дуже приємне.

Надвечір гості розійшлися, а Ганнуся зосталася зі своїм курчатком. Дала йому їсти хліба, та воно не захотіло. Дівчинка накришила яєчного жовтка, і курчатко взялося клювати. А потім і води випило з блюдця. І смішно так при цьому примружувалося, задираючи вгору голівку та перевалюючись назад.

Ганнуся взяла жовтий гостинець і подалась у хлів. У хліві гелґотали гуси та кудкудакали кури, що позалітали на сідало. Всім їм Ганнуся показувала своє курчатко й казала:

— Бачте? Бачте? Це моє!

Гуси здивовано скрикували, а кури занепокоєно сокорили, наче просили, щоб Ганнуся віддала їм курчатко.

— Е-е, не віддам,— казала дівчинка.— Я сама з ним спатиму.

І справді хотіла лягти спати, але батько сказав, що де ж це видано таке? Нехай Ганнуся спить на своєму ліжечку, а курчатко — в старій його шапці. В шапці тепло й затишно, і вилізти з неї воно не зможе.

Ганнуся згодилась. Шапку з курчатком поклали на столі й злегка прикрили марлею. Дівчинка вже лягла спати, коли раптом звелася і втупилась у куток. У кутку сидів їхній чорний кіт Буцлик і світив очима.

— Ти чого там сидиш? — голосно запитала Ганнуся.

Чорний кіт не зворухнувся, як і перше сяючи очима. Це чомусь дуже налякало Ганнусю, і в голосі її зазвучав страх.

— Ти хочеш моє курчатко з'їсти? Ану тікай!

Буцлик лише нагнув голову, ніби принюхувався до чогось. Може, принюхувався до того, як смачно пахне курчатко? Ганну-

ся нишком звелася з ліжка, дала Буцликові принесені гостями коржики. Чорний кіт пирхнув і заворушив вусами.

— Он ти який,— обурилась Ганнуся.— Знаю, що в тебе на гадці.

Схопила kota й викинула в сніи, а двері щільно зачинила. Цілу ніч їй снилося, що Буцлик дряпається в двері, нявчить, і вона раз чи двічі прокидалася. Прислухалася до тиші, потім, уставши, зазирала до батькової шапки — жовтий гостинець, принесений дядечком Мазуром, солодко спав.

Уранці, поснідавши, зладнала книжки та зошити — й до школи.

— А що ти в портфель поклала? — батько до неї.

— Сніданок.

— А біля сніданку?

Ганнуся мусила зізнатись:

— Курчатко.— І заторохтіла благальною скоромовкою: — Я його вдома боюся залишати, бо тут кіт. Усю ніч дерся в кімнату, то я ледве одбилась од нього.

— А хіба курчатко має ходити до школи? — усміхнувся батько.— Воно вчитиметься писати? Еге?

— Ні,— заперечила Ганнуся.— Лиш сидітиме в моєму портфелі, більше нічого.

— А дисципліни не порушуватиме?

— Воно ж маленьке зовсім! Не порушуватиме!

— Ну гаразд. Аби не порушувало.

Щойно Ганнуся вийшла надвір, як дістала курчатко з портфеля і вже несла в руці. Жовтий пушок на курчаті під вітром ворухився, ніби живий, а воно примружувало очі і було таке беззахисне, смішне й гарне, що Ганнуся не могла відірвати од нього погляду.

Люди, що стрічались на вулиці, запитували:

— Воно теж до школи?

— До школи! — відказувала Ганнуся.

— Ото яке грамотне! — вдавано дивувались.— Це ж, либонь, і читати і писати вміє. Що ж із цього курчати буде, як воно виросте? Ото, мабуть, грамотні яйця нестиме.

— В грамотної курки і яйця грамотні,— згоджувалась Ганнуся, зовсім не сердячись на кепкування.

Перед школою заховала курчатко в портфель, а на уроці, коли вже ставало сумно за ним, сягала рукою в портфель, гла-

дила. А що курчатко було ніжне й лоскітне, то Ганнусі ставало приємно, й вона всміхалася. А то бубоніла собі під ніс, називаючи курчатко ласкавими іменами.

— Що ти там розказуєш? — мовила до неї учителька, і весь клас повернув до Ганнусі свої голови.

— То я... так, — ніяково відказала дівчинка.

Знову писали щось на дошці, і знову Ганнусі стало сумно за курчатком. Ще полізла в портфель, ще гладила його рукою, ще казала гарні слова.

— Ганнусю, з ким це ти розмовляєш? — підійшла до неї вчителька.

— Сама з собою.

— Краще йди до дошки, побачимо, як ти вмієш писати.

Ганнуся пішла до дошки, а замкнути свій портфель забула. І коли вже вона, взявши крейду, виводила продиктовані вчителькою слова, курчатко вилізло з портфеля. Спершу постояло, спробувало стріпнути маленькими крильцями. Далі подалося собі попід партами, аж поки вийшло до дошки. Вчителька його не помітила, бо саме дивилась у вікно. Діти теж, бо старанно писали у зошитах. А коли Ганнуся глянула на підлогу побіля себе, то похолола, побачивши своє курчатко. Кинулась до нього, хотіла сховати за пазуху, та в цей час учителька повернулась до вікна — й очі її широко розплющились.

— Де взялось курча? — поспитала вчителька.

Ганнуся стояла ні в сих ні в тих. Діти одірвались од зошитів, і кожне цікаво дивилось на маленький жовтий м'ячик, який тримала в руках Ганнуся.

— Як воно потрапило до класу? — знову запитала вчителька.

— Через двері! — кинув хтось із учнів. Та двері було зачищено.

— Через вікно! — докинуло інше.

Проте через одчинену квартиру воно проникнути не могло, бо не вміло літати.

— Це мое, — сказала Ганнуся. — Я принесла з дому.

— Де ж ти його взяла? — поспитала вчителька.

— Дядечко Мазур подарував на день народження.

У класі пробіг легкий шум — кожне знало про дивакуватого дядечка Мазура.

— Не всі гостинці,— сказала вчителька,— можна носити до школи. А що, якби тобі подарували страуса? Ти б теж принесла його до школи?

— Якого страуса? — не втямила Ганнуся, бо ніколи не чула про такого птаха.

— Ну, не страуса, а гусака?

— Гусака б я не принесла,— здивовано мовила Ганнуся.— Мені ж ніхто не подарував його.

— А курчатко принесла? Чи ти гадаєш, що воно за тебе вчитиметься?

— Ні, я сама вчитимуся,— серйозно заперечила Ганнуся.— А принесла, бо воно дуже славне.

— Що ж, доведеться віднести назад. А потім знову повертайся до школи.

Вийшла Ганнуся за поріг класу, сумно їй стало, хоч бери та плач. Вона вже й плакати надумалася, та глянула на маленьке курчатко, що довірливо сиділо на її затишних долонях, і перехотілося плакати. Навіть гарно стало на душі.

— Не приймають тебе до школи,— шепотіла Ганнуся.— А якби сиділо в портфелі, а якби не лазило по підлозі, то, може, тебе й не вигнали б із класу, може б, ти й повчилася трохи. Ото бач, як злецько бути неслухняним.

У дворі пустила курчатко по траві, щоб воно попаслось. А курчатко як стало, то й не зрушить, бо кожна травинка здається йому дуже високою.

— Ех ти! — засміялася Ганнуся.— І коли вже виростеш, і коли вже з тебе толк буде?

Йшов через шкільне подвір'я дядько якийсь — ніколи такого Ганнуся ще не бачила. Коротенький, довгошийй, а на голові — не картуз і не бриль, а щось кругле, схоже на ковпак. А груди смугастим тільником матроським прикрашено.

— Воно дресироване? — запитав незнайомий чоловік і здивився на курчатко, ніби нічого цікавішого не бачив за своє життя.

— Ні, воно неграмотне,— мовила Ганнуся.

— Не знає ні «а», ні «бе»?

— Куди йому! — знизала плечима.

— І в Африці не було?

— Здається, ні... — ніяково сказала Ганнуся.

Незнайомий чоловік схилився над курчатком і дививсь на нього пильно-пильно. Сказав:

— Це незвичайне курчатко. От кури не вміють літати, а воно вмітиме.

— А хто ж його навчить?

— Е-е, воно само навчиться. Коли виросте, то разом із усіма птахами полетить у теплий край.

— В Африку?

— Може, і в Африку.

— А хіба кури літають? Наші кури всі у хліві сидять, ще жодна нікуди не літала.

— Хіба ти мені не віриш? — запитав незнайомий чоловік і глянув на Ганнусю гострим своїм зором.

Так дивився, що Ганнуся й справді повірила в те, що її курчатко згодом літатиме.

— Вірю, — сказала Ганнуся.

— То й добре, — сказав незнайомий чоловік і пішов своєю дорогою. Ще й пісню веселу затагнув — про дрімучі ліси та про диких звірів.

А Ганнуся, взявши курчатко, притулила його до грудей і, йдучи додому, шепотіла:

— Ти в мене виростеш, велике станеш, а восени полетиш у теплий край. Всі кури вдома позостаються, гуси теж, а ти ж не таке, як вони, тебе ж на іменини подарували мені... І як це я раніше сама не здогадалась про тебе?

Йшла додому, а по дорозі за нею ув'язався собака — кудлатий, на цибатих ногах, а морда в нього довга, ніби в щуки. «І де тільки беруться такі? — роздумувала Ганнуся. — І чого він плентає за мною?» Зупинилась і запитала:

— Тобі що треба, га?

Собака теж зупинився й покрутив хвостом. Ганнуся стала гніватись:

— Отак завжди за мною ходитимеш? Ти що, не знаєш, куди тобі треба йти? О, я знаю, чого ти ув'язався, — й вона обома руками міцніше притисла до себе курчатко. — Ну що ж, як ти не відстанеш, то я не додому піду, а до дядечка Мазура. — І Ганнуся звернула в бічну вуличку, а кудлатий собака побіг дорогою.

Дядечко Мазур сидів на обійсті й лагодив сіті на рибу. Сіті висіли на кілках, на тину, а поміж ними, квочучи, походжала квочка. За нею перекочувався виводок жовтих курчаток.

— Скільки ж їх багато у вас,— мовила Ганнуся.— Але моє найкраще!

І справді — те, що тримала в руках, видалося їй найкращим.

— Жінка ще одну квочку підсипала,— обізвався дядечко Мазур,— то ще матимемо стільки.

— І жовті всі??

— А жовті, чого ж...

— Коли ці курчата повиростають, вони вмітуть літати?

— Хіба кури літають? — здивувався дядечко Мазур.

— А моє лігатиме! — засміялась Ганнуся.— Коли холод настане, воно в Африку полетить, у теплий край.

— Ще чого...— буркнув дядечко Мазур.— Воно ж не ластівка й не соловей.

Курчатко в Ганнусиних руках пискнуло — і квочка насторожилась. А потім, сердито бубонячи щось та розпустивши крила, квочка рішуче побігла до Ганнусі. Так гнівно квоктала, що дівчинка злякалась і випустила курчатко з рук. Воно заточилося, мало не впало, а далі поволеньки подибало до гурту.

— Куди ти, куди? — здивовано скрикнула Ганнуся.— А йди-но сюди!

Проте курчатко, либонь, не чуло, бо хутчіше гайнуло до гурту, а сердита квочка бігла обіч. Ось уже курчатко добігло до жовтих кульбабок, он майнуло поміж них, он... А де ж воно тепер? Оте чи оте? Яке з них, коли всі однакові? Здається, оце... Ганнуся кинулась до нього, та квочка стріпнула крильми і, гнівно квокчучи, заступила дорогу.

Дядечко Мазур облишив сіті й підійшов до Ганнусі.

— Котре твоє?

— Оте... Ні, оте,— ніяк не могла вгадати Ганнуся. Бо всі курчатка були однакові.— Оте, що під лопухи сховалось.

Дядечко Мазур зловив курча й дав Ганнусі. Вона обдивилась — ні, це не гостинець, подарований їй на день народження. Бо ніжки в цього у засохлому болоті, і до дзьоба щось прилипло.

— Ні, не це, а те...

Скільки перебирали — не могли вгадати. Все Ганнусі здавалося, що курчатко, яке має навчитись літати й полетіти в Африку, не дається їй до рук. Зрештою, дядечко Мазур зловив перше-ліпше й сказав:

— Бери, дарую тобі це.

Ганнуса заперечливо похитала головою:

— Не те, я своє хочу.

— Бери, вони всі однакові.

— Неоднакові... Своє хочу.

Пішла з Мазурового обійстя сумна, зажурена...

І хіба вона могла знати, що оте курча, яке востаннє зловив для неї дядечко Мазур, і було її жовтим гостинцем, який нічим не одрізнявся від інших?

ДОДОМУ ЙДУЧИ

Після уроків хлопці затіяли міньбу. Почалося з того, що Гаркавий гайнув за Дзюнькою, мабуть, хотів по шії дати, бо Дзюнька тільки те й коїв, що цілий день насміхався з Гаркавого. І спізнився, мовляв, на уроки через те, що ніколи вчасно не приходив, і чорнило розлив на свої книжки для того, щоб іще брудніші стали. Гаркавий не стерпів, замахнувся, а Дзюнька кинувся навтьоки. Проте скоро зупинився і, застромивши руку в кишеню, сказав Гаркавому:

— Давай мінятись!

Той зразу ж забув, навіщо гнався за Дзюнькою, поліз у свою кишеню:

— Давай!

Хлопці з'юрмилися навколо них. Усі ж бо знають, що Гаркавого хлібом не годуй, а тільки дай йому мінятись.

— Всліпу? — запитує весело Дзюнька, і його хитруваті, припружені очі аж прискають лукавими іскринами.

— Всліпу! — згоджується Гаркавий, котрий на півтори голови вищий за свого в'юнкого супротивника, вдвічі неповороткіший і довірливіший.

— А в тебе щось путне, га? — запитує Дзюнька.

— Питаєш! Тільки дивись, не обдури.

— Чого б це я тебе обдурював? — сміється Дзюнька і майже непомітно підморгує товаришам.

— Бо я тебе знаю, ти такий!..

— Та що тут довго патякати? Давай мінятись! — і виймає, нарешті, з кишені кулак.

Кожен підставляє вільну долоню. За чиеюсь командою рознімають пальці — і на долоню Гаркавого падає гудзик, а на Дзюньчину — перо.

— О, я так і знав! — обурюється Гаркавий. — Я так і знав, що обдуриш.

— Хе, який! Він думав, що його іржаве перо комусь потрібне. Воно тільки й варте, що отого гудзика.

— Перо ще нове... — не заспокоюється Гаркавий.

— А хіба гудзик поганий? Пришиєш собі до сорочки, а то ходиш розхристаний.

— Чорний гудзик до білої сорочки?

— А що тут дивного? — кепкує Дзюнька, але по ньому й не скажеш, що кепкує. І вже обертається до товаришів: — Ну, хто хоче зі мною всліпу?

Скоро замість пера має десятикопійчану монету, замість монети — гачок, потім — брошку. Затисши в жмені брошку, уже ні з ким не хоче мінятися, хоч усі й просять.

Гаркавому кортить замість гудзика виміняти щось цікавіше, проте дуже скоро його таки обдурюють — підсовують камінчик од сливи. Гаркавий сердиться, пробує той камінчик підсунути іншим, проте ніхто з ним не хоче мінятися.

— Ха-ха-ха!.. — сміється Дзюнька, наче для нього зараз немає більшого щастя, що Гаркавого так ошукали.

— Чого смієшся? — навідає той. — Хочеш заробити?

— А що? — й далі сміється Дзюнька.

— Хочеш заробити? — буряковіє Гаркавий.

— А що? — й не думає втихомиритись Дзюнька.

— Дуже ти веселий!

— Бо веселий!

— Якби не заплакав.

— Ого!

Отак погарикавшись, хлопці розходяться. До бійки ніколи не доходить. Гаркавий разом із усіма йде прямо, а Дзюнька звертає ліворуч, до глиняників. Проте не такий він, щоб зразу й додому поспішати. Його увагу привертає викинутий у рів старий черевик — геть зовсім зношений, тільки язичок та дірки для шнурка й zostалися; потім — якийсь черепок, котрий треба носакон кокнути, щоб не залежався на одному місці; а трохи далі — задивився на вп'ятого підсвинка, що товче й товче своїм писком жовтого гарбуза.

— Одарко! — кричить раптом до дебелої, плечистої дівчини, що вибиває в своєму дворі подушки качалкою. — А йди-но сюди!

— Що таке? — питає спроквола дівчина, проте до Дзюньки не поспішає.

— Маю сказати щось!

Одарка тільки плечима знизує — та й знову береться вимахувати качалкою.

— Я Степана бачив!.. — знову Дзюнька.

Дівчина неквапно підходить до воріт.

— Я Степана бачив, — знову повторює Дзюнька.

— Ну? — басом озивається дівчина, міряючи школяра важкуватим поглядом.

— Він мимо школи йшов...

— Ну? Що ж він казав?

— Нічого не казав, — із удавано простодушним виглядом каже Дзюнька. — Йшов собі мимо школи та й годі.

— Ах ти ж брехун! — заміряється качалкою сердита дівчина.

— О, вже й брехун, — спритно відскакує Дзюнька. — Чи я збрехав? Чи я неправду сказав?

— Не потрапляй мені в руки, бо начуватимешся!

— О, вже й начуватимусь! А чого причепилась — що казав та що казав? Коли хочеш знати — дожени й спитай!

Розгнівана Одарка повертається до своїх подушок.

— А ти тільки й знаєш, що обзивати! — кричить їй навздогін Дзюнька. — Тобі той Степан тільки й на умі!

Вдає ображеного, проте в душі радіє, що пощастило так розіграти Одарку. Може б, не зачіпав її, але чого ж вона, коли на вулиці зустріне, то завжди щигля дасть. Думає, що коли така дебела вродилась, що коли навіть парубки бояться, то й з Дзюньки може знущатись? Ні, Дзюнька вміє відплатити, постояти за себе. Хе, бач яка! Що казав, питає. А нічого не казав, бо чи йому потрібна? Всі знають, що вона за Степаном побивається, а він і не дивиться в її бік. То що б це мав казати? Анічогісінько!

А чи не зайти до Олі Півторакожуха — сьогодні в школі чомусь не було...

— Доброго дня! — по-дорослому вітається, переступаючи поріг, а очі так і скачуть по кутках, все помічаючи: і матір біля печі, і Олю за миттям посуду, і рядно з недолущеними стручками квасолі на тапчані, і свіжовипечений хліб на ослоні.

Мати щось буркнула у відповідь, а Оля тільки зиркнула на нього — та й знову до мисок і полумисків. Дзюнька, проте,

не знітився. А тільки переступив із ноги на ногу і збрехав, не червоніючи:

— А мене вчителька прислала, Ганна Остапівна...

Оля цікаво скинула оком, наче запитувала, що там казала Ганна Остапівна, а сама знову ні пари з вуст.

— Наказувала розузнати, чому ти до школи не прийшла, — й далі брехав Дзюнька.

— Не могла, то й не прийшла, — буркнула мати.

— Наказувала розузнати, — вів далі Дзюнька, — чи не захворіла часом...

— Не захворіла, — буркнула мати.

— І яка причина...

— Роботи і в хаті, і на городі багато, мусить помагати.

— Воно так, — згодився Дзюнька, — але ж і до школи треба ходити.

Мати витріщилась так, наче вперше його, Дзюньку, бачила. А тоді вже:

— Чи не в батька свого такий розумний вдався?

Оля все мовчала, не сміючи й глянути на нього. Ну й живеться тут бідній дівчині, зітхнув подумки Дзюнька. Того не можна, сього не можна, туди не йди, сюди не йди, роби те, роби се! Це якщо він їй не допоможе, то, мабуть, ніхто й не допоможе.

— І в батька, і в матір, — спокійно відповів Дзюнька. І вже до Олі: — То хочу тобі показати домашні завдання.

Оля хутенько прибрала на столі, витерла руки.

— Оце з граматики, — вів навмисно дуже голосно Дзюнька, щоб і мати чула, — а це з арифметики.

Оля записувала, а на Дзюньку дивилася так, ніби благала мовчки, щоб говорив тихіше. Проте хлопець вдавав, що й не розуміє нічого.

— Завтра на пришкільних ділянках працюватимем, — сказав правду.

— На яких це ділянках? — поспитала мати, обертаючись від печі.

— На пришкільних...

— Ти бач!.. Не піде вона завтра в школу, бо коли це ми поробимо все на своєму городі?

«І хто мене тягнув за язик про ті ділянки говорити!» — дорікнув собі Дзюнька. А вголос:

— Нехай приходить, бо правління колгоспу завтра даватиме премії тим, хто влітку на полі працював. І вашій Олі дадуть...

Ну, про завтрашній день він знову збрехав, а премії скоро таки й справді даватимуть, про це Ганна Остапівна казала недавно.

— Ну, добре, може, й прийде, — вже не так сердито обізвалась Півторакожушиха.

Оля вдячно усміхнулась Дзюньці, а він навіть і підморгнув їй: мовляв, знай наших! Я, мовляв, такий, що кого хочеш можу задобрити й власкавити, кого хочеш можу кругом пальця обвести! Захотів — Гаркавого перехитрив, захотів — із Одарки покепкував.

Оля повеселішала. Запитала, що там у класі сьогодні коїлось.

— А що? — відповів Дзюнька. — Гаркавий, як завжди, спізнився, а тоді ще й розлив чорнило на книжки.

— Хіба з такого толк буде? — втрутилася Півторакожушиха. — Ото ходить у школу, батькові чоботи рве, а потім одна дорога — до худоби...

«І треба ж було мені за Гаркавого згадувати!» — знову дорікнув собі Дзюнька. А вголос:

— Хіба в Олі своєї голови на плечах нема?

— Голова є, але нехай не чужим розумом живе, а своїм.

— То чого ви їй свій розум у голову вбиваєте?

— Ти бач його! — скрикнула Півторакожушиха і схопилася за рогач: — Ану, геть із моєї хати!

— Не піду! — сердито буркнув Дзюнька. — Я не до вас прийшов.

— А ну, забирайся!

І замахнулась. Проте Дзюнька спритно схопив обома руками коцюбилно. Півторакожушиха до себе смикав, а він — до себе. Вона туди, а він сюди. Оля побіліла з переляку, звелась біля столу — й ні слова.

— Пустити!

— Не пушту!

— Ти чого прийшов чужу дитину а розуму зводити?

— То ви зводите.

— Пустити коцюбу, не твоя.

— А ви чого за неї вхопилися? Думаєте, що в своїй хаті, то вже й розмахувати нею можна?

Оля мовчки спостерігала за ними, а сама все дужче полотніла. Дзюнька подумав, що тепер їй неодмінно перепадуть духопелики од матері, і вирішив якомога швидше тікати. Підступив до дверей, а тоді вже пустився коцюби й чкурнув надвір.

— Хіба тепер діти? — кричала Півторакожушиха. — І чого їх тільки вчать!

«Це добре, що не було Півторакожуха, — подумав Дзюнька. — А то з двома мені не впоратись. Але... сам Півторакожуха не такий уже кепський дядько. Він би не став хапатись ні за коцюбу, ні за рогачі, дядько спокійний, із ним можна умовитись. Ех!..»

Стало на душі кисло, наче дичок об'ївся. І треба ж було з тією Півторакожушихою заводитись! Тепер вона йому дороги не дасть, а Олі дістанеться — це вже неодмінно. Але Дзюнька завтра все розповість Ганні Остапівні, там уже вчителі нехай що хочуть, те й роблять, навіть на батьківські збори викликають Півторакожушиху, а коли збори не допоможуть, то в сільраду.

Ех-хе-хе-хе!

І раптом зовсім близько — постріл! Дзюнька аж присів із несподіванки. І — собаче скімління. Та це ж, мабуть, отой Гунька знову неприв'язаних собак стріляє. І хто дав йому таке право? Якщо собака не на ланцюгу, якщо бігає — то вже й стріляти треба?

Дзюнька, цікавий та сердитий, пішов на той постріл. Зненацька з-за тину вискочило чиєсь руде щеня, і зразу ж — ще один постріл. Ну так, ніби в Дзюньку цілилися! Знову присів, перелякано обмацуючи свої руки, ноги. Тут побачив Гуньку, що вийшов із завулка, — зразу ж заголосив:

— Ой-ой-ой-ой!

І тримався обома руками за ліву ногу. Гунька підійшов ближче, недовіжливо глянув на хлопця.

— Чого кричиш? — спитав похмуро.

Дзюнька, побачивши над собою побите віспою обличчя, синюваті безкровні вуста, ще голосніше заойкав.

— Так я ж не в цей бік стріляв!..

Дзюнька спробував підвестись — і вдав, що не може. Тут надійшло кілька жінок і, нічого не тямлячи, нахилились над хлопцем.

— Ой-ой-ой! — голосив він, нагинаючись до землі й ховаючи свої очі.

Ну, тут жінки й затіяли:

— Хлопця скалічив!

— Як же воно, кривоніге, на світі житиме?

— Де це видано, щоб ціяти в собак, а людей калічити?

— Господи, як же його рятувати?

— Добре, що не в голову, а могло б і в голову!

Гунька пробував виправдовуватись, але ніхто й слухати не став. Бо нащо його слухати? Всі люди як люди, той має в колгоспі якусь роботу, той біля ставу, той на кар'єрі, а це хіба робота — собак стріляти? Встид і страм таким людям! Узяв рушницю й за собаками гасає! Встид і страм!

— Та я не в той бік стріляв!

— О, бачили такого? Стріляв у один бік, а полетіло в другий. Хіба можна такому рушницю давати? Він і худобу повбиває, не тільки гусей та курей.

— Ой-ой-ой! — не вгавав Дзюнька, тримаючись за ногу та не підводячи погляду.

Вони знову почали сваритись між собою, а тим часом Дзюнька, виждавши слушну мить, чкурнув через дірку в тині на чужий город, так що вони й не помітили. Проповз трохи між соняшниками, а потім приліг і почав прислухатись.

— Де ж воно поділося? — поспитала раптом котрась жінка.

— А й справді?

— Мабуть, на небо полетіло ваше підстрелене, — сердито буркнув Гунька та й почвалав провулком, вигупуючи чоботиськами.

А жінки йому навздогін:

— О, чули? Він знову за своє!

— Стріляє туди, а летить сюди.

Дзюнька засміявся тихцем. Гарно ж він обдурич усіх. Давно треба провчити цього мисливця, а то скоро в селі жодного собаки не зостанеться. І хто йому таке право дав?

Але пора й додому квапитись, бо може влетіти і від батька і від матері. Уроки давно закінчились, йому ще йти і йти до своєї хати, а на дорозі хіба ж такі пригоди ще можуть трапитись? До вечора чи й добереться...

СОНЯШНИК

Пірнікоза витягнула шию, чи то придивляючись, чи то прислухаючись, завмерла, але зразу ж і гулькнула під воду, — я навіть не встиг помітити, в якому напрямку вона кинулась. Проте якби я навіть помітив це, то однаково не вгадав би, де ж вона появиться, бо сьогодні вже не раз обдурювала мене отак, аж поки звикла й перестала звертати увагу.. Пірнікоза появилася в такому місці, що про нього наперед і не здогадався б, але тепер вона, мабуть, помітила те, що її схвилювало, бо негайно знову сховалася.

Мабуть, біля річки хтось новий. Може, якась тітка, що приходить сюди з села нарвати мішок трави. Або ж корова, що відбилася од череди й заблукала в лісі. Проте ніхто себе нічим не виявив — ні тупотом, ні шерехом. Я витяг вудку — чомусь на цю снасть і не клювало давно. Коли я настролював на гачок черв'яка, поплавець другої вудки зненацька потонув. Я схопив її — і незабаром у траві скидався чималенький коропчак.

Тут завжди непогано клювало. Сюди, в ліс, майже ніхто з рибалок не навідувався — чи місця не знали, чи вважали за далеку дорогу. Але який справжній рибалка побоїться далекої дороги?.. Посеред річки стримів невеликий острів, лоза та лепеха, кілька верб, і я подумував про те, щоб перебратись туди. Можна б узяти оту впалу стовбуру грабову, що лежить одним краєм на березі, а другим у воді, — й переплисти, поклавши на неї одяг, казанок із цибулею, картоплею й сірниками та в'язанку хмизу, бо острів маленький, навряд чи назбираєш палива.

Парило на грозу. Повітря немов розпухало й набрякало лінощами. Дуби потемніли, в їхній задумливості водночас відчувалося щось вперте й погрозливе. Напливаючи з-за верховіть, хмари поволі клубочилися, стаючи то гранітно-сивими, то голубуватими з ліловим сяянням, то пір'исто-прозорими. По воді засоталися брижі, вони гналися табунцями, то вистелялися доріжкою, і на їхніх гребінцях котилася білясто-зеленкувата тривога. Треба встигнути до грози переправитись на острів або ж перечекати негоду тут. Я вирішив дістатися острова — там можна сховатися, наче в наметі, під гіллям розлогої верби.

У воді було тепло й затишно. Я озирнувся навкруги — пірнікози ніде не видно. Сонце востаннє, мабуть, сипнуло густою метелицею промені — й утопилося в щілині між хмарами. Вода

Й дуби подумали про щось лякливо-неминуче, бо посмутніли густим, шумливим смутком. Коли мій пліт був уже посередині між островом і берегом, я побачив хлопчачка, який стояв на тому самому місці, де я недавно рибалив. Він появився так непомітно, наче не з лози вигулькнув, а вродився отам на піску. Його білу сорочку пухирив на спині вітер, і сорочка то опадала, то знову набухала тугим повітрям. Хлоп'як помахав рукою, ніби просив мене повернутися назад. Я підніс над головою руку у відповідь — мовляв, нічого не розумію. Він приклав долоні до губ і закричав:

— Куди ви?

Я, тримаючись одною рукою за стовбур, другою показав на острів. Хлоп'як знову закричав:

— Рибу ловити?

Я ствердно гойднув головою.

— А ви плавати вмієте?

Я гукнув, що вмію.

— А не брешете?

Мимоволі я всміхнувся. Він, очевидно, помітив мою усмішку, і обличчя його стало сердитим.

— Не брешіть! — знову крикнув він.

Тим часом я благополучно дістався острова. На ріці дощові краплини особливо голосні — поверхня від їхніх ударів шумить, як берегова ринь під колесами воза. Я примостився під вербою, густе гілля якої не пропускало поки що й краплини, і закинув обидві вудочки у воду. А коли на двох вербових гілляках розіп'яв свого плаща, то вже й перестав думати про те, що намокну. Над лісом загорілася, а потім затріщала, ламаючись, блискавка, — і в її тремтячому світлі появилася зіщулена постать хлопчини на тому березі. Він стояв під дубом. Якийсь дивак, подумав я. Мабуть, із тих хлопчачків, що випрошують цигарку або гачок. Ну, добре, гачок у мене є запасний, віддам йому, але цигарки не дам, бо не палю.

Я потяг вудочку, бажаючи пересвідчитись, чи не злізла наживка, — і цієї миті клюнуло. Попався окунець. Хлопчина з того берега гукнув:

— Покажіть!

Мабуть, він не розглядив, що попалося, велике чи мале, бо запитав:

— На юшку вистачить?

На знак згоди я похитав головою. Не помітив, коли він роздягнувся і куди сховав свою сорочку та штани, але голова його зненацька впала мені в очі, коли уже був посеред річки, пливучи до острова. «Гм», — тільки й сказав я сам собі, все більше дивуючись із його поведінки. Обминув мої вудочки боком, щоб не наполохати риби та не поплутати волосіні, і, вилізши на острівець, викрутив за вербою труси, а тоді вже підійшов до мене.

Це був худорлявий, довгоногий хлопчина. Кирпатий ніс — як картоплина з двома вічками, що надавало його розумному, уважному обличчю трохи комічного вигляду. Я нічого не сказав, і він, зігнувшись, присів під вербою й задивився на поплавці. Мабуть, йому таки прохолодно, бо все більше й більше втягував голову в плечі. Я виламав два рогачики, забив у землю, а зверху примостив перекладину. Хлопець з ледве вловимою іскрою кепкування стежив за мною.

— Все мокре, не горітиме, — сказав він.

Я дав йому казанок і попросив зачерпнути води в глибшому місці. Коли він повернувся, я вже дістав з-під одягу свій хмиз і роздмухав огонь. Хлопчина, мабуть, зрозумів, що цю в'язку привезено з лісу, й нічого не сказав. За кілька хвилин я почистив картоплю. Але тельбушити рибу попросив дозволу мій П'ятниця. Орудував ножем вправно, луска так і прискала. Кінця-краю дощеві не було видно — й треба швидше варити юшку, бо хоч і який надійний захисток під вербою, а й тут почне протікати на голову та на паливо.

— На цьому острові ніхто не ловить, — обізвався хлопець. — Кажуть, що навколо вири, то всі бояться.

— А вири й справді є?

— Коли тямущий чоловік, то він обмине.

Біля вогню йому стало тепліше — вже не згинався, а плечі стали ширшими. Було на його виду багато чогось доброго й людяного — він, мабуть, належав до тих, хто відразу ставиться до іншої людини з довір'ям, не проявляючи підозрливості й страху. Очевидно, був схожий на свою батька чи на матір, а може, в діда вдався, а може, у весь свій рід, бо є такі гарні, світлі й лагідні роди, які ні на кого й ні на що не зазіхають, які живуть на землі так, як живе соняшник, як живе груша на городі або як мак. Сам він скидався на соняшник — ще не розквітлий, але завтра чи післязавтра, в щедрому світлі, раптово одкриває всі

пелюстки, розгорне їх не зовсім, а тільки наполовину, й зацвіте, засміється, заплум'яніє...

В казані закипіло, та палива зосталося не так і багато. Неввареним не поласуєш, а доварити не буде чим — усе навкруги мокре. І я вже засумував, що цей невчасний дощ зіпсує найприємніше в риболовлі — не пощастить скуштувати страви. Мій П'ятниця співчутливо похитав головою, побіг на другий край острівця і дуже скоро повернувся з сухим корінням.

— Це коріння всохлої берези, — пояснив. — З того боку піщаний спуск, то коріння в піску сухе, легко ламалось.

Я тільки всміхнувся на його кмітливість. Березове коріння горіло повільно, давало жар. Хлопчина знову зігнувся біля багаття. В зіницях витанцьовували бліді, з золотавим відливом, спалахи вогню. Замислена доброзичливість одухотворяла його обличчя — так і хотілося спостерігати за ним, так і хотілося сказати цьому хлопчині про те, який він приємний. Але хіба про це скажеш, щоб вийшло невимушено й не зіпсувало того настрою, який поселився під цією вербою, під цим літнім дощем?

І все-таки він справляв на мене дивне враження. І тим, що кричав на березі, і тим, що переплив слідом за мною. Хоч би розповів щось про себе — і то! Хоч би гачок попросив чи цигарки, хоч би розпитувати почав, бо такі хлопчачки всім цікавляться.

Юшка, нарешті, вкипіла. Я дістав із рюкзака хліб і дві ложки — я завжди мав із собою кілька ложок на той випадок, що доведеться полуднувати або вечеряти не самому, а з кимось. Від юшки він не відмовився — їв повільно й дивився на річку, по якій пухирилися вже останні краплини, та на ніжної голубизни смугу, яка все ширшала й ширшала на заході. Ось вона розлілялася так, що випустила й сніпок променів, а за ними — й саме сонце, перемите й свіже. Під його поглядом помолодшала зелень лісу, а вода, заспокоюючись, раптом потекла врівноваженим блакитним диханням, і потік того дихання все більшав, поки вся річка полегшала й одмінилася в барві. Хлопець дивився, як сонячне світло перемальовує день на нову картину, і все те, що відбувалося навколо, було відбите на його виду і в його очах.

Я знову закинув у воду вудочки, сподіваючись, що по грозі добре братиметься, а він зібрався йти, тобто плисти на той

берег. Я не втримався й запитав, чому він цікавиться, чи вмію я плавати.

— А-а, то так,— сказав він.— Я боявся за вас...

— Що не вмію плавати?

— Звісно, бо ви за дерево трималися. Я навідувався був до річки, бачив, що ви рибалите...

Ось кого помітила, виявляється, моя пірникоза! Зараз її ніде не видно — мабуть, заховалася від негоди в рогозі, ще й не випливла.

— А чому ти боявся за мене? — допитувався я.

— Бо тут недавно одна дівчина мало не втопилася. Теж міська, як і ви. Щось малювала звідтам, а потім закортіло їй на острів переплисти. Чи корчі її взяли, чи на вир потрапила — тонути почала. Добре, що дядько Андрух поблизу був та кинувся й витягнув.

— Врятували її?

— А чого ж... Відтоді вона більше сюди не навідувалась,— мабуть, дуже перелякалась... Ми тут із хлопцями череду поблизу пасемо, то я завжди навідоюся сюди, щоб чого не сталося такого.

— І ти допоміг би?

— Питаєте!.. У нашому селі всі так плавають, що... Допоміг би.

Він подякував за юшку, забрів у річку й поплив. Діставшись берега, побігав трохи по піску, щоб обсохнути, далі поплигав на лівій і на правій нозі, витрушуючи з вух воду. Одягнувся під дубом, махнув на прощання рукою — і зник. Я все ще приглядався, чи не майне поміж дерев висока, худорлява постать. Проте хлопець зник так раптово, наче його й не було. Мабуть, і завтра навідається сюди, щоб подивитись, чи ніхто не рибалить, чи не треба комусь допомогти. Мимоволі я всміхнувся. Тепер, коли його не було, він мені ще більше здався схожим на соняшник — тонкостеблій, з напіврозквітлим пелюстками, які завтра-післязавтра розгоряться, заповум'яніють.

Ріка вечоріла, і ліс також вечорів. Можливо, мені пощастить щось зловити, але слід уже думати про те, щоб збиратися. На вудлищах позавмирили дощові краплини, й коли я витягував їх, краплини поскапували в ріку.

ТРИ ТУРМАНИ

Влітку Прокіп Страх приїздив у гості до батьків. Кілька останніх років працював Прокіп на Півночі, сплавляв ліс, ні разу не навідувався додому, і сум за рідним краєм часто закрадався в його душу, бо ті листи, які одержував од батька, не задовольняли його. Листи не задовольняли, бо в них тільки вгадувався запах рідної землі, яка стала для нього найдорожча в світі, тільки вгадувалися стежки, по яких він біг із дитинства в юність. От і приїхав на Поділля, саме в пору, коли на вишнях полум'яніли ягоди, а в садках починали достигати яблука. Прокіп так радів зустрічі зі своїм селом та з рідними, що сам себе не впізнавав, і йому спочатку здавалося, що вже нікуди звідси не поїде. Ходив у гості до родичів, до знайомих, побував на рибалці біля ставу, де колись любив просиджувати з самісінького досвітку до смерку, навіть пройшов по полях, по ярах і тих лугах, де колись пас худобу, — і скрізь почувався щасливо й піднесено.

Про свою роботу на сплаві лісу він найчастіше, мабуть, розповідав сусідській Груні, смаглявому, натоптуватому дівчаті, яке щойно перейшло в десятий клас. Коли Прокіп виїжджав із села, залишив Груню маленькою й худорлявою, а тепер застав майже дорослою, з розумними очима, які тямили все. Щоправда, Груня тільки мовчала, слухаючи Прокопові розповіді, проте саме її мовчання та погляди здивованих, трохи наче переполошених чимось очей і піддавали охоти Прокопові оповідати їй про своє життя та пригоди.

— У нас там ліси, ліси... Одного разу я заблукав, то два дні блукав, думав, що пропаду. За п'ятдесят кілометрів вийшов од нашого пункту, на поштовому судні добирався... Можеш іти день, можеш іти другий, не зустрінеш ні села, ні живої людини. Ото чи на лося натрапиш, чи на ведмедя.

Груня зачаровано зітхала, і Прокіп, із кожним днем відчуваючи все більший жаль за своєю роботою, за товаришами й за тим краєм, з якого він поїхав, оповідав далі:

— У вас тут яка зима? Хіба це зима? Буває, тільки в січні випадає сніг, зразу ж зійде, знову земля гола, дощ мрячить, як восени... А там! Там як намете снігу, то нікуди не виберешся, сидиш тижнями, за двері носа не показуєш. А то вже як надумаєш дістатися кудись — тільки на лижах.

— Тільки на лижах?

— Не інакше. Старожили з лиж і не сходять. Ото народилось, ще зовсім маціпуньке, а його вже на лижі ставлять, щоб училось.

— А весна там є? — запитувала Груня.

— Весна там є, — поважно відповідав Прокіп, — тільки, звичайно, не така, як у вас.

Чи не найбільше до тих Прокопових розповідей прислухався його молодший брат Зінько. Йому також хотілося побувати скрізь, йому також кортіло заблудитись у лісі і всю зиму ходити тільки на лижах. Йому уявлялось навіть те, про що брат не розповідав, бо не бував там і не бачив: порти в океані, замерзлі серед криги кораблі, завіяні дрібненькі острівці з полярними станціями, полювання на моржів та тюленів, він бачив перед собою білих ведмедів...

— А білі ночі які там? — запитував.

— Та які ж? — відповідав Прокіп. — Білі. І тут зимою зрідка такі бувають, коли місяць уповні, небо чисте, сніг і морозець.

Коли настала пора їхати старшому братові, то Зінько подарував йому троє голубів. Три розумні турмани зі своєї зграї, які б і на Далекій Півночі нагадували Прокопові про рідний край, три вірні птиці, які будь-коли могли б повернутися додому, щоб передати батькам вісточку від сина. А Груня хотіла подарувати йому свою білу, з голубим цвітом, хустину, та так і не зважилася, бо не знала, як це робиться. Ото й поїхав Прокіп із трьома голубами та з тривожним поглядом сусідської дівчини в пам'яті, а в дорозі йому снилося кукання зозулі, якої уже не застав, і вишневі садки, і білі стежки в житах, і Грунине зітхання.

Працював Прокіп на тракторі — тягнув із лісу сосни до берега. Стовбури чіплялися за землю, за пеньки, ніби не хотіли розлучатися з лісом, і коли їх спускали на воду, вони падали в хвилі з розпачливим сплеском-зітханням. Прокіп скучив за роботою, взявся до неї згарячу, ніби хотів наздогнати те, що за відпустку пропустив. І кожному з товаришів розповідав про своє гостювання, про Груню, з якою провів літні вечори, і навіть почав прибріхувати, що обіцяла йому чекати до наступного року, а там сюди приїде, — наречена, одним словом. Сам починав вірити у свою брехню, а тому вже не міг втриматися, щоб не додати, що ці три голуби, ці три чудові турмани, які привіз із собою, — це Грунин подарунок. Всі ходили подивитись на турманів, вірили Прокопові, а були й такі, що заздрили його

щастю. Начальник лісосплаву хотів випросити одного голуба для свого сина, але Прокіп як затався.

— Не можу! Дівчина подарувала!

А потім розповідав товаришам, як відмовив начальникові, бо голуби для нього — дорожче над усе.

— Ні за які гроші нікому не віддам. Та вони ж для мене... Та це ж вони мені... Е-ех!..

Вже надходили осінні холоди, сонце все нижче й нижче появлялось на небі, наче не хотіло й дивитись на чорний, непривітний край, поспішаючи сховатись і зійти в тих краях, де вода не темніє, а дихає блакитним сяйвом, де листя не гние під деревами, а шарудить золотими, прогірклими звуками. Одного ранку Прокіп випустив із голубника турманів. Вони злетіли вгору, покружляли над лісом, — і почали віддалятися, поки остаточно зникли. Не було їх цілий день, не повернулися й увечері. Прокіп чекав їх і наступного дня, й пізніше не перестав вірити, що вони повернуться. Проте не повертались.

Коли турмани злетіли над голубником, вони ще й не думали нікуди летіти. Й тоді, коли кружляли над лісом, ніби вишукуючи галяву, на якій хотіли опуститись, також не думали про це. Та коли злинули високо-високо, що й широка ріка обернулась на вузьку стрічку з сірниковими будиночками на березі, — почули ще вище над собою крик гусей. Гуси летіли у вирій, витягнувшись ключем, і раз у раз губили сумний крик. Спершу голуби просто погналися за гусьми, злинаючи в небо, а коли оглянулись, то не побачили ні ріки, ні сірникових будиночків — унизу простилалося безмежне, похмуре море тайги. В першу мить турмани хотіли повернути назад, до свого Прокопа, але могутнє бажання польоту, польоту на південь, до тепла, тепер прокинулося в них і не покидало. До полудня намагалися не відставати від гусей, але гуси летіли рівно, їхні дужі крила не знали втоми, і турмани поступово відставали усе більше, аж поки поморились і сіли на вирубці відпочити. Клювали голубику між пеньками, пили воду з калюжок. Вискочила лисиця з яружки, та голуби вчасно її помітили і, набравшись сили, знову полетіли. Тепер вони вже линули низько, над самою тайгою, і так аж до темряви. Опустились на якусь самотню хижку на узліссі, забились на горище і, голодні, переночували. Вночі їм здавалося, що летять, а то раптом разом із ними починала летіти також ота лисиця, яка підкрадалася

з яружки, і голуби злякано скрикували, просинаючись, поки глуха темрява заспокоювала їх.

Вранці знову пустилися в путь. І знову високо над ними летіли дикі гуси, і їхній крик був такий розпачливий, наче зима гналася за ними також на крилах і ось-ось могла наздогнати. Потім бачили зграю журавлів, і їхній ватаг краяв повітря впевнено й працьовито, ведучи за собою весь ключ. Але й гуси, і журавлі обігнали голубів, бо голуби, побачивши внизу під собою поле, опустились на стерню. Визбиравали зерно, лушили потемнілі від негоди колоски і, наївшись, далі вже не полетіли, а сховалися на ніч у скирті житньої соломи. Й опівночі чули, як повітря над ними озивається пташиними скриками, бо переліт із заходом сонця не припинявся, але турманів кликали ближчі краї, попереду не лежала дорога через моря й чужі країни, тому вони не поспішали. Не звиклі до великих перельотів, набиралися сили, щоб зранку знову летіти далі.

На третій чи на четвертий день ополудні опинились на околиці великого села. Покружляли над садками та над дерев'яними хатами, а потім пристали до чималого голубиноного гурту, що ширяв на волі. Їх прийняли до зграї, наче своїх, і коли всі посідали на подвір'ї, то підстаркуватий дядько, з одним порожнім рукавом, нагодував їх кришками. Турмани перемішались зі зграєю, але господар одразу впізнав чужих і визначив, що, вони, мабуть, прилетіли здалеку, бо такі у їхній місцевості не водились. Турмани надумали вже летіти далі, та було пізно. Вони залишились у гурті, разом з усіма, і господар зачинив їх у голубник, думаючи, що це припутні, які зможуть прижитись у нього. Добре було турманам у голубнику, але на світанку їх покликкала дорога, покликало небо — і вони розпрощалися з привітною зграєю та з гостинним господарем.

Долали високі, густі бори, де не проглядало жодної галявини, на яку можна б сісти й перепочити. Пролітали над широкими озерами, що простилались від обрїю до обрїю, погойдуючи на хвилях сірий спокій. Поминали великі міста, де було багато голубів і, опустившись на вулиці чи на площі, турмани губилися поміж них, нічим не відрізнялись од постійних жителів міста, які не пускалися в далекі мандри й не зазнали ніяких труднощів. Вони ще не раз ночували на берегах річок, у полях, на дахах будинків, де на них чатували несподіванки, де на них чигала іноді смерть, але трималися купи, й це допо-

могло їм здолати усе. Їх прибивали до землі вітри й негода, їхні тіла вночі дубили від холоду, а крила вдень знемагали від втоми, проте вони все летіли й летіли, і ніщо не могло зупинити їх. І вже в кінці дороги, звиклі до труднощів, вони летіли майже без перепочинку,— три турмани, три вірні птиці, запалені спільним бажанням...

Зінько Страх ізвечора готував уроки, а потім перед сном, як завжди, слухав радіо. Крутив ручку настройки, обминаючи центральні радіостанції, які передавали в такий час музику або ж останні вісті, і на коротких хвилях шукав потріскування морзянки, довго намацував крізь непевне бриніння чоловічий голос — і таки намацав. «Пришліть харчі й медикаменти, переходжу на прийом, переходжу на прийом», — увірвалося раптом у їхню хату, і батько в сусідній кімнаті засовався на ліжку. Деякий час ефір гув напруженим мовчанням, а потім знову той самий голос, різкий і швидкий, повторив: «Пришліть харчі й медикаменти, переходжу на прийом». Зінькові пощастило ще натрапити на голос радіоаматора з їхнього районного містечка, він про щось запитував у свого київського товариша, але тут у кімнату зайшов батько й сказав:

— Ти спатимеш сьогодні чи ні? Завтра зранку до школи...

Тільки засіріло надворі, як Зінько кинувся годувати своїх голубів. Птахи спурхували з хліва, били себе по боках крильми, колами походжали одне навколо другого. Були такі лагідні, такі ласкаві, що кожного хотілося взяти в руки й притулити до щоки.

— Гулі, гулі, гулі,— півголосом скликав їх Зінько, і очі його грали захопленням, й коли один сивий злетів над хатою, то й Зінькові кортіло з ним злетіти.

Вийшла мати до корови, кинула:

— Такі вони тлусті, чом би й не зарізати на смаженю?

Зінько знав, що вона жартує, проте не втримався, щоб не відрізати:

— Ножа ще на них нема!

Тільки це сказав, як три чужі голуби сіли на хлівець, потанцювали трохи на гребені, а потім плавно попливли до гурту, що кипів на подвір'ї. Зінько спершу подумав, що то чужаки, які чи дуже зголодніли, чи від своєї зграї відбились. Та й почав приглядатись, чи не впізнає, бува, звідки хоча б вони, з якого кутка. І зразу ж закричав:

— Батьку! Мамо! Наші турмани вернулись!

І батько, і мати спочатку сказали, що то чужі, що в них ніколи таких не було, нехай лишень придивиться краще. Вони порівнювали трьох схудлих турманів із тими, що далі їхнього кутка в селі нікуди не літали,— й не признавали їх.

— Наші! Наші! — радів Зінько, не слухаючи батька й матері.— Це Прокіп їх послав. Там і записка має бути.

Турмани не боялися йти до його рук, але записки в жодного з них не виявилось.

— Неодмінно була,— стояв на своєму Зінько.— Тільки летіти далеко, загубилась у дорозі.

Коли про те, що повернулись голуби від Прокопа, довідалася сусідська Груня, то вона кілька день наглядала за Зіньковою зграєю. І одного разу, коли поблизу нікого не було, половила тих турманів, кожного старанно обстежила, ніби вважала, що та записка, яку неодмінно мав послати Прокіп, не кожному дається до рук. Проте й вона не знайшла. А тому вирішила, що, мабуть, таки загубили Прокопів лист турмани, бо з такого далекого світу летіли, що хіба не загубиш?

ЖАЙВОРОНКОВІ ПІСНІ

Цікаво, де живуть жайворонкові пісні? Жайворонкова пісня живе у весняному степу, на зеленому роздоллі, й жайворонок ніколи не розлучається з нею. Коли спить уночі біля сірої грудки землі, то й пісня спить разом із натомленою пташкою. Жайворонок оберігає її від холодного вітру, від студеної роси, оберігав від дощу, бо пісня — то найдорожче, що в нього є, то душа пташина. І, ще до сходу сонця пробудившись, жайворонок на прудких крилах підносить свою щирі пісню у блакитне привілля небес.

Бо живе на світі жайворонок заради своєї пісні. Ось вона дзвенить над степом, і кожне її колінце напоєне світлом, пронизане радістю. А поблизу звучить пісня другого жайворонка, третього, лунає безліч пісень, і здається, що їхні звуки спадають на землю чистими перлами. Спадають у родючий чорнозем перлами, а з них оце повиростали і виростають рясні сходи жита, пшениці, трави по лугах, квіти по байраках. І чим завятіше співають жайворонки, тим дружніше колосяться ниви.

Ось тут, біля степової кринички, де навесні впав разок жайворонкової пісні, зацвів-задимів ніжними рожевими квітами бузків огонь.

А побіля старого дуба, що височіє на сільській околиці, синіми пелюстками сміються й сміються фіалки.

Уздовж дороги, що стелиться поміж озимини, теж упали разки жайворонкових пісень, проросли трепетними сокирками — скільки їх сяє, скільки мерехтить!

Якби не водилось жайворонків, то, мабуть, земля ніколи б не була така прекрасна!

А восени жайворонки зі своїми чудотворними піснями відлітають до вирію. Сиротіють без них степи й небеса, сиротіють людські душі.

Зима, білі сніги, метуть хурделиці, січе пороша, від морозу лунко тріскається лід на річці. Де забарилась весна, чому не квапиться в рідні краї?

Та ось повернулась із вирію весна, а з нею повернулись додому й жайворонки. Прилетіли не самі, а разом із своїми піснями. Бо пісні жайворонкові на чужині скучали за нашими степами, за привіллям. Ось вони злетіли в піднебесся і зазвучали — одна, друга, третя! Безліч пісень зазвучало над рідною землею, і їхні звуки, напоєні сонцем, пронизані радістю, посіялись додолу, впали на родючий ґрунт. І з того посіву зійшло, зазеленіло, забуяло, завітло — від обрію до обрію!

Ось тут жайворонки посіяли рясну пшеницю, тут із їхніх пісень проросло жито, а ген із чарівних пташиних звуків зазеленіла лугова м'ята, запахло чебрецем, засивіло полином. Сіються над землею жайворонкові пісні, віщуючи врожай і достаток.

Така, здається, непримітна сіра пташка, а здатна оновити світ своїми піснями!

Співай, щасливий жайворонку, над степами у піднебессі!

САЙЙОРА

Котилася торба з високого горба,
а в тій торбі
хліб, паляниця, —
хто буде жмуриться?

Того ранку ти сидів у шелюзі над річкою. Вода сивіла молодесеньким дзеркалом, а на його поверхню наче хтось подихав: то хмари з високого неба видивлялись у дзеркалі на свою вроду. Враз поплавець сіпнувся — і вже за хвилю ти,

десятирічний, знімав із гачка своєї вудочки чималенького підлящика.

— Ось так, — усміхаючись, мовив, коли зловлена риба впала на зелену траву й забилась, виблискуючи срібними боками.

Поки дістав із сірникової коробки свіжого черв'яка, поки пачепив на гачок і закинув вудку, поки обернувся — й очам не повірив: із шелюги вийшло лисеня й тепер підкрадалось до риби. Ти спершу хотів закричати погрозливо, хотів на ноги скопити, щоб наполохати хитрого злодюжку, та стримало щось. Напівобернувшись, стежив, як лисеня, витягнувши продовгасту мордочку, скрадливо переставляє лапками, як видовжило шию, а спину ледь-ледь опустило до землі.

Яке воно було, це лисенятко? Оченята поблискували круглими тривожними горішками, а тьмаво-каштановий писк його теж наче посвічувався, приножуючись до повітря. Лисеня вмиль сподобалось тобі, й тепер хотів побачити тільки одне: як підкрадеться до риби, як ухопить її в зуби, як тікатиме.

Голодний маленький пройдисвіт із випуклими оченятами й прищупленими вухами вже був зовсім близько від підлящика, та вмиль під ліктем у тебе тріснула галузина, й лисенятко раптово з чотирьох лап скочило назад.

— Та не бійся, — якомога ласкавіше обізвався ти, бо стало жаль, що лисеня злякалось.

А воно, витягнувши розумну мордочку, дивилось насто-рожено й очікувально.

— Пригощайся уловом, я ще спіймаю, бо маю легку руку. Навіть батько каже, що я везучий. Звідки ж це ти добилось до річки? Чи не з Білої Балки? Там, кажуть, лисячих нір наточено цієї весни!..

Лисеня уважно прислухалось до твоєї мови і, здається, розуміло, бо в очах мерехтіло тямковите світло. Ти спробував звестись і ступити до риби, у цю хвилину лисеня відбігло ближче до шелюги. Зупинилось під кущами і стежило. «А може, — подумалось, — воно не саме, може, прийшло сюди зі своєю матір'ю — лисицею? А якщо їх ціла згряя сховалась у шелюзі?»

Узяв підлящика в руку і легким рухом кинув лисеняті. Воно спершу сахнулось, уже, здається, і в куцах зникло б ось-ось, та, либонь, зрозуміло, що йому дано гостинця. Зрозуміло та й, обернувшись, позирало на тебе. Потім метнулось до риби, що лежала неподалік, схопило зубами і прворно побігло в шелюгу.

Зацікавлений, ти подався слідом — куди воно дремене?

За кущами слався моріжок, порослий високою травою, і зараз лисеня мовби пливло по її хвилях, тільки виставивши хвоста над поверхнею та гостру мордочку. А в зубах поблискувала срібна рибина.

Таки до Білої Балки побігло; значить, і справді там у них наточено нір цієї весни... Лисеня ще раз майнуло — і пропало в густій конюшині на схилі горба. Ти якусь часинку стояв на місці, мовби сподіваючись іще раз побачити непрошеного гостя.

Коли до річки повернувся, коли перевібив наживку й знову закинув вудку у воду, то здалося: щось шеберхнуло ззаду. Не інакше, як хитре лисеня знову повернулось! Та то тільки, виявилось, горобці надумали чубитись...

Зловив окунця, ще одного підлящика, краснопірку, та чомусь не радів із тієї риби, як раніше. А думалось тобі про хитре лисенятко, і все стояло перед очима, як воно, витягнувши мордочку, поблискуючи оченятами-горішками, крадеться до риби на траві.

— Давайте вилічатись! Вилічатись!

— У солом'яного діда!

— У вовка голодного!

— У бузька і жабу!

Завжди виходить так, що вилічає Шило. Збираються кружкама, а він випихається наперед і, хоч ніхто його не просив, починає вилічати. Меткі бузинові очиці пострілюють у хлопців і дівчат, гостренький ніс при кожному русі теж, здається, пострілює, а карлючкуватий палець стрибає по обличчях, мов прудка сорока.

— Еники-беники, — хутко проказує Шило, наче сухим горохом сипле, й тицяє пальцем спершу на себе, далі на тебе, бо ти стоїш поряд. — Їли вареники! — й показує, на Гнідапа, котрий страх як любить вилічалки, відчуваючи їхню таємничу незбагненність, та на Катрю показує, без котрої, либонь, не обходиться жодна гра, жодна забавка. — Еники-беники! — тріщить сухий горох у голосі запального Шила, й палець його владний впивається в обличчя рябого Мурашка, який зачаровано зорить на той палець, далі проворно показує на себе. — Кльоц! — скрикує Шило, показуючи на тебе, і бузинові ягоди його очей мовби випромінюють темне погрозливе світло.

Хіба ж угадаєш наперед, хто вилічиться першим?

— Вийшов хороший матрос! — голосом всевладного чарівника закінчує Шило вилічалку, і палець його впирається в рябого Мурашка.

Мурашку, за звичай, ніколи не таланить, а тут — «вийшов хороший матрос» та ще й першим! Кожна віспинка на лиці займається радістю, він уже перевертом, наче клубок вогню, покотився по траві, а тим часом Шило вилічає далі, тим часом похапливий голосок його тріщить, мов горох у підрешітку з цупкої овечої шкіри.

І вже вилічився Гнідаш, за ним Катря «вийшла хорошим матросом»...

Зостались двоє — ти і сам Шило. І вже ти не сумніваєшся, що хитрий Шило неодмінно вилічиться, бо ще ніколи так не траплялось, щоб той не вчинив по-своєму.

Зрештою, регочучи, Шило приєднується до гурту, а ти зостаєшся бузьком. Бузьком, то й бузьком! Інші, звісно, обертаються на жаб. Кожне стає навкарачки і так на чотирьох лапах скаче геть, щоб ти, бузько, не зловив. А ти задираєш одну ногу, береш її в руку й на другій нозі стрибаєш за жабами.

Найлегше зловити неповороткого Мурашка або забарну Катрю, котра кумедно вдає з себе справжню жабу, але ти намірився зловити самого Шила. Тільки вдаєш, що женешся за Катрею, а насправді хочеш влучити слухну мить, щоб упіймати вредного Шила.

І, здається, ця мить настала. Перемінивши ногу, ти стрибаєш слідом за Шилом, а той, бачачи, що ось-ось попадеться, вже не скаче, а відірвавши руки від землі, біжить навзгінці.

— Не за правилами! — кричиш ти.

Проте Шило вже одбіг убік, тепер скаче на чотирьох. Що зостається діяти тобі, натомленому і скривдженому? Тим більше, що Катря сама в руки проситься, так їй кортить побути бузьком! І ти ловиш дівчинку, й вона щасливо сміється, і вже вхопила ногу в ліву руку, праву задерла, махає, наче крилом. Уже вона бузько, ось зараз усіх жаб половить, хай стережуться!

Тобі весело скакати на чотирьох, тікаючи від Катрі, а коли вона поженеться слідом, ти не побоїшся і в воду залізти: хай спробує зловити у воді! Чи то ти скачеш, а чи земля так навстріч стрибає? І верби, і явори? І сонце теж угорі стрибає, сміючись золотим усміхом? Гарно бути прудкою жабою, гарно тікати від Катрі! Таки не здожене тебе, таки не торкне рукою-крилом, щоб тим всевладним дотиком знову обернути тебе на бузька!

Граптом біля кущика завмираєш, здивовано задерши голову. Бо на шляху стоїть якась дівчинка, що появилася тут несподівано. Дівчинка незнайома — не те що не з вашого кутка, а й, здається, не з вашого села. Ти повільно випростуєшся, і в цю мить Катря торкає тебе рукою-крилом і радісно кричить:

— Бузько! Ти бузько!

У незнайомої дівчинки смагле обличчя, рівний ніс, чорні брови. Сливові очі дивляться насторожено, хоч і без страху. Довгі заплетені коси по шиї спадають на спину. Дівчинка зодягнена в яскраве смугасте плаття, з-під якого виглядають червоні шаровари.

— Ти хто? — цікаво запитуєш у неї.

Діти, забувши про гру, збираються довкола незнайомої дівчинки.

— Саййора, — помовчавши, відказує вона.

Голос звучить м'яко й лагідно, а в сливових очах мерехтить живе тепло.

— Хто? — дивуєшся ти.

— Мене звать Саййора, — так само поважно відказує дівчинка. І вмить її смагле обличчя поймається усмішкою.

— Хочеш із нами грати в бузька і жаб? — питає Шило.

— Я не вмію.

— Швидко навчимо. Ось я буду вилічати...

— Мене вдома чекають, — заперечливо каже дівчинка.

— Ти хоч подивись, як ми граємося, — озивається Катря. Й на інше перескакує — на те, що не дає зараз спокою ні їй, ні хлопцям: — А звідки ти?

— Ми вчора приїхали з Узбекистану.

— Ага, з Узбекистану, — каже Шило так, наче стверджує почуте.

— А з ким ти приїхала? — допитується Катря.

— З батьком і з матір'ю. І прізвище мое Кравченко.

— Саййора Кравченко? — недовірливо перепитуєш ти.

— А приїхали ми в гості до баби Степаниди. Я тепер на канікулах... То я пішла, бо мене вже чекають удома.

І Саййора стала повільно віддалятися. Усі дивились їй услід, забувши про гру в бузька та жаб. Дві чорні коси здригались на спині у Саййори, голову тримала рівно, а ступала твердо, мовби все життя тільки й ходила по їхніх сільських стежках, по їхній зеленій землі. Дійшовши до обійстя баби Степаниди,

вона спинилась на коротку хвилю, усміхнулась непорушній дитячій ватазі і зникла за ворітьми.

Її несподівана поява на моріжку, й ім'я її, яке раніше не доводилось чути, й те, як старанно вимовляла слова, як дивилась уважними очима, як трималась, — усе було загадкою і таємницею. Навіть було загадкою і таємницею те, як віддалялась, як зникла за ворітьми баби Степаниди.

І все те слід розгадати.

— Були вчора гості в нашої Степаниди, — за вечерею оповідає мати. — Вже поїхали... І трапляється ж таке! Служив син в армії, познайомився з узбечкою — й поженились. Степанида ніяк не нахвалиться невісткою: слухняна, й розумна, і роботяща. — Ти уважно прислухаєшся, боїшся пропустити бодай одне слово.

— Вже поїхала до себе додому, а тут залишила дитину на літо. Метке й проворне. І чимось на Степаниду схоже, то стара тішиться...

Відтепер тобі скрізь бачиться тільки Саййора. Ось дівчинка біжить по вулиці, а слідом за нею в'ється в повітрі, струмує її довга смоляниста коса. Ось Саййора стоїть із бабою Степанидою на городі серед розквітлих маків, і її плаття схоже на велику квітку маку, що має навіть червоніші і яскравіші пелюстки, ніж справжні. Ось Саййора залізла на гілляку високого клена, вигойдується, як на гойдалці, і вигойдується немеркнуча усмішка її соковитих уст. Ось Саййора несе відро води від криниці, краплини схлюпують на бронзову засмагу її струнких, точених ніг, і сонячне проміння раз і вдруге спалахує на них миготливими зайчиками.

Тепер уже тобі не хочеться йти на вигін, не хочеться гратись ні в солом'яного діда, ні у вовка голодного, ні у жабу й бузька. Тепер тобі чомусь не так кортить до гурту дітей, серед яких верховодить вредний Шило, й ти лише краєм свідомості прислухаєшся до дзвінкого гармидеру ватаги, подекуди вирізняючи поміж голосів то задерикуваті вигуки Гнідаша, то заячі скрики Мурашка, то мало не солов'їні переспіви Катрі. Чи з обійстя, чи з грядки, чи з межі городу, чи з молодого вишняка, а тільки весь час намагаєшся дотягнутись поглядом до обійстя баби Степаниди, так і вишукуєш там своїм зором лозинисту, в'юнку постать чорнявої дівчинки. Намагаєшся побачити, як грається в затінку бузку, як скликає табун курей, годуючи їх зерном із пригорщі, як сидить на ганку й читає книжку.

І ловиш себе на тому, що незнайоме ім'я Саййора чомусь постійно звучить у твоїй свідомості. Начебто бринить у твоєму естві дзвінкий струмочок, і цей струмочок весь час вимовляє: Саййора... Саййора... Саййора... Ось ти рвеш траву для кролів, а воно тобі звучить Ось вітерець пробіг у тополиному листі, а в його шелесті причулось ім'я...

Мати цідить молоко в глечик, обв'язує білою пілочкою й наказує віднести бабі Степаниді. Мовляв, треба віддячити, бо сусідка недавно пригостила пирогами. Вечір, тіні впали від кущів і дерев, ти йдеш по вечірніх тінях до бабиного двору. Й хоч звук носити молоко по сусідах, та нині почувашся так, наче перечепишся об тінь від черешні чи бузини — і впадеш, і розіллеш глечик.

І тільки ступаєш на чуже обійстя, як біля погрібника стрічається тобі тоненька смаглява дівчинка в червоному платті. Зараз дивовижно схожа на розквітлу мальву, й навіть очі її темні, над якими здригаються тичинки вий, дивляться так, як могли б дивитись суцвіття мальв. Ти пильно дивишся в оті мерехтливі її пелюстки, а вони вмить займаються снопами гострих іскор, уста розтягуються в усмішці, і все її смагле обличчя грає усміхом.

— Саййора, — озиваєшся. Й відчуваєш, що в роті сухо і язик прилипає до піднебіння. — Ось мати передала молока трохи.

Простягуєш несподівано обважнілий глечик, а Саййора бере його хутко і вправно, зовсім не боячись впустити чи розхлюпати. І вже її міцні й моторні ноги застугонили по східцях ганку, наче цимбали заграли. І вже голосок полетів разом із нею, защебетав у хаті.

На солом'яній стрісі баби Степаниди товчеться лелека. Довгим дзьобом перебирає галуззя в гнізді, потім витягує довгу шию, приглядаючись і прислухаючись до неба й до землі. Й сухо так, різко клацає дзьобом:

«Клац-клац! Клац-клац!»

Може, сердиться, що ти опинився на чужому обійсті, а відтак потрапив і в володіння самого лелеки?

Саййора несе глечик обома руками, й на пелюстках її щік проміниться радість. Лелека на гребені хати при появі Саййори заспокоюється і знову перебирає галуззя в гнізді. Значить, має її за свою, швидко звук. У небі появляється другий лелека, плав-

но кружляє, знижуючись, і тепер ви обое позадирали голови, стежачи за птахами.

— Вони торік тут сиділи, й цього року знову прилетіли на старе гніздо. Знаєш, скільки вони мали пташенят? Троє. І всі повиростали, а восени подались до вирію. Лелеки селяться тільки на хатах, де живуть добрі люди.

— Баба Степанида — добра, — каже Саййора.

— Ага, — згоджуєшся. — У її ясенах найбільше горлиць туркоче.

— А в хліві є гніздечко ластівки. Хочеш подивитись?

Ви скрадливо переступаєте поріг хліва. Тут панує півтемрява, бо промені сонця ледь пробиваються крізь шпарки в стінах і дірки в стрісі. Глиняні стіни пообвалювались, по кутках сіріє павутиння. Під ногами шарудить зів'яле татарське зілля, якого баба Степанида нажала серпом біля ставу й сушить у хліві.

— Ось там, — шепоче Саййора й показує пальцем десь під бантину.

Приглянувшись, помічаєш під бантиною зліплене з жовтої глини та сірого болота кругле пташине гніздечко, з якого стримлять галузки й соломинки. І ледь-ледь над вінцями гніздечка показала голівка з сірою шийкою, зблиснули гострі намистинки очей — і пропали вмить, бо ластівка пригнулась.

— Там і яєчка є, так? — спитала Саййора.

— Авжеж, — якомога тихіше прошепотів.

— Висиджує ластів'ят, так? — її гаряче дихання лоскотало твою руку. — Баба каже, що скоро вже повилуплюються.

— Тоді вона годуватиме їх. Тільки й літатиме, що з хліва та в хлів.

— Ходімо звідси, щоб не сполохати.

Так само обережно ви повиходили надвір. Тепер у вас начебто появилася спільна таємниця, і ви, її знавці та охоронці, відчули просте й щире довір'я одне до одного. І, здалось, уже й лелека з хати подивився не так, як на чужого, і навіть дзьобом клацнув привітно, а не острашливо.

Відтепер ти бився над думкою, що ж подарувати Саййорі. У відповідь на сердечність, на приязнь, якою світились її очі і смагляве обличчя, ти поклав собі неодмінно ошчасливити дівчинку таким дарунком, що вразив би її уяву. Перебрав свої книжки, цяцьки — нічоґісінько, що було б гідне її уваги. Може, кишеньковий складаний ніжик із перламутровою колодочкою

в насічках? На цей ніжик зазіхали всі хлопці, та навіщо він Саййорі? Може не прийняти, поглузує.

Надумав вирізати лозиновий сюрчок і якимось півдня проваландався в лузі, намагаючись змайструвати такий, щоб мав дзвінкий посвист, щоб лунав розкотисто, сперечаючись у красі звуку з найголоснішими пташками. Саме такий сюрчок довго не вдавався; нарешті, либонь, вдався: щебетав і витьохкував так завзято, що виляски тріщали довкола, що всі пташки зачудовано вмовкали. Та знову тебе опосіли розчарування й сумніви: а навіщо цей сюрчок Саййорі, а чи не поглузує з такого подарунка, бо де це видано, щоб дівчатка бавилися сюрчками!

На миснику стояла велика глиняна миска, сяючи прозорою поливою, а крізь ту поливу сміялись намальовані по боках і на дні миски розкішні квітки. Ти став проходжуватись біля мисника туди й сюди, гупав ногами, підскакував на долівці, радіючи, що мисник здригається. Але мисник, на жаль, здригався не так, щоб із його полиці могла впасти миска, впасти на долівку — й розбитися. Саме так, розбитись, бо бажання тримати в руках її барвисті черепки раптом стало твоїм найзаповітнішим бажанням.

Навіть матеріної кари не боявся. Бо що таке матеріні гнів і кара порівняно з радістю Саййорі! Адже кращих черепочків для гри в класі важко й придумати, всі дівчата їй би заздрили, і Саййора щедро могла б вділити від своїх багатств будь-кому. А які крем'яхи вдалися б із таких черепків!

На жаль, миска була важка, стояла на полиці надійно й так-таки не впала, не розбилась на дрібні друзки. Весело поблискуючи поливою, миска начебто підсміювалася з твоєї марної тупотняви.

І нарешті здогадався!.. А здогадавшись, накопав черв'яків, узяв у кориті навареної для свиней картоплі, підсмажив макухи на сковороді. Взяв полотняну торбинку, вудочку, що лежала на погрібнику,— і мерщій до Саййорі!

Спершу через поле, далі через вибалок, потім через шелюгу — і ви вже опинились біля річки. Ось і та місцинка, де минулого разу ти ловив рибу і на гачок клюнув срібнобокий підлящик; ти кинув назад себе в траву, а як обернувся..

— Тільки треба причаїтись тишком-нишком,— повчав Саййору, що навпочіпки сиділа на піску.— Й тоді ти побачиш таке, чого ніколи ще не бачила.

Як і минулого разу, вода сивіла молодесеньким дзеркалом, і його відблиски постійно мінилися, бо вгорі пропливали хмари. Чайка летіла над річкою, кигикаючи. Й линув лелека — чи не баби Степаниди лелека наглядає за Саййорою, щоб із нею нічого не трапилось?

Поплавець умить потонув — і скоро на гачку бився краснопір. Тремтячими пальцями зняв краснопера з гачка й кинув на зелений берег, ближче до шелюгових кущів. Тепер був певен, що затія вдасться, бо рибка ж пахне смачно, її збудливий запах далеко чути.

— Ось тільки пожди трохи, — загадково шепотів, — скоро побачиш...

— Що побачу? — так само пошепки запитувала дівчинка, і в очах її мерехтів таємничий блиск.

— Е-е, не скажу, сама побачиш...

За краснопером попався окунець — і теж полетів туди, до шелюгових кущів... Клював усякий дріб'язок, а тобі кортіло підсікти велику рибу, бо пам'ятав, що тоді саме на підлящику пощастило. Саййора спершу дивилась на воду, на чайок, а потім узяла лозинувий прутик і стала малювати на піску. Намалювала фортечну вежу, бійниці, витязів у шоломах, гостроконусні юрти, а згори — літак із зірками на крилах...

І раптом ти відчув, як її рука чіпко вп'ялась у твоє плече, і зовсім близько побачив перелякані сливові очі, що мало не пирскали іскрами.

— Подивися! — шепотіла Саййора, зіщуливши плечі.

Ти спершу глянув на річку, далі вздовж берега, а вже тоді кинув погляд на шелюгові кущі. Там, де сріблилась риба в траві, стояло знайоме лисенятко. Передню лапку задерло, наче вагалось ступити вперед, а мордочка ж була така хитра, така довірлива! Обое вушок стриміли, ловлячи найменшу небезпеку. Над лисенятком видзвонювала бджола, а воно хоч би що — розумними оченятами дивилось і наче усміхалось.

Бо й справді, золотаве сяйво мерехтіло на їхній блискучій, опуклій поверхні.

— Не бійся, — мовив ти якомога тихіше, щоб не сполохати руденького, веселоогого пройдисвіта. — Він прийшов до нас у гості. Це молоденький лис.

— Лис прийшов у гості?

— Авжеж. Це мій знайомий лис. Бачиш, скільки я риби наловив? Це для лиса, він дуже любить рибу.

Саййора вже відпустила твоє плече, отямлюючись, і її недавній перестрах змінився цікавістю.

— І часто ти ловиш для нього рибу?

— Вдруге, — знайшов силу сказати правду. В цю хвилю ти був дуже вдячний відважному звіряті, що знову навідалось. — Думаєш, чого ми сюди прийшли? Щоб ти, Саййора, теж познайомилася з лисом.

— А він не боїться йти до рук?

— Авжеж, боїться. Адже він дикий, любить волю.

— Який він славний! — захоплено вигукнула. — Так і хочеться погладити долонею.

— Не можна привчати до людської ласки, бо тоді звір стає ручним і може загинути серед хижаків.

— Чому ж лис остерігається брати рибу?

— Постривай, зараз візьме.

І ви попричаювались, тамуючи дихання. Лисеня опустило морду, легесенько ступило лапками по траві — і за якусь мить краснопір уже був у його зубах.

— Візьми ще, — майже пошепки сказав ти.

Лисеня майнуло в кущі, вискочило за пучками осоки — й тепер добре було видно, як воно біжить зі срібною рибкою, що поблискує на сонці.

— До Білої Балки побігло, там у нього нора... Давай видаємо.

Ви з Саййорою посхоплювалися з піску й через кущі гайнули слідом за лисеням. Його руда спинка майоріла ген-ген попереду, то пропадаючи серед лугової трави, то знову показуючись. Чи помітило лисеня, що за ним стежать, чи не помітило, а тільки не злякалось, кваплячись до свого житла. Скоро від берега звернуло в конюшину, в якій теж то потопало, то виринали, і ви з Саййорою все більше впевнювались, що не боїться, бо хіба ж можна боятися своїх друзів, які не зичать лиха, а тільки добра. Якась ворона хотіла з вишини кинутись на мале звірятко, вже й шугнула донизу, примусивши ваші серця завмерти перелякано, та не зачепила, біля самої землі зринула догори.

Й тут, на горбочку, порослому падалішнім житом і конюшиною, лисенятко зникло, наче крізь землю провалилось. І коли ви ще трохи пройшли по його слідах, то зрозуміли, що воно не так крізь землю провалилось, як чкурнуло в нірку.

Біля її темного в'їстя було походжено й витоптано траву, а також біліли кості якихось птахів чи то дрібних звірів.

— Ось куди воно сховалося, — сказала Саййора.

Обстеживши горбочок, ви помітили, що з лисячої нори в ще два виходи, причому в різних місцях. Біля кожного виходу теж було поцятковано слідами й теж валялись обгризені кості, шерсть, пір'я.

— Тут живе, либонь, цілий лисячий виводок..

Позаглядавши в звірячі лази, поприслухавшись, ви повсідалились неподалік від того входу до нори, де мало зникнути лисеня з рибою в зубах. І недовго довелось чекати, як раптом ген-ген, у похмурому отворі нори, щось наче блимнуло, ворухнулось — і вже без жодного звуку, без найтоншого шереху виткнулась гостра мордочка із тьмавою плямкою на писку, й двоє оченят-бусинок засвітились не ясними вогниками, а темними, примерхлими. В їхньому погляді не бачилось ні люті, ні сліпої жорстокості, які могли б бути у дорослого здорового звіра, а тільки допитливість. Так, це була не стара лисиця, якої ви могли б і злякатись, це з темного в'їстя нори визирало ваше знайоме лисенятко. Наче вірячи й не вірячи, що бачить вас перед собою. Наче радіючи вашій появі — і водночас ніяк не виказуючи своєї радості.

— А де ж ота рибка? Бач, уже немає в зубах, — сказала Саййора.

— Тут цілий виводок: мабуть, залишив своїм братам і сестрам.

— Кому? — усміхнулася Саййора. — Братам і сестрам?

— Ну, малим лисеняткам, — буркнув.

Сонце пригрівало землю, й лисеня якимось майже невловним рухом посунулось уперед, виставляючи розумну мордочку на тепло. Й тепер зовсім близько можна роздивитись майже кожну руду шерстинку, й вогкий ніс, біля якого зрідка здригались темні вусики, й гострі вуха, й виставлені вперед лапки — пухнасті, м'які. Очі посвітлішали, розніжились, проте незмигливо двома цівками й далі цілились на вас. І чим довше ви перебували в такій мирній близькості від лисеняти, тим дужче здавалось, що поріднилися з ним, що не лякатиметься.

— Так і хочеться погладити рукою, — сказала Саййора. — Правда ж, схоже на цуценятко?

І не встигла вона податись тілом уперед, не встигла простягнути руку, як лисеня вже зникло. Ось щойно грілось на сонці,

здавалось приятним-дружнім, а тут уже злякалось, уже пірнуло в чорну темряву землі, й не почулось найтихішого шереху.

Шкодуючи, що сполохали пухнастого рудька, ви понахилились головами до нори, прислухаючись. І раптом долинув до слуху слабенький писк, наче то миші попискували в солоні, й ви здогадались: там ще є лисенята, вони чи бігають, чи бавляться. Мабуть, ждуть свою матір-лисицю, яка подалась на полювання, і, щоб не нудьгувати, затіяли гру. А оте лисеня, що приходило до річки по рибу, найхоробріше серед них і найметикованіше. Бач, уже саме навчилося здобувати собі харч! Марно ще посидівши біля нори й так-таки більше не дочекавшись жодного цікавого лисячого писку, ви з Саййорою побігли геть.

— Коло, коло! Малюємо коло!

Хто черепком, хто дрючком, хто цвяхом — усі малюють велике коло на вигоні. Як завжди, гуртом править Шило: довгий чуб, схожий на ячмінні колоски, розкуйовдився, вицвілі брови стирчать конопляною кострицею, а очі незмінно мерехтять жаром. Від того жару, либонь, може спалахнути зелена трава.

— Ура! Граємо в голодного вовка!

Шило лягає в колі, накривається старим рядном, із-під якого стирчать його босі порепані ноги. Вигнувши спину, він у такій позі й справді починає чимось скидатись на вовка, що причаївся в засідці. А в намальованому колі побіля Ши́ла, себто голодного вовка, ходять діти з вашого кутка, себто вівці пасуться на моріжку. Серед них — і Мурашко грає ряботинням подзьобаного віспою обличчя, і Гнідаш має пачісками лляного волосся, і чорноока Катря, і Саййора, і ти. Пасучись, як вівця, ти намагаєшся триматись ближче до Саййори. Потім ви всі беретеся за руки, танцюєте довкола сплячого вовка і співаєте дружно:

— А кожух холодний! А кожух холодний!

Вовк, згорбившись під рядном, лежить і лежить, не зворухнеться, наче й не чує знущального співу овець. Може, й справді спить? Може, й не помишляє про овець? А вони, введені в оману вовчою байдужістю, танцюють і співають:

— А кожух холодний! А кожух холодний!

І тоді вовк, влучивши найнесподіванішу мить, зриває з себе рядно, схоплюється з землі, кричить страшним голосом:

— А вовк — голодний!

Очі в нього горять люттю, і в цю хвилину справді може здатись, що на моріжку — зовсім не Шило, а вовк із лісу. Біжить за вівцями, які кинулися врозтіч за межі намальованого кола. Та не всім щастить порятуватись — і ось уже першу ягничку, першу жертву тягне голодний вовк до свого лежбиська. Накриває того рядном, знову вдає сонного, а в цей час вівці заспокоюються, пасуться на моріжку, далі беруться за руки, танцюють і співають:

— А кожух холодний! А кожух холодний!

— А вовк голодний! — кричить Шило й женеться за неповороткою вівцею.

Вже він зловив і Саййору, яка тікала найпрудкіше, і Катрю, якій, видно, закортіло теж побувати вовком, і Гнідаша, і Мурашка зловив, усіх позатягував до нори. Зостався тільки ти, ніяк не даєшся Шилові до рук, а тому-то маєш пільгу: в наступній грі, коли попадешся вовкові вперше, він має тебе відпустити. І в наступній грі в ролі вовка вже виступає перша жертва.

Перша жертва — Саййора. Тобі шкода її, бо дівчинка ще не знається на цій грі в голодного вовка: всі тікають раз і вдруге, ніхто не попадається. Йї тоді ти, вдавано накульгуючи, добровільно стаєш її легкою здобиччю.

— Не за правилами! — кричить Шило. — Сам попався. Йди з нашого гурту!

Скривджений, ображений, хочеш заперечити, але слова застряють у горлі, й ти повертаєшся, йдеш геть. І чуєш за спиною чийось похапливу ходу.

— І я з тобою, стривай!

Це — Саййора. Дівчинка в цю мить така мила тобі, що губи сіпаються від розчуленості. Бо тепер, коли вона з тобою, гра в голодного вовка розладнується, діти розходяться хто куди, й Шило застається сам на вигоні. Рядно в його руках вигойдується од вітру, мов крило, що силкується підхопити Шила... Як ти вдячний Саййорі!

...Після невдалої гри в голодного вовка ви з Саййорою надумете знову податись до лисячої нори. Бо, либонь, найбільшою зараз втіхою для вас може бути зустріч зі знайомим лисеням, про яке ніхто в цілому світі нічогосінько не знає й ніколи не почує. Ви йдете по вулиці, й зрідка твое плече торкається плеча Саййори. Дівчинка розказує про плантації бавовнику, що росте у її рідному краю, а ти чомусь ніяк не можеш собі уявити бавовник і як його збирають.

Уже на сільській околиці, між кущами калини, Саййора зненацька обертається.

— Здалось, наче хтось скрадається за нами слідом.

Ніде нікогісінько, тільки листя шелестить од вітру, й ви по стежині вибираєтесь у поле. Спершу йдете між густої пшениці, над якою гримлять жайворонки, далі опиняєтесь у пахучому морі конюшини. Високо над головами пролітає ширококрилий лелека...

— О, начебто хтось знову привидівся, — обертається вона. — За кущиком долину...

Хвилю ждете, другу — нікогісінько. Тільки ген по пшениці біжать сиві гребені, та конюшина схлюпує, сплескує. Мало що може привидітись у полі, та чи треба вже так боятись, як боїтсья Саййора!

Скрадливо наближаєтесь до горбочка, де вивідали лисячу нору, і, вже ставши неподалік, раггтом помічаєте дивну картину.

Картина така несподівана, що змушує вас присісти в конюшині й обачно втягнути голову в плечі.

І вже згодом ви осмілюєтесь цікаво визирнути з-поміж високих стебел...

Поблизу нори гралися лисенята, їх було четверо. Схожі на випещених, добре доглянутих цуциків, вони й грались так, як цуцики, тільки їхні рухи здавались м'якшими, обережнішими. Вони ганялись одне за одним, пацались лапками, падали на землю, перевертались на спинки, схоплювались. Зчіплюючись між собою, лисенята не виявляли ворожнечі. І коли кусались, то більше вдавали, що кусаються, а насправді тільки широко розтуляли пащі, показуючи білі зуби. Й задоволено звискували. А то сідали на задні лапки, метляли хвостиками, стежачи одне за одним, і, либонь, усміхались — веселими очима й ще не страшними своїми оциреними мордочками.

Десь серед них мало бути й ваше знайоме лисенятко, — тільки спробуй розпізнай, коли всі однаковісінькі!

Хай би плямка біля вуха чи вихорець на спині, — так ні ж, усі четверо — мов краплини живого срібла, що перекочуються на сірій землі, на траві, на конюшині.

— Та ось де ви! — пролунало грізне над вашими головами. — Я таки назирці вистежив, куди ви повіялись, не сховаєтесь від мене.

Лишенько, та це ж бо Шило! Ось хто скрадався слідом за вами, ось хто покрадьки нюшкував, нишпорив. Значить, Саййорі не привиділось...

І в цей час зовсім близько, з густої конюшини, почувся короткий рик. Заскочені зненацька тим погрозлигим риком, лисенята миттю кинулись до нори. І, не заважаючи одне одному, проворно шаснули в її рятівне війстя. Ви, налякані і вражені, позводились на ноги, роззираючись по полю. І тієї ж миті побачили, як із-за смужки падалишнього вівса вискочив великий лис, скося поглядаючи у ваш бік, і спокійно побіг до нори.

Ледь затримався біля дальшого входу, потім нахилив морду — і вже зник у потайному підземеллі.

— Це ти розігнав лисенят! — розгнівалася Саййора на Шила, що так неждано-негадано навинувся. — Вони так славно грались! Хто тебе просив?

— І зовсім не я розігнав, а старий лис. Поки я стояв, то вони ще грались, а як лис рикнув сердито — ось вони й поховались у нору.

— А чого лис рикнув? Бо лякав тобою своїх лисенят!

— А вами не лякав? — чомусь образився Шило. — Ви такі славні?

— Поки ми сиділи мовчки в конюшині, то й лис мовчки сидів.

— Бо не було тоді лиса, — здогадався Шило. — Він щойно надбіг... Давайте повсідаємось біля нори й почекаємо, вони ще повилазять гратись.

Хоч і скільки ви очікували, стежачи за трьома лазами, та жодне з лисенят так більше й не появилось на поверхні. Вони, либонь, чули присутність людини, а найперше, звичайно, Шила. Якби не Шило, то лисенята б іще висипали гратись на літньому сонечку. Ну, якщо не всі, то бодай ваш знайомий хитрунець, котрий любить ласувати рибою: адже він не з боязких.

Час минав. Співали жайворонки. В небі знову пролетів лелека, мабуть, від баби Степаниди. Птах махав крилами так, наче кликав Саййору йти додому.

Лисенята більше не появлялись, і радісне свято було зіпсовано. В Саййори чи гордість озвалася, чи увірвався терпець, і вона хутенько звелася. У її темних зажурених очах світилася досада. Не сказавши й слова, подалася геть. Гнів за ображену Саййору колихнувся в твоїй душі, і ти ладен був зараз кинутись на Шила, щоб зчепитись у бійці й відомстити за її образу.

— А де вони з нори подінуться? — зловивши твій сердитий погляд, скоромовкою став бурмотіти Шило.— Сидять собі в норі та ждуть, поки їх повикурюють димом і вогнем.

В солом'яного діда! Граємо в солом'яного діда!

І ось ти — солом'яний дід — стаєш посеред дитячого кола. Вони всі крутяться в один бік, а ти, не зрушуючи з місця, крутишся прямо в протилежний. І поки аж закінчиться гра, ніхто не має права зупинитись, кожне повинне крутитись у своєму напрямку. Дитяче коло — Саййора, Катря, Гнідаш, Мурашко і Шило — співають:

Солом'яний дід, дід,
простояв сто літ, літ.
Як не скажеш, чия річ,
то підеш у піч.

Ти повільно крутишся, й довкола тебе рухаються не тільки усмішки дітей, їхні лукаві погляди, рум'яні обличчя, а й вигін, а й тополі вздовж дороги й сама дорога, білі хати й садки, і жіночі та чоловічі постаті, телята на близькому пастівнику, хмари, птахи під хмарами. І в цей час, поки ти й твої товариші крутитеся у протилежних напрямках, хтось із них непомітно намагається покласти в окреслене побіля тебе коло якусь річ. І ти повинен не приспати свою кмітливість, повинен запам'ятати, щоб потім угадати.

Зрештою, всі зупиняються. Ти підбираєш із землі моторно покладені речі, випростуєшся і відчуваєш, як усе — усмішки, очі, обличчя, хати, дерева, птиці — й далі кружляють у твоєму зорі, бо так запаморочилась голова.

— Хустинка твоя, — повертаєш Катрі гаптовану хустинку.— Свисток твій... А ніжик твій... Дзеркальце твоє... Пряжка твоя...

Зостається тільки червона стрічка Саййори. Але ти чомусь вдаєш, що ніяк не годен вгадати, і Саййора, соромлячися, сама зізнається:

— Моя! Моя!

— Не за правилами! Ти знову солом'яний дід! — сипле словами, як горохом, сердитий Шило, й куці бровенята тремтять від гніву.— Не вгадав!

І знову діти кружкома пливуть в одному напрямку, а ти в протилежному, й крутяться довкола тебе усмішки, погляди, явори, хати, хмари, птахи. Й знову непомітно тобі до ніг кидають усякі речі, співають у танці про солом'яного діда. Спиняєшся,

а в очах твоїх пливе ота вервечка з усмішок, і хати пливуть, і дерева, бо так запаморочилось у голові.

— Значок твій... цукерка твоя... гребінець твій...

Зостається, нарешті, голубий олівець Саййори, цим олівцем вона вже змалювала собі на пам'ять чи не все у вашому селі. Але ти чомусь вдаєш, ніби не відаєш, чия це річ, а Саййора соромиться й каже:

— Мій! Мій!

— Не за правилами! — тріщить горох у роті в Шило. — Можеш іти, без тебе гратимемося! А ти, Саййоро, не йди, зоставайся з нами...

— Але ж то я порушувала правила! — сміється Саййора.

Шило навіть хапає дівчинку за лікоть, щоб не йшла, він просить, не пускає, та Саййора висмикує руку, — й ти в цю мить почувашся переможцем. Тим більше, що Шило зостається сам, бо інші діти теж не хочуть гратись у солом'яного діда, розходяться по домівках. Самотній Шило стоїть на вигоні, над кострицею його волосся пролетіла ластівка, мовби хотіла звити кубельце в ячмінних патлах.

— Ви знову йдете до лисенят! — здогадується. І біжить навздогін за вами. — А знаєте, які вони шкідливі? Скільки курей крадуть? А зайців нищать? І куликів, і галок! Мій батько казав, що можуть і молоденьку кізку подужати. Ось візьму собаку, пуцу в нору — він усіх ваших лисиць погризе!

— Де ти такого собаку знайдеш?

— А мій Громобій!

Громобій — чорний кудлатий собацюра, в якого довгий хвіст схожий на чималу дубову колоду. Громобій гавкає глухо, мов із бодні. Здається, то грім у небі погуркує: ось тому, либонь, його й назвали Громобоем. Він бігає в дворі на важкому ланцюзі, кільце якого з погрозливим дзвоном котиться на натягнутому дроті.

Так, Громобій не тільки лиса не злякається, а й вовка не побоїться...

— Або пастку поставлю! — погрожує Шило. — Візьму пищика, сяду біля нори й гратиму. І старі лиси, й молоді лисенята подумують, що то миші. А вони мишей ду-у-же люблять! Ось і побіжать у пастку.

Шило, самотній, все погрожує, а ви віддаляєтеся з переможним виглядом.

...І ось на зеленому лузі, поцяткованому білими ромашками, біля самісінької синьої річки граються лисенята.

Руденькі, з лискучою шерстю, з гострими вушками, з хитрими мордочками, вони бігають одне за одним веселою вервечкою, кидаються наввипередки, а то падають на землю догори лапками, перевертаються, знову схоплюються. А то раптом одне лисенятко (тобі здається, саме те, найхоробріше, яке колись надумало поласувати зловленою рибою) починає бігати за трьома іншими, й вони моторно тікають, не даються. І ввижається, що звірята граються в піжмурки, і навіть пісенька звідкись причувається: «Котилася торба з високого горба, а в тій торбі хліб, паляниця, — хто буде жмуриться?» Невідомо, хто співає пісеньку, а таки причувається!

І ось чи на мелодію тієї пісеньки, під яку жмуряться лисенята, чи то зачаровані їхньою грою, з річки починають вискакувати срібнопері рибки. Вони злітають над водою, над синіми хвилями, їх усе більше й більше, в повітрі мерехтить срібна злива, яку вони творять своїм захопленим польотом. Кожній кортить послухати пісеньку, поглянути на щасливу гру звірят. І вони, заохочені увагою таких несподіваних глядачів, граються й граються, і їхні розумні очі світяться мирною радістю.

І ось під горіховим кущем появляється старий лис, всідається на задні лапи й по-батьківському задоволено споглядає гру молодих лисенят. І навіть не думає рикати погрозливо, щоб загнати до нори, попереджаючи про небезпеку. Адже небезпеки немає, а є тільки захоплення: і численних рибок, які випурхують і випурхують із синьої річки, і ластівок, що вільно ширяють у теплом літньому повітрі, і навіть білооких ромашок, що всміхаються щиро.

«Котилася торба з високого горба, а в тій торбі хліб, паляниця...» Звучить і звучить пісенька, й лисенята добре тямляться на жмурках, бо їм — так само, як і вам, дітям, — теж кортить виграти і хліб, і паляницю. І так вони славно жмуряться, так гарно граються, що тобі дуже хочеться пристати до їхнього гурту, хочеться теж разом із ними бігати й ховатись.

А срібнопері рибки не стомлюються вистрибувати з води, не стомлюються захоплено дивуватись грою лисенят, і жайворонки вгорі не перестають втішатись, і круглоокі ромашки. А старий лис поважно сидить під горіхом, пильно наглядає за своїм дружним виводком, і в його очах світяться мудрість і мир.

І раптом лунає погрозливий рик старого лиса. І від мото-рошної сили, якою наділено голос його, все довкола мінється вмить. Водночас усі рибки звикають у річці, й тепер ні одна не злітає над синьою водою, наче й не злітала; жайворонки пропадають, наче їхню співочу зграю геть виметено велетенською мітлою; лисенята прожогом летять до нори, пропадають у її похмурому вийсті, і слідом за ними ховається й старий лис; і круглоокі ромашки зіщулюються, поникають, їхні погляди наливаються смутком і журбою.

Ти прокидаєшся й ще якийсь час не можеш позбутись відчуття справжності всього, що бачив. Здається, міг простягнути руку й торкнутись рудого лисеняти. А в руках і досі звучить пісенька, під яку вони жмурились і грались. А в очах мерехтить срібна, летюча злива цікавих рибок над річкою... Навіщо ж старий лис наполохав малих звірят, що саме загрозувало їм?.. Ти лежав із розплющеними повіками, дивлячись у темне нічне вікно, подзьобане зорями, і тобі здавалось, що все довкола пронизане отією неясною загрозою, яку першим уловив досвідчений лис.

Саййора принесла показати свої малюнки. Вона малює фарбами, олівцями, пером. На білих аркушах зобразила те, що влітку побачила у селі.

— Заберу з собою в Узбекистан, — сміється, і на її зубах мерехтять сонячні зайчики.

— Забереш пам'ять, Саййоро, а все так і зостанеться назавжди.

Що ж вона хоче взяти з собою? На городі розквітли соняшники, й кожен із них схожий на велике золоте диво. На гребені хати завмер на одній позі дзьобатий лелека, а з гнізда стримлять, як пучок променів, дзьобики малих лелеченят. Біля криниці стоїть баба Степанида з відром води, а біля її ніг треться кішка. Білий кінь пасеться в полі, а поряд пасеться біле лошатко.

— А ти бачив,— питає Саййора,— щоб зозуля сіла на тракторі й кувала?

— Не бачив... На вербі, на яворі, на вільсі бачив, а на тракторі — ні.

— От я хочу намалювати, як зозуля сидить на тракторі — й кує...

Й тут на подвір'ї появилась Катря, а за нею вбігли Мурашко з Гнідашем. Вони щось гуртом стали кричати, але годі було

втямити. В кожного стривожене обличчя, на якому будяковим цвітом полум'яніли очі. І в кожного млинком ходили руки, наче від грозового вітру.

— Шило... погрожував... збирався...

— В полі... де лисяча нора... лисенята...

— Взяв сірники... соломою... повипалювати...

Й ви нарешті зрозуміли: Шило подався в поле до нори, щоб повикурювати лисенят. Ти схопився на ноги, а Саййора ще сиділа розгублено, та вмить і вона випросталась, облипивши свої малюнки під хатою. І скоро вже ви всі бігли. Бігли так, як міг би по селу бігти гарячий вогонь — великим клубком, хутко, настрахано. Лелека баби Степаниди зірвався з гнізда, летів над вами в небесах, а потім, випереджаючи, кинувся вперед, бо, либонь, так квапився. Викотившись із сільської вулиці, ви бурхливим потоком увілялись на стежку, яка біліє поміж пшениці. Колоски б'ють у груди й по ногах, намагаючись перепинити. І чомусь не чутно жайворонків, начебто їхні голоси повигорали на гарячому сонці.

Ось і море конюшини, а ген попереду, там, де горбочок із лисячою норою, і синій дим послувався... Невже встиг викурити?

Мабуть, ви спізнались...

Шило стояв біля нори і махав до вас руками:

— Хутчій! Хутчій! Скоро вони вже тікатимуть, то ми їх половимо! А старого лиса по голові дрючком...

Ви сподівались, що Шило візьме з собою Громобоя, проте страшного кудлатого собаки поряд із ним не було. Мабуть, батько не дозволив такого вовкодава спускати з ланцюга.

— Тепер постаємо біля всіх лазів, і як вибігатимуть лисенята, будемо хапати — і в мішок.

І Шило показав чималого мішка, наготовленого на лисенят.

Біля одного лазу вже горіла солома, біля другого тільки накладено сухого бур'яну й паліччя, а третій лаз Шило засипав землею.

Насамперед ви взялись розкидати й затоптувати ногами вогнище.

Особливо старалась Саййора: солома диміла під нею, а дівчинка завзято тупцяла, лице її стало сердите, перекривлене від гніву.

— То ви гасити! — кричав Шило. — То ви лисів рятувати! Хай вони курей і курчат крадуть!.. Хай у колгоспі грабують!..

І він гайнув підпалювати бур'ян біля другого лазу. Гарячував, і сірники не займались, та, нарешті, в його долонях затанцював жадібний вогник і скоро перекинувся на паливо. Саййора, помітивши те вперте й сліпе віроломство, кинулась до Шила й прямісінько перед кирпатим його носом стала затоптувати ще кволе полум'я. А затоптавши, зненацька захопилась відштовхувати Шила геть — і від назбираного палива, й від лисячої нори.

Саййора в цю мить була така відважна й непримиренна, що Шило злякався її і все відступав задки, кліпаючи знетямленими очима.

Либонь, так і не міг збагнути, чому всі поприбігали в поле, чому гасять розкладений ним вогонь, чому відганяють від нори.

Лелека баби Степаниди зовсім низько пролетів над конюшиною, погрозово махаючи могутніми крилами над головою в Шила, і той, нарешті, наче наляканий птахом, похнюплено подався до села.

Повідкопувавши та звільнивши лазу, ви zostались у полі. По домівках іти не хотілось. І не тому, що сподівались побачити порятованих лисенят (а раптом заманеться котромусь вигулькнути на свіже повітря), як стримувало побоювання: а що, як Шило сховався десь і тільки вичікує, щоб повернутися сюди й таки повикурювати звірят?

Саййора і Катря посплітали вінки й понадівали на голови. У польових вінках були схожі на рідних сестер.

Хоч і скільки ви ждали, та лисенята так і не появились. Вони, мабуть, не втратили відчуття небезпеки, вловлювали вашу присутність, а звідки ж їм знати, що ви їхні друзі, а не вороги!

А може, вони непомітно повтікали з нори й тепер уже ніколи не повернуться назад? І саме в цю мить десь біжать у літніх полях, шукаючи собі надійного захисту й притулку..

Невдовзі Саййора їде.

В день від'їзду вона знову показує тобі свої малюнки — і старі, й нові.

Що ж саме бере на пам'ять із вашого села? Ти мимоволі хочеш натрапити на зозулю, що сидить на тракторі й співає, та поки що такого малюнка нема. Зате довго розглядаєш малюнки, на яких гурт дітей грається то в жабу і бузька, то в

голодного вовка, то в солом'яного діда. Ось ці хлопці схожі на Мурашка й Гнідаша, оця дівчинка — на Катрю... Ось — ти... стрибаєш на одній нозі, а другу притримуєш рукою. А де ж бо Шило? Його на малюнках Саййори чомусь нема, наче і не грався з вами.

Один малюнок тримаєш у руках найдовше. Впізнаєш поле, поросле розквітлою конюшиною, і горбочок із лисячою норою. Це — на задньому плані, а на передньому — граються лисенята. Вони дуже схожі на тих, яких ви колись бачили з Саййорою. Такі самі веселі, поривчасті. У яку ж гру вони граються? Мабуть, у якусь свою, що дуже схожа на вашу. Авжеж, схожа, й тобі навіть починає снуватись у свідомості мотив пісеньки-вилічалки: «Котилася торба з високого горба, а в тій торбі хліб, паляниця, — хто буде жмуриться?»

Отже, Саййора хоче взяти на пам'ять польових лисенят. Такими, якими підгледіли їх погідного літнього дня.

І, наче вгадуючи твої думки, озивається:

— Мабуть, їх уже немає там, правда? Баба Степанида каже, що вони могли повтікати в безпечнішу схованку.

— Та якби вони були зовсім маленькі, то вона б їх перенесла...

— В зубах?

— У зубах. А ці вже повиростали...

— То могли й самі повтікати.

— Авжеж, могли повтікати самі.

На малюнку Саййори вони зостануться такими, якими були в свою найщасливішу пору і якими більше ніколи не будуть.

Провести Саййору в дорогу приходять Катря й Гнідаш із Мурашком.

І кожне принесло по прощальному гостинцеві: хлопці дали їй випалені з глини свищика-півника й свищика-курочку, а Катря — вербову сопілку.

А твій подарунок — оті лисенята, які, мабуть, уже zostались тільки на радісному малюнку Саййори.

Проводжаєте її гуртом до автобуса.

Ледека баби Степаниди зривається з хати й кружляє високо в небі. Коло за колом не стомлюються малювати його крила.

На автобусній зупинці віддалік стоїть Шило. Він вбрався у нову сорочку, вимитий і розчісаний чуб світлими пасемками спалахує на вітерці. Шило обидві руки тримає за спиною, наче ховає щось.

Коли нарешті автобус із Саййорою рушає, давке яблуко досади підступає тобі до горла, й ти гукаєш хрипко:

— Прощай, Саййоро!

— Приїжджай! — кричать Катря, Мурашко і Гнідаш.

А Шило, який так і не зважився підійти ближче, ступав вслід за автобусом, вихоплює в прощальному пориві з-за спини руки, — і пишний букет півоній пломенить свіжими барвами.

Букет півоній, які так і не дісталися Саййорі.

І ще довго вона тобі згадується, пам'ятається. І ваша перша несподівана зустріч, коли діти грались на вигоні у жабу і в бузька; ти саме був жабкою, коли раптом побачив її — смагле обличчя, рівний ніс, чорні брови, зодягнена в смугасте плаття, з-під якого виглядають червоні шаровари... І як носив у глечичку молоко, а Саййора надумала показати тобі гніздечко ластівки в хліві, — вже, мабуть, там вивелись ластів'ята і навчилися літати... І як ти захотів подарувати їй те, до чого ніхто б не додумався, — й одного разу подався з Саййорою до річки, ловив рибу, кидав у траву, й таки прийшло на ту здобич-приманку хитре лисеня... І як ви згодом ходили до нори милуватись грою та забавками маленьких звірят, чії ігри достоту скидалися на ваші, були такі ж запальні й веселі... І як отого пам'ятного дня ви гуртом бігли в поле, щоб порятувати лисенят від несподіваної напасті, і як Саййора топтала ногами підпалену солому...

Згадуються тобі річка, поле, літо, Саййора, її малюнки, й ти чомусь не можеш повірити, що оті четверо дружних лисенят і їхня безтурботна гра zostалися тільки на малюнку Саййори. Що вони стали тільки пам'яттю. А тому-то одного ранку копаєш черв'яків у бляшанку, підсмажуєш на сковороді макуху, береш вудочку-поплавчанку і йдеш до річки. Згинаєшся навпочіпки на добре знайомому місці, ловиш рибу. Ось, нарешті, клює, і перший краснопір, кинутий твоєю рукою, летить у траву до шелюгових кущів. Згодом туди ж летить підлящик, в'язьок. Вони зблискують срібними боками, підстрибують, високо злітають у траві. А ти, хвилюючись, відчуваючи журливо-радісне свято в душі, вже потай сподіваєшся на ту несподівану мить, коли, обернувшись зненацька, вгледити раптом руде лисеня біля кущів, угледити, як воно, з довірливим острахом дивлячись на тебе, таки зважується взяти рибу, а потім неквапно біжить по високій траві, й риба сонячною крижинкою палає в зубах звіряти...

ЗМІСТ

ВЕСЕЛКА У КОЖНІЙ КРАПЛИНІ РОСИ. Вступне слово <i>Лесі Ворониної</i>	5
ПРОЛЕТЛИ КОНІ.....	14
ДЯДЬКО ОЛЕКСА	22
З ГОРІХА ЗЕРНЯ.....	26
НІЧНИЙ ПІВЕНЬ.....	39
ДО БАТЬКА.....	49
БЕЛЬ ПАРИЗЬЄН.....	57
ДІТИ ВІЙНИ.....	80
ОЗБРОЄНІ ДІТИ	89
ПО МЕРЗЛУ КАЛИНУ	104
«У СИНЬОМУ НЕБІ Я ВИСЮ ЛІС».....	111
ТАКЕ СТРАШНЕ, ТАКЕ СОЛОДКЕ ЖИТТЯ... ..	118
ЄГИПЕТСЬКИЙ ГУСАК.....	126
СЛІПІЙ СЕНЬ	135
НА ДНІПРІ	141
ЛОСЬ.....	150
ПІДОПРИГОРА.....	157
ВУЙКО І ДІВЧИНКА.....	166
СІМ'Я ДИКОЇ КАЧКИ.....	173
СКРИПКА.....	179
ЧАЛИЙ КІНЬ	184
ОПОВІДАННЯ ПРО ОДНОРОГУ	188
ЗЯБЛИК.....	196

ПО КОЛОСКИ	201
ШАПКА.....	206
РІДНІ	211
ДО ТАНАСЬКИ ПО МОЛОКО.....	216
ЗЕЛЕНИЙ ПАПУГА	224
ЯК МАКІВ ЦВІТ.....	230
ПОДАРУНОК НА ЖІНОЧИЙ ДЕНЬ.....	237
ДУБ.....	250
ГЛИНЯНИЙ ПІВЕНЬ.....	257
ДЕНИСКО І ВІДЬМА.....	262
ПРИГОДИ ЛІТНЬОГО ДНЯ.....	275
ПРИГОДИ ЗИМОВОГО ДНЯ.....	284
ОЛЕНЬ АВГУСТ.....	292
ПЕРЕБИТЕ КРИЛО	301
КРИЛО СИНЬОГО ВІТРУ	309
ОДУД.....	319
ОБМОРОЖЕНІ ЖУРАВЛІ	326
ЖОВТИЙ ГОСТИНЕЦЬ.....	333
ДОДОМУ ЙДУЧИ.....	340
СОНЯШНИК.....	347
ТРИ ТУРМАНИ.....	352
ЖАЙВОРОНКОВІ ПІСНІ.....	357
САЙЙОРА.....	358

КОМІТЕТ З НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРЕМІЇ УКРАЇНИ
імені ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Серія «БІБЛІОТЕКА ШЕВЧЕНКІВСЬКОГО КОМІТЕТУ»

Заснована 2002 року

ГУЦАЛО
Євген Пилипович

ПРОЛЕТІЛИ КОНІ

Оповідання та повісті

Вступне слово
Лесі ВОРОНИНОЇ

Відповідальний за випуск *А. М. Михайлян*

Художній редактор *Б. О. Прокопенко*

Технічний редактор *В. П. Селезньова*

Коректор *Г. М. Капральська*

Комп'ютерна верстка *В. В. Логвінова*

Формат 84x108/32. Папір офсетн. № 1. Гарнітура Гарамонд.

Друк офсетний. Ум. друк. арк. 20,16. Обл.-вид. арк. 24,4.

Тираж 5000 пр. Зам. 361.

Видавництво гуманітарної літератури.

03049, Київ, вул. Курська, 10а, к. 22.

Свідоцтво ДК № 1448 від 29.07.2003.

ВАТ «Видавництво «Поділья».

29015, м. Хмельницький, просп. Миру, 59.

Свідоцтво ДК № 2036 від 16.12.2004.

Гуцало, Євген

Г97

Пролетіли коні: оповідання та повісті / Є. П. Гуцало; вступ.
слово Л.Ворониної. — К.: Вид-во гуманіт. л-ри, 2008. — 384 с.:
портр. — (Бібліотека Шевченківського комітету).

ISBN 978-966-01-0320-7.

ISBN 978-966-96500-9-2.

У збірнику повістей і оповідань вміщені кращі твори письменника,
за які він отримав Національну премію України ім. Тараса Шевченка.
Це оповіді про життя дітей у роки Великої Вітчизняної війни, про
повсякденні справи повоєнних підлітків, про їхні мрії, прагнення
і сподівання.

ББК 84.4УКР6